

தீருவள்ளுவராண்டு 2054
2023 பிப்ரவரி, மார்ச்சு, ஏப்ரல் - காலாண்டிதழ்
மலர்-6 இதழ்-20

உலகத்தமிழ்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

E-ISSN : 2581 - 9712

தமிழ் வளர்ச்சியில் இலங்கைத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு
தொகுதி - 2

வெளியீடு

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

உலகத்தமிழ் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

ஆசிரியர் குழு

தலைமை ஆசிரியர்

திரு மு.சமீகதீன்

இயக்குநர்(வொ),

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

தொலைபேசி: 0452-2530766

நிகர்: 0452-2530799

மின்னஞ்சல்: director@utsmdu.org

ஆசிரியர் குழு (இந்தியா)

முனைவர் வி.திருவள்ளுவன்

துணைவேந்தர்,

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்,

தமிழ்நாடு

மின்னஞ்சல்: tamilunive@gmail.com

முனைவர் ந.அருள்

இயக்குநர் (மு.கூ.வொ)

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை,

தமிழ்நாடு

மின்னஞ்சல்: iits@tn.nic.in

முனைவர் கோ.பிலவேந்திரன்

பேராசிரியர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம்,

தமிழ்நாடு

மின்னஞ்சல்: drarangapari@gmail.com

முனைவர் வை.இராமராஜபாண்டியன்

புலத்தலைவர், தமிழியற்புலம்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை,

தமிழ்நாடு

மின்னஞ்சல்: dramarajapandian@gmail.com

முனைவர் தி.உமா

பேராசிரியர், நவீன இந்திய மொழிகள் மற்றும்

இலக்கியவியல் துறை,

தில்லிப் பல்கலைக்கழகம், தில்லி-110007

மின்னஞ்சல்: dnamadevi@gmail.com / umadehira@gmail.com

செய்தி ஆசிரியர்

முனைவர் சி.புவியரசு

மின்னிதழ் உருவாக்குநர்,

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

இதழ் வடிவமைப்பு

திருமதி பா.விஜி

கணினி செயல்முறையாளர்,

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

ஆசிரியர் குழு (சிங்கப்பூர்)

திரு ம.ஜெயராமசர்மா

விக்கடோரியா ஆந்துக் கல்வி மையத்தின் ஆலோசகர்,

அக்கினிக்குக் கல்வி மையத்தின் ஆலோசகர்,

"தடாகம்" தமிழ் இலக்கிய வட்டத்தின் பண்பாட்டு

இலக்கிய ஆலோசகர், ஆகதிரேவியா,

மின்னஞ்சல்: jeyaramiyer@yahoo.com.au

முனைவர் சி.இளங்குமரன்

விநியோகியாளர், தமிழ்ப்பிரிவு,

தற்கால மொழிகள் துறை,

மொழிகள் மற்றும் தகவல் தொடர்பியல்புலம்,

கல்தான் ஆபீஸ் பல்கலைக்கழகம்,

தாஞ்சோம்மாபுரம், பேராக், மலேசியா.

மின்னஞ்சல்: s.lingkumaran@gmail.com

முனைவர் இர.பிரபாகரன்

கணினித் தொழில்நுட்ப வல்லுநர்,

பல்வேறு தமிழ்ச்சங்கங்களில் பதவி வகித்தவர்,

அமெரிக்கா.

மின்னஞ்சல்: prabu0111@gmail.com

முனைவர் வி.ஜீவகுமாரன்

அரசு நூலகத்தில் தமிழ்ப்பகுதியின் பொறுப்பாளர்,

ஆலோசகர், நகரசபையின் புவியியல் சார்ந்த

தொழில்நுட்பப்பிரிவின் பொறுப்பாளர், வடன்மலர்.

மின்னஞ்சல்: jeevakumaran5@gmail.com

முனைவர் ஆ.ரா.சிவகுமாரன்

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்மொழி பண்பாட்டுப் பிரிவு,

தேசியக் கல்விக்கழகம், நன்யாங் தொழில்நுட்பப்

பல்கலைக்கழகம், சிங்கப்பூர்.

மின்னஞ்சல்: sivakumaran.r@nie.edu.sg

கொடர்புக்கு

☎ 0452 - 2530766 / 2530799

✉ utsmdu2@gmail.com

🌐 Uts Mdu

🐦 @TamilUlaga

📺 உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை

முகவர்

இயக்குநர்,

உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை,

மருத்துவர் தங்கராசு சாலை,

சட்டக்கல்லூரி அருகில்,

மதுரை - 625020

உலகத்தமிழ்

காலாண்டிதழ்

வ.எண்	தலைப்பு	கட்டுரையாளர்	பக்கம்
1.	இலங்கை இசுலாமியர்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்குத் தமிழறிஞர் சித்திலெம்பையின் பங்களிப்பு	- திரு. ச.தமீம் அன்சாரி	4
2.	உளவியல் நோக்கில் ஆசிரியர்நாளை சிறுகதைகள்	- ம.தாட்சாயனி	11
3.	சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை: பதினெண்கீழ்க்கணக்கு ஆய்வுகள்-பதிப்பு முயற்சி	- முதுமுனைவர் ப.திருஞானசம்பந்தம்	23
4.	தமிழ் வளர்ச்சியில் இலங்கைத் தமிழரின் பங்களிப்பு	- கு.திலகவதி	31
5.	ஈழத்து கவிஞர்களின் தமிழ்ப்பணி	- முனைவர் சி.தேவி	45
6.	கவிஞர் புசல்லாவை கணபதியின் கடவுள் படைக்காத மனிதர் கவிதை - ஓர் பார்வை	- முனைவர் சு.தொண்டியம்மாள்	54
7.	தமிழ் இலக்கிய நாவல் உலகில் அசல்பே சரித்திரம்	- முனைவர் மீ.தெனலதீபேகம்	60
8.	“செந்தமிழ்” இதழ் வளர்ச்சியில் ஈழத் தமிழறிஞர்களின் பங்களிப்பு	- முனைவர் அ.நந்தினி, - முனைவர் தி.பீருந்தா	67
9.	சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை-பதிப்பு முன்னோடி	- முனைவர் க.நாகநந்தினி	81
10.	இலங்கை தமிழ்ச்சி ஆழியாள்	- முனைவர் ஆர்.நிர்மலா தேவி	86
11.	தமிழியல் ஆய்வுப் பரப்பு அகற்சியும் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனும்	- முனைவர் கி.பார்த்தியராஜா	100
12.	பாமாவின் ‘விருட்சங்களாகும் விதைகள்’ புதினத்தில்-பெண்ணியக் கோட்பாடு	- திரு. ம.பிரகாஷ்	110
13.	நயினை மாண்பியக் காவியம்: சில புதிதல்கள்	- முனைவர் ம.பிரகாஷ்	117
14.	19-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் அகராதிகள்: ஈழத்தலர்களின் பங்களிப்பு	- முனைவர் சு.பிரபாவதி	121
15.	ஈழத்து அறிஞர் சு.வித்தியானந்தனின் தமிழியல் ஆளுமைகள்	- முனைவர் கிரா.புனலினல்வரி	127
16.	உலக இலக்கியத் தளத்தில் அ.முத்துலிங்கம்(சிறுகதைகளை முன்வைத்து)	- முனைவர் கிரா.மூர்த்தி	136
17.	ஆய்வு முயற்சிகளில் தெளிவத்தை லோசப்	- அ.லெட்சுமணன்	152
18.	ஈழத்துக் கவிதைகளில் பெண்ணிய நோக்கு	- முனைவர் சி.வானா	163
19.	நலினத் தமிழாய்வியலில் கா.சிவத்தம்பி	- ச.ந.விக்கலேஷ்	172
20.	தமிழ்க் கல்வெட்டியலுக்கு இலங்கையரின் பங்களிப்பு	- எம்.எம்.லெய்சீலன்	181
21.	இலங்கையில் தமிழரின் தமிழ் இலக்கிய பங்களிப்பு-இரு மொழியம்	- ரா.லெய்லுத்	193
22.	தேசபந்து தெ.சுவரணாரின் இலக்கிய ஆன்மிகப் பங்களிப்புகள்	- முனைவர் வ.ஹரிஹரன்	199
23.	புலம்பெயர்ந்தோரின் தன் வரலாற்றுக் கதை	- முனைவர் மு.ரா.மலிதா பர்வின்	207

இலங்கை இசுலாமியர்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்குத் தமிழறிஞர் சித்திலெப்பையின் பங்களிப்பு

திரு. ச.தமீம் அன்சாரி

தஞ்சாவூர்.

முன்னுரை

வர்த்தகத்திற்காக இலங்கை வந்து, இலங்கைப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்ட வர்த்தகரான முல்க் ரஹ்மத்துல்லாஹ்வின் பரம்பரையில் எம்.சி.சித்திலெப்பை இலங்கையருள் முதல் வழக்கறிஞர். மார்க்க அறிஞராக விளங்கிய தனது மூத்த சகோதரர் முஹம்மது லெப்பையிடம் தமிழ், அரபு, சிங்களம் எனக் கற்றுக்கொண்டார். தாம் கற்றதைப் போன்று இலங்கை முஸ்லீம்கள் கல்வியைக் கற்று வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என எண்ணிப் பல சமூகப் பணிகளைக் கடுமையாக மேற்கொண்டு மிகப்பெரிய பங்கினைத் தந்துள்ளார். தமிழிலக்கியப் பங்கிற்கும் பங்களித்தார் என்பதையும் இனிக் காண்போம்.

வாழ்க்கை

பிறப்பு	-	முகம்மதுகாசிம் சித்திலெப்பை மரைக்காயர் அவர்கள் 11.06.1838 அன்று பிறந்தார்.
இயற்பெயர்	-	முகம்மதுகாசிம்
தேசியம்	-	இலங்கையர்
அறியலாவது	-	தமிழ் உரைநடை இலக்கியத்தில் முன்னோடி, எழுத்தாளர், கல்வியாளர், வழக்கறிஞர், சமூகச் சேவையாளர்.
சமயம்	-	இசுலாம்
பெற்றோர்	-	முகம்மது லெப்பை, சித்திலெப்பை
இறப்பு	-	பிப்ரவரி 5, 1898
அரசு அங்கீகாரம்	-	தேசிய வீரர், நினைவு முத்திரை

குடும்பம்

அறிஞர் சித்திலெப்பை கண்டியில் பிறந்தவர். பிரபலமிக்க அரேபிய வணிகச் சமூகமொன்றின் வழி வந்தவர். அரேபிய மண்ணிலிருந்து வணிக நோக்கில் இலங்கைக்குப் பொருள் தேடிவந்த முல்க் ரஹ்மத்துல்லா பார்பரின் என்பவர் முஸ்லீம்களின் இறங்கு துறையின் முக்கியத் தளங்களிலொன்றான 'அளுத்தகாமம்' எனும் பகுதியில் குடியேறி அங்கேயே திருமணம் புரிந்து வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டு வந்தார். அவரது பரம்பரையைச் சேர்ந்தவரே சித்திலெப்பை.

முல்க் ரஹ்மத்துல்லாவின் புதல்வாரான முகம்மது லெப்பையும் தந்தை வழியில் வர்த்தகம் புரிந்து வாழ்க்கை நடத்தியவராக ஸ்ரீ விக்கரம ராஜசிங்கன் கண்டி இராஜ்ஜியத்தை ஆண்டு வந்த காலகட்டத்தில் வியாபார நடவடிக்கைகளுக்காகக் கண்டிக்கு வந்த இவர் இங்கேயே திருமணம் செய்து வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்குப் பிறந்த ஆண் மகவு தான் முகம்மது லெப்பை சித்திலெப்பை ஆவார். 1833ஆம் ஆண்டில் இந்நாட்டின் முதல் முஸ்லீம் வழக்கறிஞராக நியமனம் பெற்ற இன்னாருக்கு மூன்றாவது குழந்தையாகப் பிறந்தவர் தான் முகம்மதுகாசிம் சித்திலெப்பை.

இளமைக்காலம்

திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்தில் கல்வி பயின்ற காலக்கட்டத்தில் குரான் ஓதல் மார்க்கச் சட்டதிட்டங்கள் பற்றிய அறிவு பெற்றதோடு தமிழ் மொழியிலும் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றார். ஆங்கில மொழியையும் கற்றுத் தேறினார். அரபு, தமிழ், ஆங்கிலம் எனும் மும்மொழிகளிலும் அதிதிறமையாக விளங்கிய இவர் தந்தையைப் போன்றே சட்டக் கல்வியிலும் சிறந்து விளங்கினார்.

வழக்கறிஞர்

1505 முதல் போர்த்துக்கீசிய, ஓய்லாந்த, பிரித்தானிய ஆக்கிரமப்பாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அடக்குமுறைகளால் இந்நாட்டு முஸ்லீம்கள் சகல வழிகளிலும் பின்னடைவுக்கு உள்ளாகினர். 1800களில் இச்சமூகத்தினர் கல்வியில் பெரிதும் வீழ்ச்சியடைந்து இருந்தனர். ஆங்கிலக் கல்வி கற்றால் மதமாற்றத்திற்கு உள்ளாக நேரிடும் என்ற அச்சத்தில் ஆங்கில மொழியில் முஸ்லீம்கள் கல்வி கற்கக்கூடாது என இந்நாட்டு இஸ்லாமிய அறிஞர்கள் தடை விதித்திருந்தனர் என்றாலும் சித்திலெப்பை சமய நெறிகளுக்கு ஏற்ப ஆங்கில மொழியில் கற்றுத் தேர்ந்தோர் அதன் ஊடாகச் சட்டத் தரணியானார். அதற்கேற்ப 1862 முதல் 1878 வரையான கலைப்பகுதியில்

மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்குரைஞர், உச்சநீதிமன்ற வழக்குரைஞர் என்றபடி மாத்திரமல்லாமல் கண்டி மாநகர நீதிமன்றத்தில் அடிக்கடி நீதிபதியாகவும் கடமையாற்றினார். கண்டி மாநகர அவையில் 8 வருடங்கள் உறுப்பினராகவும் பதவி வகித்தார்.

கல்விக்கான சமூகப்பணி

சித்திலெப்பை 'நவீன நோக்கிலான சமூக மேம்பாடு' என்ற கொள்கையுடன் தமது பணிகளைத் தொடங்கினார். முஸ்லீம் மக்கள் மேம்பாட்டுக்குப் பாடுபடத் தமது வழக்கறிஞர் தொழிலையும், மாநகர அவை உறுப்பினர் பதவியையும் உதறித்தள்ளினார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் பொருளாதார மாற்றங்களும், கல்வித்துறை வளர்ச்சிகளும் அரசு வேலை வாய்ப்புகளும், கல்வி சார்ந்த தொழில்துறைகளும் உருவாகி வளர்ச்சி பெறும் நிலை ஏற்பட்டது. அதை அறிந்து கொண்டு சித்திலெப்பை மேல்நாட்டு கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து, அதைச் செயல்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார்.

எகிப்தில் சமூக அரசியல் மாற்றத்திற்காகப் பாடுபட்ட, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் முன்னின்ற அஹ்மத்ஓஹாபி பாஷா போர்க் குற்றவாளியாக்கப்பட்டு அரசாங்கத்தினால் இலங்கைக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகள் வீட்டுக் காவலில் அடைக்கப்பட்டார். அவருடன் சித்திலெப்பை தொடர்புகொண்டு ஆங்கில மொழிக்கல்வி, நவீனக்கல்வி, சமூக மாற்றம் போன்றவற்றில் முஸ்லீம்கள் பிற்போக்கானவர்களாக இருக்கக் கூடாது என்பதை வலியுறுத்தி முஸ்லீம் மக்களை விழிப்படையச் செய்திடப் பாடுபட்டார். மேலும், இலங்கை முஸ்லீம்களின் தொடக்ககாலக் கல்வி வளர்ச்சியில் அஹ்மத்ஓஹாபிபாஷாவின் பங்களிப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

கல்விபுரட்சி

கொழும்பு புதிய சோகைத் தெருவில் பெரிய பள்ளிவாசலுக்கு அருகில் 1884ஆம் ஆண்டு, 'மத்ரஸ்துல்கைரியத்துல்' என்ற இஸ்லாமிய பாட சாலையில் சித்திலெப்பையும், அஹ்மத்ஓஹாபி பாஷாவும், ஏ.எம்.வாப்ச்சி மரைக்காயரும் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். ஆங்கிலேயரால் இது 'ஆங்கிலோ முஹமதியன் பாடசாலை' என்று அழைக்கப்பட்டது. பல்வேறு எதிர்ப்புகளைச் சந்தித்த போதும் சித்திலெப்பை தமது நவீன கல்விக்காக முயற்சியிலிருந்து சிறிதும் பின் வாங்கவில்லை. சித்திலெப்பை 1891ஆம் ஆண்டு முஸ்லீம்கள் கருத்து பேதங்களையும் கைவிட்டு ஒற்றுமைகளைக்

கடைபிடிக்குமாறும், சமூகத்தின் கல்வி முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபட முன்வர வேண்டும் எனவும் மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

கொழும்பில் 1891ஆம் ஆண்டு 'முஸ்லீம் கல்வி சங்கம்' என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. 1892ஆம் ஆண்டு கொழும்பு மருதானைப் பள்ளிவாசல் வளாகத்தினுள் 'அல் - மத்ரஸத்துஸ் ஸஹிரா' என்ற பாடசாலை தோற்றம் இலங்கை முஸ்லீம்களின் கல்வி மறுமலர்ச்சியில் மைல்கல்லாக அமைந்தது. இதுவே, பிற்பாடும் 'கொழும்பு சாஹிரா கல்லூரியாக' மலர்ந்தது.

எழுத்தாளர்

'முஸ்லீம் நேசனை' வெளியிட்டதன் மூலம் முதல் முஸ்லீம் பத்திரிக்கையாளர் என்ற பெருமைக்குப் பாத்திரமான இவர் 'அசன்பே சரித்திரம்' எனும் நூலை வெளிக்கொணர்ந்ததன் மூலம் ஈழத்தின் முதல் தமிழ் நாவலாசிரியர் என்ற பெருமைகளையும் அடைந்தார். முஸ்லீம் பத்திரிக்கைத்துறை முன்னோடியான எம்.சி.சித்திலெப்பை அவர்கள் பதினைந்துக்கும், மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். நவீன உரைநடை இலக்கியத்தில் முன்னோடிப் படைப்பாளிகளில் முக்கியமானவராவார். இலங்கை முஸ்லீம்கள் கல்வித்துறையில் விழிப்புணர்ச்சியடையச் செய்த ஈழத்து எழுத்தாளர். 'மறுமலர்ச்சி தந்தை' என அழைக்கப்படுகிறார். பாடசாலைகளை நிறுவியும், பாடநூல்களை எழுதியும் செயலாற்றினார். இவர் 1885இல் எழுதிய அசன்பே சரித்திரம் தமிழில் வெளிவந்த இரண்டாவது புதினமும், ஈழத்தில் வெளிவந்த முதலாவது தமிழ்ப்புதின நூலும் ஆகும். இவர் ஈழ இஸ்லாமியர்களின் உரிமைக்காக வாதாடும் முஸ்லீம் நேசன் என்ற இதழை நடத்தியவர்.

தமிழிலக்கியத்தில் பங்களிப்பு

1882 டிசம்பர் 21ஆம் நாள் 'முஸ்லீம் நேசன்' என்ற பெயரில் பத்திரிக்கையைத் தொடங்கினார். தமிழ் மொழியை மட்டும் அறிந்தவர்கள் அரபு கிதாபுகளில் இருந்து அறிய வேண்டிய அறிவுகளையும் ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் உள்ள கல்விகளையும் விசேஷமான புதினங்களையும் படித்தவர்களும் படியாதவர்களும், முதியவர்களும் இளையவர்களும், மற்றவர்களும் தங்கள், தங்கள் வேலை முயற்சியோடு வாசித்தறிந்துகொள்ளும்படி ஓர் பத்திரிக்கையை வாரம் தோறும் வெளியீடு செய்ய விரும்பி இப்பத்திரிக்கைக்கு முஸ்லீம் நேசன் எனப் பெயரிட்டோம்.

வியாபாரம், கல்வி, சமயம், அரசியல், வழக்கு, முதலியவை உலகத்தில் நிகழும் புதின நிகழ்வுகளுமே இப்பத்திரிக்கையில் பெரும்பாலும் பேசப்படும். இப்பத்திரிக்கையை நாம் வெளியீடு செய்த முதன்மை நோக்கம் கல்வி இன்பத்தை ஊக்குவிப்பதேயாகும். அதேநேரம், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அவர் இப்பத்திரிக்கையின் ஊடாகப் பங்களித்தார். குறிப்பாக இக்காலப் பகுதியில் புத்தகங்களை எழுதும் நூலாசிரியர்கள் தம் மொழிநடையை மக்கள் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் இலகு நடையில் எழுத வேண்டும் என்றும் காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்டு வருகின்ற மொழி வளர்ச்சியை நூலாசிரியர்கள் கருத்தில் கொண்டு பிறமொழிப் பதங்களைத் தவிர்த்து இலகு மொழியில் நடையில் எழுதுவதில் அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்றும் அவர் அடிக்கடி வலியுறுத்தினார். இப்பத்திரிக்கை, வெளியான காலப்பகுதியில் தமிழ் இலக்கியத்தில் நவீன இலக்கிய வடிவங்களும் அறிமுகமாகிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றையும் இவர் தமது பத்திரிக்கையில் அறிமுகப்படுத்தினார்.

இதழ்கள்

1. 1882 - 'முஸ்லீம் நேசன்' வார இதழ்
2. 1892 - 'ஞானதீபம்' மெய்ஞ்ஞானம் குறித்த மாத இதழ்

நூல்கள்

- « 'அசன்பே சரித்திரம்' முதல் நாவல்
- « தமிழ் முதல் புத்தகம் என்ற பாட நூல்
- « அரபு மொழி இலக்கணம் சுருக்க நூல்
- « கிதாப் அல் ஹிஸாப்
- « அபூநவாசின் கதை
- « துஃபதுந்நஹ்வு
- « இலங்கைச் சோனகர் சரித்திரம்
- « துருக்கி கிரேக்கார் யுத்தச் சரித்திரம்
- « ஹிதாயத்துல்காஸிமிய்யா
- « அஸ்றாநூல் ஆலம்
- « அவ்லா துர்றசூலம் உலமாக்களும்
- « முதலிய நூல்கள் எழுதியுள்ளார்.

தேசியவீரர்

நாட்டிற்கும், முஸ்லீம் மக்களின் சமூகக் கல்வி மறுமலர்ச்சிக்காகச் சித்திலெப்பை ஆற்றிய சேவைகளைக் கௌரவிக்கும் வகையில் அரசாங்கம் இவரை 'தேசிய வீரர்' ஆக அறிவித்ததோடு 'நினைவு முத்திரையும்' வெளியிட்டுக் கௌரவித்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அறிவியல் தமிழும், அச்ச ஊடகமும்

இவை அனைத்துக்கும் அவருக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. அச்ச - ஊடகத்துறை ஆகும். இன்றைய நவீன யுகத்தில் அதாவது 21ஆம் நூற்றாண்டில் அபார சக்தி பெற்று விளங்கும் ஊடகத்துறையின் பலத்தையும் அதன் சக்தியையும் சித்திலெப்பை ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பே அறிந்து செயல்பட்டுள்ளார். அவர் ஊடகத்துறையை உரிய முறையில் பயன்படுத்தியுள்ளார். அதன் விளைவாக முஸ்லீம்களின் கல்வி, சமூக மறுமலர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்களிப்பை நல்கியுள்ளார். ஊடகத்துறையின் பலம், சக்தி, ஆற்றல் என்பவற்றை அறிஞர் சித்திலெப்பை அன்றே அறிந்திருந்தார் என்பது இதன் மூலம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. ஊடகத்துறையின் பலத்தை 1870களிலேயே சித்திலெப்பை அறிந்து முஸ்லீம் நேசனும் அப்பத்திரிக்கையின் ஆசிரியராக அவர் கடமையாற்றிய ஆறு வருடங்களும் நல்ல எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன.

எம்மொழிக்கும் மூத்தவளே!
எம்மொழியாய் வாய்த்தவளே!
செம்மொழியாய் மொழிகளுக்குள்
செம்மாந்திருப்பவளே!

என்ற தமிழின் உயர்வை எடுத்துரைக்கிறது.

முடிவுரை

அறிஞர் சித்திலெப்பையின் சேவை அவருடைய காலத்தில் முக்கியமான ஒரு நிலையில் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. முஸ்லீம் சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்காகக் கடுமையாகப் பாடுபட்டு இருக்கிறார். சமூகத்துக்கும், முஸ்லீம் சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்காகக் கடுமையாகப் பாடுபட்டு இருக்கிறார். சமூகத்துக்கும், முஸ்லீம் சமூகத்துக்கும் ஆற்றிய பணிகள் மகத்தானவை என இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தகவல் களஞ்சியம்

1. ta.m.wikipedia.org
2. thinakaran.lk
3. keetru.com
4. vidivelli.lk
5. kavikko.wordpress.com

உளவியல் நோக்கில் ஆசி.கந்தராஜா சிறுகதைகள்

ம.தாட்சாயனி

சின்னாளப்பட்டி.

முன்னுரை

ஒரு மொழியானது கால வெள்ளத்திற்கு இரையாகாமல் நீடித்து நிலைப்பதற்கு அதன்கண் வழங்குகின்ற இலக்கண இலக்கிய வளங்களே முதன்மையான காரணிகளாகத் திகழ்கின்றன. அந்த வகையில் என்று தோன்றிற்று என்று இயம்ப முடியாத இயல்பினை உடையத் தமிழ்மொழியின் நீண்ட நெடிய இலக்கிய வரலாற்றில் தவிர்க்கொணாத தனியிடத்தைப் பெறுபவை புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள். அவற்றுள் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் தங்களின் இனப்போராட்டத்தையும் சமூக நிலையையும் பிரதிபலிக்கும் விதத்தில் அமைகின்றன எனின் மிகையன்று. அந்த வகையில் சமகால ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ள ஆசி.கந்தராஜா அவர்களின் சிறுகதைகளில் புலம்பெயர் மக்களின் உளவியல் பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ள தன்மையை எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

ஆய்வுக்கான களம்

ஆசி.கந்தராஜா அவர்களின் படைப்புகளில் ஒட்டு மரங்கள், காதல் ஒருவன், இனமானம், எதிலின் என்னும் ஹோமான் வாயு, காலமும் களமும், ஆகிய சிறுகதைகள் ஆய்வுக்கான களமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஈழத்தமிழ் இலக்கியங்களின் தேவை

இலக்கியங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் அந்த மொழி சார்ந்த மக்களின் சமூக நிலையையும், பண்பாட்டு மாற்றங்களையும் பறைசாற்றும் கருவிகளாகத் திகழ்கின்றன. எனவேதான் மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் இலக்கியம் காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இங்குக் காலம் என்பது மக்களின் சமூக நிலை என்பது வெளிப்படை. அந்த வகையில் ஏனைய இலக்கிய வகைகளைக் காட்டிலும் அனைத்துப் பக்கத்தினரையும் சென்றடையக் கூடியவை சிறுகதை என்னும் நவீன இலக்கிய வடிவம் ஆகும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழில் தோற்றம் பெற்ற சிறுகதை வடிவம் தமிழகத்தை வாழிடமாகக் கொண்ட எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள் மட்டுமன்றிப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களிடம் செல்வாக்கு பெற்றுத் திகழ்ந்தது. இலக்கியம் கலைக்காகவா, வாழ்க்கைக்காகவா என்று இருவேறு கருத்துகள் இன்றுவரை விவாதப் பொருளாக இருந்து வரும் போதிலும்

இலக்கியங்கள்; தோன்றிய காலம்தொட்டு சமூக மாற்றத்தையும் விளைவித்து வந்துள்ளன என்பது மறுக்கவியலாத உண்மை. யாப்பு வடிவங்களில் கட்டுண்ட பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் கட்டற்ற முறையில் எழுதப் பெறும் நவீன புனைகதை இலக்கிய வகைகள் இப்பணியைச் செவ்வனே செய்து வருகின்றன. அந்த வகையில் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை படைப்பைத் தங்கள் வேதனையை, சமூகப் புறக்கணிப்பை உலகிற்கு வெளிப்படுத்தும் கருவியாகக் கையாளத் தொடங்கினர் எனலாம். அவற்றுள் ஈழத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் இனப்போராட்டத்தை, தங்களின் அயலாதல் எனும் சூழலை விளக்கி நிற்கின்றன எனலாம்.

ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதைகள் - ஒரு பார்வை

ஈழத்தில் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தோற்றம் பெற்ற சூழல் குறித்து “ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள்” என்னும் தன் நூலில் செம்பியன் செல்வன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “1948-2-4-இல் இலங்கை விடுதலையைடைந்த பின் ஏற்பட்ட இலவசக் கல்வித்திட்டத்தினாலும், 1956இல் ஏற்பட்ட சமூகப் புரட்சியினாலும், இலங்கைத் தமிழரிடையே தேசிய உணர்ச்சி பிறந்ததுடன் வர்க்க உணர்வுகள் தீர்க்கமடைந்தன. தேசிய விழிப்பும் வர்க்கப் போராட்டங்களும் சுதந்திரத்தின்பின் மக்களிடையே பெரியதொரு சிந்தனை மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தவே, இலக்கியமும் அவ்வழியே திசை திரும்பியது. நாட்டின் சிக்கல்களை இலக்கியங்கள் முன்னிறுத்த வேண்டும் என்ற துடிப்பில் தேசிய இலக்கியக் கொள்கை தீவிரமடைந்தது.” (ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள்-முன்னுரை)

தமிழில் மணிக்கொடி காலம் சிறுகதை வரலாற்றைத் தொடங்கி வைத்த 1930களிலேயே ஈழகேசரி என்றும் யாழ்ப்பாண இதழில் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை படைக்கத் தொடங்கினர் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. எனினும், ஈழத்தில் தோன்றிய சிறுகதைகளின் போக்கு மாற்றமடையத் தொடங்கிய காலத்தையே ஈழத்தமிழ் சிறுகதைகள் தோற்றம் பெற்ற காலமாக ஆசிரியர் கருதியுள்ளார் என்று எண்ண இடமிருக்கிறது. இக்கருத்தைப் பின்வரும் அவரது கூற்று உறுதி செய்கிறது. “தனக்கொரு வாழ்க்கை முறை, மொழிவழக்கு, பொருளாதார அமைப்பு எனக்கொண்டு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக மனிதத்துவமில்லா நிலையில் வஞ்சிக்கப்பட்டும் ஒடுக்கப்பட்டும் வாழ்ந்த மலையகத்திலும் பற்பல எழுத்தாளர்கள் அவ்வப்போது இனம் காட்டி வந்தாலும், சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை ஆகிய இலக்கியத் துறைகளில் மலையக எழுத்தாளர்கள் 1950ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் காலடி எடுத்து வைத்தனர். என்றாலும் மலையகம் என்ற பிராந்தியப் பிரஞ்சையோடும்

ஒருவகை உத்வேகத்தோடும் எழுதத் தொடங்கியது 1960ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே ஆகும்” (ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள் - முன்னுரை)

இக்கருத்தை ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு என்னும் தன் நூலில் செங்கை ஆழியான் என்னும் புனைபெயர் கொண்ட கருணராசா அரண் செய்கிறார். ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் வளர்ச்சியையும் போக்கையும் அறிந்து கொள்ளக் கால அடிப்படையிலும் பருப்பொருள் அடிப்படையிலும் அவற்றைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகிறார்.

“ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றினைக் கால வரன்முறையிலும் கருத்தியல் வரன்முறையிலும் வகைப்படுத்தி ஆராய்வது சிறப்பான பகுப்பு முறையாக அமையும். அவ்வகையில் 1930ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2000ஆம் ஆண்டு வரையான காலக்கட்டத்தையும், சிறுகதைகள் கொண்டிருந்த கருத்து நிலைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வருமாறு வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

- 1) சமுதாயச் சீர்திருத்தக் காலம் - 1930 - 1949
- 2) முற்போக்குக் காலம் - 1950 - 1960
- 3) புத்தெழுச்சிக் காலம் - 1961 - 1983
- 4) தமிழ்த் தேசிய உணர்வுக் காலம் - 1983க்குப் பின்”

(ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு - பக்.32)

இந்தப் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் பார்த்தால், 1983க்குப் பின் எழுந்த சிறுகதைகள் தங்கள் இனப்போராட்டத்தை உணர்த்தும் போக்கில் அமைந்த தன்மையை உணரலாம். ஒரு சமுதாயம் எழுச்சி நிலையில் இருக்கும் போது தோன்றுபவை பேரிலக்கியங்களாக உள்ளன என்பது ஆய்வாளர்களின் கருத்து. ஆனால், 1982ஆம் ஆண்டு நடந்த சிங்கள - ஈழ இனக்கலவரத்திற்குப் பின் தோன்றிய இலக்கியங்கள் தான் சார்ந்த இனத்தின் வீழ்ச்சியை மக்களின் வலியைத் தாங்கி நிற்கும் பதிவேடுகளாக உள்ளதால் உலக இலக்கியங்களில் கவனம் பெறும் பேரிலக்கியங்களாக மிளர்கின்றன எனின் மிகையன்று.

ஆசிகந்தராஜா படைப்புகள் - ஓர் அறிமுகம்

புலம் பெயர்தல் இருவகையாகக் கொள்ளப்படும். 1). கல்வி, தொழில் ஆகிய தேவைக்காகப் புலம் பெயர்தல். 2.) போர் காரணமாகவோ, அச்சுறுத்தல் காரணமாகவோ வேறு நாடுகளுக்கு அகதிகளாகப் புலம் பெயர்தல். புலம்பெயர்தல் எவ்வகையாயினும் அம்மக்களுக்கு உள்ள சிக்கல்களாகச் சமுதாயம் வரையறை செய்வது உணவு, உடை, இருப்பிடம் மட்டுமே. ஆனால், அவற்றைத் தாண்டி அவர்கள் ஏற்படும் உளவியல் மாற்றங்கள் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது ஆகும். ஆசிகந்தராஜா ஈழத்தமிழர்

எண்ணும் கல்வி, மற்றும் வேலைக் காரணமாக ஆஸ்திரேலிய நாட்டில் வசித்து வருபவர். அவரது படைப்புகள் புலம் பெயர்ந்தோர் என்னும் ஒருமுக நோக்கில் அல்லாமல் பல நாடுகளிலும் வாழும் மக்களின் பண்பாடு கலாச்சாரச் சிந்தனை மாற்றங்களை மையப்படுத்தியதாக அமைகின்றன. “ஒரு துறையில் பிரபலமானவர்கள் சிறுகதை எழுதுவது அரிது. அதிலும் தமிழில் விஞ்ஞானிகள் யாராவது சிறுகதை எழுதுகிறார்களா? என்றால் அந்த விவரம் என்னிடம் இல்லை. எனக்குத் தெரிந்து சிறுகதைகள் தொடர்ந்து எழுதும் தமிழ் விஞ்ஞானி ஆசிகந்தராஜாதான். இவர் உயர்கல்வி கற்க இலங்கையிலிருந்து ஜெர்மனிக்குச் சென்று அங்கிருந்து ஆஸ்திரேலியாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்து அங்கே குடியேறியவர். கடந்த 30 வருடங்களுக்கும் மேலாகப் பூங்கனியியல், உயிரியல் தொழில்நுட்பப் பேராசிரியராகச் சிட்னி நகரில் மேற்கு சிட்னி பல்கலைக் கழகத்தில் பணிபுரிபவர். அறிவியல் கருத்துரையாளராகப் பல நாடுகளுக்கும் பயணித்து அவர்கள் ஆராய்ச்சிகளுக்கு உதவிப் புரிந்திருக்கிறார். உயர் ஆராய்ச்சிகளில் கிடைக்கக்கூடிய விஞ்ஞான அறிவும் பல நாட்டு மக்களின் வெவ்வேறு அனுபவங்களும் இவரின் கதைகளில் விரவிக் கிடப்பதைக் காணலாம்.” என்றும் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளரான அமுத்துலிங்கம் அவர்கள் “கள்ளக்கணக்கு” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பிற்குத் தான் எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்த வகையில் அவரது கதைகளில் குறியீடாகச் சுட்டப்பெறும் மக்களின் உளவியல் சிந்தனை குறித்து ஆய்வது இக்கட்டுரையாக அமைகிறது. ஆசிகந்தராஜா படைப்புகளை உளவியல் நோக்கில் ஆயும் போது,

1. புலம் பெயர்ந்தோர் உளவியல்
2. பிற நாட்டு மக்களின் உளவியல்

என்று இருவகையாகக் கொள்ளலாம்.

பல காலங்களுக்கு முன்பு தன் சொந்த இனத்தை, நாட்டு விட்டு வெளியேறி வேறொரு நாட்டில் தமக்கான வாழ்வை வாழத் தொடங்கிய மக்களின் பலதரப்பட்ட சிந்தனைகளை அவர்களது நடவடிக்கைகள் மூலம் உணர்த்துவதாக இவரது கதைகள் அமைகின்றன. “கள்ளக் கணக்கு”, “பணச்சடங்கு”, “பாவனை பேசலன்றி” ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகளில் உளவியல் நோக்கில் அணுகக் கூடிய மேற்குறிப்பிட்ட ஆறு சிறுகதைகள் மட்டும் இக்கட்டுரையில் பேசப்பட உள்ளன.

இலக்கியங்களில் உளவியல்

இலக்கியங்களில் உளவியல் என்பது சிங்மண்ட்பிராய்டு, யுங் போன்ற மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் வரவிற்குப் பின் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் வளம்

பெற்றிருந்தாலும் இலக்கியங்களில் உளவியல் பதிவுகள் என்பது தொடக்கக் காலத்தொட்டு இழையோடிய ஒரு வகை இலக்கியப் பண்பு என்பதே ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பல உளவியல் கூறுகள் விரிவான உளப்பகுப்பாய்வு கோட்பாட்டு ஆய்விற்கு வேராகத் திகழ்கின்றன. தன்னுணர்ச்சிப் பாக்கள் எனப்படும் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் இத்தன்மையைப் பெரிதும் காணலாம்.

புறநானூற்றில் இடம் பெறும் பாரி மகளிரின் பாடல் உலகின் முதல் புலம் பெயர்ந்தோரின் பதிவாகக் கருதத் தரும் வகையில் அவலச்சுவை நிறைந்ததாகக் காணப்படுகிறது.

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவில்

எந்தையும் உடையேம் எங்குன்றும் பிறர்கொளார்

இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவில்

வென்றறி முரசின் வேந்தர்எம்

குன்றும்கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே”

(புறம்,112)

அரசு மகளிரே ஆனாலும், தாம் வாழ்ந்த இடத்தைப் பிரிந்து செல்லும் போது தோன்றக்கூடிய கழிவிரக்க உணர்வினை இப்பாடல் மூலம் பதிவு செய்கின்றனர். சென்ற திங்களில் தந்தை அருகிருக்கக் குன்றம் தமக்குரியதாக இருந்த தன்மையும், இந்தத் திங்களில் தந்தை இறந்துவிடத் தாம் பிறந்து செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்த குன்றத்தினையும் விட்டுச் செல்வதைப் பின்னோக்கு உத்தியில் எண்ணிப் பார்க்கும் இத்தகைய உளவியல் இருப்பிடத்தை விட்டுச் செல்லும் அனைவருக்கும் பொருந்துவதாக அமைகிறது. இவ்வாறு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் புலம் பெயர் மக்களின் உளவியல் பேசப்பட்டிருக்கும் தன்மையை உய்த்துணரலாம்.

இக்கட்டுரையில் உளப்பகுப்பாய்வு கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொள்வதை விடுத்துச் சிறுகதைகளில் இயங்கும் கதை மாந்தர்களின் நடத்தைகள், அவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், கதைகளில் சுட்டப்படும் குறியீடுகள் ஆகியவற்றின் வழியாக அவர்களின் மனநிலை குறித்தும் அவற்றிற்கான காரணிகள் குறித்தும் ஆராயப்படுகின்றது.

“ஒட்டு மரங்கள்” - குறியீடுகள் தரும் உளவியல்:

“ஒட்டு மரங்கள்” எனும் என்னும் சிறுகதை இலங்கை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பல வருடங்களுக்கு முன் ஆஸ்திரேலியாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்த அபி என்னும் சிறுமியின் குடும்பத்தை மையமாகக் கொண்டு இயங்குவதாகும். தான் வாழ்வது எந்த

மண்ணாக இருந்த போதும் தன்னுடைய தன்னுடைய மண் சார்ந்த மனிதர்கள் மட்டுமே நல்லவர்கள்; என்றும் தனக்குத் துணை நிற்பவர்கள் என்னும் நம்பிக்கையில் தன் மகளான அபியைப் பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கும் டிரக் வண்டி ஓட்டுபவரின் மகனான யோனியுடன் விளையாடவும் கூடாது என்று தடை விதிக்கின்றனர் பெற்றோர். தங்களின் மூத்த மகள் காதலிப்பது தெரிந்ததும் அவன் தங்கள் தூரத்து உறவினரும் செல்வந்தருமான சுந்தரம் என்பவரின் மகன் என்பதை அறிந்ததும் மிகுந்த மகிழ்வுடன் அந்தக் காதலை ஏற்றுக் கொள்வதோடு, அவனுக்கே தங்கள் மகளைத் திருமணம் முடிக்கவும் விரும்பித் தங்கள் மகள் அவனுடன் கல்லூரிக்கும் கேளிக்கை நிகழ்ச்சிக்கும் செல்வதை வரவேற்கின்றனர். இந்தச் சூழலில், அவர்களால் வெறுக்கப்படும் ஆல்பர்ட் உயிரையே காப்பாற்றுகிறான். ஆனால், அவர்களால் மலையளவு நம்பப்பட்ட மகளின் காதலன் மகளை ஏமாற்றி விட்டு வேறு ஒரு பெண்ணைப் பதிவு திருமணம் செய்து கொள்கிறான். இறுதியில் இருவரும் மனம் தெளிவதை இருவேறு குறியீடுகளால் ஆசிரியர் படைத்துக் காட்டுகிறார்.

“அன்று விடுமுறை நாள். வாசல்மணி ஒலித்தது. பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கும் யான் அபியை விளையாட அழைக்க வந்திருக்கிறாள். வந்தது தமிழ் ஆட்கள் இல்லை என்று உறுதி செய்து கொண்டு கதவடிக்கு வந்த அப்பா, போய் விளையாடேன் என்றார்”(கள்ளக்கணக்கு - பக்.35)

அதுவரை பக்கத்து வீட்டில் இருப்பவர்களுடன் அபி பழகுவதை விரும்பாத அவளது அப்பா, வந்தது தமிழ் ஆட்கள் இல்லை என்று உறுதி செய்து கொண்டு அவளை விளையாட அனுப்புவதாய் ஆசிரியர் படைத்திருப்பது அவர்கள் இதுவரை தன் நாட்டைச் சேர்ந்த மக்கள் மேல் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை முற்றிலும் தகர்ந்து விட்டதை உணர்த்தி அமைகிறது. எதிர்பாராத ஏமாற்றத்தை அடைந்த பிறகு அவரது நடத்தைகளில் ஏற்படும் மாற்றம் அவரது மனமாற்றத்தையும் எடுத்தியம்புவதாக உள்ளது. இங்கு அவர் தனது மகளை அவர் மனிதராகக் கூட மதித்திராத ஆல்பேட் மகனுடன் பழக அனுமதிப்பது அவர் மனம் மாறிவிட்டதற்கான குறியீடாகக் கொள்ளலாம். மேலும், தன்னுடைய தோட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்து மரக்கறிகளைப் பயிரிட்டு அபியின் தாயும் தந்தையும் எப்போதும் தாங்கள் வளர்க்கும் கருவேப்பிலை மர நிழலில் மட்டுமே அமர்ந்து பேசுவதாகவும், அதன் அருகில் புலங்கொடியால் பற்றிப்படரப்பட்ட யூகலிப்டஸ் மரத்தை நடுவதில்லை என்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது. கதையின் இறுதியில் அம்மாவைத் தேடிப் போகும் அபி, அவள் வழக்கத்திற்கு மாறாக யூகலிப்டஸ் மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறாள்.

“அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் போவது நல்லதெனப்பட்டது அபிக்கு. அம்மாவைத் தேடி பின்வளவுக்குள் ஓடினாள். கறிவேப்பிலை மரத்தடி வாங்கு காலியாக இருந்தது. வழமைக்கு மாறாக, புலங்கொடி பற்றிப்படர்ந்த யூக்கலிப்ரஸ் மரத்தின்கீழ் மரக்குத்தியொன்றிலே, அம்மா ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அமர்ந்திருந்தார். ஆஸ்திரேலியச் சூழலிலே ‘யாழ்ப்பாணம் மட்டும்’ என்று வேலியடைத்து வாழ்தல் தோதுப்படமாட்டாது என்ற ஞானத்தினை, அம்மா யூக்கலிப்ரஸ் மரத்தின்கீழே பெற்றிருக்க வேண்டும்” (கள்ளக் கணக்கு - பக்.35)

இத்தகைய குறியீடுகள் மனிதர்களின் உளவியலை உணர்த்தி நிற்கின்றன. சங்க இலக்கியங்களின் ஒன்றான நற்றிணையில் புன்னை மரத்தினைத் தமக்கையாகப் பாவிக்கும் தலைவியின் கூற்று உயிரியல் அறிவு என்பதை விடுத்து உளவியலையே பெரிதும் உணர்த்துகிறது எனலாம். அப்பாடல் பின்வருமாறு,

“நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வையாகுமென்று

அன்னை கூறினள் புன்னையது நலனே

அம்ம நாணுதும் நும்மொடு நகையே” (நற்றிணை,186)

இப்பாடல் தலைவன் காலம் தாழ்த்தாமல் தன்னை விரைந்து மணமுடிக்க வேண்டும் என்ற குறிப்புப் பொருளில் பாடப்பட்டதாக ஆய்வாளரிடையே ஒரு கருத்து உண்டு. இச்சிறுகதையில் அபியின் தாயின் மனநிலை மாற்றத்தை உணர்த்தும் குறியீடாக யூக்கலிப்ரஸ் மரம் படைக்கப்பட்டிருப்பது ஒப்புநோக்கத்தக்கதாகும்.

இச்சிறுகதையில் அபியின் தாயைப் பொறுத்தவரை மனிதர்கள் மீது இருக்கும் காரணமற்ற வெறுப்பு மரத்தின் மீதும் பாரபட்சம் காட்டச் சொல்கிறது. அந்த எண்ணம் மாறும் போது மரத்திடம் காட்டிய வேறுபாடு கூடத் தவறெனப் படுகிறது. இக்கதையில் அபியின் தாயின் மனமாற்றத்தை வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்தாமல் இத்தகைய செயலால் வெளிப்படுத்துவது அவளது வெறுப்பின் ஆழத்தையும் தற்போதைய வேதனையின் ஆழத்தையும் சொற்களைக் காட்டிலும் அழகாக எடுத்துரைக்கிறது எனலாம். இக்கதையில் புலம் பெயர்ந்த மக்கள் உள்ளங்களில் பொதுவாகக் குடியேறும் பாதுகாப்பற்ற உணர்வே இவ்விருவரின் செயல்களைத் தீர்மானிப்பதை உணர முடிகிறது. இறுதியில், அந்தப் பாதுகாப்பு உணர்வைப் பிறருடன் கலந்து பழகும்போதே பெற முடியும் என்பதை இச்சிறுகதை சொல்லிச் செல்கிறது.

“காதல் ஒருவன்”; காட்டும்: உளவியல்:

காதல் ஒருவன் என்னும் சிறுகதை மரபணு தொடர்பான ஆய்வை மேற்கொள்ள ஈரானிலிருந்து ஆஸ்திரேலியாவிற்குத் தங்கள் இரு குழந்தைகளுடன்

வருகை தரும் அமீர் - றொஸ்நாக் தம்பதியின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளை மையமிட்டு அமைகிறது. ஈரானில் றொஸ்நாக் அனுபவித்து வந்த தங்கள் மதம் சார்ந்த அதீதக் கட்டுப்பாடுகள் ஆஸ்திரேலிய மண்ணில் அதீதச் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கும் வகையில் அவளைச் செயல்படத் தூண்டுகிறது. பர்தாவைக் களைவது, முடியை வெட்டிக் கொள்வது, மகிழுந்து ஓட்டக் கற்றுக் கொள்வது ஆகிய அவளது செயல்பாடுகள் அமீருடன் வந்த பிற ஈரானிய மாணவர்கள் மத்தியில் எதிர்ப்பையும் சலசலப்பையும் ஏற்படுத்த அமீர் குழப்பமடைகிறான். வேறு ஒருவனுக்கும் தன் மனைவிக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகப் பிறர் பேசியதை நம்பிய அமீர்: தனது மூன்றாவது குழந்தை பிறந்தவுடன் அதன் சாயல் குறித்துப் பிறர் அவதூறாகப் பேச அதைக்கேட்டு சினம்கொண்டு மனைவியைத் தாக்கிக் கொல்லத் துணிகிறான். நீதிமன்றத்தால் சிறை தண்டனை விதிக்கப்பெற்றுச் சிறைக்குச் செல்கிறான். சிறை மீண்ட பின்னும் றொஸ்நாக்கிற்கு தலாக் சொல்லிவிட்டுப் பிரிந்து செல்கிறான். கணவன் - மனைவிக்குள் பிரிவு வரும்போது குழந்தை மீது பெண்ணுக்கு உரிமையில்லை என்னும் இஸ்லாமியச் சட்டப்படி முதல் இரு குழந்தைகளும் அவளிடமிருந்து பறிக்கப்படுகின்றன. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் அமீரின் கடைசி மகனைச் சந்தித்து அமீரைப் போன்ற அவனது சாயலில் ஆச்சரியம் அடைந்து றொஸ்நாக்கைச் சந்தித்து உரையாடுகிறார் அமீரின் ஆசிரியர் வீரசிங்கம். அவரது பார்வையிலேயே இச்சிறுகதை நகர்த்தப்பெறுகிறது. அவரிடம் அமீரின் சிரமங்களைக் குறைப்பதற்கே தான் கார் ஓட்டக் கற்றுக்கொண்டதாகவும் அமீருக்குத் தான் துரோகம் இழைக்கவில்லை என்றும் றொஸ்நாக் கூறுகிறாள். மேலும், தான் பெற்றது அமீரின் குழந்தைதான் என்று நிரூபிக்க மரபணு சோதனை செய்த சான்றிதழையும் காட்டுகிறாள். இச்சிறுகதையில் கவனத்திற்குரியது அமீரின் மனநிலை, பிறர் பேசுவதைக் கேட்டு எவ்விதம் மாற்றம் அடைகிறது என்பதுதான்.

அமீர் அடிப்படைவாதச் சிந்தனை கொண்டவனல்ல என்றும் நேர்மையானவன் என்றும் றொஸ்நாக்கின் கூற்றினால் தெளிவுப்படுத்தப்படுகிறது. ஆனாலும், சக ஈரானியர்களின் பேச்சு அவனைத் திசை திருப்புகிறது. உளவியல் ரீதியாக ஒரு மனிதனின் செயல்களில், அவன் சார்ந்திருக்கும் இடமும், சுற்றியிருப்பவர்களின் செயல்களும் முக்கியத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்ற உண்மை இங்குப் பேசப்படுகிறது. மரபணு தொடர்பான ஆய்வை வெற்றிகரமாக மேற்கொண்டு வரும் அமீர் பிறந்த குழந்தையின் சாயல் குறித்த பேச்சுகளைக் கருத்திற் கொண்டு தன் மனைவியைக் கொல்லத் துணியவது அமீரை மனைவியை அடக்கத் தெரியாதவன் என்று பிறர் பேசிய அவச்சொல்லின் விளைவு என்பது

வெள்ளிடை மலையாக விளங்குகிறது. “இதுபற்றி அமீருடன் பேச நான் பலதடவைகள் முயன்றேன். ஆனால், அமீர் எடுப்பார் கைப்பிள்ளை. மற்றவர்களின் பேச்சுக்கு நன்கு எடுபடுவார் என்றவள் தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அழுதாள்.” (கள்ளக் கணக்கு பக்.51) என்ற றொஸ்நாக்கின் கூற்று இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது. இறுதியாக அமீரின் ஆசிரியரிடம் றொஸ்நாக் கூறுவது அமீரின் மனநிலை மாற்றத்திற்கான புரிதலை ஏற்படுத்துகிறது. “அமீர் இன்னமும் வேறு திருமணம் செய்யாது தேரானில் தனியாகவே வாழ்வதாக அமெரிக்காவில் படிக்கும் பிள்ளைகள் சொன்னார்கள். அவர் ஒன்றல்ல. முறைப்படி நான்கு திருமணங்கள் செய்திருக்க முடியும். என்னுடைய அமீரை எனக்குத் தெரியும். ஒருநாள் என்னிடம் நிச்சயம் வருவார். அதற்காகவே நான் காத்திருக்கிறேன்” என்றாள் நம்பிக்கையுடன். (கள்ளக் கணக்கு - பக்.52)

அமீரின் மனநிலை மட்டுமன்று, றொஸ்நாக்கும் பெண்ணியவாதிகளின் நட்பால் தன்னுடைய சுதந்திரம் குறித்த புரிதலை ஏற்படுத்திக் கொண்டதாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. இவ்வாறு ஈராணிலிருந்து கல்விக்காகப் புலம்பெயர்ந்த தம்பதியரின் மனநிலையில் சுற்றத்தினர் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தை இச்சிறுகதை எடுத்தியம்புகிறது.

‘இனமானம்’ உணர்த்தும் மனித மனம்

இனமானம் என்னும் சிறுகதையில் ஈழத்திலிருந்து சிட்னிக்குப் புலம்பெயர்ந்து அங்கு வெற்றிகரமான வாழ்வை மேற்கொண்டிருக்கும் சாம்பசிவம் என்பவரை மையமிட்டதாய் அமைகிறது. சாம்பசிவத்தின் வளர்ப்பு நாய் ஜிம்மி அவரது குழந்தையின் உயிரை ஒருமுறை காப்பாற்றி மற்றொரு குழந்தையாகவே அவர்களது வீட்டில் வளர்ந்து வருகிறது. நாய்கள் என்றாலே வெறுக்கும் சாம்பசிவமும் ஏனோ ஜிம்மியைத் தன் குழந்தை போல நினைத்து வளர்க்கத் துவங்கித் தன் வெறுப்பை மாற்றிக் கொள்கிறார். ஒருமுறை தென்கொரிய நாட்டிற்குத் தொழில் தொடர்பாகச் செல்லும்போது தனக்கு வைக்கப்பட்டது நாய் இறைச்சி என்று தெரியாமல் உண்கிறார். அது தெரிந்தவுடன் வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்த உணர்வைப் பிறருக்குக் காட்டிவிட்டால், தான் அவர்களை இழிவுபடுத்தினதாக ஆகிவிடும். தன்னுடைய நிறுவனத்துக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பலன்கள் கைநழுவிப் போகும் என்று மறைக்கிறார். இயல்பாக இருப்பது போலக் காட்டிக் கொள்கிறார். ஆனால், ஜிம்மியின் நினைவு வந்து செல்கிறது. அங்கே சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நாயை அழைத்து நாயின் இறைச்சியையும் வேறு வகை இறைச்சியையும் அதற்குப் போடுகிறார். ஆனால், அந்த நாய் நாய்க்கறியை விட்டுவிட்டு மற்றதைச் சுவைக்கிறது. அவர் மற்றொரு நாயையும் அழைத்து இதே

சோதனையை மேற்கொள்ள அதுவும் அவ்வாறே செய்கிறது. அவர் வீடு திரும்பியவுடன் வழக்கம் போல் ஓடிவந்து அவர் மேல் ஏறி முகர்ந்து பார்த்துச் செல்லம் கொஞ்சிய ஜிம்மி உடனே மூக்கைச் சுருக்கி ஓரத்தில் சென்று படுத்துக் கொள்கிறது. அடுத்த நாள் முதல் ஜிம்மியை அவர் காணவே இல்லை என்பதாகச் சிறுகதை நிறைவுறுகிறது. இச்சிறுகதையில் கவனிக்கத் தகுந்தது சாம்பசிவம் தான் சார்ந்த ஈழத்து மண்ணின் நிறுவனத்திற்கு எதிராகத் தான் பணிபுரியும் நிறுவனத்திற்கு வெற்றி தரும் சில உத்திகளைக் கையாண்ட தன்மை ஆகும்.

பல சர்வதேச நிறுவனங்கள் இதற்குப் போட்டியிட்டன. எண்பதுகளின் இனக்கலவரத்திலும் அழிந்து போகாது, மீண்டும் உயிர்த்து வளம் கொண்ட இலங்கை நிறுவனம் ஒன்றும் Cheju தீவின் வருங்கால வருமானத்தைக் கணக்கில் எடுத்துப் பொட்டியில் குதித்தது. இறுதியில் சாம்பசிவத்தின் அவஸ்திரேலிய நிறுவனத்திற்கும் இலங்கை நிறுவனத்திற்கும் இடையிலேயே போட்டி என்னும் நிலை உருவாயிற்று. இலங்கை நிறுவனத்தின் ஒப்பந்த ஓட்டைகளை அங்கு வேலைச் செய்த சிங்கள நண்பன் பியசேனா மூலம் நன்கு அறிந்துகொண்ட சாம்பசிவம் அந்த ஒப்பந்தத்தை Under cut பண்ணியே குத்தகையைத் தனது நிறுவனத்திற்குக் கிடைக்கச் செய்தான். போட்டியிட்ட இலங்கைக் நிறுவனம், தான் ஈட்டும் லாபத்தின் பெரும் பகுதியைப் பாதிப்படைந்த மக்களின் மறுவாழ்விற்கே செலவு செய்யும் சமூக நிறுவனம் என்பதை அறிந்ததும் சாம்பசிவத்தின் உள்மனம் குறுகுறுத்தது. பிறந்த மண்ணிற்கும் மக்களுக்கும் துரோகம் செய்கின்றோமோ என்று அவனது மனசாட்சி ஓரிரு சமயங்களில் அலட்டிக் கொண்டாலும், சாம்பசிவம் கட்டிக்காத்து வளர்த்த 'தொழில் விசுவாசமே' ஈற்றில் வென்றது. (கள்ளக்கணக்கு - பக்.75)

இச்சிறுகதையில் நாய்களுக்கு இருக்கும் இனப்பற்று தனக்கில்லாத தன்மையைச் சாம்பசிவத்தின் சிந்தனை செல்வதை நேரடியாகக் கூறாமல் மறைமுகமாகக் கூறப்படுகிறது. தான் பிறந்த மண்ணிற்குத் துரோகம் செய்தாவது, நாய்க்கறியை உண்டாவது சாம்பசிவம் தன் வேலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது. ஆனால் ஜிம்மிக்கு அப்படி ஒரு தேவையும் இருக்கவில்லை. இச்சிந்தனையை ஒரு நாயை விட்டுவிட்டு மற்றொரு நாயிடமும் சோதனை செய்யும் அவரது செயல்களில் இருந்து உய்த்துணரலாம். இவ்வாறு இச்சிறுகதை தன் பாதுகாப்பிற்காக மனிதன் அனைத்தையும் கடந்து செல்வான் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்கிறது.

புலம்பெயர் மக்களின் உளவியல் சிக்கல்கள்

எதிலீன் என்னும் ஹோமோன் வாயு என்னும் சிறுகதையின் மையக்கருத்து வேறாக இருப்பினும் புலம்பெயர்ந்த மக்கள் சரியான வாழ்வாதாரம் அமையாத பொழுது உளச்சிதைவு நோய்களுக்கு ஆளாகிறார்கள் என்னும் யதார்த்த நிலையைப் பதிவு செய்கிறது. “பூங்கொடி... தாய் தங்களுடன் இருப்பதாகவும் புருஷனின் தொழில் விசாவில் சிட்னிக்கு வந்து இரண்டு வருஷம் முடியப்போவதாகவும், புருஷனுக்கு இன்னமும் வேலைக் கிடைக்கவில்லை என்றும் விக்கி விழுங்கிச் சொன்னாள்... பூங்கொடியின் நிலைமை எனக்குப் புரிந்தது. பாரிய ‘மனச்சோர்வு’ நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பது அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. ஊரில் கட்டியாண்ட அதிகாரங்களும் பதவிகளும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் கிடைக்காத பட்சத்தில், மனச்சிதைவு நோய்க்கு ஆளான பலரை எனக்குத் தெரியும்” (கள்ளக்கணக்கு - பக்.63).

இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தோரில் பலர் உளச்சிதைவுக்கு ஆளாகும் தன்மை உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும், காலமும் களமும் என்ற சிறுகதையில் யாழ்ப்பாணத்தில் விதனையார் என்னும் தொழிலில் இருந்து சீரும் செல்வாக்கும் பெற்ற முதியவர் தள்ளாத வயதில் மகளுடன் வசிக்க ஆஸ்திரேலியா வந்த போதும் அங்கும் தன் அதிகாரம் நிலைநாட்டப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கோவில் தர்மகத்தா பதவிக்குப் போட்டியிடுவதும் பின்பு அதில் தோல்வியுற்ற பின்பு முடங்கிக் கிடப்பதும், எப்படியாவது பதவிக்கு வரும் நோக்கில் ஊரிலுள்ள சங்கங்கள் குறித்துத் தேடுவதும் என்று அவரது செயல்பாடுகள் வழி அவரது உளவியல் சிக்கல் சுட்டப்படுகிறது.

நிறைவுரை

ஆசிகந்தராஜா அவர்களின் படைப்புகள் பல நாடுகளின் வாழும் மக்களின் பண்பாடு, கலாச்சாரம், சிந்தனை ஆகியவற்றைத் தனது சிறுகதைகளில் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். அவற்றுள் புலம்பெயர் மக்களின் மனநிலை குறித்த பதிவுகளை உளவியல் நோக்கியல் எடுத்துரைப்பதாக இந்த ஆய்வு அமைகிறது. புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை ஒருமுக நோக்கில் ஆராயாமல் அவற்றில் இழையோடும் பன்முகத்தன்மைகளை இனங்காணும் ஆய்வுப் பணிக்கு அடித்தளம் அமைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. புலம் பெயர் மக்கள் பொருளாதார வகையில் நிறைவாக வாழ்ந்தாலும் சில உளவியல் சிக்கல்கள் நேர்கின்றன என்பதை மேற்குறிப்பிட்ட சிறுகதைகள் எடுத்துரைத்து அமைகின்றன. மேலும், புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை உளவியல் என்னும் ஒளியில் ஆராய முற்பட்ட முயற்சியாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

முதன்மை சான்றுகள்

1. கள்ளக்கணக்கு, ஆசி.கந்தராஜா
2. பாவனை பேசலன்றி, ஆசி.கந்தராஜா

உதவிய நூல்கள்

1. ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள், செம்பியன் செல்வன்.
2. ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு, செங்கை ஆழியான்.
3. நற்றிணை, தமிழண்ணல் (உ.ஆ).
4. புறநானூறு, மணிவாசகம் (உ.ஆ).
5. இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், க.பஞ்சாங்கம்.

சி.வை.நாராயணன் பிள்ளை:

பதினெண்மீழ்க்கணக்கு ஆய்வுகள் - பதிப்பு முயற்சி

முதுமுனைவர் ப.திருஞானசம்பந்தம்

மதுரை.

மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனையென்பது திண்ணம். அன்றியும் அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் அவர் வாக்கிற் கலந்திரந்து அருமைத் திருக்கையாலெழுதினார். அப்பெருமை நோக்காது, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சங்கப்பாட்டு, கொங்குவேண்மாக்கதை முதலியவற்றோடு சேர்த்துச் செய்யுட்களோடொன்றாக்குவர். அங்ஙனமுமமையாது, இலக்கணமாவது தொல்காப்பியமொன்றுமே, செய்யுளாவது திருவள்ளுவரொன்றுமே, தனிச்சிறப்புடைய இவ்விரண்டு நீங்கலான இலக்கண விலக்கியமெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று பெருமை சிறுமை இணையென்று கொள்வாரென்பது தோன்ற இம்முறை வைத்து அடையைப் பொதுவாக்கினோம். அவர் அதுமட்டோ இறையனாரகப் பொருள் முதலான இலக்கணங்களையும் தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரிய புராணம், சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப்பிரகாசம், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல் முதலிய இலக்கியங்களையும் ஒரு பொருளாக எண்ணாது, நன்னூல், சின்னூல், அகப்பொருள், காரிகை, அலங்காரம் முதலிய இலக்கணங்களையும், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்மீழ்க்கணக்கு, இராமன் கதை, நளன் கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஒரு பொருளாகவெண்ணி வாணாள் வீணாள் கழிப்பர். அவரிவைகளிருக்கவே அவைகளை விரும்புலென்னெனின், பாற்கடலுட் பிறந்து அதனுள் வாழும் மீன்கள் அப்பாலை விரும்பாது வேறு பலவற்றை விரும்புதல்போல, அவரதியவற்கை யென்க (1924:14).

இவ்வரை குறிப்பு 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த சுவாமிநாதத் தேசிகர் அவர்தம் இலக்கணக் கொத்து என்னும் நூலில் செந்நெறி இலக்கண இலக்கியங்கள், பிற நூல்கள் குறித்துப் பதிவுசெய்துள்ள கருத்து. இது புலமை சமூகத்தில் நிலவிய சமயக் காழ்ப்புணர்ச்சியினைக் காட்டுகின்றது. குறிப்பாக வைதீகச் சமய நூல்களைத் தவிரப் பிற புறச் சமயவாதிகளால் இயற்றப்பட்ட இலக்கண,

இலக்கியங்களைக் கற்கக் கூடாது என்கிற கருத்துநிலை வைதீகர்களிடையே ஆழமாக வேரூன்றி இருந்தமையினைப் பெறமுடிகின்றது. இக்கருத்து நிலவிய காலகட்டம் தொடங்கி இன்றுவரை செந்நெறி இலக்கியங்களுள் ஒன்றான பதினெண்மீழ்க்கணக்கு குறித்துப் பதிவாகியுள்ள கருத்துகள் தொடர்ந்து விவாதத்திற்குரியதாக அமைந்திருக்கின்றன.

பதினெண்மேற்கணக்கு, பதினெண்மீழ்க்கணக்கு என்னும் இருசொற்களும் நூல்களின் எண்ணிக்கையை, காலப்பரப்பை முன்னிறுத்தி வைக்கப்பட்ட பெயர்களாகத் தமிழ்ச் சூழலில் பரவலாக அறியப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியப் பிரதிகளின் தொகுப்பு மரபு என்பது அரச உருவாக்கப் பின்புலத்தில் தொழிற்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக இப்பிரதிகளைத் தொகுப்பித்தோன் அரசனாக இருக்கின்றான். இது மட்டுமல்லாமல் பதினெண்மேற்கணக்கின் ஒவ்வொரு நூல் தொகுப்பு மரபிலும் ஓர் அரசியல் பின்புலம் உள்ளதனை உணர முடிகின்றது. ஆனால் பதினெண்மீழ்க்கணக்கின் தொகுப்பு மரபு இதிலிருந்து மாறுபட்டது. மேற்கணக்கில் ஒவ்வொரு தொகை நூலும் பல்வேறு புலவர்களால் பாடப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பாக இருக்க, இப்பதினெண்மீழ்க்கணக்கின் நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிப் புலவர்களால் பாடப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பாக உள்ளன. ஒரு சில புலவர்கள் இரண்டு நூல்களைப் பாடியுள்ளனர். இக்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் அறம், அகம், புறம் என்னும் முப்பொருண்மையினைச் சார்ந்தனவாக இருந்த பொழுதிலும் நீதி இலக்கியக் காலம் என்கிற ஒற்றைப் புரிதலின் அடிப்படையில் தமிழ்ச் சூழலில் அணுகப்படுகின்றன. இப்பின்புலத்தில் பதினெண்மீழ்க்கணக்கு நூல்களின் எண்ணிக்கை, இச்சொல் உருவாக்கம் குறித்த சில உரையாடல்களை இக்கட்டுரை முன்னெடுக்கின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் அச்சு கருவிகளின் பரவலாக்கத்திற்குப் பின்னர்ச் செவ்விலக்கியப் பிரதிகள் மிகுதியாக அச்சிடப்பட்டன. அதில் பதினெண்மீழ்க்கணக்கு குறித்த பதிவுகளும் ஆய்வுகளும் விரிவான நிலையில் நிகழ்ந்துள்ளன. செவ்விலக்கியப் பிரதிகளைப் பதிப்பித்த பதிப்பாசிரியர்கள் தாங்கள் பதிப்பிக்க இருக்கின்ற நூலோடு தொடர்புடைய நூல்கள் குறித்த சிந்தனைகளைத் தொடர்ந்து விவாதித்து வந்துள்ளனர். இந்தப் பின்புலத்தில் பதினெண்மீழ்க்கணக்கு குறித்த சிந்தனைகளைத் தொடக்ககாலப் பதிப்பாசிரியர்கள் சிலர் முன்னெடுத்துள்ளனர். இதைப் பின்வரும் இரு நிலைகளில் பகுத்து நோக்கலாம்.

- செவ்விலக்கியப் பிரதிகளைப் பதிப்பித்த பதிப்பாசிரியர்களின் சிந்தனைகள்.
- கீழ்க்கணக்கு நூல்களைப் பதிப்பித்த பதிப்பாசிரியர்களின் சிந்தனைகள்.

இவ்விரண்டு நிலைகளுள் முதல்நிலை மட்டும் இங்குக் கவனப்படுத்தப்படுகின்றது. முதல்வகை முயற்சியை முன்னெடுத்தவர்கள் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, உ.வே.சா., வே.இராஜ கோபாலையங்கார் ஆகியோர். இக்கட்டுரை சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையின் பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் குறித்த ஆய்வுமுயற்சிகளையும் பதிப்பு முயற்சியையும் மட்டுமே கவனப்படுத்துகின்றது.

சி.வை.தா. 1885ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையினைப் பதிப்பிக்கின்றார். இதன் பதிப்புரையில் தனது நூலைப் பரிசோதிப்பதற்கு உரியவர்களின் தகுதியினைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது, “பஞ்சகாவியம், பஞ்சவிலக்கியம், அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, கலித்தொகை, நெடுந்தொகை, குறுந்தொகை திணைமரபு செய்யுட் தொகை கல்லாடம் பதிற்றுப்பத்து ஐங்குறுநூறு பரிபாடல் தகடீர் யாத்திரை பெருந்தேவனார் பாரதம் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு வெண்பாமாலையென்று இன்னோரன்ன இலக்கியங்களும் புறப்பொருட் பன்னிரு படலம் வையாபிகம் வாய்ப்பியம் அவினயம் காக்கை பாடினியம் நற்றத்தம் வாமனம் பல்காயம் பால்காப்பியமென்று இன்னோரன்ன இலக்கணங்களும் முற்றக்கற்று வல்லோரே இந்நூலைப் பரிசோதித்தற்கு அருகராவர். அப்படிச் சிறந்துளோர் தற்காலத்திலரென்பது யான் கூறவேண்டியதில்லை” (1885 : பதிப்புரை : 7, 8) என்று பதிவுசெய்துள்ளார். இங்கு வரிசைபடுத்தப்பட்ட நூல்களுள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. பிற்காலத்தில் ச.வையாபுரிப்பிள்ளை பதினெண்கீழ்க்கணக்கு குறித்த ஆய்வு 1885இல் தொடங்கியது என்று பதிவுசெய்துள்ள கருத்திற்கு இப்பதிவினை ஆதாரமாகக் கொள்ளமுடியும். இங்கு மற்றொரு செய்தியினையும் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சங்க நூல்களைப் பட்டியலிட்டுச் செல்லும் சி.வை.தா. அவற்றுள் அகநானூறு, நெடுந்தொகை என வழங்கும் நூல்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்விரு பெயர்களும் அகநானூற்றிற்குரியதே. எனினும் நெடுந்தொகை என்னும் பெயரில் வேறொரு நூல் இருந்ததா? அல்லது இருபெயர்களும் ஒரே நூலைக்குறித்ததா? என்பது மேலும் சிந்திப்பதற்குரியதாக உள்ளது. சி.வை.தா. 1887இல் பதிப்பித்த கலித்தொகையின் பதிப்புரையில் மேற்கணக்கோடு கீழ்க்கணக்கைச் சுட்டும் பழம்பாடலையும் அளித்துள்ளார். அப்பாடல் வருமாறு,

“நாலடி நான்மணி நானாற்பு தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம்

இன்னிலைசொல் காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு ”

இங்குக் கீழ்க்கணக்கைச் சுட்டும் பாடலை மட்டுமே சி.வை.தா. விரித்துரைக்கின்றார். இதற்குப் புலமைச் சமூகத்தில் மேற்கணக்கு குறித்த தெளிவான புரிதல் இருந்த அளவிற்குக் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் குறித்த அறிமுகம் இல்லாமையைக் காரணமாகக் கொள்ளமுடியும்.

இப்பழம்பாடலைக் கொண்டு சி.வை.தா. பதினெண்கீழ்க்கணக்கைச் சேர்ந்த சில நூல்களின் பெயர்களையும் அந்நூல்கள் குறித்த தமது கருத்தையும் பதிவுசெய்துள்ளார். இதில் கோவை என்பது ஆசாரக்கோவையினைக் குறிக்கும் என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். முப்பால் என்பது திருக்குறள் அல்ல. திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, பங்சமூலம் போன்று நான்கடி வெண்பாவால் இயற்றப்பட்ட அக்காலத்தில் வழங்கிய மூன்று சிறுதரும நூல்களாக இருக்கலாம் என்று ஊகிக்கின்றார். ஐந்திணை என்பது பொய்கையார் இயற்றிய ஒரு நூலாகக் கொண்டால் பதினெட்டு என்பது எவ்வாறு அமையும் என்று கருத்து தெரிவித்துள்ளார். மேலும் இன்னிலைசொல் என்பதற்கு இன்னிலை, இன்சொல் என்னும் பெயரில் அமைந்த இருநூல்களாக இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தினைச் சி.வை.தா. முன்வைக்கின்றார். 'முப்பால் அப்பாலாய் விட்டது' என்ற குறிப்பையும் இவர் தந்துள்ளார். இதில் குறிப்பிடாத நானாற்பது நூல்கள் (இன்னா நாற்பது (1876), இனியவை நாற்பது (1833), கார்நாற்பது (1875), களவழி நாற்பது (1875)) இவரது கலித்தொகையின் பதிப்பு வெளிவருவதற்கு முன்னரே பதிப்பிக்கப்பட்டுவிட்டன. எனவே அந்நூல்களைப் பற்றி இவர் அறிந்திருந்த காரணத்தால் அது பற்றி இவர் பேசவில்லை என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

செவ்விலக்கிய நூல்கள் முழுமையாகப் பதிக்கப்படாமல் இருப்பதைக் குறித்துச் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை கவலையடைந்திருக்கிறார். தகுந்த புலமையாளர்களைக் கொண்டு எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் ஆகியவற்றில் பதிக்கப்படாமல் உள்ள நூல்களைப் பதிப்பிக்க வேண்டும். இவர்களுக்குச் செல்வசீமாள்களும், பெரியவர்களும், மடாதிபதிகளும் பொருளாதி செய்ய கடைக்கண் வேண்டும். இதற்கு சரஸ்வதியின் துணை வேண்டும் என்றும் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை கலித்தொகையின் பதிப்புரையுள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சங்கமரீஇய நூல்களாய் வகுக்கப்பட்ட எட்டுத்தொகை பத்துப்பாடல் பதினெண் கீழ்க்கணக்குட்டலமை பெற்ற எட்டுத்தொகைகளில் இக்கலித்தொகையும், பத்துப்பாடலுட் திருமுருகாற்றுப்படையுமே இப்போது அச்சில் வந்தன. எஞ்சிய

பதினாறையும் பெயர் மாத்திரையானே அறிந்தாற் போதுமா? பதினெண் கீழ்க்கணக்குட் டானும் இன்னும் வெளிவராது கிடப்பன உள. இவைகளைத் தங்கள் தங்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட சில வித்வாம்சர்களைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்து வெளியில் வரச் செய்யத்தக்க சீமாண்கள் யாரும் இல்லையா! தமிழின் அருமையுணர்ந்த பெரியோர் மடாதிபதிக ளென்றின்னோர் இவற்றிற் கடைக்கண் பதிக்குமாறு சரஸ்வதியே அநுக்கிரகிப்பாளாக”. (1837: பதிப்புரை, 11)

தம்மால் பதிப்பிக்கப்பட்ட கலித்தொகையைப் போல் பிற சங்க இலக்கியங்களும் தக்கவர்களைக் கொண்டு பதிப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று சி.வை.தாமோரதரம் பிள்ளை எண்ணியிருப்பதை மேற்கண்ட கூற்று உறுதிபடுத்துகின்றது. பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்க உரியவர்கள் தக்க நேரத்தில் உதவி புரிய வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளையும் அதற்குக் கடவுள் அருள் வேண்டும் என்பதையும் தெளிவாக இவர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் குறித்த ஆராய்ச்சியினை இவர் இலக்கண விளக்கப் பதிப்புரையிலும் (1889) தொடர்ந்துள்ளார். பூநீ கொ.பூநீநிவாச ராகவாசாரியார் அவர்கள் எழுதிய 'நாலடியார் நூல் வரலாற்றில்' என்ற நூலுக்குப் பிறகு ஐந்திணை என்பது பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்தைச் சி.வை.தா. மாற்றிக் கொள்கின்றார். 'ஐந்திணை என்றது ஐந்திணைகளைப் பற்றிச் சொல்லும் ஐந்து நூல்கள்' எனக் கூறி, ஐந்திணையைப்பது ஐந்திணை எழுபது திணைமொழியைப்பது திணைமாலை நூற்றைம்பது இன்னான்கும் அவ்வைந் திணையைச் சேர்ந்தவென்றும் இவை போன்றது இன்னும் ஒன்று இருத்தல் வேண்டும் என்றும் சொற்றனர். கலித்தொகைப் பதிப்புரை எழுதிய பின்னர் மேற்கண்ட நான்கு நூல்கள் எனக்கும் அகப்பட்டன. ஐந்திணை விஷயத்தில் யான்சூறிய கூற்றுச் சரியன்றென்று ஒத்துக் கொள்வதுமன்றி ஆசாரியரவர்கட்கு என் வந்தனமும் கூறுகின்றேன் (1889: பதிப்புரை) என்று கீழ்க்கணக்கின் திணை நூல்கள் பற்றி அறிந்துகொண்ட செய்திகளைச் சி.வை.தா. இலக்கண விளக்கப் பதிப்புரையில் பதிவு செய்துள்ளார். ஆனால் இங்கும் இவர் முப்பால் பற்றிக் கொண்டிருந்த கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது. மேலும் முப்பால் பற்றி இவர் கொண்டிருந்த கருத்திற்கு வலுசேர்க்கும் விதமாக "பூநீ த.கணகசந்தரம் பிள்ளையவர்களுக்கிடத்த மிகப் பழைய கீழ்க்கணக்குச் சுவடியில் 'நாலடி நான்மணி' என்னுஞ் செய்யுள் சிதைவுபட்டு உள்ளது" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் உரைக் குறிப்பில் ஐந்திணை என்பதற்கு ஐந்திணையைப்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழியைப்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது என்னும் நான்கு நூல்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. அதோடு முப்பால் என்பது

பற்றிய எந்தக் குறிப்பும் இல்லை. கைந்நிலை என்றொரு நூல் உரையோடு இடம்பெற்றுள்ளது என்பன போன்ற கருத்துகளை அவரது எழுத்தின் வழி உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது என்று சி.வை.தா. குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் நானாற்பு தைந்திணை; 'இன்னிலைசொல் காஞ்சி'; 'கைந்நிலைய வாங்கீழ்க்கணக்கு' என்னும் தொடர்களுக்கு இவர் தரும் விளக்கங்களும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கன.

“இதனால், நானாற்பு தைந்திணை’ என்றதில் நாலென்னும் அடையை நாற்பது ஐந்திணை என்றும் இரண்டனோடும் ஒட்டி நானாற்பது, நாலைந்திணை என்று கோடல் வேண்டுமென்றும், ஐந்திணை யான் கூறியவாறு ஒரு நூலுமன்று, ஆசாரியாரவர்கள் கூறுமாறு ஐந்து நூலுமன்று ஐந்திணைப் பொருள் உணர்த்திய நான்கு நூல்களென்று கொள்ளத் தக்கதென்றுஞ் சொல்ல ஏதுவாகின்றது. அங்ஙனமாயின் முப்பாலென்றது ஒரே நூலாகவும், இன்னிலை சொல்லென்றது இன்னிலை இன்சொல் என இரண்டு நூல்களாகாது காஞ்சிக்கு விசேஷணமாகவும், கைந்நிலை யென்றது வேறொரு தனிநூலாகவுங் கொள்ளல் தகும். இவ்வாறு கொள்ளிற் ‘கைந்நிலையோடாங் கீழ்க்கணக்கு’ என்று ஈற்றடிப் பாடந் திரிதல் வேண்டும்”. (1889: பதிப்புரை)

மேற்சட்டிய சி.வை.தாவின் கருத்து மூலம் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நிகழ்ந்த பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் குறித்த விவாதங்களை அறிய முடிகின்றது. மேலும் இது பற்றி தொடர்ந்து ஆராய வேண்டும் என்ற விருப்பம் அவருக்கு இருந்ததையும் உணர முடிகின்றது. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு குறித்த விரிவான ஆய்வினை இவர் மேற்கொண்டிருந்த போதிலும் அவற்றைப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் சி.வை.தா. ஈடுபடவில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது. ஆனால் பதிப்பிக்க வேண்டும் என்கிற நோக்கம் அவருக்கிருந்தது. இதனைக் கீழ்க்கண்ட கருத்து வெளிப்படுத்துகின்றது.

“எட்டுத்தொகை பதினெண்கீழ்க்கணக்குக்களுள் இன்னும் அச்சிற்றோற்றாதன தேடி வெளிப்படுத்தும் நோக்கமாகச் சில நாட்களுள், மதுரை, திருநெல்வேலி, கோயமுத்தூர் முதலிய தேசங்களுக்கு ஓர் யாத்திரை செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றேன். அவ்வாறு போய்த் திரும்பிய பின் இது விஷயத்தைப் பற்றி மறுபடியும் எழுதுவேன்”. (1889: பதிப்புரை)

இருப்பினும் இப்பதிப்பு முயற்சி சி.வை.தா.விற்குக் கைகூடவில்லை. ஒருவேளை அது நிகழ்ந்திருக்குமாயின் மேலும் பல தெளிவுகளைப் பெற்றிருக்க முடியும்.

முடிவுரை

செவ்விலக்கியப் பதிப்பாசிரியர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் குறித்த ஆராய்ச்சி பல விவாதங்களைத் தமிழ்ச் சூழலில் உருவாக்கியிருக்கிறது. இதைச் சி.வை.தா.வின் ஆராய்ச்சியிலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இவரைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீ கொ.ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரியார், திருமணம் செல்வகேசவராய முதலியார், த.கனகசுந்தரம் பிள்ளை, உ.வே.சாமிநாதையர், வே.இராஜகோபாலையங்கார், கா.ரோ.கோவிந்தராச முதலியார் உள்ளிட்ட பதிப்பாசிரியர்கள்: பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் குறித்த விவாதங்களை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளனர். இம்முயற்சிகளுக்கு எல்லாம் முன்னோடியாகச் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையின் ஆய்வுகளே அடிப்படையாக அமைகின்றன. இவர் முன்னெடுத்த ஆய்வினைப் பின்தொடர்ந்த செவ்விலக்கியப் பதிப்பாசிரியர்கள் தெளிவான முடிவுக்கும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் குறித்த தெளிவினையும் முன்வைத்திருக்கின்றனர். சிலர் தெளிவில்லாத ஆய்வு முடிவுகளுக்குக் காரணமாகவும் அமைந்திருக்கின்றனர். சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையால் தெளிவான முடிவுகள் முன்வைக்கப்பட்ட பிறகும் இது தொடர்பான ஆய்வுகள் நடைபெறுவதற்கு அக்காலத்தில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் முழுமையாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டதேயாகும். பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் முழுமையாகப் பதிப்பிக்கப்பட்ட பிறகும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் கைந்நிலையைச் சேர்ப்பதா? அல்லது இன்னிலையைச் சேர்ப்பதா? என்ற கருத்துநிலைகள் இன்றும் தொடர்வதை இலக்கிய வரலாறுகள் நமக்குக் காட்டுகின்றன.

பதினெட்டு நூல்கள் எவையெவை என்பதனைக் குறித்த ஆய்வுகள் தமிழ்ச் சூழலில் எத்தகைய பின்புலங்களில் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைப் பற்றித் தொகுத்து தனியே ஆராய்வதற்கான தரவுகள் இக்களத்தில் உள்ளன. இவை தொடர்ந்து ஆராய்வதற்குரியன.

துணைநூற் பட்டியல்

- 1885 தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியம், மதுரை பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர் உரை, பதிப்பாசிரியர்: சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, Printed at the Scottish Prees. by Graves, Cookson And Co, Madras.
- 1887 நல்லந்துவனார் கலித்தொகை, மதுரை பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர் உரை, பதிப்பாசிரியர்: சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, Printed at the Scottish Prees. by Graves, Cookson And Co, Madras.
- 1924 சுவாமிநாத தேசிகர், இலக்கணக்கொத்து மூலமும் உரையும், பதிப்பாசிரியர்: தி.வே.கோபாலையர், சரசுவதி மகால் நூல்நிலையம், நான்காம் பதிப்பு, தஞ்சாவூர் (முதல்பதிப்பு, 1864).
- 1992 எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, இலக்கியச் சிந்தனைகள் (முதல் தொகுதி), வையாபுரிப் பிள்ளை நூற்களஞ்சியம், இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் சவுத் இண்டியன் ஸ்டடீஸ், இரண்டாம் பதிப்பு, சென்னை (முதல் பதிப்பு 1989).
- 2004 தாமோதரம் (சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையின் பதிப்புரைகளின் தொகுப்பு), குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், மறுபதிப்பு, கொழும்பு (முதற்பதிப்பு 1971).
- 2017 தாமோதரம் (சி.வை.தா. பதிப்புரைகள்) பதிப்பாசிரியர் ப.சரவணன், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.

தமிழ் வளர்ச்சியில் இலங்கைத் தமிழரின் பங்களிப்பு

கு.திலகவதி

முத்தூர்.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

நாடு சுதந்திரம் பெற்ற நேரத்தில் இலங்கை தமிழ் இலக்கியம் ஒட்டுமொத்தத் தமிழ் இலக்கிய மரபின் மதிப்பு மிக்க பகுதியாக இருந்தது. இலங்கை தமிழர்கள் சில குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பியல்புகளை மிகச் சிறப்பாகக் கையாண்டு இலக்கியங்களைப் படைத்தனர். யாழ்ப்பாணத்தின் செல்வாக்கு, சுதந்திரம் அதிகமாகத்தான் இருந்தது. அதற்குப் பின் ஏற்பட்ட சில அரசியல் சூழல்களால் அதனுடைய வளர்ச்சி தடைபட்டது என்று கூறலாம். தமிழ் இலக்கியத்தில் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் சிறப்பான பங்களிப்பை அங்குப் பதிவு செய்திருக்கும் நூல்களின் வழி அறிய இயலும். தமிழ் இலக்கியத்தில் பழமையான தொன்மையான ஒரு பகுதியாகிய சித்திரக்கவி வகைகளுக்கு மிகச்சிறந்த பங்களிப்பை நல்கி இருக்கின்றன ஈழத்து இலக்கியங்கள். நாற்கவிகளுள் ஒன்றான சித்திரக்கவி புனைவது மிகுந்த கடினம். அதிலும் வடமொழியிலிருந்து பல புது விதமான சித்திரங்களைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்த பெருமை அவர்களையே சாரும். ஒரு சித்திரக் கவி வகைகள் உட்பிரிவுகளாகப் பலவகைகளில் கொண்டு வந்து சேர்த்துத் தமிழில் சித்திரக்கவி வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்களாக இலங்கை தமிழர்கள் விளங்குகின்றனர். அந்த வகையில் அரும்பெரும் முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட பல சித்திரக்கவி வகைகளையும் அவற்றைப் படைத்த படைப்பாளர்களையும் ஆராயும் நோக்கில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

முன்னுரை

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ள மக்கள் இன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் வசிக்கின்றார்கள். தமிழக மக்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் இலங்கை மிக முக்கியமானதாகும். புவியியல் அமைப்பின் காரணமாக இப்பெயர்ச்சியின் அழகும் தொகையும் அதிகமாக இருந்தது. இலங்கையிலேயே தமிழ்நாட்டில் தனக்கென ஒரு தனி இடத்தைப் பிடித்து இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் தனித் தன்மை கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். மொழி முதல் சமூக அமைப்பு வரை உடை முதல் உணவு பழக்கவழக்கங்கள் வரை பொருளில் அமைப்பு முதல் உலக நோக்கு வரை பல்வேறு அம்சங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனர். இலங்கையை

‘ஈழம்’ என்று கூறுதல் பழந்தமிழ் இலக்கிய மரபு தமிழகப் பொதுத் தொடர்பையும் அதேவேளையில் தனித்துவத்தையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்கு இந்தப் பதம் பொருத்தமானதாக இருக்கிறது. இலங்கையில் பாரம்பரியமாக வரலாற்று காலம் முதல் வாழ்ந்து வரும் தமிழ் மக்கள் தமது மொழி அடையாளத்தைக் கொண்டு உள்ளனர்.

“போதி நிழலமர்ந்த புண்ணியம்போ லெவ்வுயிர்க்குந்

தீதி வருள் சுரக்குஞ் சிந்தயா நாதி

வருதன்மங் குன்றாத மாதவன் மாக் கோதை

யொரு தர்ம பாலனுளன்” (ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாறு)

என வரும் வெண்பாவின் அமைப்பு அக்காலப் பகுதியிற் சிறந்த தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியம் இருந்ததைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

இவர்களுடைய படைப்புகள் அனைத்தும் தமிழ்மொழியில் மிகச் சிறப்பிடம் வாய்ந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன. அந்தவகையில் தமிழ்மொழியின் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த நற்கவிகளுள் ஒன்றான சித்திரகவி வகைகளை மிகச் சிறப்பான வகையில், தமிழில் கூறப்படாத பல வகைகளில் உள்ளடக்கிய தொகுப்புகளாக, பகுப்புகளாக, ஆய்வுகளாகப் பலர் இலங்கையில் செய்துள்ளனர். அதனை வெளி கொண்டுவரும் முயற்சியாக இலங்கை தமிழ் மக்களின் சித்திரக் கவிகளை உள்ளடக்கியதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

நிலப்பரப்பு அமைவிடம் சார்ந்து இலக்கியங்களை வகைப்படுத்தும் போது இலங்கையிலிருந்து வெளிவந்த தமிழ் இலக்கியங்கள் இலங்கையின் பண்டைய காலத்துத் தமிழ் பெயரான ஈழம் என்னும் பெயரால் ஈழத்து இலக்கியங்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இலக்கிய வகைகள் யாவும் தமிழ் இனத்திற்கு மிகப் பெரும் தொண்டு செய்து இருக்கின்றனர் என்றால் மிகையாகாது. இலங்கை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தொடக்கக் காலம் முதல் வரையிலான வளர்ச்சிப்போக்கில் தொடர்ச்சியாக உணர்த்தும் வகையில் அமைந்த நூல் இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி கலைவாணி பதிப்பகத்தால் புதுப்பிக்கப்பட்ட மனோகரன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட இந்த நூலில் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு காலகட்டங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் புலவர்கள் இலங்கையிலிருந்து தமிழ் வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு வித்திட்டனர் என்பதைச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சித்திரக்கவி:

“ஆசு மதுரஞ் சித்திரம் வித்தார மாகு நார்கவி யறையுங் காலே” (முத்துவீரியம் 55)

ஆசு, மதுர, வித்தாரக் கவிகளை உள்ளடக்கிய சித்திரக்கவி இம்மூவகை பாடல்களிலுமுள்ள கூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பதுடன் சித்திரத்தில் அமையுமாறும் கண்டோர் வியக்கும் வகையிலும் அமைகிறது. அதோடு யாப்பு, பாட்டியல், அணியியல்கள் ஒருங்குணர்ந்தும் ஒரு இலக்கிய வகையாக இது சிறப்பிடம் பெறுகிறது. சித்திரக்கவியை 'அருங்கவி' என்கிறது யாப்பருங்கல விருத்தியரை.

வடிவம், பொருண்மை, வெளியீட்டு முறை, கணிதத்திறன் என ஒவ்வொரு கூறிலும் தனித்தொரு நிலையினைத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் தோற்றுவித்திருக்கும் சித்திரக்கவியினை இலங்கை வாழ் தமிழ் புலவர்கள் சிறப்புற படைத்திருக்கின்றனர்.

சித்திரக்கவி திரட்டு:

சித்திரக்கவி திரட்டு என்னும் ஒரு நூலைக் கொண்டே இலங்கைத் தமிழர்களின் சித்திரக்கவி வகை படைப்புகளையும், அவர்கள் ஆற்றிய அரும்பெரும் பணிகளையும் நம்மால் அறிந்து கொள்ள இயலும். இதற்காகச் சித்திரக்கவி திரட்டில் ஆசிரியர் ஞானம். பாலச்சந்திரன் அவர்கள் மேற்கொண்டு இருக்கக்கூடிய சிரமங்களை எண்ணிப்பார்க்கையில் வியப்புதான் மேலிடுகிறது. ஆனால் உலகத்திற்குப் பயன்தரக்கூடிய நிரந்தரமாகச் சித்திரக்கவி திரட்டாக, தொகுப்பாக இந்த நூல் விளங்குகிறது. தமிழ் இலக்கியத்தில் காணக் கிடைக்காத பல அரும் பெரும் சித்திரக்கவி வகைகளை இந்த நூலில் தொகுத்து இருப்பது அருட்பெரும் ஆவணமாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கட்டுரையில் பெரும்பாலாக தகவல்கள் அனைத்தும் சித்திரக்கவி திரட்டு என்னும் நூலினுடைய முன் இணைப்பு மற்றும் பிற்சேர்க்கைகளைக் கொண்டே எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சித்திரக் கவி காண இது போன்ற ஒரு மிகச்சிறந்த தொகுப்பு நூல் தமிழகத்திலுள்ள தமிழ் மக்களால் எழுதப்படவில்லை. இதில் ஈழத்தில் இருக்கும் சித்திரக்கவி புலவர்களை மட்டும் அடையாளப் படுத்தாமல் தமிழில் இதுகாறும் சித்திரக் கவி எழுதிய புலவர்களையும் அதற்குரிய சித்திரக்கவி களை வகைப்படுத்தியும் அதற்குரிய இலக்கணங்களையும் மாதிரி செய்யுள்களையும் அழகிய வண்ணப் படங்களோடு தெளிவாக அச்சிட்டு இலக்கிய உலகிற்கு ஒரு மிகப்பெரும் கொடை நல்கியிருக்கிறார் ஞானம் பாலச்சந்திரன் அவர்கள்.

இந்தச் சித்திரக் கவி என்கிற ஒரு நூலின் அடிப்படையிலேயே ஈழத்திலிருந்து சித்திரக்கவி வகைகள் வகைகளில் பதிவுசெய்த அனைத்துப் புலவர்களையும் ஒருசேர

நம்மால் அறிந்து கொள்ள இயலுகிறது. பல புது வகையான சித்திரங்களை உலகிற்கு அடையாளம் காட்டிய அறிமுகம் செய்த பெருமையும் அப்படிச் சித்திரங்களாக விளங்கிய புலவர்களைத் தற்போது இருக்கும் சூழலில் வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கும் ஆசிரியரின் முயற்சி பெரும் முயற்சி மிகுந்த பாராட்டுக்குரியது. சித்திரக்கவி திரட்டு என்னும் இந்த நூல் இலங்கை வாழ் தமிழர்களின் மிகச்சிறந்த தொகுப்பு நூலாகக் கருதப்படுகிறது இது தொகுப்பு நூலாக மட்டுமல்லாமல் களஞ்சியம், பதிப்புநூல், விளக்கநூல், வரலாற்று நூல், ஆய்வு நூல், திறவுகோல் என்று அனைத்துப் பண்புகளையும் கொண்டதாக விளங்குகிறது இந்த நூலில் ஞானம் பாலச்சந்திரன் அவர்கள் ஒரு பெரும் தொண்டினை இலக்கிய உலகத்திற்குச் செய்திருக்கிறார் என்பது மறுக்கமுடியாத செய்தி. இந்த நூல் கிட்டத்தட்ட 1000 பக்கங்களுக்கும் மேலாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஈழமும் தமிழும் என்கிற தலைப்பில் ஞானம் பாலச்சந்திரன் அவர்களின் பெரும் முயற்சியினால் ஞானம் பதிப்பக வெளியீட்டில் ஞானசேகரன் அவர்களது பவள விழா ஆண்டினை ஒட்டிய சிறப்பு வெளியீடாக வந்திருக்கும் இந்த நூல் சித்திரக்கவி இலக்கியத்திற்கு மிகப்பெரும் ஆய்வு நூலாகவும் பயனுள்ள நூலாகவும் அமைந்திருக்கிறது. இந்த நூல் ஞானம் பாலச்சந்திரன் அவர்களால் 2016ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முதல் பதிப்பாக வெளிவந்திருக்கிறது சித்திரக்கவி வரலாற்றில் தமிழ் புலவர்கள் பலர் அதனைப் பற்றிய ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளனர் ஆனால் ஈழத்தைச் சார்ந்த சித்திரக்கவி இலக்கியங்களைத் திரட்டி தரும் நோக்கத்தில் அந்த நூல் எதுவும் வெளிவரவில்லை ஈழத்தில் எழுந்த சித்திரக்கவி இலக்கியங்களில் திரட்டு தரும் நோக்கத்தில் இந்த நூலை வெளியிட்டிருந்த போதிலும் அதைத் தாண்டி இதுவரை கிடைக்கப் பெற்ற அத்தனை நூல்களையும் ஒருங்கிணைத்து ஒன்றுபடுத்தி நூல்களின் முன்னிணைப்பாகவும் பின் இணைப்பாகவும் தந்திருப்பது கூடுதல் சிறப்பு. எண்பதுக்கும் மேற்பட்ட சித்திரக்கவி வகைகள் மற்றும் அவற்றுக்குள் உள்ளடங்கும் 60க்கும் மேற்பட்ட உப பிரிவுகளையும் மிகச் சரியாக எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறது இந்நூல்.

இதில் உள்ளடக்க அடிப்படையில் இப்பெரு நூலானது முப்பெரும் பகுதியைக் கொண்டிருக்கிறது. அவை நூலின் தோற்றுவாய், விளக்கப்பகுதி மற்றும் ஆவணப்பகுதி ஆகியன. இதில் முன்னீடு என்ற பகுதியில் அனைத்து ஈழத்துச் சித்திரக் கவி புலவர்களையும் பட்டியலிடுகிறார் ஆசிரியர். இந்த நூலில் காப்பு அவையடக்கம் அடுத்து முன்னீட்டு முதல் பகுதியிலேயே இந்த நூலைப் பற்றிய

அறிமுகம், சித்திரகவி தோன்றிய வரலாறு, ஈழத்தில் சித்திரக் கவிகள், சித்திரகவி பற்றிய விளக்க நூல்கள், சித்திரக்கவி நூலின் அமைப்பு ஆகிய செய்திகளும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாவது பகுதியாகச் சித்திரகவி திறவுகோல் என்ற தலைப்பின் கீழ்ச் சித்திரக்கவிக்கான அரும்பத விளக்கம், சித்திரக் கவிகள் பாடியுள்ள புலவர்கள், பிறருக்கு உரைசெய்த தமிழறிஞர்கள் என்ற வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மூன்றாவது பகுதியாகச் சித்திரக் கவி விளக்கம் என்ற வகையில் இலக்கண நூல்களுள் கூறப்படும் சித்திரகவி வகைகளை எடுத்துக் காட்டுகிறது. வல்லினப் பாட்டு, மெல்லினப் பாட்டு என்று ஆரம்பித்து மாறன் அலங்காரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள முப்பத்தி இரண்டு வகைகளாகச் சித்திரக் கவிகளை எடுத்துக்காட்டுகிறது இதில் தேவையான இடங்களுக்கான உதாரணங்களும், இலக்கணங்களும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது கூடுதல் சிறப்பு. இந்த நூலின் மற்றுமொரு சிறப்பு வினாவுத்திரம் என்கிற ஒரு தலைப்பின் கீழ் அதனுடைய உப தலைப்புகளாக 20 வகைகளைப் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

குமாரசாமி புலவரின் வினோதச் சித்திரக் கவிகள் என்ற நூலின் மூலமாகச் சித்திரக்கவி வரலாறு பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உப பிரிவுகள் இதற்கு முன் எந்த நூலிலும் தொகுக்கப்படவில்லை என்பது கூடுதல் சிறப்பு. 32 வகை சித்திரக் கவிகளைத் தொடர்ந்து மாறனலங்காரத்தில் கூறப்படாத யாப்பருங்கலம் கூறும் ஒன்பது வகைகளையும், யாப்பருங்கல விருத்தி உரை நூல்களில் கூறப்படும் எட்டு வகைகளையும், சூடாமணி நிகண்டு கூறும் இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்ட வகை இவை அனைத்தையும் சேர்த்துக் கிட்டத்தட்ட 50 வகைகளைப் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

இதைத்தொடர்ந்து இலக்கியங்களில் கிடைக்கப்பெறும் சித்திரகவி வகைகளாக மேலும் ஒரு முப்பத்தி மூன்று வகை சேர்த்து இங்குப் பதிவு எண்பத்தி மூன்று வகையான சித்திரக்கவி வகைகளைப் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர். வேறு எந்தத் தொகுப்பு நூலிலும் இது போன்ற வகையான சித்திரக்கவிகள் எதுவும் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்பதே இந்த நூலில் கூறிய மிகப்பெரிய சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது இதன்பின் ஆசிரியரின் கடின உழைப்பும், முயற்சியும் ஆய்வுலகத்திற்கு மிகப் பெரிய பயனாக விளைந்திருக்கிறது. இதை தொடர்ந்து இன்னும் ஒரு கூடுதல் சிறப்பாக இணைப்பு பகுதியில் *வடமொழியிலுள்ள சித்திரங்களில் சில

- *தியாகராஜ சுவாமிகள் பாடிய கீர்த்தனைகளில் காணப்படும் சில சித்திரக் கவிகள்
- *பொன்னம்பலபிள்ளை பாடிய மாவை சித்திரக்கவி திருவிரட்டை மணிமாலை
பூ.பொன்னம்பலபிள்ளை
- *சதாசிவப் பண்டிதர் அவர்களின் சிங்கப்பூர் சுப்பிரமணியசுவாமி பெயரில் பாடிய
சித்திர கவிகள் *வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் தில்லை நிரோட்டக யமக அந்தாதி
- *குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களின் விசித்திர வினாவதல்
- *மயில்வாகனப் புலவர் அவர்களின் நகுலேச்சர விநோத விசித்திர
கவிபூங்கொத்து
- *நமசிவாயம் பிள்ளை அவர்களின் ஊர்ப்பெயர் உட்பொருள் விளக்கம்
- *வரகவி நாகமணி புலவரின் யமக அந்தாதி அந்தாதி
- *திருச்செந்தில் நிரோட்டக யமக அந்தாதி
- *சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களின் வீரசோழியம் சித்திரக்கவி சூத்திர பகுதி
- *குமாரசாமிப் புலவர் அவர்கள் புதிய பதிப்பு

சித்திரக்கவிகள்:

- *வே.இரா.மாதவன்
- *சித்திரக் கவிகள் ஓர் ஆய்வு
- *சித்திரக்கவி வகைகள்
- *சித்திரக்கவிகள் அடங்கிய தனிநூல்கள்
- *சித்திரக்கவிகள் பாடியுள்ள புலவர்கள்

ஞானம் சஞ்சீவியின் ஏலமும் தமிழும் என்ற வரிசையில் அமையப்பெற்ற நூல்கள் அனைத்துமே மிகச் சிறப்பான நூல்களாகப் பதிவாகி இருக்கின்றன. அவ்வரிசையில் ஆறாவது நூலாகச் சித்திரக்கவி திரட்டு என்ற தலைப்பிலான இப்பெருநூல் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இதில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் தமிழ் துறை தலைவர் பேராசிரியர் கலாநிதி மா.சுப்பிரமணியன் அவர்கள் அளித்துள்ள அணிந்துரையானது இந்த நூலின் முன்னோட்டமாக அமைகிறது. அவர் கூற்றுப்படி “குறித்த இலக்கிய வகை சார்ந்த ஆக்கங்களின் திரட்டு என்ற பொதுப் பரிமாணத்தைக் கடந்து ஆய்வு

நூல் என்பதான சிறப்பு பரிணாமத்தைக் கொண்டதாகிவிட்டது” என்று குறிப்பிடுகிறார். தொகுத்துப் பேணுதல், விளக்கி உரைத்தல் மற்றும் வரலாற்றைக் கட்டமைத்தல் ஆகிய தனது நோக்கங்களை அவர் முன்னீடு என்ற அறிமுகம் என்ற பகுதியில் பிரதான நோக்கம் துணை நோக்கம் மற்றும் இதர நோக்கங்கள் என்பனவாகத் தனித்தனியாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இவ்வாறான விரிவான நோக்கங்களுடன் உருவாகி ஆயிரம் பக்கங்களைக் கடந்ததாக விரிவு பெற்றுள்ள இந்த நூலானது சித்திரகவிகள் தொடர்பான ஒரு ஆய்வு களஞ்சியமாகவும் தமிழ் சித்திரகவி பெருந்திரட்டி என்ற சிறப்பு அடையாளத்துக்குரியதாகவும் திகழ்கிறது”

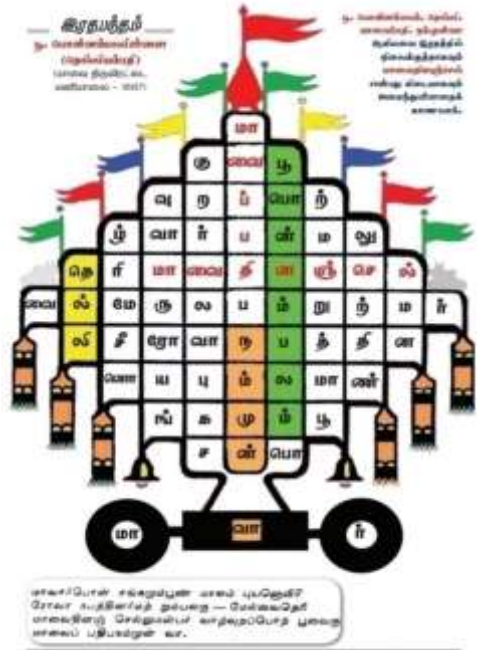
இந்தச் சித்திரகவி திரட்டானது இலக்கியக் கொள்கை சார் தேடல்கள் மற்றும் தமிழ் மொழியின் வளத்தை எடுத்துக்காட்டும் ஆர்வங்கள் என்ற பொருட்பரப்பிலே ஒரு சிறந்த முயற்சியாகப் பார்க்கப்படுகிறது சித்திரகவி பரப்புகளை இலக்கண நிலை தரவுகளைத் தொடர்பு படுத்தி ஆய்வு குறிப்புகளைப் பதிவு செய்துள்ள இந்த ஆக்கத்தின் வாயிலாக மேலும் பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்வதற்கான வழியைத் திறந்து வைத்தது எனலாம். யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் தமிழ் துறை தலைவர் எஸ்.சிவலிங்க ராஜா அவர்கள் பாலச்சந்திரன் அவர்களின் சித்திரக்கவித்திறட்டு என்னும் நூலை “முத்திரை பதித்த முயற்சி “என்று பாராட்டுகிறார் சிதறியும் பறந்தும் மறைந்தும் கிடந்தவற்றை ஒருமுகப்படுத்தி ஒரே நூலாகக் கொண்டு வருவது லேசானசெயல் அல்ல இது ஒரு பிரம்மாண்டத் தயாரிப்பின் வடிவத்தில் இது சேரும் என்று வாழ்த்துகிறார்.

கிழக்கு கிழக்கு பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் தமிழ் துறை தலைவர் சே யோகராஜா அவர்கள் என்னும் இந்த நூல் கவனிப்பு குறித்தான தொகுப்பு நூல் பதிப்பு நூல் ஆய்வு நூல் என்று பதிவு செய்திருக்கிறார் இந் நூலின் பதிப்பு முயற்சி பற்றி என்னும் போது கவிஞர் “பாரதியின் பேசாப் பொருளை நான் பேசத் துணிந்தேன்” என்கிற வாக்கு கேட்ப பலராலும் பேசப்படாத இந்தச் சித்திரகவி பகுதிகளைப் பேசத் துணிந்து அதை உதாரண வகைகளோடு எடுத்துக்காட்டிய தினத்தைப் பாராட்டி வியந்து போற்றுகிறார்.

இப்படிப் பல வாழ்த்துரைகளுக்குச் சொந்தக்காரரான ஞானம்.பாலச்சந்திரன் அவர்கள் சித்திரக்கவி உலகத்திற்கு அரும் தொண்டினைச் செய்திருக்கிறார்.இவரின் வழியாகப் பல ஈழத்துச் சித்திரக்கவிகளை நம்மால் அறிந்து கொள்ள இயலுகிறது.

பூ.பொன்னம்பலப்பிள்ளை மாவை திருவிரட்டை மணிமாலை:

ஈழத்தில் இருந்து கிடைக்கப்பெற்ற அதே பழைய சித்திரக்கவி நூலாகப் பொன்னம்பலப்பிள்ளை அவர்களின் நூல் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. உருவதளத்தில் சித்திரக்கவிகளை அமைக்கும் போது தமது பெயர், ஊர் பெயர், ஆகியவற்றையும் ' மாவிட்டபுரம் கடவுளைத் தினமும் சென்று வழி' எனும் செய்தியைப் பக்தர்களுக்கும் 'நம்முன் வா' என்று இறைவனை வேண்டி நிற்கும் செய்திகள் வெளிப்பட்டு நிற்கும் வகையில் பொன்னம்பலப்பிள்ளை பாடலைப் பாடியிருக்கிறார். இதிலிருந்து கவிஞர்கள்

எவ்வளவு நுட்பமாகச் சித்திரக்கவிகளைக் கையாண்டு இருக்கின்றனர் என்ற உண்மை நமக்குப் புலனாகிறது. ஞானம் பாலச்சந்திரன் அவர்கள் தனக்குக் கிடைத்ததாகக் கூறப்படும் முதல் நூலாக இதைப் பதிவு செய்திருக்கிறார் .இந்தச் சித்திரக்கவி நூலிலேயே இத்தனை நுட்பங்களுடன் கூடிய சித்திரக்கவிகள் காணப்படுகிறது என்றால் இதற்கு முன்னரே சித்திரகவி அங்கு வளர்ச்சி அடைந்த நிலையில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற உண்மை நமக்குப் புலனாகிறது.

சதாசிவ பண்டிதர்

வண்ணார் பண்ணையைச் சேர்ந்த சதாசிவ பண்டிதர் சித்திரகவிகளுக்கு வழங்கிய பங்களிப்பானது தமிழ் வரலாற்றில் ஒரு மைல்கல்லாக அமைகிறது. சதாசிவ பண்டிதர் இயற்றிய

“காமாட்சி அம்மன் மீது பாடிய வண்ணை அந்தாதி

காமாட்சி அம்மன் மீது பாடிய வண்ணை நகர் ஊஞ்சல்

சிங்கப்பூர் சுப்பிரமணியச் சுவாமி மேற்பாடிய சிங்கை நகர அந்தாதி

சிங்கப்பூர் சுப்பிரமணிய சுவாமி மேல் பாடிய சித்திரகவிகள்”

ஆகிய நான்கு பாடல் தொகுதிகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து 1887 ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூரில் உள்ள சி.கு.மஹதும் சாய்வு அவர்களுக்குச் சொந்தமான அச்சகத்தில் ஒரே நூலாக அச்சடிக்கப்பட்டிருப்பதாக ஞானம் பாலச்சந்திரன் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

இவர் எழுதிய 15 சித்திரக்கவிகளுக்குள் அஷ்ட நாகப் பந்தம், கமலப் பந்தம், சதுரங்கப் பந்தம், ரதப் பந்தம் போன்ற சிக்கலான சித்திரக்கவிகளும் அடங்குகின்றன. சித்திரைக் கவிகள் என்னும் தலைப்பின் கீழ் இலக்கண நூல்களில் கூறப்பெறாத தனு வெண்பா, நிறைநிலை செய்யுள் நடுவெழுதலங்காரம் போன்ற செய்யுள்களும் அடக்கப்பட்டுள்ளன.

குமாரசாமி புலவரின் வினோதச் சித்திர வினாவுதரக் கவிகள்

அ.குமாரசாமி புலவர் அவர்கள் வடமொழியில் இருந்து சில கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து வினோதச் சித்திர வினாவுதரக் கவிகள் என்ற பெயரில் 1896 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டு இருக்கிறார். இந்நூலில் ஏகவிருத்த பாரதம், ஏகவிருத்த இராமாயணம், ஏகவிருத்த பாகவதம், ராவணன் செய்த சிவ தோத்திரம் ஆகிய கவிகளுடன் வினோத சித்திர வினாவுதரக் கவிதைகள் என்னும் சித்திரக் கவிகள் சிலவற்றை இணைத்து உள்ளடக்கி இருக்கிறது. வினா உத்திர சித்திரக்கவின் உப பிரிவுகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சியாக இந்த நூல் அமைந்திருக்கிறது. பெரும்பாலும் வினா உத்திரச் சித்திரக் கவிகள் என்பது தமிழில் விடை வினாக்களாகவும் வினாக்களைத் தொடர்ந்து விடைகளாகவும் தான் அமைந்திருக்கின்றன ஆனால் இவர் இதில் பல உட்பிரிவுகளைக் கையாண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது 21 பாடல்களைக் கொண்ட இந்த நூலில் தேவையான இடங்களில் உருவப் படங்களையும் இணைத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அனைத்துப் பாடங்களும் பாடல்களும் நல்ல நிலையில் கிடைக்கப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சித்திரக்கவிகளுக்கு விளக்கத்தினைத் தருகின்ற சித்திரகவி விளக்க நூல்களில் முதலாவதாக இந்த நூல் அமைப்பு இருக்கிறது. இந்த நூலின் வாயிலாகச் சில புதிய உருவத் தளத்தில் அமைக்க வல்ல சித்திரைக் கவிதைகள் தமிழுக்கு அறிமுகம் ஆகி இருக்கின்றன. இதைப்பற்றிய விவரங்கள் தமிழ் இலக்கண நூல்களிலும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகப் பதியப்பட்டு இருக்கிறது. உதாரணமாக,

வந்துள்ளார். முதல் முதலாகத் தமிழில் பரிச்சயமாக இருந்த சித்திரக்கவி வகைகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கி வெளிக்கொணர்ந்த முதல் முயற்சியாக இந்த நூலினைக் கணித்திருக்கிறார்கள். இந்த நூலில் தான் மயில்வாகனப் புலவர் இலக்கண நூல்களில் கூறப்படாத வேலாயுதப் பந்தம் என்னும் உருவத்தைச் சித்திரக்கவியாக அமைத்திருக்கிறார். இந்தப் பாடல் மாலை மாற்று சித்திரகவியாகவும் அமையுமாறு பாடியுள்ளது புலவருக்குச் சித்திரக்கவிகள் மீது இருந்த புலமைத்துவத்திற்கு ஒரு உதாரணமாகக் கருதப்படுகிறது.

மிகவும் திட்டமிடப்பெற்று அச்சிடப்பட்ட இந்த நூலானது தமிழில் வெளிவந்த சித்திரக் கவி நூல்கள் அனைத்திற்கும் ஒரு மகுடமாகச் சிகரமாகத் திகழ்கின்றது. இந்த நூலில் சித்திரகவி வகைகளுக்குள் அடங்கும் செய்யுள்கள் உட்பட முன் முடுகு வெண்பா, பின் முடுகு வெண்பா, இயைபு தொடைச் செய்யுள், அத்தியட்டி, சந்தககலிவிருத்தம், முற்றுமோனை தொடைச் செய்யுள், மோனை எதுகை இயல்புதொடைச் செய்யுள், மடக்கு கவிகள் ஆகிய கவி வகைகளையும் படைத்துச் சித்திரக்கவி உலகத்திற்கு வளம் சேர்த்திருக்கிறார்.

பிரேளிகை

பிரேளிகை என்பது ஒரு விடுகதை போன்று அமையக்கூடிய விசித்திர வகையான பாவகையாகும் இதனை மிக அழகாக கையாண்டு இருக்கிறார் மயில்வாகனப் புலவர். ஜாதி பெயர்கள் சரக்கு பெயர்கள் சாதன பெயர்கள் ராசி பெயர்கள் போன்ற பிரேளிகை வகை ஒத்த கவிஞருமாக பல விசித்திர கவிஞர்களையும் வினோத கவிஞர்களையும் மயில்வாகனப் புலவர் உள்ளடக்கி உள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருத்தில்லை நிரோட்டகயமக அந்தாதி

தில்லை சிவனை நோக்கி 100 பாடல்களில் திருத்தில்லை நிரோட்டக யமக அந்தாதி பாட பெற்றிருக்கிறது. விநாயக தம்பியின் மகனான வேலு பிள்ளையினால் இந்த நூலானது இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. நிரோட்டக பாடல்களாகவும் அவற்றில் யமகக் கூறுகள் வரும் வண்ணமும் அந்தாதி அமைப்பிலும் 100 பாடல்களை பாடி நிறைவு செய்திருக்கிறார் வேலுப்பிள்ளை. இந்த பாடல்களுக்கு உரை இன்னும் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

நயினை நிரோட்டகயமக அந்தாதி:

அவரகவி நாகமணி புலவரால் நயினை அம்பாள் மீது பாடம் பெற்ற 30 செய்யுள்களில் இந்நூல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நூலுக்கு உரையையும் புலவர்

1930 ஆம் ஆண்டு எழுதி அச்சிட்டு இருக்கிறார். இந்த நூலில் உள்ள 30 பாடல்களும் உயிர் எழுத்துக்களிலேயே தொடங்கி இருப்பது இந்த நூலின் கூடுதல் சிறப்பாகும்.

நாமாந்தரிதை பிரேளிகை நூல்:

பொதுவாக பிரேளிகை என்பது கருதிய பொருளை மறைத்து பாடக்கூடிய விடுகதை போன்ற அமைந்திருக்க கூடிய வகை கவி ஆகும். பாடலில் கூறப்பட்டுள்ள பெயர்களின் வாயிலாக உட்பொருளை மறைத்துப் பாடும் பாடல்களை நாமாந்த விதி பிரேளிகை என்பர். எழுத்தில் கிடைக்கப்பெற்று இருக்கக்கூடிய நாமாந்திரியை பாடல்களில் மல்லாகத்தைச் சேர்ந்த நமச்சிவாயம் பிள்ளை அவர்கள் பாடிய ஊர் பெயர் உட்பொருள் விளக்கம் என்ற நூல் மகுடமாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த நூலிலே ஈழத்தின் வட பாகத்தில் அமைந்துள்ள ஊர்களின் பெயர்களில் சைவ சமய கருத்துக்களை உட்பொருளாக மறைத்து வைத்து பாடி இருப்பது கூடுதல் சிறப்பாக கருதப்படுகிறது.

நூல்களில் உள்ளடக்கம் பெற்றுள்ள சித்திரக்கவிகள்:

சித்திரகவிகளுக்குத் தனியாக நூல்கள் கிடைக்கப்பெற்று இருந்த போதிலும் சித்திரகவி நோக்கத்துடன் எழுதப் பெறாமல் நூல்களின் உள்ளீடாகச் சில சித்திரகவி வகைகளைக் காண முடிகிறது. யாழ்ப்பாண மன்னர் அரசாட்சிக் காலத்தில் அரசகேசரி யாழ் பாடம் பெற்ற ரகுவம்சம் காவியத்தில் நிறநிலை செயல்கள் காணப்படுகின்றன இவை சொற்சித்திரங்களில் அமைந்திருப்பவை.

அரச கேசரியின் ரகுவம்ச காவியம் தொடங்கி சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு 1930ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த நெல்லை நாவலன் கோவை என்ற நூல் நிறைய சித்திரக்கவிதைகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறது. ஆறுமுக நாவலரை பாட்டுடைத் தலைவராக கொண்ட நல்ல நாவலர் கோவை என்ற நூலில் கந்த முருகேசன் ஆறரை சக்கர பந்தம் அமைந்தப்பட்டுள்ளது இதில் தமிழ் வாழ்க என்னும் சொற்றொடர் பெறப்படுவது இந்த கவியின் சிறப்பு அம்சம்.

‘அரகேசரி தமது காலத்திற்குரிய தான கடினமான நடையில் செய்யுள்களை செய்துள்ளதை ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பதிவு செய்திருக்கிறது’

தனிப்பாடல்களில் சித்திரக்கவி:

தனிப் பாடல்கள் என்பது தனித்தனியாக ஒவ்வொரு காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களால் தனித்தனியாக எழுதப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டதாகும். அந்த வகையில் சித்திரகவி இலக்கியத்திற்குத் தனிப்பாடல்களாகவும் ஈழத்துப் புலவர்கள் வளம் சேர்த்து

இருக்கின்றனர். பெருமகனார்களைப் போற்றும் வாழ்த்து பாடல்களாகவும், இறந்தவரின் இழப்பை ஒட்டி பாடிய சரமக்கவிகள் ஆகவும் பல சித்திரக்கவிகள் கிடைக்கப் பெற்று இருக்கின்றன.

உதாரணம்

*ராமநாதபுரம் பாற்கர சேதுபதி மீது சிவசம்புப் புலவர் பாடிய அஷ்ட நாகபந்த செய்யுள் *பத்திர அதிபர் சரவண முத்து பிள்ளை பாடிய ரதபந்த செய்யுள், *ஆறுமுக நாவலரின் மறைவையொட்டி குமாரசுவாமி புலவர் பாடிய வினாவுத்தரக்கவி, *ஆனந்த சதாசிவம் பிள்ளையின் மறைவினை ஒட்டி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய மாலை மாற்றுக் கவி ஆகியவை தனிப்பாடல் சித்திரக்கவிக்கு உதாரணமாக அமைகின்றன.

கடிதங்களில் சித்திரகவி:

மேலைப்புலோலிசதாவதானி நாகதிரை வேற்பிள்ளை அவர்கள் அன்பர்களுக்கு எழுதும் கடிதங்களில் கமல பந்தம், இலிங்க பந்தம், இரத பந்தம், நாகபந்தம், சதுரங்க பந்தம், மயூர பந்தம் முதலிய சித்திரக் கவிகளை அமைத்து எழுதியுள்ளதை பதிவுகளின் வாயிலாக அறிய முடிவதாக ஞானம் பாலச்சந்தர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஈழத்தில் சித்திரக்கவிதைகளை பாடியோராக ஞானம் பாலச்சந்திரன் அவர்கள் குறிப்பிடுவது

“அரசு கேசரி *முத்துக்குமார கவிராசர் *சேனாதிராய முதலியார் *முருகேச பண்டிதர் *பொன்னம்பலபிள்ளை *சதாசிவ பண்டிதர்* கா.வேலுப்பிள்ளை *வி.வேலுப்பிள்ளை* நா.கதிரை வேற்பிள்ளை *சரவணமுத்துபிள்ளை *சிவசம்பு புலவர் *குமாரசாமி புலவர் *மயில் வாகனப் புலவர் *பொன்னுத்துறை ஐயர் *நயனை நாகமணி புலவர் *நமசிவாயம் பிள்ளை *கந்த முருகேசன் சுப்பிரமணியம்”

இது ஞானம் பாலச்சந்திரன் அவர்கள் தரும் பட்டியல் அவரே இவ்வளவு பட்டியலை தர முடிந்தாலும் இலை மறை காயாக இன்னும் பல சித்திரக்கவிகள் இருந்திருப்பார்கள் என்று பதிவு செய்திருக்கிறார்.

முடிவுரை:

அழகு, நளினம், நுட்பம், செறிவு, கணிதம், ஓவியம் என அனைத்தையும் ஒன்றிணைக்கும் கடின வகையாக இலக்கிய உலகில் கருதப்படுகின்ற சித்திரக்கவியினை ஈழத்துக்கவிஞர்கள் மிக மிக நுணுக்கமான முறையில் கையாண்டிருக்கின்றனர். இவர்களின் கலைத்திறனும், அறிவுத்திறனும்,

கணிதத்திறனும், மொழிவளமையும் வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. ஈழத்து சித்திரக் கவிகளைக் கண்டு அவர்களை இன்றைய உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டும் விதமாக சித்திரக்கவி திரட்டினை செய்திருக்கும் ஞானம் பாலச்சந்திரன் அவர்களின் பணிமிகவும் போற்றுதலுக்குரியது. சித்திரக்கவி இலக்கியத்தின் ஆழம் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் அர்பணிப்பான தமிழ்த்தொண்டின் வாயிலாக நிறுவப்பட்டுள்ளது.

துணை நூற்பட்டியல்:

1. ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு, தமிழ் மொழிப்பிரிவு, மாகாணக் கல்வித்திணைக் களம், வடமாகாணம், 2015.
2. இலங்கையில் தமிழ் வளர்ச்சி நூல், துரை மனோகரன், கலைவாணி பதிப்பகம், 1997.
3. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தி. மதிவாணன்(ஆண்டு, பதிப்பகம் அறியப்படவில்லை).
4. ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், கா.சிவத்தம்பி, தமிழ் புத்தக்கலயம், நூற்றாண்டு விழா வெளியீடு, 1978.
5. சித்திரக்கவி திரட்டு, ஞானம் பாலச்சந்திரன், ஞானம் பதிப்பக வெளியீடு, 2016.
6. இலக்கண விளக்கம், சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, சரஸ்வதி மஹால் நூலகம், தஞ்சாவூர், 1901.
7. முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், குவலயானந்தம், தமிழ் இலக்கண நூல்கள், பதிப்பாசிரியர், ச.வே.சுப்பிரமணியன், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை, 2007.
8. சித்திரக் கவி களஞ்சியம், பதிப்பாசிரியர் வ.ஜெயதேவன், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 2007.

ஈழத்துக் கவிஞர்களின் தமிழ்ப்பணி

முனைவர் சி.தேவி

சிவகாசி.

தமிழ் மொழி வளர்ச்சியில் கடல்தழ்ந்த இலங்கை சார் தமிழறிஞர்களின் தொண்டு அளப்பரியது. குறிப்பாகசிவநெறிச் சிந்தாந்த முறை மற்றும் தமிழின் சால்பு பலவற்றை வளர்த்தெடுத்ததில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழறிஞர்கள் தலைசிறந்தவர்கள் எனலாம். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மண்முடிக்கிடந்த பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை தட்டி எடுத்து அச்சுற்ற முனைந்தவர்களில் ஆறுமுகநாவலரும் சி.வைதாமோதரனாரும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர். தமிழ்த்தாத்தா உ.வே.சா. பதிப்புப் பணியில் ஈடுபட்ட போதே இவர்களும் பதிப்புப் பணி செய்தனர் என்பதை அறிய இயலுகிறது.

தமிழையும் சைவத்தையும் ஆழமாகக் கற்ற பேரறிஞர்கள் வாழ்ந்த இலங்கை மண்ணில் தமிழ்க் கவிதை எனும் இலக்கியத்தைப் புதிய பாதையில் படைக்கும் திறன் பெற்ற மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்களின் ஆளுமை 1940 முதல் கோலோச்சத் தொடங்கியது. புதுக்கவிதையை ஒத்துழைப்புகொடுத்தனர் என்றாலும் கூட மரபுக்கவிதையை இவர்கள் புறக்கணித்தார்கள் என்று சொல்ல இயலாது. கவிஞர்கள் எடுத்துக்கொண்ட பாடுபொருளின் அடிப்படையில் தங்களது பா அமைப்பை அமைத்துக்கொண்டனர். நூற்றுக்கணக்கான ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிஞர்கள், மக்களின் அன்றாட வாழ்வியல் அனுபவங்கள், எரிக்கப்பட்ட நகரங்களில் தங்கள் முகங்களை இழந்த மக்களின் வாட்டங்கள், அத்துயரத்திலிருந்து அவர்களை மீட்டெடுக்கவல்ல வலிமையான சொற்கள் நிரம்பிய கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

ஈழத்து நவீனக்கவிஞர்கள்

ஈழ மண்ணில் காலந்தோறும் நயமான கவிதை பாடும் கவிஞர் பலர் வாழ்ந்துள்ளனர். சங்க வாலப் புலவர்களில் ஒருவரான பூதன் தேவனார் ஆழமண்ணைச் சார்ந்தவரே ஆவார். பாரதியை அடியொற்றி எழுந்த நவீன கவிதை வடிவைப் பின்பற்றிய கவிஞர்கள் பலர் உள்ளனர். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன், மகாகவி, இ.முருகையன், ராஜபாரதி, நீலாவணன், காசிஆனந்தன், எம்.ஏ.நு.மான், சண்முகம்சிவலிங்கம், புதுவை இரத்தினதுரை, வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், சேரன்.

பண்டித க. சச்சிதானந்தன்

ஈழத்து நவீனகவிதைகளின் ஆரம்ப காலந்தொட்டே ஆற்றல் மிகு கவிஞராக ஒளிர்வவர் பண்டித க. சச்சிதானந்தன் ஆவார். ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய மூன்று மொழிளிலும் ஆழ்ந்த புலமை நிறைந்தவர். மொழிச்சிறப்புடன், பொருட்சிறப்பும் நிரம்பிய பல அரிய அழகிய படைப்புகளை நல்கியுள்ளார். “தமிழ்க்கவிப்பித்து” என்ற தலைப்பில் இவர் எழுதிய கவிதையானது, இருபதாம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த சிறந்த தமிழ் உணர்ச்சிக் கவிதை ஆகும்.

“பொன்னின் குவையெனக்கு வேண்டியதில்லை - என்னைப்
போற்றும் புகழெனக்கு வேண்டியதில்லை
மன்னன் முடியெனக்கு வேண்டியதில்லை
மாரன் அழகெனக்கு வேண்டியதில்லை”

என்று பாடியதன் மூலம் அவரது தமிழுணர்ச்சி வெளிப்படுகிறது எனலாம். கம்பன் கவிதையில் திளைத்த அவர் உண்பதற்கு உணவும் வேண்டாம், உற்றார் உறவினர்களும் வேண்டாம், என்று பாடியவர் “மாதர் இதழமுதும் வேண்டியதில்லை” என்று உச்சமாகப் பாடியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியங்களில் பற்றுகொண்ட கவிஞர், தமிழார்வலர்களை கவிதைப்பித்தர்கள் என்று புகழ்கிறார்.

“தேவர்க்கு அரசநிலை வேண்டியதில்லை - அவர்
தின்னும் சுவையமுத வேண்டியதில்லை
சாவிற் றமிழ் படித்துச் சாக வேண்டும் - என்றன்
சாம்பர் தமிழ்மணந்து வேக வேண்டும்”

என்ற பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள “சாவிற் றமிழ் படித்துச் சாகவேண்டும்” என்ற வரி பாவேந்தர் பாரதிதாசனின் பாடல் என்று எண்ணியதுண்டு. தமிழறிஞர் சிலம்பொலி செல்லப்பனார், கவிஞர் சுரதா போன்ற சான்றோர்கள்தான் இது சச்சிதானந்தனின் கவிதை வரிகள் என்பதை பறைசாற்றினர்.

பெண்மணியின் வெற்றி என்ற குறுங்காவியம் இவரது கவிதைத்திறனுக்கு நல்ல சான்று எனலாம். யாழ்ப்பாணக் கதை சொல்லும் “யாழ்ப்பாணக்காவியம்” என்ற நூல் புகழ்பெற்றது. இவரது பல படைப்புகள் நூலாக்கம் செய்யப்படாமல் விடுபட்டது தமிழ் ஆர்வலர்கள் மத்தியில் வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியது எனலாம். 1954-இல் 24 கவிதைகளை உள்ளடக்கிய “ஆனந்தத்தேன்” என்ற கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளார்.

மகாகவி

ஈழத்துக்கவியுலகில் மட்டுமல்லாது நவீனத் தமிழ் கவியுலகமே வியந்து போற்ற வேண்டிய கவிஞர்களில் ஒருவர், “மகாகவி” என்ற புனைபெயரில் கவிதை படைத்த உருத்திரமூர்த்தி. இவர் கவிதைகளில் ஆர்ப்பாட்டமான, அலங்காரம் நிறைந்த சொற்கள் இல்லை. உவமைகள் நிரம்பிய வருணனைகள் இடம்பெறவில்லை.

இவர் கவிதைகளைப் படிப்பவர் இதயத்தை ஈர்க்கும் வகையில் யாப்பு முறையில் புதுமை படைத்துள்ளார். பேச்சோசைப் பண்பைப் பேணி யதார்த்தச் சித்திரங்களாக மண் வாசனையோடு கவிதை படைத்துள்ளார். “எங்கள் ஊர்” என்ற தலைப்பில்

“வயலினைப் பாலை

வனமாக்குகின்ற

வெயிலுக்கு மன்னர்

உழவர் விரைந்தெழுந்து

போயிலைக்கு நீர் இறைக்கப்

போவார்கள் போம்வழியில்

நாய்கள் விழித்துக்

குரைத்து நமை எழுப்பும்

கோழிகளும் கொம்பிருந்து

கொட்டாவி விட்டெழுந்து

நாழியாய் விட்டதென

நாட்டுக் கறிவிக்கும்”

என்று இயல்பாக எழுதி ஓர் கிராமத்தின் காலைப்பொழுதைக் கண்முன் காட்டியுள்ளார். மகாகவியின் கவித்திறம் அவர் படைத்த “ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம், இரண்டு காவியங்கள்” உட்பட அன்னாரின் பல நூல்களில் விரவிக் கிடக்கிறது.

மகாகவி 1940ஆம் ஆண்டுகளில் எழுதத் தொடங்கி 1971இல் மரணிக்கும் வரை வியப்பான பல கவிதைகளைக் காவியங்களைப் பாநாடகங்களைப் படைத்துள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தனித்துவம் நிரம்பிய கவிஞர்களில் ஒருவர் இவர். பாரதி

பரம்பரை என்று சொல்லுவது போல ஈழத்தில் மகாகவி பாணியில் பாடும் ஓர் குழுவினரையே தோற்றுவித்துள்ளார். ஈழத்தின்மிகச் சிறந்த கவிஞர்களில் ஒருவரும் இலக்கிய விமர்சகருமான எம்.ஏ.நு.மான் தாம் தொகுத்த “மஹாகவி கவிதைகள்” அறிமுக உரையில் மகாகவி பற்றி, “நவீன கவிதையின் உள்ளடக்கத்திலும், உருவத்திலும் இவர் புகுத்திய புதுமைகள் பல, முன்னுதாரணம் அற்ற வகையில் யதார்த்த நெறியைக் கவிதையில் கையாண்டவர் என்றும், மஹாகவியை விட்டு விட்டு இன்றையத் தமிழ்க் கவிதை பற்றி நாம் பேச முடியாது என்றும், “பேச்சு மெழியைப் பயன்படுத்தி செய்யுள் நடையை வளப்படுத்தியதில் பெரும் பங்கு வகித்தவர் மஹாகவியே” என்றும் எழுதியுள்ளது உண்மையாகும்.

இ.முருகையன்

ஈழத்தின் மிகச் சிறந்த மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்களில் ஒருவர் இ.முருகையன். காலத்தில் மொழி நயத்திற்கும் முக்கிய இடம் கொடுத்து கவிதை புனைந்த இவர், காலப்போக்கில் யாப்பில் புதுமை செய்து பொருட்செறிவிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதியுள்ளார். மகாகவி போல் இவரும் பல இளங்கவிஞர்களிடம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் படியாக அழுத்தமான பல கவிதைகளைப் படைத்தவர்.

படித்தவர்கள் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பலரும் இனம் முறைக்கு ஆதாரந் தேடிப் பிற்போக்குப் பாதையில் பயணித்துக் கொண்டிருப்பதை,

“வேதத்தை, ஆகமத்தை

வேறெதன் பொருட் டென்றாலும்

ஓதற்கு நாட்டம் இல்லா

உத்தமப் பெரியார் எல்லாம்

சாதிக்குச் சான்று தேடிச்

சாஸ்திரம் புரட்டுகின்றார்

தீதுக்காய் நெடுக வாழ்வான்

திருக்குறள் படித்தல் போலே”

என்று “எழுச்சி தான் எமக்குத் தேவை” என்ற கவிதையில் ஆணித்தரமாகச் சாடுகிறார் முருகையன். எண்ணம் என்ற கவிதையில் கவிஞரின் வரிகள் ஆயிரம் முறை படித்தாலும் அலுக்காத ஆனந்த அனுபவத்தைத் தரக்கூடியதாக அமைகின்றது. ஈழத்தின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்களில் ஒருவரான முருகையனின் தனிச்சிறப்புகளில்

ஒன்று விஞ்ஞானச் சிந்தனைப் போக்குகளைத் தமது கவிதைகளில் தூவியமையாகும். நெடும்பகல் எனும் காவியம் இதற்குச் சான்றாகும்.

ராஜபாரதி

மொழிவீறும், உணர்ச்சி வேகமும் அலைமோத அற்புதமான கவிதைகளைத் தீட்டித் தமிழுக்கு மகோன்னதச் சேவை செய்தவர். தாய்மொழியாம் தமிழ் மீது இவர் கொண்ட காதலுக்கு, “கவிதைப்பாசம்” என்ற கவிதை சான்று எனலாம்.

தான் பிறந்த ஈழத்தின் இதயம் மட்டக்களப்பின் மகத்துவம் பற்றி,

“பட்டப் பகலைப் போலப்

பளிங்கு நிலா வெறிக்க

மட்டக் களப் பாற்றில் - குயிலி

மச்சங்கள் பாடுதடி ”

என்று தாய்மண் தாகத்தோடு பாடியுள்ளார். பாடுபொருள் எதுவாயினும் அதனைக் கம்பீரமாக வெளிப்படுத்தத் தெரிந்தவனே நல்ல இலக்கியக்காரனாக உயர்ந்த கவிஞனாக உலா வர முடியும். இந்த வகையில் இராஜபாரதி உன்னத இலக்கியக்காரன் - உயர்ந்த கவிஞன் என்பதனைத் தமிழறிந்தார் யாவரும் மனமுவந்து ஏற்பர் என்பது நிச்சயம்.

காலத்தால் அழியாத கவிதைகளைத் தீட்டிய கம்பீரக் கவிஞர் இராஜபாரதி கவிதைகள் பல ஈழத்தின் ஈழகேசரி, தினகரன், சுதந்திரன், வீரகேசரி போன்ற இதழ்களில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. தமது பெயரில் மட்டுமல்லாது மனைவி ஜீவா பேரிலும், மகள் பேரிலும் கவிதைகள் எழுதியுள்ள இந்தக் கவிஞர் அகால மரணமாகிவிட்டது என் ஆத்மாவைக் குலுக்கியதைப்போல் தமிழார்வம் மிக்க அனைவரின் ஆத்மாக்களையும் குலுக்கியது என்று சிலோன் விஜயேந்திரன் தனது நூலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

நீலாவணன்

ஈழத்தின் கிழக்கு மாகாணத்தில் தோன்றிய சில கவிஞர்களில் இவரும் ஒருவர். அழகியல் நோக்கும், ஆன்மீக வேட்கையும், மண்வாசனையும் இவர் கவிதைகளை அணி செய்கின்றது. உருவகப்போக்கும் உவமைநயமும் நடமாடும் உயிர்ப்புள்ள கவிதைகளைப் படைப்பதில் வல்லவர். நீலவாணன் கவிதைகள் ஒவ்வொன்று மணித்தமிழ்ச் சித்திரங்கள் போல்வன. ஆன்மாவை ஆட்கொல்லும் தன்மை

படைத்தவை. போலிகள் நிரம்பிய உலகில் நீதி நியாயம் செல்லாக் காசேயாகும். சத்திய வேட்கையுள்ள ஒரு வாத்தியார் சாதிப் பிசாசுகளுக்கெதிராகப் பொய்யர் புரட்டர்களுக்கெதிராகப் போராடுகிறார். சிறுமதி படைத்த, ஊரின் பெரியமணிதர்கள் அந்த அப்பவி வாத்தியாரை பெட்டிஷன், போட்டு ஊரைவிட்டே விரட்டிவிடுகிறார்கள். நடைமுறையில் அடிக்கடி நிகழும் இந்த சமாசாரத்தை மண்வாசனையோடு பேச்சோசைப் பண்புடன் உயிர்ப்புத் தன்மையில் படைத்துள்ளார்.

ஈழத்தின் மகத்தான கவிஞராகத் திகழ்ந்து மறைந்த நீலவாணன் “சாதல்” பற்றி அர்த்தமும், ஆழமும் உள்ள பாவொன்றைப் படைத்துள்ளார். அன்பு மனையாளை நோக்கி,

“மோனத்தில் உன் உணர்வை மொண்டு

.....

மீன் விழியில் இட்டு விளக்கேற்றி

தொட்டிலில் நம்

காவியத்தைப் பாடிக் களி

பின் இயற்கை யொடும்

சாவியலை எள்ளிச் சிரி” என்கிறார். இந்த அருமையான கவிதையில் “அப்பால் நட்பை அறிவேன்” என்கிற ஞானத் தெளிவுள்ள இக்கவிஞர் “ஆத்மா நித்யமானது” என்பதில் அழுத்தமான நம்பிக்கையுடையவராக இருக்கின்றமையால் தான் “சாவியலை எள்ளிச் சிரி” என்று பக்குவத்தோடு கூறுகிறார். அருபதாம் நூற்றாண்டின் மிகச்சிறந்த மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்களில் நீலவாணன் ஒருவர்.

காசி ஆனந்தன்

இன உணர்வும், மொழியுணர்வும் தன் இரு விழிகளாகக் கொண்டவர். தமிழ் இழ விடுதலையைத் தமது ஆத்மத் தாகமாகக் கொண்டு பாடி வந்தவர்.

“சதையைத் துண்டு துண்டாக்கினும்

உன் எண்ணம் சாயுமோ

ஜீவன் ஓயுமோ”

என்பான் மகாகவி பாரதி. அந்த வீர வரிகளுக்கு விளக்கமாக அமைந்தது இவரின் வாழ்வு.

உண்மைக் கவிஞன் வாழ்வில் எவ்வித ஏற்றத்தாழ்வுகள் வந்தாலும் தனது குறிக்கோளைக் கைவிடமாட்டான். என்று ஆவேசமாகப் பாடியுள்ளார். சிறையில் இருந்த போது பாடிய கவிதைகளில் ஒன்று “நெருப்புப்பழம்” எனும் கவிதை. சிறைக் கொடுமைகளைக் கல்லும் கசிந்துருகும் அனுபவச்சித்திரமாக வடித்திருப்பார்.

தமிழகத்திலிருந்து பிழைப்பு தேடி மலைநாட்டு பகுதிக்குச் சென்று அங்கே தேயிலைத் தோட்டங்களிலும் ரப்பர் தோட்டங்களிலும் கூலிகளாகப் பணி அமர்த்தப்பட்டுச் சொல்ல முடியாத சோகத்தில் உழன்று மாடாய் உழைத்துத் தமிழர்கள் இன்னல்படுவதைக் கண்டு காசிஆனந்தன் பொங்கி எழுகிறார். தமிழ்ச்சி ஒருத்தியின் சோகத்தை அவல வாழ்வை ஜீவனுள்ள பாவாகப் படைக்கிறார்.

“காலை பனிநனைவாய் என்னம்மா

காய்ந்து நடுவெயில் தனிலே கருகுவாய்

பாலை நினைத்தழுவாய் உன் பிள்ளை

பாவி வெறும் முலை நினை தழுவாயடி” என்று நேசிக்கத் தெரிந்த மாந்தர் நெஞ்சம் நெக்குருகிப் போகும் வண்ணம் சோகச் சித்திரமாகப் படைத்துள்ளார்.

இலங்கை பொன்விளையும் பூமியாவதற்குத் தம்மை அர்ப்பணித்த தமிழர் குல மனதைப் பார்த்துக் கவிஞர்,

“தேட்டம் எது படைத்தாய் அடி ஒரு

செப்புப் பணமேனும் தேறிய துண்டோடி

நாட்டின் முதுகெலும்பே தமிழ்ச்சி

நானிலம் வாழ நீ மாள்வதோ அம்மா”

என உருக்கத்தோடு எழுதியுள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்களில் ஒருவரான காசிஆனந்தன் புகழ் தமிழ் உலகில் மங்காது என்பது நிச்சயம்.

எம்.ஏ.நு.:மான்

1960 ஆம் ஆண்டில் கவிஞராக அரும்பிக் கால ஓட்டத்தில் தமக்கென ஓர் தனிப்பாணியை ஏற்படுத்தி ஜீவனுள்ள கவி மலர்களால் தமிழன்ணையை அலங்கரித்து வரும் ஓர் அருமையான கவிஞர்.சமுதாயத்தின் கீழ்மட்டத்தில் நசுக்கப்படும்

உழைப்பாளர்கள் ஏழைகளுக்காக ஆவேசச் சிந்தனையுடன் அழகாகக் கவி பாடுகிறார்.

“துப்பாக்கி அரக்கரும் மனிதனின் விதியும்” என்ற கவிதையைக் கனலேந்திய ஆத்மாவோடு கவிஞர் படைத்திருக்கிறார்

“நாளைய கனவுகள் இன்று கலைந்தன

நேற்றைய உணர்வுகள் இன்று சிதைந்தன

காக்கி உடையில்

துப்பாக்கி அரக்கர்

தாண்டவம் ஆடினர்

ஒரு பெரும் நகரம் மரணம் அடைந்தது

வாழ்க்கையின் முடிவு மரணம் என்போம்

ஆயின் எமக்கோ

மரணமே எமது வாழ்வாய் உள்ளது”

என்று ஆயுதமேந்தியவாறு அதிகார வர்க்கத்தைச் சார்ந்த படையினர் அப்பாவி மக்களைத் தாக்கும் கொடுமை பற்றிக் கூறுகிறார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்கள் வரிசையில் தமக்கென ஓர் தனிப்பாணியை அமைத்து ஜீவனுள்ள இயல்பான கவிதைகளைத் தட்டுபவருமான எம்.ஏ.நு.மான் அடங்குவார் என்பதனை இன்றைய கவிதைகளின் போக்கினை ஆழமாக உற்று நோக்கும் எவராலும் மறுக்க இயலாது. இவருடைய கவிதை ஆதிக்கம் இவருக்குப் பின் வந்த ஈழத்துக் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் பிரதிபலித்தது எனலாம்.

சண்முகன் சிவலிங்கம்

சொல்லில் புதுமை, சுவையில் புதுமை, பொருளில் புதுமை பொருந்திய நவகவிதை வேண்டி நின்றான் மகாகவி பாரதி. அத்தகைய அமர கவிதைகளாக இந்த ஈழத்துக் கவிஞரின் கவிதைகள் அமைகின்றன. பல்லாண்டுகள் ஈழத்துத் தமிழர்கள் சந்தித்து வரும் சோதனைகளும், வேதனைகளும் அதன் எதிரொலியாக அவர்கள் நடத்தும் வீராவேசப் போரும் உலகமறிந்ததாகும். இதன் தாக்கங்களைத் தாங்கியும் சண்முகம் சிவலிங்கம் ஆவேசப் பாக்களைத் தீட்டியுள்ளார். சிறுமை கண்டு

கணன்றெழும் கவிஞரின் மனப்போக்கு பளிங்கெனத் துலங்கும் வகையில் அவரது “இன்று இல்லெங்கிலும் நாளை” எனும் படைப்பு அமைந்துள்ளது.

ஈழமகள் பெற்றெடுத்த இன்றமிழ்க் கவிச்செம்மல்களில் புதுவை இரத்திதுரையும் ஒருவர். இவர் படைப்புகளில் மொழி ஆளுமை, கனல் போன்ற சிந்தனையும் வேகமும் நிறைந்தவை. மக்களைப் பாடும் கவிஞராய் உலா வந்துள்ளார். பொதுமை விழைவோடு அந்நாளில் அவர் தீட்டிய ஆவேசக் கவிதைகளின் மூலம் இவர் திறன் இனங்காட்டப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

ஈழத்தின் சிறந்த மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்கள் வரிசையில் செ.கதிரேசர்பிள்ளை, தா.இராமலிங்கம், பா.சத்தியசீலன், ச.வே.பஞ்சாட்சரம், எருவில்மூர்த்தி, இ.சிவானந்தன், மு.சடாச்சரன் மேமன் கவி, ஈழவாணன், அ.இயேசுராசா, மு.கனகராசன், இராசக்கிளி, க.ஆதவன், செழியன், இளவாலை விஜயேந்திரன், சபேசன் ஆபான்றோரும் நவீன படைப்புகள் வழி தமிழ்கூறு நல்லுலகிற்குத் தொண்டு செய்தனர்.

கவிஞர் புசல்லாவை கணபதியின் கடவுள் படைக்காத மனிதர் கவிதை ஓர் பார்வை

முனைவர் சு.தொண்டியம்மாள்

திருவாடானை.

தமிழகத்தில் பல்வேறு கவிஞர்கள் உள்ளனர். அதில் தமிழுக்காகவும், தமிழ் மக்களுக்காகவும் தொண்டாற்றியவர்களுள் பாரதியார், பாரதிதாசன் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களைப் போன்றே ஈழத்தில் தோன்றிய தமிழ்க் கவிஞர்களும் பல்வேறு தொண்டுகளைச் செய்துள்ளனர். அந்த வகையில் மலையக இலக்கிய வாணில் திசை தெரிந்து கவிக்குயிலாகச் சிறகடித்த கவிஞரும் சமூக மாற்றத்தைத் தட்டிக் கேட்பதிலும் மாற்றத்தைத் தேடுவதிலும் துடிப்புமிக்க இளைய தலைமுறையின் பிரதிநிதியாக விளங்கியவர் கவிஞர் புசல்லாவை கணபதி அவர்களின் தமிழ்ப்பற்றை அவரின் படைப்பின் வழியாக இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

கொட்டகலையில் ஆசிரியர் கலாசாலையில் படைப்புத் திறனும் சமூக அக்கறையும் கொண்ட கவிதை நூல்கள் வெளிவந்து முத்திரை பதித்தவை. அந்த வகையில் தே.கணபதியின் “கடவுள் படைக்காத மனிதர்கள்” கவிதை படைப்பும் இக்கால சாலையின் கலை இலக்கியத்துறையில் புதிய அத்தியாயத்தைத் தோற்றுவித்தது. இவர் தனது படைப்புகளில் சமூக அவலங்களையும், பிரச்சினைகளையும் இனங்கண்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கவிதை என்பது நிகழ்காலத்தின் பரிமாணம் என்ற வகையில் அரசியல், காதல், அவலம் என்ற பாணியில் தன் படைப்புகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

எழுத்துகளைப் போதையூட்டும் விருந்தாக்கலாம், அதனையே நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகவும் ஆக்கலாம். கொஞ்சமாய் விருந்து, கூடுதலாய் மருந்தென ஒரு படைப்பிலக்கியம் உயிர்பெறும்போது அது மகத்தான மக்கள் பணியாகின்றது. கவிஞர் புசல்லாவை கணபதியின் உயிர்த்துடிப்புள்ள வரிகளில் உண்மைகள் ஒங்கியிருக்கின்றன. ஒப்பனைகள் ஒதுங்கியிருக்கின்றன. சொல், சொல்லும் பொருள், சொல்கின்ற பாணி எல்லாமே அந்த விளையும் மண்ணின் வளையும் மாந்தரின் மூச்சுக் காற்றோடு கலந்திருக்கிறது.

“வெவ்வேறுபட்ட முகங்கள்

நீயும் நானும்

மாறி மாறி

காறி உமிழ்ந்து கொண்டு...” (பக் - 05)

என்ற கவிதை வரிகள் நம்மை நாமே சுய விமர்சனம் செய்துகொள்ளும் பாணியில் பல வினாக்களைக் கண்ணில் அறைந்த ஆணிபோல் சுளிர் எனத் தைக்கின்றன.

“நீ விடுமுறை எடுத்துக்

கொள்கிற போதெல்லாம்

ஒரு மனித

வெடிகுண்டைப்போல்

எனக்கான இதய அவஸ்தைகள்” (பக் - 02)

என்ற கவிதையில் அம்மண்ணின் நிலையைத் தன் மனநிலையோடு ஒப்பிட்டுத் தனது மனக்குமுறலைக் கவிதையாக வடித்துள்ளார். இவரின் கவிதைகள் மக்கள் படும்பாட்டையும் அவர்களின் எண்ண ஓட்டத்தையும் இதயத்தின் அவஸ்தையாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“அம்மா ஆபத்தில் மட்டும்

மம்மி அம்மாவென

உதடுகளில் தமிழ்ப்பால் சுரந்தது

அதிசியம்தான்” (பக் - 09)

என்ற வரிகளில் தமிழ் என்றால் தாய் அதற்கு நிகர் எதுவும் இல்லை என்ற உறுதியுடன் ஆயிரம் மொழிகள் தோன்றினாலும், எட்டுத் திசையனைத்தும் பரந்து சென்றாலும் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழி என்றென்றும் அவரவர் உள்ளத்தில் நிலைத்து இருக்க வேண்டும் என்று தெளிவுபடித்தியுள்ளார்.

“இனியும் முடியாது - உன் அடக்கு முறைகளில்

அடங்கிக் கொள்வதற்கு

ஒரு பாரதியைப்போல்

கவிதைகளில் அழுது

என் வேதனைகளுக்கு

ஒத்தடம் கொடுக்க

ஒத்துக்கொள்ளாத மனசோடு
 முகத்திரை கிழித்து
 முற்றத்திற்கு வர
 முயற்சித்து விட்டேன்
 பாரதியின் கவிதையை
 பலித்திடச் செய்யும்
 புதுமைப் பெண்ணாய்..” (பக் - 12)

நலிவு போக்கவேண்டும், பண்பான செயல்கள் நடக்க வேண்டும், அடக்கு முறைகளில் அடங்கி ஒடுங்கி வாழ்ந்த மக்களைப் பாரதி போல் தனது வருத்தங்களைக் கவிதையில் வெளிப்படுத்த விரும்பாமல் பாரதியின் புதுமை பெண்ணாய் முகத்திரை கிழித்து வெளிவரவேண்டும் என்று தன் கவிதை வழி விளங்கவைத்துள்ளார்.

“இடறி விழுகின்ற போதெல்லாம்
 எனக்கான தனித்த முயற்சியில்
 ஒரு தீவிரவாதியைப் போல்
 என் தேடல்
 தொடர்ந்து கொண்டே...” (பக் - 15)

சிந்தனையின் வடிவம் செயல் ஆகின்றது. அதனையே வெற்றி பெறும் வகையில் சிந்தித்துச் செயல்பட்டால் வெற்றியாகும். செயல்கள் நடைபெற விடா முயற்சியே காரணமாகும். என்று தனது முயற்சியின் தேடலைத் தன் மண்ணில் பார்த்த நிகழ்வுகளோடு ஒப்பிட்டுள்ளார்

“அமாவாசைகள் எதிர்பார்க்கின்ற
 பெளர்ணமிகளாய் எம்
 இலட்சியங்கள்..” (பக் - 21)

என்ற கவிதை வரிகளில் தனது இலட்சியங்கள் உலகிற்கு இருள் நீங்கி வெளிச்சம் தரும் பெளர்ணமி போல் பிரகாசமாக அமைக்க விரும்புகிறார்.

“ஏதோ ஒரு துப்பாக்கிமுனை
 என் உயிர்
 உறிஞ்சுமேயானால்
 நாளை எனக்கும்
 சிலை வைக்கும் மகாத்மாவாய்...
 ஆதாலால்

மனிதனாய்க் கேட்கிறேன்

மரணமே வா

மரணிக்க வேண்டும்

சுதந்திரமாகவே..." (பக் - 27)

மரணிப்பதாக இருந்தாலும் சுதந்திரமாக அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அம்மக்களின் மனதில் ஆழப்பதிந்துள்ளதைத் தனது எழுத்துக்களின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“வெட்டிப்பேச்சான

வேலை நிறுத்தங்கள்

எம் வயறு கழுவ வழி

சொல்லுமா..?”

என்ற வரிகளில் மக்களின் வறுமை நிலை தேவையில்லாத வேலை நிறுத்தங்களால் அவர்கள் படும் பாடு அதிகாரவர்க்கத்திற்குச் சவுக்கடியாக அமைந்துள்ளது.

“தூங்கும் போது

துணைக்கு அம்மாவாய்

தலையணை வைத்துவிட்டு

நான் ஓடி

விளையாடும் முன்னே

ஓடிப்போனாளே...

காலான் அழைப்பிற்கு

காது கொடுத்து!” (பக் - 45)

பெற்றோர்களை சூழந்த குழந்தைகளின் வேதனைகளைத் தன் கவிதை வரிகளில் வடித்துள்ளார்.

“ஒரு நாள்

அப்பாவுக்குச் சொல்ல வேண்டும்

படிப்பைத் தவிர - எனக்கு

எல்லாவற்றையும் நீங்கள்

படித்துக் கொடுத்தீர்” (பக் - 47)

என்ற வரிகளில் தந்தையின் சரியான வழிகாட்டல் இல்லாத குழந்தைகள் இந்தச் சமூகத்தில் படும் பாட்டையும், அவர்களின் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாவதையும் தம் கவிதைகளின் வழியாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

“கடவுள் படைக்காத மனிதர்கள்

கடவுள் உலகத்தை

கவிதையாய் எழுதி முடித்திருந்தான்

ஆஹா பிரபஞ்சம் எவ்வளவு அழகானது

பச்சைக்கட்டிக் கொண்ட

இயற்கை பெண்ணை பார்த்து ரசித்தான்

ஒடைகளென்ன தமிழ்ப்பெண்களா..” (பக் - 48)

கடவுள் படைத்த உலகம் மிக அழகானது. தமிழ் மொழியும் அழகானது, ஆழமானது, இயற்கையைப் பெண்ணாக வர்ணித்த கவிஞன் அவளைத் தமிழ்ப்பெண்ணாக உருவகப்படுத்தித் தமிழ் மீதுள்ள காதலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“இரட்டைக் கிளவியைக் கட்டிக்கொண்டு

சலசலக்கிறதே

என்றோ ஒரு நாள் இலட்சியத்தை

எட்டுவோமென்று

தொழிலாளியின் எண்ணம் போல;

விண்ணைத் தொட எத்தனைக்கும்

மலைமுகடுகள்

கடவுள் கடல்களைக் காண்கின்றான்

நிறைக்குடம் தழும்பாதென்று

கடல் அமைதியாய்

ஆர்பரித்துக் கொண்டிதுருந்தது

உலகம் எவ்வளவு அழகானது” (பக் - 49)

என்ற வரிகளில் கடவுள் படைத்த உலகத்தின் அழகை இலக்கணங்கள் வழியாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

“ஆமாம் மனிதர்கள் எங்கே

ஒரு முறை மனிதனையும்

பார்த்துவிட வேண்டும்”

என்ற வரிகளில் எங்குத் தேடிப்பார்த்தும் கடவுள் படைத்த உலகில் மனிதனைக் காண முடியவில்லை. இறுதியாகத் தன் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு,

“முடிவெடுத்துக் கொண்டு

கடவுள் முடிவுரை எழுதினார்

கடவுள் உயிர்களை

படைத்துவிட்டு யோசித்தார்

மனிதர்களை

ஆசிரியர்கள்

படைப்பார்களென்று..!” (பக் - 50)

இலக்கண இலக்கியங்கள் ஒரு நாட்டின் மரபினை, செழுமையினை, பண்பாட்டினை, நாகரீகத்தினை வெளிப்படுத்துபவன. அவ்வகையில் கவிஞர் புசல்லாவை கணபதி அவர்களின் படைப்புகள் அந்நாட்டு மக்களின் கலாச்சாரத்தையும், வாழ்வியல் முறைகளையும், பண்பாட்டு கூறுகளையும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. நாளைய விடியலுக்காகத் தனது எண்ணங்களை வண்ணக் கவிதையாகப் படைத்தவர்.

வறண்டுபோன வாழ்க்கைகளே திரண்டு போயிருக்கும் அம்மண் மீது கொண்ட நேயத்தால் கவிஞரின் எண்ணங்கள் போர் செய்யக் கவிதையாக உருவெடுத்து நம் மனதில் நீங்கா இடம்பிடித்துள்ளன.

தமிழ் இலக்கிய நாவல் உலகில் அசன்பே சரித்திரம்

முனைவர் மீ.தொலாத்தேவகம்

மதுரை.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

அசன்பே என்பது சாதாரண ஒற்றைச்சொல் அல்ல. இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சியின் மிக முக்கியமான அடித்தளம், வேர் என்று தான் கூற வேண்டும். உயர்ந்த மாண்புகளையும், தனிப்பண்புகளையும் தனக்குள் கொண்டு இருக்கக் கூடிய படைப்பாளர் சித்தி லெப்பை. அசன்பே என்ற கதாபாத்திரத்தினுடைய கதை அம்சத்தையும், அதைப் போல் அது கொள்ளக்கூடிய மறுமலர்ச்சியையும் சமணம், பௌத்தம், கிறித்துவம் என்ற வகையமைப்பில், கிறித்துவ வருகைக்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருக்கக்கூடிய கிழக்கிந்தியக் குழுமத்தின் ஆளுமையையும் இலங்கை முழுவதுமாக இலங்கை மண்ணில் இருக்கக்கூடிய சமூக மறுமலர்ச்சியோடு ஒவ்வொரு சமய மறுமலர்ச்சியும் ஒன்றிணையக் கூடிய நேரங்களில் ஏற்படக்கூடிய மோதல்களும், சிக்கல்களும், சிக்கல்களின் முடிவுகளும் அதனுடைய மையங்களையும் ஆய்வுப்படுத்தி தெளிவுபடுத்துவதே இந்த அசன்பே வரலாற்றினுடைய மையக் கருவும், மைய வெளிப்பாடும் எனலாம்.

முன்னுரை

சமூகம் என்பது ஒரு கட்டமைப்பைச் சார்ந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் இலக்கியத்தினுடைய கட்டுமானத்தில் உருவானது ஆகும். ஒரு இலக்கியம் உருப்பெற வேண்டும் என்றால் அந்த இலக்கியம் சில வகைமைகளைக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட வேண்டும். அந்த வகையில் மருவிய காலம் சங்ககாலம் என்ற பயணத்தில் காப்பியக் காலத்திற்கு அடுத்தபடியாக நாவல் எனும் புதினக் காலங்கள் மிக முக்கியமான காலங்களாக உருப்பெற்றன. புதினங்களும் முதல் புதினம் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்ற வரைமுறை உண்டு. அந்தப் புதினத்தைத் தாண்டி முதன் முதலாக வந்ததுதான் அசன்பே சரித்திரம் என்பதாகும். சித்தி லெப்பை இராவுத்தர் தன் படைப்பில் பரிணமித்துக் காட்டுகின்றார். அப்படிப்பட்ட அசன்பே சரித்திரத்தின் படைப்பாக்கங்களையும், சிறப்புக்களையும் படைப்பமைவையும் ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அசன்பே சரித்திர நாவலும் அதன் தொடக்க படைப்பாற்றலும்

அசன்பே சரித்திரம் எனும் நாவல் தமிழ் இலக்கிய உலகில் முதல் வரவு என்று தான் கூறவேண்டும். ஏனெனில் முதல் புதினம் என்று சொல்லும் அளவிற்குத் தனக்கான தனித்துவம் பெற்ற நாவல். ஈழத்துப் படைப்பாளர் சித்தி லெப்பை இராவுத்தருடைய எழுத்தின் வெளிப்பாடு, அவருடைய சிந்தனையில் உருவாக்கமே இந்த முதல் நாவல். பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் முதல் நாவல் என்பது பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்பதை யாவரும் அறிந்த ஒன்று. ஆனால் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்ற அந்த நாவலிற்கு முன்னுரை ஒரு களம் கண்ட ஒரு இலக்கியப் படைப்பில் உருவாக்கம் பெற்ற நாவல் என்று அசன்பே சரித்திரத்தைக் குறிப்பிடலாம். கிட்டத்தட்ட அசன்பே சரித்திரம் என்பது மிகச் சாதாரணமாக எழுதப்பட்டது அல்ல. இலங்கை வரலாற்றை, அதன் சுற்றுச்சூழலை, அதனுடைய வாழ்வியல் சூழலை மிகத் தெளிந்த மன அமைப்பின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டதே இந்நாவல்.

இந்த நாவலினுடைய முதல் பதிப்பு 1938. 1938இல் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் தமிழ் இலக்கிய உலகில் முதல் நாவல். ஆனால் தமிழ் இலக்கிய உலகில் 1985இல் எழுதப்பட்ட பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்று கூறுவார்கள். அசன்பே சரித்திரம்தான் முதல் நாவல் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய முக்கியத் தருணம் என்று குறிப்பிடலாம்.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் இஸ்லாமியத்திற்கு என்று எப்போதும் ஒரு தனிப்பட்ட வரவேற்பும், முக்கியத்துவமும் உண்டு. தமிழ் இலக்கிய உலகில் முதல் காப்பியம் என்று கூறக்கூடிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற கட்டமைப்பினுடைய வரைமுறையில் சீறாப்புராணமும் தமிழ் இலக்கிய உலகில் இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் முதல் நாவல் என்று தான் கூறவேண்டும். அது போலத் தான் தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனக்கெனப் பேருபெற்ற இந்நவாலாகிய அசன்பே சரித்திரம் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு நல்லதொரு வரவேற்பு என்று கூறலாம்.

அசன்பே சரித்திர நாவலும் படைப்பு அமைவும்

அசன்பே சரித்திரம் எனும் நாவல் மிக இயல்பாக ஒரு வரலாற்றினுடைய கட்டமைப்பையோ அல்லது நடந்த நிகழ்வினுடைய பின்னமைப்பையோ கொண்டதாக அமைந்து இருக்கலாம் என்று ஆய்வதற்கும் இந்த இடத்தில் வாய்ப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. சித்தி லெப்பை, அசன்பே என்பவருடைய வாழ்வின் நிகழ்வுகளைப் பதிவிட முயற்சித்து இருக்கலாம் என்பதை நம்மால் அறிய முடிகின்றது. இலங்கையில் ஒரு பெரும் வியாபாரி, ஒரு பெரும் செல்வத்தைச் சார்ந்த ஒரு

குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஒரு நபராக அசன்பே என்ற முதல் கதாப்பாத்திரம் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றது. இப்பாத்திரம் இலக்கியப் படைப்புகளின் முன்னோடி, புதிய வருகை என்று தான் கூற வேண்டும். நடைமுறையில் மிக எதார்த்த நடையைப் பயன்படுத்தி இருந்தாலும், அந்த எதார்த்தம் அன்றைய காலக் கட்டத்தினுடைய மொழிநடையில் அமைந்து இருக்கின்றது என்று தான் கூறவேண்டும்.

சித்தி லெப்பையின் நாவல் வெளிப்பாடாக அறப் போதனையை வெளிப்படுத்தும் நோக்கம் கொண்டது. இந்நாவலில் இஸ்லாமியர்களின் வாழ்க்கை முறையின் உயர்வைக் காட்டுகின்றது. அது மட்டுமல்லாது தனது பிரதானப் பாத்திரமான அசன் எனும் பாத்திரத்தை இஸ்லாமிய நம்பிக்கையில் ஆழ வேரூன்றிய ஒரு நவீன முஸ்லீம் இளைஞன் என்ற ஒரு மாதிரி உருவாக, அவர் படைத்தளித்துள்ளார். ஒரு கதையின் தொடக்கம் எப்படிச் சுவாரசியமாக, விறுவிறுப்பாக அமைந்திருக்குமோ, அந்த அனைத்துத் தன்மையையும், படைப்புத் தன்மையையும் இது கொண்டு இருக்கின்றது. கல்விச் செல்வங்களில் மிகச் சிறந்த மிசிறு தேசத்தின் இராசதானியகாயில் எனும் பட்டினத்தில் சையதுபாஷா என்பவர் இராஜியப் பரிபாரணம் செய்யும் காலத்தில், பாஷாவின் மாளிகைக்கு சமீபமான என்ற இந்த வார்த்தைகள், வரியினுடைய அமைப்புகள், அன்றைய காலக்கட்டத்தில் பத்திர எழுத்தாகக் குறிக்கப்படக் கூடிய வார்த்தைகள் என்று கூறுவார்கள். அது வாகிப் போருக்கு அக்காலக்கட்டத்தினுடைய வாழ்வில் இருந்தால் அது மிக எளிதாக விளங்கும் என்பது தான் சன்னதான உண்மை என்று கூறலாம். எனவே படைப்பாற்றலும், படைப்பு அமைவும், படைப்பினுடைய தன்மையும் அசன்பே சரித்திரம் எழுதுவதற்கான முன்னோடித் தன்மை உடையதாகவும், கதையின் நகர்வு என்பதும் மிக ஒரு விதமான ஈர்ப்பு தன்மை உடையதாகவும் அமைந்திருக்கிறது என்று கூறலாம்.

அசன்பே சரித்திரமும் கதையின் மைய அமைப்பும்

அசன்பே சரித்திரக் கதை கிட்டத்தட்ட இலங்கையினுடைய பகுதியில் சித்தி லெப்பை என்ற படைப்பாளர் படைத்தளித்து இருந்தாலும் அக்கதையின் தொடக்கம் இராஜதானியகாயிர் என்னும் இந்தியாவில் வடநாட்டில் தொடங்குகின்றது. சூரத் நகரைச் சுற்றிக் கதையின் போக்கு அமைந்துள்ளது. ஒரு பெரிய செல்வந்தருக்கு மிக நீண்டகாலம் குழந்தை பாக்கியம் இல்லாத நிலையில் ஒரு குழந்தை பிறக்கின்றது. பிறக்கும் குழந்தையினுடைய சிறப்பை அறிந்த பெற்றோர்கள் அந்தக் குழந்தைக்கு எவ்வளவு அன்பைச் செலுத்த முடியுமோ அவ்வளவு அன்பைச் செலுத்தக்

கூடியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். சையதுபாதுஷா என்ற கதாபாத்திரம் தன்னுடைய குழந்தை பிறப்பு, தனது வாழ்நாளில் பெரிய இலட்சியம் என்ற முறையில் தன்னுடைய மனைவியான கதீஜாவுடன் சேர்ந்து பல மந்திரிகளுக்கும் விருந்துகளைப் படைக்கின்றார். ஏழை எளியவர்களுக்கு பரிசுகளை அள்ளி வழங்குகின்றார். எத்தனை எத்தனை ஆயிரங்களைச் செலவு செய்ய முடியுமோ அவ்வளவையும் செலவு செய்கின்றார். இப்படி இன்பவியலில் படைக்கப்படக்கூடிய இக்கதாபாத்திரம், இந்தப் படைப்பு அமைவு. படைப்புச் சூழல் சற்றுக் கதையினுடைய துன்பவியலை நோக்கிச் சறுக்கிச் செல்கின்றது. குழந்தை திடீரென்று காணாமல் போகின்றது. காணாமல்போனதும் அரண்மனையே இருண்டு போகின்றது. சையதுபாதுஷா இந்த இராஜதானியினுடைய பெரிய அரசர். ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிகள் நடந்த போதும், ஆங்கிலேயர்கள் கூட அவரை எதிர்க்காமல் ஆமோதித்து, அவரை ஏற்றுக் கொண்டு அவருக்கான ஆட்சியை அங்கீகரிக்கக்கூடிய ஒரு பெரிய அரசராகக் காட்சியளிக்கின்றான். அப்படிப்பட்டவருடைய குழந்தை தவறிப்போய் விடுகின்றது. அக்குழந்தை தவறிப் போன சூழலில் அவரும், அவருடைய மனைவியும், ஒரு பெரும் கலக்கத்தை அடைகின்றார்கள். அரண்மனையே இருண்டு போனதாக இருக்கின்றது. ஊரெல்லாம் இதுவே பேச்சாக இருக்கின்றது. ஒரு நாள் திடீரென்று அரண்மனையின் வாயிலில் தொலைந்து போன குழந்தை அங்குக் கட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. அக்குழந்தையைத் தாய் பார்க்கின்றாள் கதிஜா. இது தன் குழந்தையா என்ற சந்தேகம் அவளுக்குள் ஏற்படுகின்றது. ஆக இப்படிப்பட்ட கதாபாத்திரத்தை, கதை அமைப்பை அசன்பே சரித்திரம் எனும் நாவலில் எழுதப்படுகின்றது.

அசன்பே சரித்திரம் என்ற நாவலில் படைப்பமைவு என்பது தொடக்கத்தில் ஒரு புதிய கொள்கையின் இழப்பு என்ற தன்மையில் பயணப்பட்டு அப்படியே அடுத்த இடத்தில் அடுத்த கதையினுடைய மையத்தில் பயணப்படுகின்றது. ஜாபர்-ஆயிஷா என்ற ஒரு தம்பதிகள் மிக நீண்ட நாட்களாகக் குழந்தை பேறு அற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள். மிக நாட்களாக அவர்களுக்குக் குழந்தைப்பேறு இல்லை. பெரிய செல்வந்தர்களாக வாழ்ந்த அவர்கள் தற்போது ஏழ்மையில் வாழக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட தருணத்தில் அரபு நாட்டைச் சார்ந்த ஒரு மனிதர் வந்து ஒரு குழந்தையை அவர்களிடம் ஒப்படைக்கின்றார்கள்.

இக்குழந்தையை ஒழுங்கான முறையில் வளர்த்து வர வேண்டும். இக்குழந்தையின் வளர்ச்சிக்கு மாதம் மாதம் உங்களிடம் பணம் வந்து சேரும். குழந்தை எப்படி இருக்கின்றான் என்ற செய்தியை நீங்கள் எங்கெல்லாம் செல்கின்றீர்களோ

அம் முகவரி மூலமாக எங்களுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்பதாக அறிவிப்பு கொடுக்கப்படுகின்றது. அக்குழந்தையைக் கையில் வாங்கிய ஜாபர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் தன் மனைவியிடம் ஓடிவந்து இப்படி ஒரு குழந்தை நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. செல்வத்தைத் தரக் கூடியவனாக இருக்கின்றான் என்ற அளவில் இருவரும் கூடி ஒரு முடிவு எடுக்கின்றார்கள். குறிப்பாக, கதிஜா இந்த ஊரில் நாம் இருக்க வேண்டாம். இக்குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வேறு இடத்திற்குச் செல்வோம் கூறும்போது தூரத் எனும் நகரை நோக்கிச் செல்கின்றார்கள். தூரத் நகரில் தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பொருளாதாரத்தை வைத்து ஒரு பெரும் ஜவுளிக்கடையைத் தொடங்குகின்றார்கள். இப்படியாக வியாபாரத்தில் ஒரு பெரிய கொள்ளை இன்பத்தையும், செல்வாக்குத் தன்மையையும் பெருகின்றார்கள். குழந்தையும் சற்று வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். இப்படியாக வளரக் கூடிய குழந்தை அசன் என்ற பெயர் சூட்டப்படுகின்றது. இக்கதையின் போக்கும், அமைப்பும் ஒரு விறுவிறுப்பான தன்மையில், ஈர்ப்புத்தன்மையில் விளங்குகின்றது. அதுமட்டுமல்லாமல், தனக்கான அந்தக் குழந்தையை வளர்க்கக்கூடிய சூழலில், அக்குழந்தைக்கு தாங்கள் தான் பெற்றோர்கள் என இளம் வயதிலே கற்பித்து வளர்க்கின்றார்கள். குழந்தையும் அன்போடு, பண்போடு, ஒழுக்கம் உடைய குழந்தையாக வளருகின்றது. இப்படி வளரும் குழந்தை ஒரு உயர்ந்த நிலையைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக இங்கிலீஷ், பாரிஸ் என பல மொழிகளையும் கற்றுத் தருகின்றார்கள். இப்படிக் கதை ஒரு பக்கம் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. மற்றொரு பக்கம் பார்ப்பதற்கு அறுவறுப்பான தோற்றம் உடைய அரபி ஒருவன் வருகின்றான். அந்த அரபி ஆயிஷா இல்லத்திற்கு வருகின்றான். அவன் வந்தவுடன் ஆயிஷாவிடம் முகம் மாறுகின்றது. அவன் வரக்கூடிய நேரத்தில் அவளது கணவன் இல்லை. அவன் ஏதோ சொல்லிவிட்டு விறுவிறுவென்று கிளம்புகின்றான். இப்படியாக ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்தில் அவன் வந்து செல்வதை இக்குழந்தை பார்க்கின்றான். பார்த்து இது என்னவென்று புரியாமல் தன் இயல்பில் விளையாடிக் கொண்டு இருக்கின்றான். ஒருநாள் அவன் வந்து பேசிவிட்டுச் சென்றபொழுது அவள் மயங்கிக் கீழே விழுந்துவிட்டான். ஓடி வந்து பதினான்கு வயதுடைய அசன், தன் தாயைத் தூக்கி உட்கார வைக்கின்றான்.

மற்றொரு நாள் கடிதம் ஒன்று வருகின்றது. அக்கடிதம் ஒரு சிறுவனால் கொண்டு வரப்படுகின்றது. அச்சிறுவன் அக்கடிதத்தை அசனிடம் தருவதை மறுத்துத் தாயிடம் தான் தருவேன் என்று கூறித் தாயிடம் கொடுக்கின்றான். அந்தத் தாய் கடிதத்தை வாங்கிப் படித்துவிட்டு மயங்கிக் கீழே விழுந்தாள். மண்டை உடைந்து

மயக்கமாகின்றார்கள். இப்படியாக இருக்கக்கூடிய நிலையில் நல்ல செல்வந்தத்தை சார்ந்தவர்கள் என்பதால், அதிகப்படியான வேலைக்காரர்கள் அவர்கள் வீட்டில் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் முதலாளி அம்மாவாக இருக்கக்கூடிய ஆயிஷாவைத் தூக்கிக் கட்டிலில் கிடத்தி அவர்கள் முகத்தில் தண்ணீர்களைத் தெளிக்க முயற்சிக்கிறார்கள். அப்போது அங்கு, ஜாபர் வருகின்றான். வரக்கூடிய ஜாபர் என்ன நடந்தது, ஏது நடந்தது என்று அசனிடம் கேட்க, அசன் நடந்ததை எல்லாம் கூறுகின்றான். அந்தக் கடிதத்தை வாங்கிப் படித்ததும் ஜாபீருடைய முகம் மாறுகின்றது. இந்தக் கடிதத்தில் என்ன இருக்கின்றது என்று புரியாமல் அசனும் தன் தந்தையின் முகத்தைப் பார்க்கின்றான். தந்தை கோபப்பட்டவராக மிகுந்த கோபத்தில் வீட்டை விட்டு வெளியேறுகின்றார். அவரைப் பின் தொடர்ந்து இரு சேவர்கள் செல்கிறார்கள். அவர் வேகமாக ஓடிச் சென்று ஒரு ஆற்றின் பகுதியில் மறைந்து விடுகின்றார். பின் தொடர்ந்து சென்றவர்கள் கோபத்தில் அவர் ஆற்றில் குதித்து விட்டார் போல என்று நினைத்தார்கள். அந்தக் கடிதத்தில் இருந்த செய்தி, ஆயிஷா இளம் வயதில் விவாகம் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றாள். பத்து வயதிற்குள் விவாகம் செய்யப்பட்ட ஆயிஷாவின் கணவன் ஒரு இடத்திற்குச் சென்ற நிலையில் ஒரு கொள்ளை நோயால் இறந்து விட்டான் என்பதை அறிந்து ஆயிஷாவை ஜாபருக்கு திருமணம் செய்து வைக்கின்றார்கள்.

ஜாபருடைய திருமணத்திற்குப் பின் ஆயிஷா மிகுந்த மகிழ்ச்சியில் வாழ்கின்றாள். இப்படியாக ஒரு குழந்தையும் கிடைக்கின்றது. செல்வமும் கிடைக்கின்றது. இறந்து போய்விட்டதாக நினைக்கும் கணவன் தான் அன்று வந்து நின்று ஆயிஷாவிடம் மிரட்டக் கூடியவனாக மாறிவிட்டான். அவ்வப்போது பணங்களைப் பறிக்கக் கூடியவனாகவும் மாறிவிட்டான். இச்செய்தியை ஜாபர் தெரிந்து கொண்டு ஆயிஷாவிடம் பெரும் கோபம் கொண்டு ஓடிவிட்டார். இச்செய்தியை மயக்கத்திலிருந்த ஆயிஷா அறிந்து கொண்டு மயங்கிக் கீழே விழுந்து இறந்து போகின்றாள்.

ஆயிஷாவை தேடிக்கொண்டு முன்பு திருமணம் முடித்த கணவன் ஆயிஷாவின் இல்லத்திற்குத் தேடி வருகின்றான். வந்து பார்த்தால் ஆயிஷாவின் இறப்பு நிகழ்கின்றது. ஆயினும், அத்தீயவனுடைய எண்ணம் ஜாபரின் பணத்தைப் பறிக்க வேண்டும் என்பது தான். ஆக, அசன் என்பவன் இருக்கின்றானே அவன் மூலம் பணத்தைப் பறிக்கலாம் என்று நினைக்கின்றான். அசன் என்ற சிறுவனின்

மூலம் அந்த அரபி பணத்தைப் பறித்தானா? இவர்களின் வாழ்க்கை என்னவாயிற்று என்று சொல்லக்கூடிய படைப்பே அசன்பே சரித்திரம் ஆகும்.

நாவலும் சித்தி லெப்பையின் படைப்பாற்றலும்

அசன்பே சரித்திரம் என்ற இந்நாவலைச் சித்தி லெப்பை மிக இயல்பாகப் படைத்திருக்கின்றார். ஒரு பெண் தன் வாழ்வில் என்ன நடந்தாலும் தன் கணவனிடம் கூற வேண்டும். தன் விவாகம் ஒரு காலத்தில் நடந்தது என்பதை அவள் மறைக்காமல் கூறி இருந்தால் அவளுக்கு இப்படிப்பட்ட நிலையே ஏற்பட்டு இருக்காது. அவள் மிகுந்த வருத்தமடையக் கூடிய சூழல் ஏற்பட்டு இருக்காது. இப்படிப்பட்ட சூழலுக்கும், இப்படிப்பட்ட நடக்கக் கூடாத நிகழ்வின் காரணம் அவள் என்பதால் அவள் புனிதமாகச் சிந்தித்து இருந்தால் இப்படி இருந்திருக்காது என்று கூறக்கூடிய அளவில் இந்நாவலை மிக இயல்பாக நடத்திச் செல்கின்றார். சித்தி லெப்பையின் படைப்பும், படைப்பின் அமைப்பும் மிக இயல்பாக, அமைந்து இருக்கின்றது என்று தான் கூற வேண்டும்.

முடிவுரை

அசன்பே என்ற ஒரு தனிமனிதன் வாழ்க்கையில் கலாச்சாரமும், பண்பாடும் பௌத்தம், வைணவம், கிறித்தவம் என்ற சமயக் கட்டுப்பாட்டினுடைய மிகுந்த இணைப்புச்சூழலில் மறு மலர்ச்சியாக இஸ்லாத்தை வெளிக்கொண்டு வரவும், தன்னுடைய பொருளாதாரத்தை நிலை நிறுத்தவும் போராடிக் கொண்டு இருக்கக்கூடிய சமுதாயத்தில் தன்னை நிலைநிறுத்தி, தன் வியாபாரத்தையும், வணிகத்தினுடைய உயர்ந்த இலாபத்தையும், சமூகத்தின் மறுமலர்ச்சியையும் சிறந்த முறையில் உயிரூட்டக்கூடிய பெரும் போராட்டக்காரராக அசன்பே திகழ்கின்றார். அசன்பே உடைய இந்த ஆற்றலும் வலிமையும், சமூகத்தினுடைய எதார்த்தப் பங்கும் மிக இயல்பாக இந்த நாவலில் பதிவிடப்படுகின்றது.

“செந்தமிழ்”இதழ் வளர்ச்சியில் ஈழத் தமிழறிஞர்களின் பங்களிப்பு

முனைவர் அ.நந்தினி

முனைவர் தி.பிருந்தா

மதுரை.

முன்னுரை

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஈழத் தமிழறிஞர்களின் பங்களிப்பு அளவிடற்கரியது. நவீன இலக்கிய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் வழிகாட்டிய பெருமை ஈழத் தமிழறிஞர் பெருமக்கள் பலரைச் சேரும். ‘ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழந்தமிழர்’ என்னும் ஆய்வு நூலினை ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் பாரெங்கும் தமிழர்தம் பழம்பெருமையைப் பரவச் செய்த வி.கனகசபைப்பிள்ளை; பழந்தமிழ் நூற்பதிப்புத் துறையில் சாதனைபடைத்த சி.வை.தாமோதரனார்; சதுரகராதியை அடுத்து யாழ்ப்பாண அகராதி அல்லது மானிப்பாய் அகராதி என்று வழங்கப்படும் தமிழகராதி உருவாக்கத்திற்குப் பெரும்பங்களிப்புச் செய்த சந்திரசேகர பண்டிதர்; நாடகத்தமிழ் பற்றிய ‘மதங்க சூளாமணி’யையும் இசைத்தமிழ் பற்றிய ‘யாழ் நூலை’ யும் இயற்றிய விபுலானந்த அடிகள்; தமிழில் தோன்றிய கலைக்களஞ்சிய நூல்களுக்கு முன்னோடியான ‘அபிதான கோசம்’ இயற்றிய ஆமுத்துத்தம்பிப்பிள்ளை எனத் தமிழிசை மரபைப் பேணுவதிலும், தமிழர் வரலாற்றை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்துவதிலும் ஈழத் தமிழறிஞர்கள் ஆற்றிய பணி என்றும் போற்றுதலுக்குரியது. இத்தகைய ஈழத்தமிழறிஞர்கள் பலர் மதுரை நான்காம் தமிழ்ச்சங்கத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பதோடு, தமிழ்ச் சங்க வெளியீடான செந்தமிழ் திங்களிதழிலும் அவர்கள் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பல வெளியிட்டுத் தமிழ்ப்பணி ஆற்றியமையை வெளிக்கொணர்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

மதுரை நான்காம் தமிழ்ச்சங்கமும் செந்தமிழ் இதழும்

முச்சங்கங்கள் தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றைத் தென்மதுரை, கபாடபுரம், உத்தர மதுரை ஆகியவற்றின் வரலாறு தெற்றெனக் காட்டுகிறது. அவற்றில் நடப்பில் இருந்ததாகக் கூறப்படும் மூன்றாம் தமிழ்ச் சங்கமும் வலுவிழந்து அல்லது அழிந்து போனதானதான வரலாற்றை முழுமையும் அறிய முடியவில்லை. எனினும், தமிழர்களின் இலக்கியத் தொடர்பு அறுந்துபடக்கூடாது என்பதற்காக மதுரையில்

14.09.1901ஆம் ஆண்டு வள்ளல் பொன்.பாண்டித்துரைத்தேவர் அவர்களால் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம் தொடங்கப்பட்டது. அது தமிழிலக்கிய ஆர்வலர்களால் இன்றும் நினைக்கப்படுவதான, தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் இடம்பெற்ற சிறப்புக்குரியதான நிலையைப் பெற்றுள்ளது. இச்சங்கம் தமிழ்ப்பணி ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அன்று முதல் இன்றுவரை தொடங்கப்பட்ட நோக்கம் சிதைவடையாமல் செயல்பட்டு வருகிறது. இத்தமிழ் சங்கத்தின் 122 ஆண்டுகால வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கது 1902ஆம் ஆண்டு முதல் இன்று வரை தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் நான்காம் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடான 'செந்தமிழ்' எனும் திங்கள் இதழ். இவ்விதழ் தோற்றம் பெற்ற வரலாறு என்பதும், அது எவ்வகையில் உருப்பெற்றது என்பதும் மிகப்பெரிய வரலாற்று பின்புலத்தை உள்ளடக்கியது. தமிழின் பெருமையை உலகிற்கு உணரத் தோன்றிய இவ்விதழின் தொடக்கம் குறித்து,

“இதுவரை அச்சிடப்படாத தமிழ்நூல்கள், தமிழ்நாட்டு புராதனச்சரிதங்கள், சாசனங்கள் ஆகியவற்றை வெளியிடல்; வடமொழியினின்றும் ஆங்கிலத்தினின்றும் தமிழுக்கு வேண்டுவனவாகக் கருதப்படும் நூலின் மொழிபெயர்ப்புகளைத் தருதல்; மொழி ஆராய்ச்சி, இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ளல்; தமிழின் அருமை பெருமை அடங்கிய செய்திகளை வெளியிடல்; வரலாறு, நீதி, ஒழுக்கம், சமயம் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை வழங்கல்; தமிழ் வளர்ச்சிக்கு வேண்டுவனவாகிய பிற முயற்சிகள் ஆகியன வெளிவரும் வகையில் செந்தமிழ் இதழ் தோன்றியுள்ளது” (செந்தமிழ் தொகுதி 1, பகுதி 1, ப.10).

என்பதன் வாயிலாக இவ்விதழின் நோக்கத்தை அறியமுடிகிறது.

செந்தமிழ் இதழின் 121 ஆண்டுகால நீண்ட நெடிய வரலாற்றில் முதற்பாதியில் வி.கனகசபைப்பிள்ளை, நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, அ.குமாரசாமிப்பிள்ளை, காசிவாசி செந்திநாதய்யர், ச.பூபாலபிள்ளை, நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, பண்டிதர் மயில்வாகனம் (சுவாமி விபுலானந்தர்), சி.கணேசையர், கே.எஸ்.நவநீத கிருஷ்ணபாரதி, அ.க.வைத்தியலிங்க உபாத்தியாயன், தி.சதாசிவ ஐயர், ச.பஞ்சாட்சிர ஐயர், சிங்.சிவ.நடராஜபிள்ளை, ச.சபாரத்தின முதலியார் எனப் பல ஈழத் தமிழறிஞர்களின் செறிவுமிக்க ஆய்வுக்கட்டுரைகளானது வெளியாகிச் 'செந்தமிழ்' இதழுக்குப் பலமான அடித்தளம் அமையப் பங்காற்றியுள்ளனர். இதனால் இதழும் வளர்ந்தது. தொடக்கநிலை எழுத்தாளர்களான அவர்களது புகழும் இம்மண்ணறியக் கூடியவகையில் மலர்ந்தது என்ற

அடிப்படையில் செந்தமிழ் இதழின் வளர்ச்சியும், மேலேகுறிப்பிட்ட அறிஞர்களது பெயரும், புகழும் இவ்விதழால் வளர்ந்தன என்பது மிகையன்று.

மேற்கண்ட ஈழத்தமிழறிஞர்கள் மதுரை நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களாக இருந்து தமிழ்ச்சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்துள்ளனர். அவர்களின் தமிழ் இலக்கியச் செயல்பாடுகள் செந்தமிழ் இதழ் மூலமாகவே நடந்தேறியுள்ளதை மறுத்துவிட முடியாது.

“அடியில் வரும் கனவான்கள் இச்சங்கத்தின் அங்கத்தினராக இருந்து அநேக அரிய விஷயங்களை வசன நடையாகவும் செய்யுள் நடையாகவும் புதிதாக எழுதிச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றியும் பழைய நூல்களை வெளிப்படுத்தியும் பற்பல ஆராய்ச்சிகள் செய்தும் வருகிறார்கள்” (கருணாமிர்த சாகரம் முதற்புத்தகம், முதல் பாகம் - இந்தியச் சரித்திரச் சுருக்கம், ப.92) என்பதன்மூலம் அறியலாம்.

செந்தமிழ் தொடங்கிப் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் நிறைவடைந்தபோது, அதன் அங்கத்தினர்களைப் பட்டியலிடுகையில் பின்வரும் தமிழீழ அறிஞர்களைக் குறிப்பிடுகிறார் மு.ஆபிரகாம் பண்டிதர்.

“யாழ்ப்பாணம் - நாவலர் கோட்டம் - தமிழ் வித்வான் ஆ.முத்துத்தம்பிப் பிள்ளையவர்கள், யாழ்ப்பாணம் - சுன்னாகம் - தமிழ் வித்வான் அருமாரசாமிப் பிள்ளையவர்கள், யாழ்ப்பாணம் - சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைத் தலைவர் - த.கைலாசம் பிள்ளையவர்கள், கொழும்பு - செக்ரடரியேட் - சித்.கைலாசம் பிள்ளையவர்கள், கொழும்பு - வல்லவெட்டு - V.J.தம்பிப்பிள்ளையவர்கள், S.G.பாலம்பிள்ளையவர்கள், யாழ்ப்பாணம் - தமிழ்ப்பண்டிதர் காரை.முசபாரத்தின ஐயர் அவர்கள், S.M.முத்தையா ரோட்ரிகோ அவர்கள்” (கருணாமிர்த சாகரம் முதற்புத்தகம், முதல் பாகம் - இந்திய சங்கீத சரித்திரச் சுருக்கம், பக்.92-97)

என்பதன் வாயிலாக ஈழத் தமிழர்கள் தமிழுக்குச் செய்த நற்பணியினையும், செந்தமிழ் இதழுக்குத் தொண்டு செய்து நான்காம் சங்கமாக முன்னெடுக்கப்பட்ட இதன் வரலாற்றையும், செய்திறனையும், நோக்கத்தினையும் புரிந்துகொண்டு அவர்கள் செந்தமிழின் வளர்ச்சிக்கும், நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம் என்ற ஏற்புக்கும் ஈழத்தமிழர்கள் செய்த தொண்டு எழுத்தில் அடங்காததாகும்.

செந்தமிழ் இதழில் ஈழத் தமிழறிஞர்களின் பங்களிப்பு

தமிழ்ச் சங்கச் சான்றோர்களும், பிற அறிஞர்களும், அயல்நாடுகளிலுள்ள தமிழறிஞர்களும் தங்களின் ஆராய்ச்சித்திறத்தால் கண்டக் கருத்துகளை

வெளியிடுவதற்கு ஏதுவான தளமாகச் செந்தமிழ் இதழ் விளங்கியது. அவ்வறிஞர் பெருமக்களில் குறிப்பிட்ட சில ஈழத் தமிழறிஞர்களின் பங்களிப்பினை இணிக் காண்போம்.

வி.கனகசபைப்பிள்ளை

‘செந்தமிழ்’ இதழானது 1902ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் முதன்முதலில் வெளியானது. அத்தகைய முதல் தொகுதியில் முதல் பகுதியில் முதல் கட்டுரையாக ‘சோழச் சக்கரவர்த்திகள்’ என்னும் தலைப்பில் வி.கனகசபை அவர்களின் கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனைத் தொடர்ந்தே இரண்டாவது கட்டுரையாக வி.கோ.சூரியநாராயண சாஸ்திரி அவர்களின் ‘உயர்தனி செம்மொழி’ என்னும் கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது. இதுவே இவ்விதழுக்கு ஈழத்தமிழர்கள் ஆற்றிய அரும்பணிக்கான சான்று என்பதைத் தெளியலாம். இதனை அடியொட்டி முன்னிறுத்தப்பட்ட கருத்தியல்களின் பலத்தினாலேயே இன்று தமிழ்மொழி உயர்தனி செம்மொழியாகியுள்ளது என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறலாம்.

வி.கனகசபைப்பிள்ளையால் எழுதப்பெற்ற ‘1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தமிழர்’ (The Tamils eighteen hundred years ago) என்னும் ஆங்கில நூலை அழியாப் புகழையும் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழிக்குப் பெருமையையும் நல்கும் படைப்பாக அமைந்தது. பிற்காலத்தில் எழுந்த ஆராய்ச்சிகளுக்கெல்லாம் வழியமைத்துக் கொடுத்த கொள்கைகளை உடையதான பெருமையுடையது இந்நூலாகும். இதனை,

“கனகசபைப் பிள்ளையின் அரும்பணியைப் போற்றும் வகையில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் 1905இல் அவரை அழைத்துப் பாராட்டிச் சிறப்பு செய்தது. இச்சங்கம் நடத்திய ‘செந்தமிழ்’ இதழுக்குப் பல கட்டுரைகளை இவர் வழங்கியதன் மூலம் சங்கத்தினரும் மகிழ்வுற்றனர்” (கவிஞர் த.துரைசிங்கம், ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள், ப.86)

என்பதிலிருந்து தமிழ்ச் சங்கம் ஒப்பற்ற ஒரு தமிழறிஞனை, ஆராய்ச்சி வல்லுநரை, பயன்கருதாத தமிழ்த் தொண்டனை, தமிழ்ப்பணியாற்றிய பெருந்தகையைத் தக்க இனங்கண்டு பாராட்டியதை அறியமுடிகிறது. இத்தகைய நிலையைக் கைக்கொண்டதால்தான் ஔவையாரின் தமிழ்ப்பணி ஓங்கி உயர்ந்ததை உலகமறியும். அதுபோல வி.கனகசபையைச் செந்தமிழ் இதழ் பாராட்டியதால் பல ஆழமான கட்டுரைகள் வந்தன. ‘ஆக்கம் செய்வோருக்கு ஊக்கமே நற்றுணையாகும்’ என்பதை மெய்ப்பிப்பதாக இவரது செந்தமிழ் இதழின் தொடர்பு உள்ளது.

‘வேளிர் வரலாறு’ என்னும் நூல் செந்தமிழ்த் தொகுதி மூன்றின் பகுதி ஏழில் வெளியிடப்பட்டது. 1905ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழ்ச் சங்கத்தின் நான்காம் ஆண்டுவிழாவின் போது, அவையின் தலைவராக யாழ்ப்பாணம் மல்லாகம் விசுவநாத பிள்ளையின் மகனாரும், ‘இந்திய வரலாறு தென்னிந்தியாவிலிருந்து தொடங்கி எழுதப்பெறாத வரையில் நிறைவு பெற்றது ஆகாது’ என உலகறிய ஆங்கில இதழ்களில் பல கட்டுரைகள் எழுதி வெளியிட்ட வி.கனகசபைப்பிள்ளை வீற்றிருந்த அவையில் மு.இராகவையங்காரால் படிக்கப்பெற்ற கட்டுரை நூல் ‘வேளிர் வரலாறு’ என்பதாகும். இதனை,

“கொழும்பிணைச் சேர்ந்த வி.ஜே.தம்பிப்பிள்ளை என்பார், இக்கட்டுரை நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து இலங்கைப் பகுதி ராயல் ஏசியாடிக் சொசைட்டியின் மூலம் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்” (மு.இராகவையங்கார், வேளிர் வரலாறு, நூன்முகம்)

என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து செந்தமிழ் இதழில் கட்டுரை வெளியிடுதல் என்பதோடு நின்றுவிடாமல் அவற்றை மொழிபெயர்த்துப் பல்லோர் படித்துப் பயனுறச் செயலாற்றியமையும் அறியமுடிகிறது.

1905ஆம் ஆண்டு ‘தமிழ்ப்பெருமை’ என்ற தலைப்பில் ‘செந்தமிழ்’ இதழில் வி.கனகசபைப்பிள்ளையின் கட்டுரை வெளிவந்தது. சோழ மன்னர்கள் பற்றிய ஆய்வுநூல் ஒன்றை எழுதிடப் பல்வேறு குறிப்புகளைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் 22.02.1906 இல் அப்பெருமகனார் காலமானார் என்பது தமிழுக்குக் கிட்டிய தவக்குறையேயாகும்.

நா.கதிரைவேற் பிள்ளை

யாழ்ப்பாணத்தில் புலோலி என்னும் ஊரில் பிறந்த இவர், கேட்டாரை வயப்படுத்தவல்ல நாவன்மையராகவும் ‘எதிர்வேல் இலாது உலவும் கதிரைவேல்’ எனப் போற்றப்படுமளவிற்கு தருக்கத்தில் மிகத் தேர்ந்தவராகவும், சைவச் சமயத்தில் ஆழ்ந்த பற்றாளராகவும் திகழ்ந்தவர். இவரால் செப்பம் செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் பேரகராதி (யாழ்ப்பாண அகராதி) பின்னே தோன்றிய பல அகராதிகளுக்குச் செவிலித் தாயாகத் துணைநிற்கிறது. 1903ஆம் ஆண்டு செந்தமிழ் இதழில் ‘செந்தமிழ்த் தெய்வச் சிறப்பு’ என்னும் தலைப்பில் கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.

அகராதிப்பணி, சொற்பொழிவுப்பணி, உரைநடைப்பணி, செய்யுளியற்றும்பணி, நூற்பதிப்புப்பணி எனத் தமிழுக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியவர். இவரது தமிழ் மொழி

அகராதிக்கு மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க நிறுவனராகிய பொன்.பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் சிறப்புப் பாயிரம் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளதை,

“இருந்தமிழ் மொழியின் பொருளினையுலகோ ரெளிதினிற் றெனிதர லின்றி வருந்துத லொழிய வோரக ராதி மாண்புற வமைத்தனன் வளங்கள் பொருந்தியாழ்ப் பாண மாநகர்க் கதிர்வேற் புலவனங் கதனையச் சியற்றி மருந்தென வளித்தான் சென்னைவாழ் நமச்சி வாயனா மாமதி யவனே ”

(எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ.), நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ் மொழி அகராதி, சிறப்புப் பாயிரம், 2003, சாரதா பதிப்பகம்) என்பதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

அ.குமாரசுவாமிப்பிள்ளை

இலக்கணம், இலக்கியம், உரை, பதிப்பு, அகராதி, மொழிபெயர்ப்பு, கண்டனங்கள் என்று விரிந்து பரந்த தளத்தில் இயங்கிய குமாரசுவாமிப் புலவரது பல ஆக்கங்கள் ‘செந்தமிழ்’ இதழில் வெளிவந்துள்ளன. செந்தமிழ் இதழில் வெளியாகிய ‘வெண்பாவிலக்கணம்’ (1904), ‘உகாரவீற்று வினைப்பகுதி’ (1905), ‘யாப்பருங்கலக்காரிகை’ (1907 ஞ 1908), ‘வினைப்பகுதி வேறுபடுகை’ (1912 ஞ 1913), ‘உவமைப்போல’ (1920), ‘பக்கப்போலி’ (1920), ‘ஏதுப்போலி’ (1920) போன்றவை இவரது இலக்கண ஆராய்ச்சிக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்த அ.குமாரசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள் வடமொழி இலக்கியமான சாணக்கிய நீதி வெண்பாவினை ‘சாணக்கிய நீதிசாரம்’ என்னும் தலைப்பில் 1913 மற்றும் 1914இல் செந்தமிழ்திதழில் வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இராமோதந்தம் என்ற நூல் செந்தமிழ்த் தொகுதி இருபதின் பகுதி மூன்றில் வெளிவந்தது. 1922ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பட்ட இந்நூல் யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்பிள்ளை வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்து எழுதியதாகும். 1904 முதல் 1922 வரை பல்வேறு தலைப்புகளில் தொடர்ந்து தன்னுடைய பங்களிப்பை நல்கிய அ.குமாரசுவாமிப்பிள்ளையின் மறைவிற்கு 1922-இல் செந்தமிழ் இதழில் அனுதாபக்குறிப்பும் அவரது தமிழ்ப்பணி குறித்த செய்தியும் வெளியிட்டுப் புகழ் சேர்த்துள்ளது.

காசிவாசி செந்திநாதையர்

யாழ் மாவட்டத்தில் உள்ள குப்பினான் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். பத்தாண்டு காலம் காசியிலே வசித்தமையால் காசிவாசி செந்திநாதையர் என அழைக்கப்பட்டார். மதுரை பொன். பாண்டித்துரைத் தேவர் வேண்டுகூலிக்கிணங்கி

‘செந்தமிழ்’ இதழுக்குச் சில கட்டுரைகளை எழுதி உள்ளார். அவை ‘திருமுகப்பாசுரம்’ (1902), ‘திருச்சிற்றம்பலம்’ (1903), ‘உள்ளது’ (1903), ‘கடவுள்’ (1904) ஆகியனவாகும். இவை பெரும்பாலும் பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளதை அவற்றின் உள்ளடக்கங்கள் தெளிவாக்குகின்றன.

ச.பூபாலபிள்ளை

மட்டக்களப்பில் புளியந்தீவு என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர் வித்துவான் ச.பூபாலபிள்ளை. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழுதுநர் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்த இவர் ஓய்வு பெற்றதும் தமிழ்ப் பணியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டார். தமிழ்ச் சங்கத்தோடு அவர் கொண்டிருந்த தொடர்பினை,

“மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டதோடு அதன் உறுப்பினராகவும், பண்டிதப் பரிட்சைக் குழு அங்கத்தவராகவும் திகழ்ந்தார். பூபாலபிள்ளையவர்களின் மொழி ஆய்வுக் கட்டுரைகள் பல மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ‘செந்தமிழ்’ என்ற இதழிலும் ஈழத்து இதழ்கள் பலவற்றிலும் பிரசுரமாகியுள்ளன” (கவிஞர் த. துரைசிங்கம், ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள், ப.97)

என்பதிலிருந்து அறியலாம்.

நல்லூர் சுவாமி ஞானப் பிரகாசர்

வேர்ச்சொல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டுத் தம் மொழிப் புலமையின் மூலமும் உறுதிசெய்து முதன்முதலாக வெளிப்படுத்தியவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரே ஆவார். ‘தமிழ்ப் பாஷையின் விசித்திரங்கள்’, ‘தமிழிலுள்ள நிறச்சொற்கள் - ஓர் சொல்லாராய்ச்சி’, ‘தண்ணீரும் எண்ணெயும்’, ‘தமிழில் சகரமுதற் சொற்கள்’, ‘ஏடர்-இண்டர் (அண்டர்) - இடையர்’, ‘பணையின் பெயர்கள்’, ‘பூணையும் பூசையும்’, ‘பழையவற்றிற் பழைய குறள்வெண்பாக்கள்’, ‘தவறான மனப்பதிவைத் தரும் சரித்திரக் குறிப்புகள்’, ‘2000 ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த தமிழ்’, ‘பொய்யும் மெய்யும்’, ‘பண்டைத் தமிழர்’, ‘பண்டை மக்களின் பொது இருப்பிடம்’ எனப் பல்வேறு தலைப்புகளில் ‘செந்தமிழ்’ இதழில் இவரது கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.

சி.கணேசையர்

புன்னாலைக் கட்டுவன் என்னும் ஊரில் 01.04.1878-இல் பிறந்தவர். இவரது கட்டுரைகளில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படும் ‘கவியின்பம்’, ‘ஒருசெய்யுட்பொருளாராய்ச்சி’, ‘இராமாயணச் செய்யுட் பாடாந்தரம்’, ‘அளபெடை’,

‘பிறிதுபிறிதேற்றல்’, ‘ஆறனுருபு பிறிதேற்றல்’, ‘சிறுபொழுதாராய்ச்சி’ ஆகிய அனைத்துக் கட்டுரைகளுமே ‘செந்தமிழ்’ இதழில் வெளியானவை.

1921-ஆம் ஆண்டில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பின்பற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் யாழ்-ஆரிய திராவிடப் பாஷாபி விருத்திச்சங்கம் என்னும் பெயரில் ஒரு சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இச்சங்கம் நடத்தும் பண்டித, பாலபண்டித, பிரவேசபண்டித பரீட்சைகளில் தோற்கும்: மாணவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவதற்காகப் பிராசீன பாடசாலை என்னும் பெயரோடு ஒரு கல்விக்கழகத்தைச் சுன்னாகத்தில் நிறுவினார். இந்நிறுவனத்தின் தலைமைப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்ற பின்னர்ப் பதினோரு ஆண்டுகள் (1932வரை) இவர் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியன. இக்காலகட்டத்தில் தொல்காப்பியத்தைத் துருவி ஆராய்ந்து அவர் எழுதிய சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல ‘செந்தமிழ்’ இதழில் வெளியாயின.

‘அன்மொழித்தொகை ஆகுபெயர்’ ஆராய்ச்சியாவது, ‘அணங்கு கொல்’ எனத் தொடங்கும் திருக்குறளில் உள்ள ‘கனங்குழை’ என்ற சொல்லை ஆகுபெயர் எனப் பரிமேலழகரும், அன்மொழித்தொகை எனச் சிவஞான முனிவரும் உரைத்தனர். இவ்விரு உரையாசிரியர்கள் கூறிய மாறுகோளினும் ஒத்தது எது? ஒவ்வாதது எது? என்பதை நிறுவும் வகையில் ஆராய்ச்சி செய்த அ.சண்முகம்பிள்ளை என்பார் ஆகுபெயர் என்பதே சரியானது என்ற தம் கருத்தை ‘இருவர் மாறுகோள் ஒருதலை துணிவு’ என்ற தலைப்பிலும், ‘நுணங்குமொழிப் புலவர்க்கு வணங்குமொழி விண்ணப்பம்’ என்ற தலைப்பிலும் எழுதிய இரண்டு கட்டுரைகளின் வாயிலாகப் பல சான்றுகள் தந்து விளக்கியுள்ளார். (அ.சண்முகம்பிள்ளை, ‘இருவர் மாறுகோள் ஒருதலை துணிவு’, செந்தமிழ் தொகுதி 1, பகுதி 8, பக்.371-381. ‘அன்மொழித்தொகை ஆராய்ச்சி’, செந்தமிழ் தொகுதி 1, பகுதி 9, 10, 11, பக்.401-408, 463-468, 494-499. ‘நுணங்குமொழிப் புலவர்க்கு வணங்குமொழி விண்ணப்பம்’, செந்தமிழ் தொகுதி 2, பகுதி 2, பக்.48-54)

இக்கருத்தை மறுத்த சி.கணேசையர், “அன்மொழித்தொகைப் பொருள்மேல் ஆகுபெயராய் வந்தது” (சி.கணேசையர், ‘அன்மொழித்தொகைப் பொருள்மேல் ஆகுபெயர்’, செந்தமிழ் தொகுதி 1, பகுதி 11, பக்.492-494) எனக் கூறியுள்ளார். சி.கணேசையரின் கருத்துப் போருக்குச் சான்றாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

‘இராமாவதாரச் செய்யுட் பாடாந்தரம்’ (1904-1911), ‘மழையைக் குறிக்கும் ஜந்துக்கள்’ (1908), ‘பெரியபுராண முதற்செய்யுளுரை’ (1908), ‘திருக்குறட் பரிமேலழகருரை விளக்கம்’ (1908-1911), ‘திணைமயக்கம்’ (1910), ‘பொருள்கோடல்’ (1910),

‘இருகண்ணொருமணி’ (1910), ‘இந்திய அரசர் போர் வீரம்’ (1910), ‘கந்தபுராண அருஞ்செய்யுள் விளக்கம்’ (1911), ‘ஒற்றுவர்’ (1911), ‘முத்தகச் செய்யுட்டிரட்டு’ (1911), ‘சாவாவுடம்பு’ (1912), ‘வடசொல்’ (1922), ‘கவித்தன்மை’ (1922), ‘யாப்பருங்கலக்காரிகையரைத் திருத்தம்’ (1922), ‘வடமொழி முதுமொழியன்றா?’ (1922), ‘உடம்படு மெய்’ (1922), ‘செந்தமிழ்த் தீஞ்சுவை’ (1923), ‘பாடாந்தரமும் பொருள்கோடலும்’ (1923), ‘போலி எழுத்து’ (1923), ‘வசிட்டரும் வள்ளுவரும் கூறிய அரசியல்’ (1924), ‘முன்னைத் தமிழ்நாட்டுப் பெண்களின் கற்புநிலை’ (1927), ‘ஆறனுருபு பிறிதுருபேற்றல்’ (1927), ‘அந்தணர் நூல்’ (1927), ‘தொகைநிலை’ (1927), ‘சிறுபொழுது’ (1927), ‘கவியின்பம்’ (1928), ‘பிறிதுபிறிதேற்றல்’ (1938), ‘தொல்காப்பிய சூத்திரப் பொருளாராய்ச்சி’ (1929), ‘தமிழ்மொழி வளர்ச்சி’ (1929), ‘இருபெயரொட்டாகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும்’ (1930), ‘சிறுபொழுதாராய்ச்சி’ (1931), ‘மதுரைக்காஞ்சியுட் கூறிய யாமப்பிரிவு’ (1931), ‘சேனாவரையருரைப் பதிப்பும் பிழை திருத்தமும்’ (1932), ‘சீவகசிந்தாமணி உரைநயம்’ (1938), ‘இயற்கைநவீற்சியும் செயற்கைப் புனைவும்’ (1941), ‘கம்பனும் உவமவலங்காரமும்’ (1941), ‘மெய்ப்பாடு’ (1941), ‘தமிழ்நாட்டு மணம்’ (1945), ‘பொருட்புடைபெயர்ச்சி’ (1946), ‘தமிழ்நாட்டுமக்களின் சில ஒழுக்க மரபுகள்’ (1946), ‘செந்தமிழ்’ (1947), ‘இல்லறக்கிழத்தி மாண்புகள்’ (1947), ‘இலக்கண வரம்பு’ (1947), ‘நீர் விளையாட்டு’ (1948), ‘இராமாவதாரமும் கலித்தொகையும்’ (1948), ‘கம்பரும் அவலச்சுவையும்’ (1948), ‘உலகியலும் இலக்கியமும்’ (1949), ‘தெய்வப்புலவரின் நாவுணர்ச்சி’ (1950), ‘சக்கரவர்த்தி கம்பனே’ (1950), ‘நாலடியார் - இருவருரைத்திருத்தம்’ (1950), ‘இராமாவதாரத்தில் சில கவிநயம்’ (1952) எனப் பல்வேறு இலக்கிய, இலக்கணக் கட்டுரைகளைப் பெருமளவில் படைத்துப் பங்களித்த பெருமைக்குரியவர்.

சுவாமி விபுலானந்தர்

இலங்கை மட்டக்களப்பில் உள்ள காரைத்தீவில் 26.03.1892-இல் பிறந்த விபுலானந்த அடிகளாரின் இயற்பெயர் மயில்வாகனன் என்பதாகும். இலங்கை அரசு சுவாமி விபுலானந்தர் பிறந்த நாளை ‘தமிழ்மொழி தினம்’ என்று கொண்டாடி வருவதும், இலங்கையில் பல தெருக்களுக்கு ‘விபுலானந்தர் வீதி’ என்று பெயர் வைத்திருப்பதும், சுவாமி விபுலானந்தர் பெயரால் பூங்காக்கள், நூலகங்கள், கல்வி நிறுவனங்கள் இருப்பதும் அவரது பெருமைக்குச் சான்று. விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான சுவாமி விபுலானந்தர் 1916-இல் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய பண்டிதர் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவர் என்பதை,

“இச்சங்கத்தாரால் பண்ணிரண்டு வருட காலமாக நடத்தப்பெற்று வரும் தனித்தமிழ்ப்பரீட்சைகள் மூன்றும் ராட்சஸ வருடம் பங்குனி மாதம் 22, 23, 24 ஆகிய தேதிகளில் நடந்தேறின. இவ்வருடம் மதுரை, தஞ்சை, சும்பகோணம், திருநெல்வேலி, கொழும்பு, நாகர்கோவில் என்ற ஆறு நகரங்களில் மட்டுமே பரீட்சைகள் நடந்தன. பண்டிதப் பரீட்சைக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டவர் மூவர். இவருள் ஒருவர் தேறியிருக்கின்றார். S.மயில்வாகனம் C/o The Vivekananda Society, 95, Dam Street, கொழும்பு” (செந்தமிழ் தொகுதி 14, பகுதி 6, ப.217)

என்பதிலிருந்து அறிய முடிகிறது. மேலும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பண்டிதர் தேர்வில் தேர்ச்சிபெற்ற முதல் இலங்கையர் இவரே என்பதை,

“பிற மொழியிலுள்ள விஞ்ஞான நூல்களையெல்லாம் துருவித் துருவிப் படித்துக் கொண்டிருந்தவரெனினும் அவர் தமிழ்மொழியினைச் சிறிதும் மறந்தாரல்லர். உத்தியோகத்தையே பெரிதெனக் கருதி, ஆங்கில மோகத்தில் மூழ்கித் தமிழை மக்கள் கவனியாது விட்ட காலத்தில் - ஒருவரும் தமிழ்ப் பரீட்சையை விரும்பாத வேளையில் - மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினரால் நடாத்தப்பட்ட தனித் தமிழ்ப் பரீட்சையை இலங்கையிலிருந்தே எழுதி அதிற் சித்தியுமெய்தினார். இலங்கையிலிருந்து முதன் முதலாக மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதப் பரீட்சையிற் சித்தி பெற்றவர் சுவாமியவர்களே என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது” (மு.திருநாவுக்கரசு, விபுலானந்த அடிகள், ப.7)

என்ற மு.திருநாவுக்கரசு அவர்களின் கூற்றிலிருந்து அறியலாம்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத் தொடர்பு இவரை, சங்க மாநாட்டு பொழிவாளராகவும் விளங்கச் செய்தது. 1924ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 22-23ஆம் வருடக் கொண்டாட்டத்தில் கலந்துகொண்டு சுவாமி விபுலானந்தர் சிறப்புரையாற்றியுள்ளார். அவரது சொற்பொழிவின் சாரமாக,

“சுவாமி விபுலானந்தர், இக்காலத்தார் போலன்றி முற்காலத்தார் பலரும் ஜீவனோபாயத்தின்பொருட்டு வேறுவேறு தொழிலுடையராய் ஆன்மார்த்தமாகப் பல நூல்களையும் பயின்று நிரம்பிய புலமையடையதலையே வழக்காறாக உடையராயிருந்தனரென்றும், கௌரவத்தினிமித்தம் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுக்குச் சம்பளத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டுவது அவசியமெயென்றும், இதனால் மட்டுமே தமிழ் அபிவிருத்தியடைந்து விடாது, தமிழ் அபிவிருத்தியடையவேண்டின், எல்லாத் தொழிலாளரும், ஆங்கிலங்கற்று வேறு உத்தியோகத்துறையில் அமர்ந்துள்ளவர்களும், தமிழ் நூல்களைப் படித்துவரல்வேண்டும், தமிழ்நூல்கள்

பலவற்றையும் படித்தற்கியலாதாயின், திருக்குறளொன்றையாவது முற்றக் கற்றல் வேண்டும், பிறநாட்டவர்களைப்போல நாமும் ஒருவரோடொருவர் எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் தமிழையே பேசிவரவேண்டுமென்றும் கூறினார்கள்” (செந்தமிழ் தொகுதி 22, பகுதி 8, ப.297)

என்பதனை அறியமுடிகிறது.

மயில்வாகனன் என்னும் இயற்பெயரில் 'செந்தமிழ்' இதழில் 'பூஞ்சோலை காவலன் - ரவீந்தரநாத் தாகூர்' (1922), 'மேற்றிசைச்செல்வம்' (1922), 'பொருணூற்சிறப்பு' (1923) ஆகிய கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. இக்காலகட்டத்தில்தான் சுவாமி விபுலானந்தர் மதுரைத் தமிழ் சங்கத்தாரால் நடத்தப்படும் பண்டிதப் பரீட்சைக்குப் பரீட்சகராகவும் திகழ்ந்தார். 'விஞ்ஞானத் தீபம்', 'மஹாலட்சுமி ஸ்தோத்திரம்', 'மதங்க சூளாமணி' ஆகிய தலைப்புகளில் 'செந்தமிழ்' இதழில் அவரது கட்டுரைகள் பிரசுரமாயின. சுவாமிகளது கட்டுரை மாண்பினையும் ஆராய்ச்சித் திறனையும் தமிழுலகம் காண்பதற்கு இவ்விதமும் வழிவகுத்தது. 1925-ஆம் ஆண்டு உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்களுக்கு மதுரைத் தமிழ் சங்கத்தார்கள் பொற்கிழி அளிப்பதாக ஏற்பாடு செய்திருந்த விழாவுக்கு ஈழநாட்டு வித்துவான்கள் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்டவர் சுவாமி விபுலானந்தரே. 1940-ஆண்டு முதல், 'ஐயமும் அழகும்', 'வண்ணமும் வடிவும்', 'நிலவும் பொழிலும்', 'மலையும் கடலும்', 'கவியும் சால்பும்', 'நாடும் நகரும்', 'சங்கீதப் மகரந்தம்', 'இசைக்கிரமம்', 'எண்ணலளவை', 'உலகபுராணம்', 'வங்கியம்', 'சங்கீத பாரிஜாதம்', 'தில்லிமாநகர்த் திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற்காட்சி', 'தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப்பெருக்கு வடநாட்டிற் பரவிய வரன்முறை', 'பாரிஜாத வீணை' எனத் தொடர்ந்து 'செந்தமிழ்' இதழில் பல்வேறு கட்டுரைகள் எழுதி வெளியிட்டு வந்த சுவாமி விபுலானந்தர் 1947இல் மறைந்ததையொட்டி 'செந்தமிழ்' இதழில் இரங்கல் செய்தி வெளிவந்துள்ளது. 1942-இல் சுவாமி விபுலானந்தரின் 'மதுரை இயற்றமிழ் மகாநாட்டுத் தலைவர் பேருரை' யும் செந்தமிழ் இதழில் பிரசுரமாகியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

செந்தமிழ்த் தொகுதி இருபத்திரண்டின் பகுதிகள் ஒன்பது முதல் பன்னிரண்டு வரையிலும், தொகுதி இருபத்து மூன்றின் முதல் ஆறு பகுதிகளிலும் வெளியிடப்பெற்ற 'மதங்கசூளாமணி' நூல் 1925ஆம் ஆண்டில் செந்தமிழ்ப் பிரசுரமாக வெளிவந்தது. நாடகத்தமிழ் பற்றிய சுவாமி விபுலானந்தரின் மாநாட்டுப் பொழிவு செந்தமிழில் அச்சாகிப் பின்னர் செந்தமிழ்ப் பிரசுரமாக 'மதங்க சூளாமணி' என்னும் நாடக நூலாக உருவானது.

ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை

எழுத்தாளராக, நூலாசிரியராக, பதிப்பாளராகத் திகழ்ந்ததோடு, தமிழின் முதற்கலைக் களஞ்சியமான 'அபிதான கோஷம்' என்னும் நூலை எழுதிய சிறப்புக்குரியவர். 'செந்தமிழ்' இதழில் 1902 முதல் 1917 வரை பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். திருக்குறள் என்னும் பெயர்க்காரணம் (1904), ஓரடித்தமிழ்ச் சொற்கள் (1904), பன்னிரு மாசப்பெயர்கள் (1905), பாண்டவர் காலம் (1905), அசோகன் காலத்துக்கு முந்தியும் சிலாசாசனமுண்டென்பது (1905), பரியாயப் பெயர் (1906), கொழுவுந் துன்னூசியும் (1906), கல்வியின்பம் (1906), குமரியாறு (1907), தமிழ்மொழி 'துரானிய' மொழியினமா? (1907), முதற்குறட் கருப்பொருள் (1908), தமிழ்ச்சொற் பிரயோக விவேகம் (1909), தமிழ்ச்சங்கமும் ஈழநாடும் (1910), தமிழர் சீனரா? (1910), இமயமலையும் கிறிஸ்தவர் சுவர்க்கமும் (1911), மனுநீதிகண்ட சோழர் காலம் (1912), திருமந்திரம் (1913), முகவுரைப் பெயர்கள் (1913), தமிழ்நாட்டுக் குடிகள் பரதேசத்திற் படும் பாடுகள் (1913), 'துணியும் புலவியும்' என்னும் குறள் ஆராய்ச்சி (1913), தமிழெழுத்துக்களினது வடிவம் (1914), சம்பந்தமூர்த்திகள் காலம் (1914), ஈழமண்டலப் புலவர் (1914), அப்பர் தேவாரத்தாற் கொள்ளக்கிடக்கும் கீரனார் யார்? (1915), நூலாசிரியர் சிஷ்டாசாரம் (1915), தமிழெழுத்துத் தமிழெழுத்தே (1915), போர்க் கருவிகள் (1916), தமிழர் ஆரியரே (1916), எனப் பல்வேறு கட்டுரைகளைச் 'செந்தமிழ்' இதழில் வெளியிட்டவர்.

திருக்குறளின் அதிகார அமைப்புமுறை பற்றிக் கல்குளம் குப்புசாமி முதலியார் என்பவர்,

“பரிமேலழகர் திருக்குறள் அதிகாரங்களை வரிசைப்படுத்துவதில் பிறழ்ந்து அமைத்துள்ளார். வெ:காமை என்ற அதிகாரம் துறவறத்திற்குச் சிறப்புடையது. இது இல்லைவியலில் அமைந்துள்ளது பொருத்தமன்று”

(கல்குளம் குப்புசாமி முதலியார், 'பரிமேலழகர் உரையும் திருக்குறளும்', செந்தமிழ் தொகுதி 2, பகுதி 1, ப.26)

என்பது அவரது கருத்து. அதனை மறுத்து, பரிமேலழகர் அமைத்துள்ள அதிகார வரிசையே பொருத்தமானது என்று ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை ஆராய்ந்துள்ளார். இவர்,

“அ:காமை செல்வத்திற்கியா தெனின்' எனும் குறட்பா கூறும் செல்வப் பெருக்கத்தை விரும்புதல் துறவிக்குரிய அறமாகாது. எனவே வெ:காமை இல்லைவியலுக்கே உரியதாகும்”

(ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, 'திருக்குறள் அதிகாரப் பிறழ்ச்சி', செந்தமிழ் தொகுதி 2, பகுதி 2, பக். 31-32)

என்ற தம் கருத்தைத் தக்க சான்றுகளுடன் நிறுவியுள்ளார். தமிழ் மொழியின் மொழியியல் கூறுகளை ஆராய்ந்து,

“சில தமிழ்ச்சொல் வழக்காறு” என்னும் தலைப்பில் சொற்களை வழங்குகின்ற முறைகளில் உள்ள மொழி மாற்றங்களை வகைப்படுத்தி ஆராய்ந்துள்ளார்”

(ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, 'சில தமிழ்ச்சொல் வழக்காறு', செந்தமிழ் தொகுதி 2, பகுதி 7, பக். 237-240)

என்பதிலிருந்து தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண, மொழியியல் ஆராய்ச்சியின் இருப்பிடமாகச் செந்தமிழ் இதழ் திகழ ஈழத் தமிழறிஞர்கள் வித்திட்டனர் எனில் மிகையில்லை.

மேலும் சில ஈழத்தமிழறிஞர்கள்

யாழ் மாவட்டத்தில் உள்ள காரை நகரைப் பிறப்பிடமாகவும் மட்டக்களப்பை வாழ்விடமாகவும் கொண்டவர் ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு' படைத்த மகாவித்துவான் F.X.C.நடராஜா இவர் 'யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்' (1958) 'பொருள்கோள்' (1958) 'மொழிபெயர்த்தல்' (1953) 'இராமாயணம் நூல் வரலாறு' (1954), 'கிறித்து காலத்துத் தமிழ்மக்கள்' (1954) ஆகிய தலைப்புகளில் செந்தமிழ் இதழில் கட்டுரைகள் வெளியிட்டுள்ளார்.

கே.எஸ்.நவநீத கிருஷ்ணப் பாரதியார் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய பரீட்சைகளுக்குப் பல்லாண்டு காலம் பரீட்சகராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். செந்தமிழ் இதழில் அவருடைய கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழ் மறையாம் திருக்குறளின் பெருமையை உலகளவில் உணர்த்திய பெருந்தகை பண்டிதர் கா.பொ.இரத்தினம் ஆவார். அவருடைய கட்டுரைகள் பல செந்தமிழில் வெளியாகியுள்ளன.

சிங்.சிவநடராஜ பிள்ளை 'மறைசைக் கலம்பகம்' (1916) வெளியிட்டுள்ளார். மேலும் தி.சதாசிவ ஐயர், பஞ்சாட்சர ஐயர், க.வைத்தியலிங்க உபாத்தியாயர், பாக்கியரத்தினம், ஆ.சுப்பிரமணியபிள்ளை, தராமநாதபிள்ளை எனச் செந்தமிழ் இதழில் கட்டுரை வெளியிட்ட ஈழத் தமிழறிஞர்களின் தமிழ்ப்பணி நீண்ட நெடிய வரலாற்றினை உடையது.

முடிவாக...

நூறாண்டுகளைக் கடந்து தொடர்ந்து செயல்பட்டுவரும் மதுரை நான்காம் தமிழ்ச்சங்கத்தின் வெளியீடான தொன்மைச் சிறப்புமிக்க சீர்மிகு 'செந்தமிழ்' இதழில் தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய, மொழியியல் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டும், தமிழ்ச்சங்கத்தில் அங்கத்தினர்களாக இருந்தும், தமிழ்ச் சங்கத்தில் சொற்பொழிவு ஆற்றியும், அவை நூலாக்கம் பெறுவதிலும், செந்தமிழில் வெளியான கட்டுரை நூலினை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதும், பிறமொழி இலக்கியங்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து 'செந்தமிழ்' இதழில் வெளியிடுவதும் எனப் பல்வேறு விதங்களில் எண்ணற்ற ஈழத் தமிழறிஞர்கள் தமிழ்ச்சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கும் செந்தமிழ் இதழுக்கும் பெருந்தொண்டாற்றி உள்ளமையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. கவிஞர் த. துரைசிங்கம், ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் - தொகுதி 1, உமா பதிப்பகம், கொழும்பு, 2013.
2. செந்தமிழ்த் தொகுதிகள் அட்டவணைக் குறிப்பு, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு, மதுரை.
3. த.அஜந்தகுமார், ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் வாழ்வும் பணியும் - ஆரம்ப அறிக்கைக்கான கையேடு, யாழ் பல்கலைக்கழகம்.
4. மு.ஆபிரகாம்பண்டிதர், கருணாமிர்த சாகரம் என்னும் இசைத்தமிழ் நூல் - முதற்புத்தகம், கருணாநிதி வைத்தியசாலை, தஞ்சாவூர், 1917.
5. முதுமுனைவர் இளங்குமரனார், தமிழுக்குத் தொண்டு செய்த தமிழீழ அறிஞர்கள், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை, 2012.
6. முனைவர் வீ.காந்திமதி, மதுரை நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம் வரலாறும் பணிகளும், நான்காம் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு, மதுரை, 2018.
7. மு.திருநாவுக்கரசு (தொகுப்பாசிரியர்), விபுலானந்த அடிகள், இ.மா.கோபாலக்கிருஷ்ணக்கோன் - பிரசுரகர்த்தர், மதுரை மற்றும் சென்னை, 1951.

சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை - பதிப்பு முன்னோடி

முனைவர் க.நாகநந்தினி

திண்டுக்கல்.

தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தோன் சாவதில்லை என்ற கூற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் சி.வை.தா. என்ற சிறுபிட்டி வைரவநாதன் தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள்தான் முதன் முதலில் தொல்காப்பியத்தை 1868 ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்தார். ஒல்காப் புகழ் தொல்காப்பியம் பொருள் அதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் 1885ஆம் ஆண்டும் சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரையை 1892ஆம் ஆண்டும் பதிப்பித்தார்.

தொல்காப்பியம் முழுவதையும் மிகவும் முயன்று வெளியிட்ட சி.வை.தாமோதரனார் இலங்கை யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். 1832 செப்டம்பர் 12ஆம் நாள் பிறந்தார். உடன் பிறந்தவர்கள் அறுவர். இவரே மூத்தவர். இவரது தந்தை வயிரவநாதன். தமிழ்ப் பண்டிதர் ஆவார். தந்தையிடம் வாக்குண்டாம், நன்னெறி, மூதுரை, திவாகரம், உரிச்சொல் நிகண்டு முதலான நூல்களைக் கற்றார். அடிப்படைக் கல்வியை யாழ்ப்பாணத்து முத்துக்குமார நாவலரிடம் இருந்து பெற்றார். இவரிடம் நைடதம், பாரதம், இராமாயணம், கந்தபுராணம் முதலிய நூற்பயிற்சியும், தெல்லியம்பதி அமெரிக்க மிசன் பள்ளியில் ஆங்கிலக் கல்வியும் வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் 12ஆம் வயதில் உயர்கல்வி பெற்றார். தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம், ஆங்கிலம், கணிதம், தத்துவம், சட்டம், வேதியியல், புவியியல், வானியல் முதலான பல்துறை அறிவு பெற்றார். சிறுவயதிலேயே பல்துறை அறிவுடைய ஆற்றலால் நெவின்ஸ் என்ற ஆசிரியரால் 'பண்டிதன்' எனப் பாராட்டைப் பெற்றுச் சிறந்தார். எட்டாண்டு கலாச்சாலைக் கல்வியை (1844-52) முடித்து 1852இல் கோப்பாய் - ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணியில் சேர்ந்தார். 1854இல் தனது 22ஆம் வயதில் நீதிநெறி விளக்கத்திற்கு உரையெழுதிப் பதிப்பித்தார். இவர் மாணவராக இருந்தபோது தரவு தேடலுக்காக 1852ஆம் ஆண்டு தமிழகம் வந்தார். இதனை அவரது 'கலித்தொகை' பதிப்புரையின் வாயிலாக அறியலாம். "யான் முப்பத்தைந்து வருஷத்திற்கு முன் பிரமாதீசவருசம் ஒருதரம் அருமையான தமிழ் நூல்கள் தேடி யாழ்ப்பாணத்தினின்றும் இக்கண்டத்தில் வந்து நடமாடியபோது (1837)" அதற்குப் பின்பு சென்னையில் வாழ்ந்த பெர்சிவெல் பாதிரியார் அழைப்பினை ஏற்று 1854ஆம் ஆண்டு தமிழகம் வந்து சேர்ந்தார். பெர்சிவெல் பாதிரியார் பைபிளைத் தமிழ் மொழிபெயர்க்க உதவியவர்

ஆறுமுக நாவலர். தமிழ்ப் பழமொழிகளைத் தொகுத்துத் தந்தவரும் 'தினவர்த்தமானி' இதழ் நிறுவியவருமான பெர்சிவல் பாதிரியாரின் அழைப்பினை ஏற்று 'தினவர்த்தமானி' இன் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார் சி.வை.தா. இவரது அறிவாற்றலை மெச்சி அரசாங்கத்தார் சென்னை இராசதானிக் கல்லூரியில் 'மாநிலக் கல்லூரி' தமிழ்ப் பண்டிதராகப் பணியமர்த்தினர். 1857இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தோற்றம் பெற்றது. அங்குப் பி.ஏ. பயின்ற முதல் பட்டதாரிகள் நால்வருள் சி.வை.தா.வும் ஒருவர். அவரது படம் இன்றும் சென்னைப் பல்கலையில் உள்ளது. பட்டதாரி ஆனவுடன் கள்ளிக்கோட்டை அரசினர் கல்லூரியில் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். பிறகு லஷ்சிங்டன் துரை-யால் அரசாங்க வரவு செலவுக் கணக்காய்வாளராக உயர்பதவி பெற்றார். இங்குப் பணியாற்றும்போதே 1871இல் பி.எல். பட்டமும் பெற்றார். ஆகத் தனது நாற்பது வயதிற்குள் கல்வி, பணிவாய்ப்பு மூலம் பலதுறை அறிவு பெற்றார். இருந்தாலும் தமிழ்மொழி, இலக்கியம் குறித்து வரலாற்றுணர்வு மிக்கவராக 'தேசாபிமானம்', 'பாஷாபிமானம்' மிக்கவராக இருந்தார். 1856இல் கால்டுவெல்லின் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் வெளியிடப்பெற்றது. ஐரோப்பியர்களின் பார்வையில் இந்நூல் குறிப்பிடத்தக்க மாறுதல்களைத் தோற்றுவித்தது. தமிழர்களிடையே இந்நூலின் தாக்கம் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை போன்ற ஆங்கிலம் அறிந்தவர்களைத் தமிழ்மொழி வரலாறு குறித்து ஆராய்வதற்குத் தூண்டியது. வரலாறு இல்லாத சமூகம் என்று ஐரோப்பியர்களால் கருதப்பட்ட இந்தியச் சமூகங்களில் தமிழ்ச் சமூகமும் ஒன்று. தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், ஐம்பெரும் ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியம் என்று ஒரு பெரும் இலக்கண இலக்கிய வரலாறு கொண்ட ஒரு மொழியைப் பெற்ற தமிழர்களை அறிவற்ற மூடர்கள்போல் அந்நியர் கருதுவதை ஆங்கிலம் கற்ற அன்றைய தமிழ் இளைஞர்களுக்கு இழிவையும் வருத்தத்தையும் கொடுத்தது. இதற்கு மறுமொழி கூறுவது என்றால் ஏட்டில் உள்ள தமிழ் நூல்களை முதலில் அச்சில் கொண்டுவர வேண்டும். பின்னர் ஆய்வு நடத்தித் தமிழ்மொழி வரலாறு, தமிழர் வரலாறு உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் வலுப்பெற்றது. அத்தகையேயாரில் ஒருவர்தான் சி.வை.தா.

சைவசமயப் பிரசங்கத்திற்காகவே தன் வாழ்நாளைச் செலவழித்த யாழ்ப்பா ஆறுமுக நாவலரைத் தன்னுடைய பதிப்பு முன்னோடியாகக் கொண்டார் சி.வை.தா. நாவலர் பதிப்புத்துறையில் பழுத்த அனுபவம் பெற்றவர். விவிலிய மொழிபெயர்ப்பு நூல் - பெர்சிவெல் பாதிரியருடன் சேர்ந்து செய்தவர் நாவலர். பதிப்புத்துறையில் செம்மையும், உரைநடைப் போக்கில் புதுமையும் புகுத்தியவர். இதனால் நாவலர் பதிப்பு நல்ல பதிப்பு எனும் பெருமையடைந்தவர். அவரது அடிச்சுவட்டிலேயே தன்னை

வெளிப்படுத்தாமல் ஆறுமுகநாவலர் பரிசோதித்துத் தொல்காப்பியம் வெளியிடவே விரும்பினார் சி.வை.தா. அதன்படியே 1868இல் வெளியிட்டார். நாவலர் மறைவிற்குப் பின்பு (1879) பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்க ஆர்வம் காட்டினார் சி.வை.தா.

சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியார் சபாபதி பிள்ளை, எச்.ஏ.கிருஷ்ணப்பிள்ளை, திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை போன்ற பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பதிப்பாசிரியர்கள் மத்தியில் சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை இடம்பெறுகிறார். ஒருபுறம் உயர் பதவி வகித்தும், தமிழ் நூல்களைத் தேடி ஆராய்ந்து பதிப்பிக்க முயன்றும் சி.வை.தா போராடிக் கொண்டிருந்தார். அவரது இல்வாழ்க்கை இழப்புகளை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. வள்ளியம்மை எனும் முதல் மனைவி இரு குழந்தைகள் பெற்றவுடன் இறந்துவிட்டார். அவரது தங்கையாகிய நாக முத்தம்மாளை இரண்டாவதாகத் திருமணம் புரிந்தார் சி.வை.தா. ஆறு குழந்தைகள் பிறந்தனர். இதற்கிடையே முதல் மனைவியின் இரு குழந்தைகள் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிடுகின்றன. ஆறு குழந்தைகளில் 'அழகு சுந்தரம்' எனும் நான்காம் குழந்தை தவிரப் பிற ஐந்து பேரும் இறந்துவிட இரண்டாம் மனைவியும் இறந்துவிட்டார். சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை 1890இல் மூன்றாம் மணம் முடித்தார். அவருக்கு இரு குழந்தைகள் பிறந்தனர். தன்னுடைய இளமைப் பருவத்தில் தந்தையார் இறந்ததால் தன்னுடன் பிறந்த ஆறு பேருக்குக் கல்வி, குடும்பப் பணி, திருமணம் முதலானவற்றைச் செய்தார் தாமோதரனார். 1901இல் மறைந்தார். அப்போது அவரது சகோதரர் சி.வை.சின்னப்பா பாடிய இரங்கற்பா இதனை உணர்த்தும்.

“தந்தையெமை இளவயதில் தணந்திட நீ

அன்றுமுதல் தந்தையாகி

வந்த பல இடரகற்றி வாழ் வெமக்கீண்

டளித்து வந்து வந்தாய் உந்தன்

சிந்தைமிக நொந்திட யாம் செய்த பிழை

பல என்னும் சிந்தியாது

முந்தையினும் அருள் சுரந்த முன்னவனே

இனி என்றுன் முகம் காண்போமே”

சிறு வயது முதல் தான் இறக்கும் காலம் வரை எண்ணற்ற குடும்ப உறவுகளை இழந்தவர் சி.வை.தாமோதரனார்.

தமது இளைய வயது முதல் (1860-1900) தன்னைச் சார்ந்த உறவுகளைத் தொடர்ச்சியாக இழந்தார். கடுந்துயருக்கு ஆளானார். இருந்தும் அவரது பதிப்புப்பணியை அவர் கைவிடவில்லை. இறந்துபோன குழந்தைகளின் இழப்பின் வலியே மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள் எனும் நூல் எழுதக் காரணம் என்று குறிப்பிடுவார் மயிலை. சீனி வேங்கடசாமி. அது போலவே தன் இழப்பின் வலியைப் பதிப்புரையில் எங்கும் வெளிப்படுத்தாமல் பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்தவர் சி.வை.தா.

1854 - நீதிநெறி விளக்கம் (உரையெழுதிப் பதிப்பித்தல்)

1867 - விவிலிய விரோதம்

1868 - தொல். சொல். சேனாவரையம் (நாவலர் பரிசோதித்தது)

1872 - கட்டளைக் கலித்துறை (இலக்கணம்)

1881 - வீரசோழியம்

1881 - கட்டளைக் கலித்துறை (இரண்டாம் பதிப்பு)

1883 - தணிகைப் புராணம்

1883 - இறையனார் அகப்பொருள்

1885 - தொல். பொருள். நச்சினார்க்கினியம்

1887 - நல்லந்துவனார் கலித்தொகை

1889 - இலக்கண விளக்கம்

1889 - சூளாமணி

1891 - தொல். எழுத்து. நச்சினார்க்கினியம்

1892 - தொல். சொல். நச்சினார்க்கினியம்

1897 - அகநானூறு (300 பாடல்கள் வரை பரிசோதிப்பு வெளிவரவில்லை)

1898 - வசன சூளாமணி அல்லது திவிட்ட குமாரன் கதை

1899 - இறையனாரகப்பொருள் (இரண்டாம் பதிப்பு)

ஆண்டு விவரம் தெரியாதவை - நட்சத்திரமாலை, ஆதியாகம கீர்த்தனம், சைவ மகத்துவம், ஆறாம் வாசகப் புத்தகம், ஏழாம் வாசகப்புத்தகம், காந்தமலர் அல்லது கற்பின் மாட்சி (நாவல்) தமிழுக்கு முக்கியமான தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் ஏடுகளைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தவர் சி.வை.தா. இது தவிரக் கலித்தொகை, வீரசோழியம், இறையனாரகப்பொருள், இலக்கண விளக்கம், சூளாமணி முதலிய நூல்களைப் பதிப்பித்துத் தன்னை முன்னிறுத்தாமல் தமிழை முன்னிறுத்தியவர் சி.வை.தா. அவர்

இல்லையென்றால் செம்மொழியின் முதல் நூலான தொல்காப்பியம் நமக்குக் கிடைத்திருக்காது. அவர் பிறந்தது கிறித்துவ மரபில் - ஆம் அவரது இயற்பெயர் சார்ஸ்ஸ் வின்சலோ - தாமோதரம் பிள்ளை. ஆனால் ஆறுமுக நாவலரின் சைவசமயப் பிரசங்கம் கேட்டுத் தாமோதரம் பிள்ளையானார். இறுதிவரை சைவசமயப்பற்றாளராகவே வாழ்ந்தார். தன் புதல்வருள் ஐவர் இறந்துவிட ஒரே மகன் அழகு சுந்தரம் கிறிஸ்துவராக மாறியதால் தன் சொத்துகளை அவருக்குத் தர மறுத்தவர் தாமோதரம்பிள்ளை.

தமது மூன்றாவது தார மனைவிபாலுதித்த சிறுவர் தக்க பருவத்தினராகி, இந்தியச் சர்வகலா சாலைகளில் ஏதேனுமொன்றில் பி.ஏ. பட்டம் பெற்று விவாகஞ்செய்த பின்னர்த் தமது ஆஸ்தி அவர்களிடத்து ஒப்புவிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், இவைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் தவறினால் அவர்கள் தமது ஆஸ்திக்கு அருகர்ஆகார் என்றும், அதனைக் கொண்டு இலங்காத்தீவின் கண் தமிழ்ப் பரிபாலனத்தின் பொருட்டு ஓர் கலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்படல் வேண்டுமென்றும் தனது உயிலில் குறிப்பிட்டுள்ள சி.வை.தாவின் தமிழ்ப்பற்று எத்தகைய போற்றுதலுக்குரியது. 1854 முதல் தன்னிறுதிக் காலம் வரை தமிழகத்தில் வாழ்ந்தாலும், அவ்வப்போது யாழ்ப்பாணம் சென்று வந்தவர் தாமோதரம்பிள்ளை. தனது குமாரர் அமிர்தலிங்கம் பிள்ளைத் திருமணத்திற்காக இலங்கை சென்று மூன்று மாதம் கழித்து வந்தபோது தான் தேடிச் சேர்த்துவைத்த பழஞ்சுவடிகள் செல்லரித்துப் போனது கண்டு துடித்தவர் தாமோதரம்பிள்ளை. பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், அகநானூறு போன்ற சுவடிகள் அவர் பதிப்பிக்க விரும்பியவை.

ஆக இதுவரை நாம் பார்த்த வகையில் எண்ணற்ற இன்னல்களுக்கு இடையிலும் பல்வேறு இழப்புகளுக்கு இடையிலும், பணிச்சூழல்களுக்கு இடையிலும், பழந்தமிழ் சுவடிகளைப் பதிப்பதில் மிகச் சிறந்த ஆளுமையாக முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் சி.வை.தாமோதரனார் என்பதை அறியலாம்.

இலங்கை தமிழ்ச் சி ஆழியாள்

முனைவர் ஆர்.நிர்மலா தேவி

ஈரோடு.

சமூகத்தில் மாற்றம் விளைவிக்கும் ஒரு சக்தி வாய்ந்த ஆயுதமாகக் கவிதை இருக்க முடியும் என்கிறார் கவிஞர் டென்னிஸ் புரூடஸ். உலகத்தை வெறுமனே விமர்சனம் செய்வதோ அல்லது அதைப் புரிந்து கொள்வதோ மட்டும் போதாது ஒரு ஆரோக்கியமான முயற்சிக்கு ஆதாரமாகக் கவிதை விளங்குகிறது. எழுதுதல், கற்பித்தல் எல்லாம் ஒரு ஒற்றை ஆளுமையின் பல்வேறு முகங்கள் தான். இன்னும் சற்று மேலான உலகை உருவாக்குவதை நோக்கியே கவிதைகள் இருக்க வேண்டும். கவிதை என்பது தன்னுணர்ச்சி கீதமாகவோ, அல்லது அரசியல் கீதமாகவோ பெண்ணியக் கீதமாகவோ அல்லது வேறு விதமாகவோ இருக்க முடியும். படைப்பு என்பது எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துபவையாகவும் அமையலாம்.

அக்கவிதைகளில் இலங்கை கவிஞர்கள் தங்களுக்கென ஒரு தனித்த இலக்கியத் தடத்தினைப் பெற்றவர்கள். இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைகள் மரபின் வழியில் நிற்பவை. இலங்கையில் புதுக்கவிதை தோன்றிய காலத்திலிருந்தே ஒரு விதமான நடையையும் மூர்க்கத்தனத்தையும் கொண்டிருந்தன. தொண்ணூறுகளில் தான் தமிழ்க் கவிதைகளில் சிறந்த ஒரு அமைப்பினை உள்ளடக்கிக் கவிதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின. தொண்ணூறுகளில் கவிதை உலகிற்கு ஒளி வீசத் தொடங்கி மலர்ந்த மலரே ஆழியாள் அவர்கள். அவருக்கு முன் கவிதை வாணில் வலம் வந்த இரு தலைமுறையினரின் கவிதைகள் இலங்கைத் தமிழரின் இனவிடுதலையினைக் கருப் பொருளாகக் கொண்ட கவிதைகள். அம்முறையிலிருந்து விலகாமல் தானும் இனவிடுதலையையும், பெண்ணியச் சிந்தனையையும், அங்கதத்துடன் சட்டிய சமூகச் சிந்தனையையும் மையப் பொருளாகக் கொண்டு கவிதையினை வடித்தவர் மதுபாஷினி என்ற இயற்பெயரினைக் கொண்ட திருகோணமலையில் பிறந்த ஆழியாள் அவர்கள். உரத்துப் பேச, துவிதம், கருநாவு ஆகிய மூன்று கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்ட மங்கை. புலம்பெயர்தல், அடையாளச் சிக்கல், அந்நியக் கலாச்சாரத் தாக்கம் தொடர்பில் வலிமையாகக் கவிதைகளை ஆழியாள் எழுதியுள்ளார் ஆஸ்திரேலியாவில் உயர்கல்வி கற்ற ஆழியாள் அவர்கள் புவுலகைக் கற்றலும் கேட்டலும் என்ற தலைப்பில் ஆஸ்திரேலிய ஆதிக்குடிகளின் பண்பாடுகளைக் கவிதையாகத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

ஆண்களின் சமுதாயத்தில் உலா வந்த ஆழியாள் அவர்கள் ஒரு பெண்ணாகத் தனக்கே உரித்தான வெளிப்பாட்டு முறையில் மரபின் ஓர்மையிலிருந்து விடுபடும் யத்தனத்தை தனது கவிதைகளில் வெளிப்படுத்துகிறார். கலங்கரை விளக்கம் என்ற கவிதையில் உள்ளூக்குள் அடர்ந்து தனிமை இருட்டைச் சொல்லும் தனிமையின் கொடுமையினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

“கலங்கரை விளக்கத்து

இரவுக் காவலாளியாகவும்

ஆறடி குழியுள்

மௌனம் புடைதழு இறக்கப்பட்ட

பிணமொன்றைப் போலவும்

தனித்தே மிகத் தனித்தே இருக்கின்றேன்”

ஆழ்நிலை தனிமையைப் பேசும் கவிதை இது. பல நிலைகளில் நமக்குப் பயத்தை அளிக்கும் தனிமை சில நிலைகளில் மிகுந்த தேவையுடன் நாம் தேடித் திரியும் ஒன்றாக இருக்கின்றது. சொந்த நாட்டில் பேசுவதற்கும் பழகுவதற்கும் ஏன் மௌனித்துக் கிடப்பதற்குக் கூடச் சக உயிர்கள் இருக்கும். ஆனால் மொழிபுரியாததொரு அந்நிய நாட்டில் பழகுவதற்கு ஆளின்றிப் பரிதவித்துக் கிடக்கும் நிலை உயிர் கொல்லும் தன்மையிலானது. தாய் நாட்டிலிருந்து வேர் பிடுங்கி இன்னொரு நாட்டில் நட்பு வைத்து விட்டு அதில் தண்ணீர் விட்டு மரத்துப் போகாமல் பாதுகாக்கும் வலிமையினை ஆழியாள் அவர்களின் கவிதையில்,

“வழக்கமான ஓய்யாரத்துடன்

வேர்விட்ட களைகளின் பெயர்கள்

எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை”

புலம்பெயர்தல், புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் தம்மையும் ஓர் உயிராய், மனிதனாய் அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளுதலில் ஏற்படும் சிக்கல்கள், அதனால் ஏற்படும் கோபம், சோகம் என இன்னபிற மனப்பிறழ்வுகள், குழப்பங்கள் என ஆழியாள் தான் அனுபவித்தவற்றை எந்தவொரு புனைவுமின்றிப் பகிர்ந்து கொள்கிறார். தன்னோடு ஒட்டி உறவாடிய உறவுகள், மண்வாசனை, மரங்களின் வாசனை, மீன்பாடும் மொழிகள் போன்றவற்றை இழந்த இழப்பு - புலம்பெயர் நாடொன்றுக்குச் சிதறிச் செல்ல நேர்ந்த துயரம் என எல்லா ஈழக்கவிஞர்களும் பேசும் பொது மொழியை ஆழியாளின் கவிதைகளும் உரக்கப் பேசுகின்றன.

“ஊறி வெடிப்புற்றுச் சிதலமாய்த் தொங்கும் தசைகளை
 ஓட்ட வைத்து
 அடையாளம் காண்பதற்குள்
 தலைக் கிறுகிறுக்கும்”

குருதிக் கறை படிந்த வலியோடு படைக்கப்பட்டுள்ளது இக்கவிதை. இன்றுவரை தொடரும் ஈழத்து உறவுகள் அனுபவிக்கும் உயிர்க் கொலைக் கொடுமைகள் தொடர்ந்து பல கவிஞர்களால் பதிவாக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆழியாளும் ஈழத் துயரினைத் தொடர்ந்து தனது கவிதைகளில் பதிவு செய்திருக்கிறார். சொந்தங்கள் நெருப்பில் கருகுவதும், கோபுரத்துக்குக் கீழே கூறுகளாக்கி வீசப்படுவதும், துரோகியாய்த் தொங்குவதும், ஷைல் அடித்துப் பல தலைகள் சிதறிப் போவதும் இரவில் துப்பாக்கிச் சத்தத்தோடு தூங்குவதும் என வன்முறையின் அனைத்துக் காட்சிகளும் இதயம் வலிக்கும் படி மொழிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வளவும் செய்த பேரினவாத அரசு இறுதியில் கொண்டாடிய வெற்றிவிழாக் கூச்சல்கள் எந்தவொரு கவிதை மனத்தையும் புண்ணாக் கூடியது. இந்த வன்முறை அரசியலால் எதிர் கால இலங்கை எப்படி ஆகும்? எனச் சுட்டுகிறார் ஆழியாள்.

“இன்று களப்பு மேட்டருகே
 தன் சின்னண்ணை எறிந்த
 மண்டை ஓட்டை
 காய்ந்து வழுவழுக்கும் கால் எலும்புத்
 துண்டால்- திருப்பியடித்துக்
 கிரிக்கெட் விளையாடுகிறாள்
 சின்னஞ்சிறு மகள் ஒருத்தி.
 வெற்றி நமக்கே”

ஈழதேசப் போராட்டத்தையும் அதன் உடன்கிழ்வுகளையும் பாடுபொருளாக்கி அரசியல் சமூகப் போராட்டக் களங்களில் பெண்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்தி நிற்கிறார்.

“மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி
 சம்மதமின்மைக்கும் அறிகுறி
 அது எதிர்ப்புணர்வின் அறிகுறி
 எதற்காக அறிகுறியுமே அல்ல
 மௌனம் சினத்தின் இறுக்கம்

இயலாமையின் துயரம்
 மெளனம் ஒரு பாவனை
 கூர்ந்து கவனித்தலின் குணாம்சம்
 அல்லது
 ஒட்டாமலிருத்தலின் வெளிப்பாடு
 அனுபவம் கற்றுத் தந்த மந்திரச் சொல்
 பேரமைதியின் மகத்தான இசைக்குறிப்பு”

மெளனம் ஓரிடத்தில் உக்ரம் தணிக்கும் அரு மருந்தாய் இருக்கிறது. அதே மெளனம் வேறொரு இடத்தில் சிலருக்குப் பெருநோயாய் இருக்கிறது. மிகுந்த துயர நினைவுகளையும் மெளனம்தான் அடைகாத்து வைத்திருக்கிறது. சிலருக்கு அடுத்த கட்ட நகர்விற்கான இடைவெளியாகவும் மெளனம் விளங்குகிறது.

“சிதறும் அதிர்வுத் துகள்கள்
 நரம்பெங்கும் பரவிப் பெருக்கெடுக்க
 உடலசைத்து ஆடவும்
 அபிநயிக்கவும் முயல்கிறேன் எனினும்
 காலுறைகளைத் தாண்டி அசைவுகள்
 வெளிப்பரவாது போயின”

ஆழியாள் தனது கவிதைகளில் சுட்டி நிற்கும் பொருட்பரப்பு கவனத்திற்குரியது. தமது இளமை வாழ்வின் நினைவுப் படிமங்களாகவும் தான் இப்போது வாழ்கின்ற வாழ்வின் அனுபவப் படிவங்களையும் அவரது கவிதைகள் பேசுகின்றன. இறந்த காலத்தையும் நிகழ் காலத்தையும் இணைக்கும் பாலமாகத் திகழ்கிறது. வாழ்வு குறித்த ஏக்கம், தன்னோடு ஒட்டி வராத அந்தச் சூழல் குறித்த விவாதம், தன்னையும் தன் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துதல், தன் தனித்துவத்தைக் கட்டமைத்தல் என இவரது கவிதைகள் பல நிலைகளில் பயணம் செய்கின்றன.

பெண்- மொழி - கவிதை மொழிசார் சாலைப் பயணம்

ஆணாதிக்க மொழியில் இருந்து விடுபட்டுத் தனக்கெனத் தன் மொழியில் பேசும் பெண்மொழிக் கவிதை இது. தமிழ்க் கவிதைச் சூழலில் அம்பை, மாலதி மைத்திரி, குட்டி ரேவதி, சுகிர்தராணி, சல்மா போன்றோரின் கவிதைகளில் இதே போன்றதொரு வீரியத்தை அவதானிக்க முடியும். பெண்களுக்கு எதிரான ஒடுக்குமுறையும் அதற்கெதிராகப் பெண்களின் எழுச்சியும், பெண் தன் சுய

அடையாளத்தோடு வெளிப்படுத்துதலும் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் மிக முக்கியமானவையாகக் கருதப்படுகிறது. ஒரு பெண் தனக்கான மொழியைக் கட்டமைக்கும் சிந்தனையும் அதற்கான செயற்பாடுகளும் இன்றைய சூழலில் வரவேற்கப்படுகின்றன. சிலவேளைகளில் கடும் விமர்சனத்திற்கும் உள்ளாக்கப்படுகின்றன. காலங்காலமாய்ப் பெண்ணை எழுத்துகள் வெளிப்படுத்திய தடத்தை முற்றாக மறுத்துப் புதியதொரு மொழியை எந்தவொரு சமரசமுமின்றி முன்வைக்கும் தைரியம் ஆழியாளுக்குக் இருக்கிறது என்பதை அவரது கவிதைகள் முன்மொழிகின்றன.

“ஆழப்புதைவில்

அலறி ஓயும் குரல்களின்

இறுதி விக்கல்களும் உண்டு

இங்குச் சுவர்களுக்குச் செவிகள் உண்டு

இருளுக்குக் கூர் விழிகளும்

பீறிக் கசியும் ரத்தமாய் மேலும் உண்டு

இன்னொன்று அவளுக்கு ”

அம்மாவின் பயணத்தினைத் தத்துருபமாக வெளிக்காட்டுகிறார்.

“அம்மா

தினமும்

புல்வெளியைக் கடந்து,

தார் வீதியைக் கடந்து,

மைதானத்தைக் கடந்து,

ஓடுகின்றாள்.

பள்ளிக்கூடத்தில்

தெருவில்,

விளையாட்டுத் திடலில்,

வயல்களில்,

தொடர்மாடி வேலைத்தளத்தில்,

வீட்டில் என

எங்கும்

அம்மா சில்லுக்கட்டினாற் போல் ஓடினபடியே இருக்கிறாள்.

நம் ஓய்வுநேரங்களிலும்,

விடுமுறை நாட்களிலும், பண்டிகைக் காலங்களிலும் கூட

அம்மா அவதியாய் ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறாள்.

இலைகளைக் காணாது பாதையோரத்து மரங்கள்

வெலவெலத்து நிற்கின்ற நாட்களில்,

சருகுகளைச் சலசலக்க வைத்தபடி

அம்மா ஓடுகிறாள்.

காதோரச் சவ்வுகளில் வலிசுண்ட

கிளைகளாய் உறைந்து தொங்குகிற

கொடும் பனியின் வெண்மையூடு,

ஒரு சறுக்கு வித்தைக்காரியைப் போல்

அம்மா குளிரில் ஓடுகிறாள்.

அம்மா

எப்போதும் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறாள்.

நேரம், நேரம் என்று ஆலாய்ப் பறக்கிறாள்.

அமைதியின் நிழற் பொழுதுகளில்

ஏகோன் காய்கள் பொத் பொத்தென உதிரும் போதும்

பறவைக்கூட்டங்கள் ஜிவ்வென நீருள் இறங்கும் போதும்

அம்மாவின் கால்கள் மாத்திரம் ஓடிக்கொண்டு இருக்கின்றன.

அம்மா ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறாள்

வசந்தம் முளைகட்டி மலர்வதைப்போல்

தலைதிருப்பி

என்னையும், உன்னையும் பார்த்தபடி

புன்னகைத்துக் கையசைத்த வண்ணம்

அதோ அம்மா ஓடுகிறாள்”.

‘அன்புள்ள பரமபிதாவுக்கு...’ எனச் சிநேகமாகத் தொடங்கும் கவிதை, ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் என உருவாக்கப்பட்ட பாகுபாடுகளைக் கேள்வி கேட்கிறது. இந்தக் கவிதையின் வடிவ அமைப்பிலும் புதுமைகள் செய்து பார்த்திருக்கிறார். ஆணுக்கான உறவு நிலைகள், பெண்ணுக்கான உறவு நிலைகள் இந்த இரண்டுக்குமாக உருவாக்கப்பட்ட விழுமியங்கள் இவற்றை முன்வைக்கிறார். புலியை உருட்டித் திரட்டி உருவாக்கிய பரமபிதாவுக்குப் புத்தி சொல்லி முடிகிறது.

ஆண்களால் இயற்றப்பட்ட மொழி வடிவங்களில் தான் பெண்களாகிய நாமும் இன்னும் சுழன்று கொண்டிருக்கிறோம். இலக்கியங்களிலும் நாம் பாலியல் வன்முறைக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறோம். எமது உறுப்புகள் கீழ்மையாகச்

சித்தரிக்கப்படுகின்றது. எமது உணர்வுகளை, வெற்றிகளை, சோகங்களை, ஆற்றல்களை எமது மொழியில் எமக்கேயுரிய மொழியில் கவிஞர் ஆழியாள் சொல்லும் ஆதித்தாயின் பெண்மொழியில் இயற்றப்படவேண்டும் என்று கூறுகின்ற பல பெண்கள் உள்ளனர். ஆனாலும் பெண்களுக்கு எதிரான மோசமான கருத்துகளை விட்டு விடாது கட்டி காப்பாற்ற எமது சமூகம் வற்புறுத்துவது ஏன்? என்ற கேள்வி ஏற்படுகிறது.

2000ஆம் ஆண்டில் வெளியான, ஆழியாளின் 'உரத்துப் பேசு', கவிதைத் தொகுப்பு மேற்கண்ட அரசியல் முன்னெடுப்பைத் தனது தனித்தொரு மொழியாகவும் குரலாகவும் பதிவு செய்தது. எதிர்ப்பின் குரலும், மானுட அவதானிப்பைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்தும் குரலும் அப்படித்தான் உரத்துப் பேசும் என்பதையும் அவரின் முழுத் தொகுப்பிலிருந்தும் நம்மால் உணரமுடியும். சொற்களுக்குப் புதிய அரசியல் வெளிப்பாடுகளைக் கொடுத்தவர்களுள் இன்று வரை ஈழத்தமிழ்ப் பெண் கவிஞர்களே முதன்மையாக நிற்கின்றனர் என்பதை இவர் கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆழியாளின் மொழியில், 'மன்னம் பேரிகள்' கவிதை மிகவும் நேரடியான பாலியல் அரசியல் உடையது.

“காலப்பொழுதுகள் பலவற்றில்

வீதி வேலி ஓரங்களில்

நாற்சந்திச் சந்தைகளில்

பிரயாணங்கள் பலவற்றில் கண்டிருக்கிறேன்

நாய் கரடி ஓநாய்

கழுகு புனை எருதாய்ப்

பல வடிவங்கள் அதற்குண்டு

தந்திக் கம்பத்தருகே

கால் தூக்கியபடிக்கு

என்னை உற்றுக் கிடக்கும்

அம்மிருகம் துயின்று

நாட்கள் பலவாகியிருக்கும்

அதன் கண்கள்

நான் அறியாததோர்

மிருகத்தின் கண்களைப் பறைசாற்றிற்று

அவற்றின் பாலைத் தாகம்

அறியாப் பாலைநெயை

எனக்குள் உணர்த்திற்று
 அழகி மன்னம்பேரிக்கும்
 அவள் கோணைஸ்வரிக்கும்
 புரிந்த வன்மொழியாகத் தான்
 இது இருக்கும் என
 அவதியாய் எட்டிக் கடந்து போனேன்
 அன்றைய அலைச்சலும்
 மனக்குமைச்சலும் கூடிய
 தூக்கத்தின் இடையில் நானும்
 அவள்களுக்குப் புரிந்த
 அதே அதே ஆழத்திணிக்கப்பட்ட
 பாஷையைப் புரிந்து கொண்டேன்
 அருகே கணவன்
 மூச்சு ஆறிக்கிடக்கிறேன்”

மன்னம்பேரி (22) 1971 ஜே.வி.பி.கிளர்ச்சியில் பங்கு கொண்டவள். பெண்கள் அணிக்குத் தலைமை தாங்கியவள். 1971 ஏப்ரல் 16இல் மன்னம்பேரி படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டாள்.

கோணைஸ்வரி அம்பாறை சென்ட்ரல் கேம்ப் 1ஆம் காலனியைக் சேர்ந்தவள். 1997 மே 17 இரவு, இவரது வீட்டுக்குச் சென்ற படையினர் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கிய பின் அவளின் யோனியில் கிரென்ட் வைத்து வெடிக்கச் செய்து சிதறடித்துச் சென்றனர்.

ஆண்களின் பாலியல் வன்முறையை, பாலியல் அரசியலாக்குவதில் அதிலும் அத்தகைய இலக்கியமாக்குவதில் இன்றும் பல பெண்கள் தோற்றுப் போகின்றனர். அது அவரவர் உணர்வின் நேர்மையையும், தன் இனப்பெண்கள் சார்ந்த ஒருமையையும் பொறுத்தது. ஆழியாள், ‘என்னை உற்றுக் கிடக்கும் அம்மிருகம் துயின்று நாட்கள் பலவாகியிருக்கும்’ என்ற வரியால் அதன் வழியாகச் சொல்லும் பாலியல் நுட்பத்தால் அந்த அரசியல் நிலைப்பாட்டின் அடுத்த நிலைக்குக் கடந்து செல்கிறார். அம்மொழியின் உருவாக்கம் வீரியம் பெறுவதற்கான தெளிவான சித்திரங்களைத் தன் ஒவ்வொரு கவிதையிலும் தொடர்ந்து கொண்டே இருப்பது ஆழியாளின் பலம். கவிதையைத் தான் நுகர்ந்த வெறும் சுகானுபவமாக மட்டுமே பதிவு

செய்யாமல், இலங்கும் அதிகாரக் கட்டமைப்புகளுக்கு எதிரான கருத்தாக்க அமைவுகளைக் கவிதைகளாக்குகிறார். பதில் என்ற கவிதையில் பெண்ணின் சவுக்கடியாகப் பதில் கொடுக்கிறார் ஆழியாள்.

“என் ஆதித்தாயின்

முதுகில் பட்ட

திருக்கைச் சவுக்கடி

நான் காணும் ஒவ்வொரு

முகத்திலும்

தழும்பாய்த் தேமலாய்ப்

படர்ந்து கிடக்கிறது.

அடையாளத்தை

உணரும் போதெல்லாம்

வீரியங்கொண்ட

ஊழிச்சவுக்கின் ஒலி

மீளவும் என்னை

வலிக்கப் பண்ணும்.

என்னைப் பிளந்து

ரத்த உடுக்கள்

வெடித்துப் பறந்து

தனித்துச் சிதறிக் கொட்டும்.

தனித்து,

அவை ஒவ்வொன்றும்

கிரகங்கள் என

உருப்பெறும்.

தன்னிச்சையாய்ச் சுற்றி வரும்

தாள லயத்துடன்.

அங்கு

எனக்கென

ஓர் பிரபஞ்சம் உருவாகும்

அப்போது உயிர் பெறும்

எனக்கான வரிவடிவங்களுடன் கூடிய

என் மொழி.

அதன் பின்

தேமல் படர்ந்த எவனாயினும்

என்னோடு உரையாட்டும்

அப்போது கூறுகிறேன்

பதிலை,

என் மொழியில்;

என் ஆதித்தாயின்

பெண் மொழியில்.

அதுவரை நீ காத்திரு”

ஆழியாள், மொழியின் அதிகாரப் பயன்பாடுகளைத் தன் கவிதைகள் வழியாக அழித்தவாறே சமூகத்தின் அதிகாரக்கட்டமைப்புகளையும் தன் தீவிரமான மொழியால் தகர்க்கிறார். எல்லாவற்றையும் மீறிப்போய், சமூகத்தில் பெண்ணுடல் என்பது அருவக் குறியீடுகளாய் இயங்கும் முறைகளையும் கவிதைகளாக்குகிறார். இதுவரை பெண்ணின் உடல் ஆணாதிக்க, சாதியாதிக்க, வர்க்க ஆதிக்க நுகர்தலுக்கு ஊட்டமளிக்கும் குறியீடுகளாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆழியாளின் இத்தகைய கவிதைச் செயல்பாடும், அவர் தன் கவிதைகளில் விரித்துத் தரும் உணர்வெழுச்சியும், அவ்வரிகளின் அடியில் பாயும் உணர்ச்சி நீரோட்டமும் வாசிப்பவர் தம் உணர்விழந்த நிலையிலும் அக்கவிதைகளுடன் இயங்க வல்லவையாக இருக்கின்றன. இதனால், வாசகர்கள் மனதில் பதிந்து புரையோடிப் போயிருக்கும் குறியீட்டு வடிவங்களையெல்லாம் சிதைத்து, அவர்களுக்குப் புத்துயிர்ப்பான விடுதலைக் குறியீடுகளையும் வழங்குகின்றன. இன்றைய காலப்பாதையில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர்கள் எல்லோருமே அப்படித்தான் இந்த நெடுஞ்சாலையை வந்து சேர்ந்திருக்கின்றனர்.

ஆழியாள், 'பாதுகாப்பு' என்ற கவிதையிலும் அதற்குப் பதிலைக் கொண்டதாக, 'தடை தாண்டி' என்ற கவிதையிலும் அப்படியானதொரு கட்டிட வேலையைத் தான் செய்திருக்கிறார். இரண்டு கவிதைகளிலுமே உடல் என்பது வேலியாக மாறும் தருணங்களை ஒப்பு நோக்கி நாம் இதைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

“உடலில் பட்ட ரணங்களில்

உடலில் பட்ட ரணங்கள் ஆறுமுன்னே

ஆழக்கோடுகள் அதன் மேல் கிழித்து
 கூராய்ச் செதுக்கிய கதிகால்களை நட
 படுநேராய் எழுகிறது வேலிகள்
 தோல் மினுமினுத்துச் செழித்த
 மார்பின் பருக்கைகள் திரட்சிகளாகும் போது
 சோடிக் கண்களால் உன்னை மேய்ந்தபடி
 அவை கூடாரம் அமைத்துக் காத்திருக்கின்றன
 பருவக் கால மாற்றமதில்
 மாரி தவக்கைகளும் மயிர்க்கொட்டிகளும்
 வந்து போய்க்கொண்டிருக்க
 கொலைஞன் ஒருவனின் கூர்க்கத்தி முனையைப் போல்
 வளரும் எட்டு வாரக் கரு உருவில்
 வயிற்றின் கொழுகொழுத்த சதை இடுக்குகளுள்
 புகுந்தபடி கண்சூட்டில்
 சொகுசின் ஆழமாய்ப்
 புதைந்து பதிகின்றன
 அருகில் ஆங்காங்கே
 இன்னமும் வேலிகள்
 வெளிர் பச்சையாய் முளைவிட்டுக் கிளம்பியபடி
 வழிபாதை நெடுகிலும் சாரிசாரியாய்ச்
 சாரிசாரியாய்.....
 உன் கண்பாப்பாக்கள் சலித்துக் குறுகி இருளும் வண்ணம்
 மனம் எட்டும் பரப்பெங்கும் விரிந்து கிடக்கின்றன
 நீ நினைத்திருக்கலாம் அவை தாண்டுவதற்கென்று
 அவை காத்திருக்கின்றன
 தோல் கூடாரத்தினுள்
 சிறுகச் சிறுக அர்த்து அறியாக்கணக்கில்
 உன்னுள் புகுந்து
 முழுதாய் விழுங்கி ஏப்பம் விடுவதற்காகவே.....
 தடை தாண்டி
 என் ஆத்துமாவும் அறிவும்
 முழு உள்ளமும் இந்த ஊனும்

உன்னை நோக்கியபடிக்குப்
 பணிப்புகையாய் மேலெழுவது
 புரிகிறது எனக்கு
 இவ்வுணர்வுகளுக்கு
 வேலியிட்டுப் பாத்தி கட்டிப்
 பெரிட நான் தயாரில்லை
 நீயும் நானும்
 வரையறைகளைக் கடக்க வேண்டும் நான்
 உன் விவேகத்தோடும்
 நீ என் வீரியத்தோடும்
 கடக்கவேண்டும்
 எனினும்
 என் கருவறையை
 நிறைப்பது உன் குறியல்ல
 என்ற புரிதலோடு
 வா!
 ஒன்றாய்க் கடப்போம்
 நீ என் விவேகத்தோடும்
 நான் உன் வீரியத்தோடும்”

துவிதம் என்ற கவிதையில் ஆழமான பெண்ணிலை வாதத்தளங்களை துழாவும்
 உழைப்பையும் ஈடுபாட்டையும் வெளிப்படுத்துகிறார். துவிதம் என்றால் இருமை என்று
 பொருள்படும். பாலியல் உறுப்புகள் அல்லது பாலியல் விழைவை நேரடியாக
 விளிப்பாக்கி தெளிவாகத் தன் சித்தாந்தத்தை முன் வைக்கும் கவிதை தான் துவிதம்.
 காமம் என்ற கவிதை முழுமையாக பாலியலை மையமாகக் கொண்டது.

“உயரும்

மலையடிவார மண்கும்பிகளாள்
 திணறி அடக்கமுறும்
 மனித மூச்சுகளும்
 பள்ளங்களின்
 ஆழப் புதைவில்
 அலறி ஓயும் குரல்களின்
 இறுதி விக்கல்களும்

உண்டு இங்கு.

சுவருக்குச் செவிகள் உண்டு.

இருளுக்குக் கூர்விழிகளும் உண்டு.

பீறிக் கசியும் இரத்தமாய் மேலும்

உண்டு இன்னொன்று

அவளுக்கு”

இக்கவிதை, பெண்ணின் காமம் என்ற உணர்ச்சியைப் புறக்கணித்ததைக் குறிக்கும் கவிதை. அதே சமயம் அதன் மூல அரசியல் தோன்றும் இடத்தை எளிதான சொற்களால் சென்று அடையவும் செய்கிறது. பெண்ணின் காமம் நசிபடும் இடங்கள் இலக்கியங்களில் புறக்கணிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும் பட்சத்தில், அதைப் பெண்களின் பொதுப் பிரச்சனையாக்கிப் பேசும் ஆழியாளின் இக்கவிதை தமிழ்ப்பாலியல் அரசியலின் நிகழ்நிலையைச் சுட்டி காட்டுகிறது. என் ஆதித்தாயின் முதுகில் பட்டத் திருக்கைச் சவுக்கடி உருவாக்கிய ஓலங்கள் தாம் சொற்களாகிக் கவிதையின் குரல்களாய் ஆகிறதோ எனும் அளவிற்கு அவ்வலியையும் விடுதலைக்கான மன அவசத்தையும் தெளிவான நடை நயத்தில் பதிவு செய்திருக்கிறது. அடையாள அரசியல் பெரும் விவாதமாக மையத்தளத்தை ஆக்கிரமித்த போதெல்லாம், அடையாளங்களில் இளைத்ததும் ஒடுக்கப்பட்டதுமான அடையாளத்தை ஒரு கொடியாக உயர்த்திப்பிடிக்கும் சித்தாந்தத்தையே நாம் கையில் எடுக்க வேண்டும். இத்தகைய தவிப்பு நிலையையும் தன் 'அடையாளம்' கவிதையில் துல்லியமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் ஆழியாள்.

“பிறந்த வீட்டில்

கறுப்பி

அண்டை நாட்டில்

சிலோன் அகதிப்பொண்ணு

இலங்கையர் மத்தியில்

தெமள

வடக்கில்

கிழகச்சி

மீன்பாடும் கிழக்கில்

நானொரு மலைக்காரி

மலையில்

மூதூர் காரியாக்கும்
 ஆதிக்குடிகளிடம்
 திருடப்பட்ட தீவாக இருக்கும்
 என் புகுந்த நாட்டில்
 அப்பாடா
 பழையபடி நானொரு கறுப்பியானேன்”

அழகியலிலும் படிமக் கட்டமைப்பிலும் நேர்த்தியான கவிதை. மொழியின் வீச்சில் சீராகப் பறந்து சென்று மனக்கூட்டுக்குள் சொற்களாகச் சிதறும் கவிதை. என்றாலும், ஒரு காட்சியை நம் எல்லோருக்கும் கண்களுக்குள் பத்திரப்படுத்தி நகரும் ஆழியாளின் கவிதைகள்.

இவ்வாறு கவித்துவத்தின் நுட்பத்தைக் கைப்பற்றி நடக்கும் எழுத்துக்களாக ஆழியாளின் எழுத்துமுறை அமைந்துள்ளது. சூரியனை, மறைக்கும் மேகத்திற்குள் வைக்கும் போதுதான் பலப்பல ஒளிக்கோலங்களை இயற்கையால் படைக்க முடிகிறது. மொழி, புலப்படுத்துவதற்கு அல்ல. எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு மறைப்பதற்கு என்ற அழகியல் கமுகத்தைப் புரிந்தவர்கள் இவர் கவிதைக்குள் எளிதாகப் பயணிக்கலாம். இவர் கவிதை ஒன்று சொல்வது போல, கூடாரங்கள் அமைத்து, வணாந்தரங்களில் அலைந்தாலும், தூரதேசக் குளிரில் திசையறிந்து திரிந்தாலும், ஒளி பெருக்கெடுத்துப் பொங்கி வழிந்தோடப் பெருகிப் பெருகிப் பேராறாய் விரியும் பால்வெளியைக் கண்டு சிலிர்த்த குமாரத்தியாய்த் தன் கவிதையில் ஆழியாள் வெளிப்படுகிறார்.

தமிழியல் ஆய்வுப் பரப்பு அகற்சியும் பேராசிரியர்

சு.வித்தியானந்தனும்

முனைவர் கி.பார்த்திபராஜா

திருப்பத்தூர்.

முகவுரை

தமிழின் நவீன இலக்கிய, ஆய்வுப் பரப்பில் இலங்கைத் தமிழரின் பங்கெடுப்பு என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தமிழ்த் தேசியம் என்னும் கருத்துருவத்தின் தோற்றப்புள்ளிகளை வடிவமைத்துத் தந்ததில் இலங்கைத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் பெரும் பங்குண்டு. விபுலானந்த அடிகள், க.கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் மரபைப் பின்பற்றித் தமிழியல் ஆய்வுப் பரப்பை அகட்டுவித்தவர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன். அவருடைய மாணவர்களாகவும் பின்தொடர்பவர்களாகவும் வந்த ஏனைய இலங்கைத் தமிழறிஞர்கள் இப்பரப்பில் பாரிய சாதனைகளை நிகழ்த்தினர். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் முகிழ்ந்த சிந்தனைகளை வளர்த்தெடுத்துச் செழுமைப்படுத்திய பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்களின் தமிழியற் பங்களிப்பைப் பருந்துப் பார்வையில் முன்வைக்கிறது இக்கட்டுரை.

சு.வித்தியானந்தன்

இலங்கையின் தெல்லிப்பளையில் உள்ள வீமன்காமம் பகுதியில் 08.05.1924இல் பிறந்த 'வித்தி' என்றழைக்கப்படும் சு.வித்தியானந்தன், 22.01.1989இல் கொழும்பில் இயற்கை எய்தினார். தெல்லிப்பளை யூனியன் கல்லூரி, யாழ் இந்துக்கல்லூரி, யாழ் பரியோவான் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கல்வி பயின்ற வித்தியானந்தன், 1941இல் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப்பாடத்தைச் சிறப்பாகப் படித்துத் தெரிவு பெற்றார். உதவி விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி வந்த இவர், 1959இல் இலண்டனுக்குச் சென்று கலாநிதி ஆராய்ச்சிப் பட்டத்தைப் பெற்றார்.

கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய வித்தியானந்தன், 1979இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் உபவேந்தராகப் பதவியேற்றார். 1981, 1988 என அடுத்தடுத்த சுழற்சியிலும் துணைவேந்தராகப் பதவி நீட்டிக்கப்பெற்றார்.

நூல்கள்

இலக்கியத் தென்றல் (1953), தமிழர் சாஸ்பு (1954), மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள் (1960), கலையும் பண்பும் (1961), அலங்கார ரூபன் நாடகம் (1962), மன்னார் நாட்டுப் பாடல்கள் (1964), ஏன்டிநீக்கு என்பதோர் நாடகம் (1964), மூவிராசாக்கள் நாடகம் (1967), ஞானசௌந்தரி நாடகம் (1967), கஞ்சன் அம்மாணை (1976), தமிழியற் சிந்தனைகள் (1979), வித்தியானந்தம் (1984) முதலான நூல்கள் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் ஆய்வுப் படைப்புகள் ஆகும்.

தமிழர் சாஸ்பு எனும் பெருங்கொடை

1948ஆம் ஆண்டு இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்துக்குக் கீழைத்தேயக் கல்விச்சாலைக்குச் சென்ற வித்தியானந்தன், ஆல்பிரட் மாஸ்டர் (Alfred Master) என்ற அறிஞரின் மேற்பார்வையில் தன்னுடைய முனைவர் (கலாநிதி) பட்ட ஆய்வைத் தொடங்கினார். 'பத்துப்பாட்டு பற்றிய ஒரு வரலாற்று, சமூக, மொழியியல் ஆய்வு' (A Historical, Social, Linguistic Study of Pattupattu) என்ற தலைப்பிலே ஆய்வு செய்தார்.

ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட ஆய்வேட்டைத் தமிழ் நூலாக விரிவுபடுத்த எண்ணிய வித்தியானந்தன், அவ்வாய்வேட்டில் இடம்பெற்றிருந்த மொழியியல் கூற்றினை விலக்கிவைத்துவிட்டு ஏனையவற்றைத் தொகுத்து 'தமிழர் சாஸ்பு' என்னும் தலைப்பில் நூலாக்கினார்.

“சாஸ்பு என்ற பெயரிலே கூடத் தனிச்சிறப்பு உண்டு. வித்தியானந்தன் பண்பாடு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஆங்கிலத்திலே 'Culture' என்பதற்கு மாற்றீடாக உருவாக்கப்பட்ட வார்த்தை 'பண்பாடு' ஆகும். வித்தியானந்தன் ஆய்வு செய்த காலத்திலே தமிழ்ப்பண்பாடு என்றால் சைவப்பண்பாடு அல்லது இந்துப் பண்பாடு என்ற குறுகிய பொருளும் வழங்கியது. வித்தியானந்தன் கண்டுகொண்ட சங்கக் காலத் தமிழர் பண்பாடு இக்குறுகிய வட்டத்தைக் கடந்ததென வித்தியானந்தன் கருதினார். சங்ககாலத் தமிழிலே வழங்கிய சான்றோர் என்ற சொல் வித்தியானந்தனைக் கவர்ந்திருக்கிறது. சாஸ்பு உடையவரே சான்றோராவார். சங்கச் சான்றோர் என்று மட்டுமல்லாது, பிற்சான்றோர் என்ற வழக்கம் உரையாசிரியர்களாலே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. எனவே சாஸ்பு என்ற வார்த்தையை இவர் வழக்கிற்குக் கொண்டு வந்தார். தமிழர்களுக்குச் சிறப்பாக உரிய சாஸ்பு

சங்ககாலச் சால்பே என்ற கோட்பாட்டையுடைய இவர் நூலுக்கு 'தமிழர் சால்பு' என்று பெயரிட்டார்" என்கிறார் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை (1989 :12).

அறிஞர்களின் பாராட்டு

தமிழ்த் தேசியர் என்னும் தேசிய இன அடையாளங்களில் ஒன்றிணைந்திருக்கும் தமிழர்களில், இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்களின் தாயகமாகக் கருதும் தமிழகத்துக் கலை, இலக்கியங்கள், ஆய்வுகள் ஆகியவற்றை உடனுக்குடன் அறிவதில் காட்டும் அக்கறையில் சிறிதளவுசுடத் தமிழகத் தமிழர்கள், இலங்கைத் தமிழ் ஆக்கங்களை அறிவதில் ஈடுபடுவதில்லை. இலங்கைத் தமிழர்களின் தவிர்க்க இயலாத இடையறாத முயற்சிகளே அவர்களது ஆக்கங்களின் மீதான பொதுக்கவனத்தைத் தற்காலத்தில் தமிழகத்தில் பெற்றிருக்கிறது எனலாம். அந்த அடிப்படையில் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் 'தமிழர் சால்பு' நூலைக் குறித்துத் தமிழக ஆய்வாளர்கள் பெரிதும் கருத்து கொள்ளவில்லை.

தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களான கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி, ரி.வி.மகாலிங்கம், ஆர்.சத்தியநாதையர் முதலியோர் பாரட்டினர். தமிழறிஞர்களின் பேராசிரியர் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் தமிழர் சால்பின் முக்கியத்துவத்தை விதந்து போற்றினார். வையாபுரிப்பிள்ளையின் 'தமிழர் பண்பாடு' நூலின் மூன்றாம் பதிப்பின் முகவுரையில் அவர் சு.வித்தியானந்தனைக் குறித்து விந்தோதியுள்ளமை கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

தமிழர் சால்பு நூல் 1971ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது பதிப்புக் கண்டது. இப்போது அது சென்னையிலேயே வெளியாகியது. இந்தப் பதிப்புக்குப் பிறகே தமிழ்நாட்டு தமிழறிஞர்கள் வித்தியானந்தனின் சிறப்பை உணரத் தலைப்பட்டனர்.

தமிழர் எனும் அடையாளம்

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை தமிழ், தமிழர் என்ற அடையாளங்கள் முதன்மையாகச் சைவத்தோடு பிணைத்து நோக்கப்பட்டது. இவ்வகையான குறுகிய நோக்கினை நேரடியாக மறுத்துரைக்காமல், பிற சமயங்களுக்கும் தமிழுக்கும் இருக்கும் தொடர்பினை வெளிக்கொண்டு வந்து, நிறுவியதில் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் பங்கு அளப்பரியதாகும்.

ஈழத்தின் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் இஸ்லாமிய, கிறித்தவச் சமயங்களின் பங்களிப்பையும் தாக்கத்தையும் வித்தியானந்தன் வலியுறுத்திய பாங்கினைப் பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டுகிறார் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி.

“ஈழத்துத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் பிரதானமாக “சைவத் தமிழ்ப்” பாரம்பரியமே என்பது ஆறுமுக நாவலர் நிலைப்பாட்டின் வழியாக வரும் எடுகோளாகும். வித்தியானந்தன் இந்தச் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை எவ்விதத்திலும் மறுதலிக்கவில்லை. ஆனால் ஈழத்தில் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் முழுவதும் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியமே என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது, ஈழத்தின் தமிழ்க் கிறித்தவர்களும் தமிழ்ப்பேசும் முஸ்லிங்களும் ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் உருவாக்கத்திலும், அப்பாரம்பரியப் பேணுகையிலும் சமமான முக்கியத்துவமுடையவர்கள் என்பதை வற்புறுத்தினார்” (வித்தியானந்தம்:1984: iii) என்பது பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பியின் கருத்தாகும்.

தமிழ்த்தேசிய எல்லை விரிவாக்கம்

திராவிடச் சிந்தனையின்பால் ஈடுபட்டிருந்த பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், பிற்காலத்தில் அதிலிருந்து தனித்துக் கிளைத்துத் தமிழ்த்தேசியக் கருத்துநிலைக்கு வருகிறார். பிற்காலத்தில் தமிழ்த்தேசியம் என்னும் கருத்துருவாக்கம் சமூக அளவிலும் அரசியல், பண்பாட்டு அளவிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றமை கண்கூடு. பிற்கால முக்கியத்துவத்துக்கு அடித்தளம் அமைத்தவர்களில் ஒருவர் சு.வித்தியானந்தன்.

“பேராதனையிலும் கொழும்பிலும் அவர் வெளிப்படுத்திய தமிழின உணர்வெழுச்சி, இலக்கிய வரலாற்று விரிவுரையின் அடிநாதமாகக் கிடந்த திராவிட இயக்கக் கருத்து நிலைப்பாடு, முஸ்லிம்களின் தமிழிலக்கியத்திற் காட்டிய ஆய்வு ஈடுபாடு, கிறிஸ்தவப் பங்களிப்புக்குரிய கணிப்பு, நாடகத்தில் ஈடுபாடு, கூத்து மரபின் மீள் கண்டுபிடிப்பு முயற்சிகள், கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவின் பன்முகப்பட்ட நடவடிக்கைகள், யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வி உயர்ச்சியிற் கவனம், மட்டக்களப்புக் கலைச்செல்வத்தை மீளக் கண்டுபிடித்தல், மன்னார்ப் பகுதியின் கலைச் செல்வத்தை அறிதல்” (வித்தியானந்தம்:1984:ii) என்கிறார் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி.

சமய வேறுபாடுகளைக் கடந்து நின்று முஸ்லிம்களையும் கிறித்தவர்களையும் இந்துக்களோடு இணைத்து நோக்கும் இயல்பு, ‘தமிழர் சால்பு’ வழி வந்தது என்கிறார் ஆ.வேலுப்பிள்ளை. தமிழர் சால்பு நூலின் ஐந்தாவது இயல், தமிழ் மக்களுக்குச் சிறப்பான சமயக் கோட்பாடுகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் என்பதாகும். ஆறாவது இயல், ‘தெய்வங்கள்’ பற்றியதாகும். ஏழாவது இயல், ‘ஆரியர் நம்பிக்கைகளும் சமயச் சடங்குகளும் வழிபாட்டு முறைகளும்’ என்னும் தலைப்பிலானது. எட்டாவது இயல், ‘சமணமும் பௌத்தமும்’ என்பதாகும்.

“இவ்வியல்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்ட வித்தியானந்தனுக்கு, இந்துக்களின் பண்பாடே முழுமையாகத் தமிழ்ப் பண்பாடு என்ற கோட்பாட்டின் பொருந்தாமை புலப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. தமிழ் மக்களுக்குச் சிறப்பான சமயக் கோட்பாடுகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் காலப்போக்கிலே இந்து சமயத்திலே பலவீனமடைந்தன என்பதையும் ஆரியர் நம்பிக்கைகளும் சமயச் சடங்குகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் இந்துக்களின் பண்பாட்டிலே செல்வாக்கு மிக்கு வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன என்பதையும் தொடக்கக் காலத்திலேயே இந்துக்களாக மட்டுமல்லாது சமணர்களாகவும் பௌத்தர்களாகவும் வெவ்வேறு சமயங்களைப் பின்பற்றுபவர்களாகத் தமிழர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்ட வித்தியானந்தன் பரந்த மனப்பான்மையைக் கடைப்பிடித்து வந்தார்” (ஆ.வேலுப்பிள்ளை; 1989: 16).

சிங்களப் பெருந்தேசிய இனத்தின் ஒடுக்குமுறையை நேரடியாக எதிர்கொண்டிருந்த தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் கலை, இலக்கியச் செயல்பாடுகளில் சமண, பௌத்தம் உள்ளிட்ட அவைதீக மதங்களின் ஆக்கப்பூர்வமான பங்களிப்பை எடுத்துக்காட்டுதல் என்பதும் இன்றியமையாத செயல்பாடாகிறது. உண்மையின் அன்றாட வாழ்க்கையில் பெரிதும் முரண்பட்டு நிற்கிற இருபெரும் மதங்களுக்கிடையேயான இணக்கத்தை வரலாற்று ரீதியில் கண்டுபிடிப்பு செய்து பொதுநிலைச் சமூகத்தின் முன் வைப்பது பேருழைப்பைக் கோருவதாகும். அப்பணியைப் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தலைமேற்கொண்டு செய்தார் என்பது கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

அதேபோல, கிறித்தவச் சமயம் தமிழ் மொழி, இலக்கிய, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பினைக் கிறித்தவர் அல்லாதவர் முன்வைத்து உரையாடுகிறபோது அதற்கு முக்கியத்துவமும் கனதியும் கிடைக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் மிக முக்கியமான முன்னெடுப்புகளைச் செய்தவர் சு.வித்தியானந்தன். “கிறித்தவர்கள் வருகையால், தமிழர்களாகிய இந்துக்களுக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களை வலியுறுத்தி வந்த ஒரு சூழ்நிலையில், கிறித்த மிசனரிமார் வருகையால் தமிழ் மறுமலர்ச்சி பெற்றது என்ற துணிகரமான கருத்தைப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பு தம்முடைய தொடக்கப் பேருரையிலே முன்வைத்தார். வித்தியானந்தன் இந்தக் கருத்தை வளர்த்து வலியுறுத்தி வந்த இடங்கள் பல. இவர் இலக்கிய வரலாறு கற்பிக்கும்போது, கிறித்தவர்களுடைய தமிழ்த்தொண்டு பற்றி

மாணவர்களுக்கு விரிவான விளக்கங்கள் அளித்து வந்துள்ளார்” (1989 :18) என மதிப்பிடுகிறார் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை.

பிரதேச எல்லையை விரிவாக்குதல்

தமிழ் என்பது பெரிதும் சைவத்தோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்ட நிலையில், ஈழத்தில் யாழ்ப்பாணம் பிரதேச அளவிலான முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றிருந்தது. தேசிய இன அடையாளங்களுக்குள் தமிழ் மொழி பேசும் மக்கள் யாவரையும் ஒருங்கிணைக்க வேண்டிய தேவையின் அடிப்படையில் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் பெரும்பணிகளைப் புரிந்தார்.

“கலை இலக்கிய ரீதியிலே, தமிழ் பேசும் மக்களை ஒன்றிணைப்பதிலே, வித்தியானந்தன் அளவுக்கு வேறெவரும் பணியாற்றவில்லை. வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களாகவும் இருந்தவர்களை ஒன்றுபடுத்துவது எளிதாக இருக்கவில்லை. சமய ரீதியாகவும், இன ரீதியாகவும், பிரதேச ரீதியாகவும் பிளவுபட்டிருந்த தமிழ் பேசும் மக்களை ஒன்றுபடுத்தி அவர்களுடைய சால்பைக் கண்டுபிடிப்பதில் ஈடுபட்டதே வித்தியானந்தனுடைய வாழ்க்கைப் பணி என்று கூறலாம்” (ஆ. வேலுப்பிள்ளை:1989 :14) என்ற மதிப்பீடு மிகவும் சரியானதாகும்.

எழுத்து சனநாயகமயவாக்கம்

ஒரு மொழி பேசும், புழங்கும் சமூகத்திற்குள்ளேயே புலமைத்துவம் என்பது உயர்த்தப்பட்டு, மேட்டிமைத்தனத்தோடு வழங்கப்படும் சூழலில், அந்த மேட்டிமைத்தனத்தைக் கட்டுடைத்து எளிமைப்படுத்துவது என்பது ஒரு எழுத்து சனநாயகமயவாக்கமும் அரசியல் செயல்பாடும் ஆகும். அந்நோக்கில் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் எழுத்துகள், எளிமையும் கனதியும் கூடியவையாகும்.

“தான் எடுத்துக்கொண்ட பொருளை எளிமையான சிறு சிறு வாக்கியங்களிலே கூறுவது பேராசிரியர் வித்தியானந்தகுக்குரிய நடைவாகும். அவர் மேடைகளிலே பேசும்போது பயன்படுத்தும் வாக்கியங்களைப் போலவே, எழுதும்போதும் பயன்படுத்துவார். படிக்கும்பொழுது மயக்கத்தைக் கொடுத்துச் சோர்வேற்படுத்தும் வாக்கியங்களை அவர் என்றுமே எழுதியது கிடையாது. அதற்குப் பதிலாக, இன்னோசை கொண்ட தூய தமிழ்ச் சொற்களிலான, துண்டம் துண்டமான சிறிய வாக்கியங்கள் படிப்பவர்களுக்கு மனவுணர்வுகளைத் தூண்ட வல்லனவாயுள்ளன” (1984: 73) என்கிறார் அ.சண்முகதாஸ்.

கூத்து மீளுருவாக்கமும் வித்தியானந்தனும்

நீண்ட நெடிய பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட தமிழ் நிகழ்த்துகலை மரபில், ஐரோப்பிய நாடக மரபை உள்வாக்கிய வெளிப்பாடுகளுக்குக் கல்வியாளர்களும் கல்விப்புலங்களும் கொடுத்த மரியாதையை, எளிய, மரபார்ந்த கூத்து போன்ற நிகழ்த்து கலைகளுக்கு அளிக்கவில்லை. இதனை மாற்றிக் காட்டியவர்களின் முதன்மையானவர் சு.வித்தியானந்தன்.

“கூத்துக் கலைஞருக்கு உயர்ந்தோர் சமுதாயம் உரிய இடத்தைக் கொடுக்க மறுத்தது: ஆனால் பொதுமக்களின் ஒத்துழைப்பு இதற்கு இருந்தது. பழைய அண்ணாவிமார் பழைய பாணியிலே சென்றனர். மாற்றத்தை விரும்பவில்லை. வயது போனவர்களை வழிக்குக் கொண்டு வருவது கடினம். விடிய விடிய நடக்கும் கூத்தைச் சுருக்கிக் காலத்துக்கு ஏற்ப மரபு கெடாமல் நவீன மேடையில் ஏற்ற முன்வந்தார் கலாநிதி வித்தியானந்தன். பல்கலைக் கழகத்திலே கூத்துகளைப் பயின்ற மாணவர் பலரிருந்தனர். இந்த மாணவரைக் கொண்டு காணன் போர், நொண்டி நாடகம், இராவணேசன், வாலிவதை ஆகிய நாடகங்களை முதலிற் பேராதனையில் அரங்கேற்றினார். பின்னர், கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், மன்னார், தெல்லிப்பழை ஆகிய இடங்களிலும் அரங்கேற்றினார். தமிழ் நாடக வளர்ச்சியில் இந்த முயற்சி புதியதொரு யுகத்தை உண்டாக்கியது” (வித்தியானந்தன்.சு.தமிழியற் சிந்தனை: 1979:XXVI) என்கிறார் கலைமாணி த.சண்முகசுந்தரம்.

இவ்வாறு ஒரு பேராசிரியர் பண்பாட்டு தளங்களில் எத்தகைய அழுத்தமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்பதற்குப் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறார் எனலாம். பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் நாட்டுக்கூத்துகளைப் பேணும் பணியில் ஈடுபட்டார். இப்பணியினை நான்கு வகையாகப் பாகுபாடு செய்து விளக்குகிறார் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்.

1) கிராமியக் கூத்துகளை நகரத்தாரும் அறிந்து அவற்றை அவர்கள் பார்த்து மகிழ்வதற்கேற்றபடி அக்கூத்துக்களுக்குப் புத்துருவம் கொடுத்தார்.

2) கூத்துக்களைப் பழக்கியும் மேடையேற்றியும் பணிசெய்யும் அண்ணாவிமார்களை மதிப்புசெய்தும் அவர்களுக்குப் புதிய நாடக உத்திகள் பற்றிக் கருத்தரங்குகள் மூலம் விளக்கமளித்தும் அவர்களை ஊக்குவித்தார்.

3) நாட்டுக்கூத்துக்களைப் பேணுவதற்கு ஒரு வழியாக அக்கூத்து பிரதிகளை அச்சேற்றும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. மட்டக்களப்புக் கூத்துப் பிரதியே முதன்முதலில் வித்தியானந்தனால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அலங்கார ரூபன் நாடகம்

என்னும் பிரதி 1962 இல் நூலாக வெளிவந்தது. பின்னர் மன்னாரைச் சேர்ந்த மூன்று கத்தோலிக்க நாட்டுக்கூத்துப் பிரதிகளைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். அவை: எண்டிரீக்கு எம்பரதோர் நாடகம் (1964), மூவிராசாக்கள் நாடகம் (1966), ஞானசௌந்தரி நாடகம் (1967) என்பனவாகும்.

4) நாட்டார் பாடல், நாட்டுக்கூத்துப் பற்றி அவர் ஆய்வு செய்து எழுதிய கட்டுரைகளும் நூலும் தமிழியலுக்குப் பங்களிப்பு செய்வன. 'ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள்' என்னும் கட்டுரை மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் ஆடப்படும் கிராமிய நாடகங்கள் பற்றி ஆராய்கிறது. கிராமிய நாடகம் பற்றிய பல நுணுக்கமான விவரங்கள் இக்கட்டுரையிலே தரப்பட்டுள்ளன. 'நாட்டுக்கூத்து' என்று இன்னொரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். பல கருத்தரங்குகளிலும் கலையிதழ்களிலும் ஆங்கிலமொழியில் தமிழ்க்கூத்துப் பற்றி எழுதியுள்ளார். சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகத்தமிழாய்ச்சி மகாநாட்டிலே ஈழத்தவருக்கே தனித்துவமான ரண்டு மோடிக் கூத்துகளைப் பற்றி விரிவான விளக்கங் கொடுக்கும் "A Study of Two types of Folk Drama Particular to the Tamils of Cylon" (1968) என்று ஆங்கிலத்திலே கட்டுரை படித்தார். இதனைவிட "Tamil Folk Drama in Ceylon" (1964) என்னும் கட்டுரையினையும், "Tamil Folk Drama Basis for future Tamil Theatre" (1964) என்னும் கட்டுரையினையும் எழுதினார். இரண்டாவதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட கட்டுரை எதிர்காலத் தமிழ் அரங்குக்குத் தமிழ்க் கிராமிய நாடகம் அல்லது கூத்து எவ்வாறு அடிப்படையாக அமையும் என்பதை ஆராய்கிறது" (சண்முகதாஸ்.அ:1998:62).

மேற்குறித்த வகைப்பாடு பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் கூத்து மீளுருவாக்கச் செயல்பாட்டில் ஈடுபாட்டையும் தொலைநோக்குப் பார்வையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

நாட்டாரியல் குறித்த சிந்தனை

எழுத்திலக்கியம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு மரபில், எழுதாக்கிளவி எனப்படும் நாட்டாரிலக்கியம் குறித்த ஒரு எள்ளல் நோக்கு இயல்பானதேயாகும். அத்தகைய எள்ளல் நோக்கை மாற்றியமைத்து, நாட்டார் வாய்மொழி இலக்கியங்களுக்குரிய இலக்கியத் தகுதியைக் கோரிப் பெற்றுத்தந்தவர்களில் முதன்மையானவர் நா.வானமாமலை ஆவார். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை இம்முயற்சியை மிகவும் ஆக்கப்பூர்வமாகச் செய்து முடித்தவர் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் எனலாம். நாட்டாரியலுக்கு அவருடைய பங்களிப்பைக் குறித்துப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி.

“உயரிலக்கியங்களையே உண்மையான இலக்கியங்களாகக் கருதி வந்த ஒரு பண்பாட்டு வட்டத்தினுள், ‘எழுதாக் கிளவி’யான நாட்டுப் பாடலையும் நமது இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் பிரிக்க முடியாத அங்கமாகக் கொண்டாடியோருள் வித்தியானந்தனும் முக்கியமானவர். இவருடைய இத்துறை நிலைப்பாடும் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை வழிவந்த ஒன்றாகும். கணபதிப்பிள்ளையோ பேச்சுத் தமிழையே இலக்கிய (நாடக) ஆக்கத்தின் தளமாக்கியவர். தி தி.சதாசிவ ஐயர், வெள்ளவத்தை இராமலிங்கம் போன்றோரும் இத்துறையில் பணியாற்றினார்கள். வித்தியானந்தன் அவர்கள் ‘மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள்’ என்ற தொகுப்பில் தொல்சீர் அகத்துறை இலக்கியத்துக்குரிய ‘காதலன் கூற்று’, ‘காதலி கூற்று’, ‘தாய் கூற்று’ எனவரும் தொடர்களை நாட்டுப்பாடல்கள் மீது சார்த்தி வகுத்துள்ளார். நமது இலக்கியப் பண்பாட்டின் சனநாயகப்பாட்டிற்கு இத்தகைய முன்முயற்சிகள் பெரிதும் உதவின. இதனையும் அவர் நிறைவேற்றியுள்ள முறைமை போற்றற்குரியதாகும் (1984:vi, v) என்கிறார் பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி. இவ்வாறு பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் மேற்கொண்ட நாட்டார் இலக்கியப் பதிவுகள் முயற்சி போற்றுதற்குரியதாகும்.

முடிவாக...

தமிழ் குறித்த ஆய்வுகள் என்பவை இன்று தமிழியலாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டமையில் இலங்கைத் தமிழர்களின் பங்களிப்பு தனித்துவமானதாகும். அதிலும் குறிப்பாக, பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் வழித்தொடர்ச்சியாக ஆய்வுப்பரப்பு, நிகழ்த்து கலைப்புலம், கல்விப்புலத்தில் ஈடுபட்ட பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனின் பங்களிப்பு போற்றுதற்குரியதாகும்.

குறிப்பாக, தமிழர் பண்பாடு என்பதைச் சைவம் தாண்டியது என நிலைநிறுத்தியதும், சமணம், பௌத்தம் ஆகிய அவைகீக சமயங்களும் பிற்கால இஸ்லாம், கிறித்தவச் சமயங்களும் தமிழோடு கொண்டிருந்த உறவுநிலையை எடுத்துக்காட்டி அவற்றின் பங்களிப்பை நிறுவியதும் முக்கியமான பணியாகும். கூத்து போன்ற நாட்டார் நிகழ்த்து கலை மரபை, செவ்வியல் மரபுக்குத் தரும் முக்கியத்துவத்தோடு இணைத்த பெருமையும் அவரையே சாரும். நாட்டார் இலக்கியங்களுக்கு உரிய இடத்தையும் கல்விப்புலத்தில் பெற்றுத் தந்த பெருந்தகையாளராகவும் தமிழியற் புலம் சு.வித்தியானந்தனை வரவு வைக்கிறது.

துணை நூற்கள்

1. சண்முகதாஸ்.அ: 'துணைவேந்தர் வித்தி', தமிழ் மன்றம் வெளியீடு, கல்ஹிண்ணை, கண்டி, இலங்கை: 1984.
2. சண்முகதாஸ்.அ: 'இலங்கைப் பேராசிரியர்களின் தமிழியற் பணிகள்: பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம், கொழும்பு: 1998.
3. குமாரலிங்கம்.சி: 'தமிழ் வளர்த்த நான்கு தமிழ் பேராசிரியர்கள்': குமாரலிங்கம், 149, செம்மணி சாலை, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்: 2016.
4. வித்தியானந்தன்.சு: 'தமிழர் சால்பு: பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை: 1971(இரண்டாம் பதிப்பு).
5. வித்தியானந்தன்.சு: 'இலக்கியத் தென்றல்': தமிழ் மன்றம், கண்டி, இலங்கை: 1953.
6. வித்தியானந்தன்.சு: 'தமிழியற் சிந்தனை': முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், யாழ்ப்பாணம்: 1979.
7. வேலுப்பிள்ளை.ஆ: 'பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் காட்டும் ஈழத்துத் தமிழர் சால்புக் கோலம்': கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு: 1989.
8. 'வித்தியானந்தம்': சாயிபாபா அட்வர்டைசிங் அசோசியேசன், யாழ்ப்பாணம்: 1984.

பாமாவின் 'விருட்சங்களாகும் விதைகள்' புதினத்தில் - பெண்ணியக் கோட்பாடு

திரு. ம.பிரகாஷ்

மதுரை.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மக்கள் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பன இலக்கியங்கள். அவ்விலக்கியங்களுள் ஒன்று புதினமாகும். உரைநடை, கவிதையை விட இது செல்வாக்கு பெற்றது. மனதில் எழுகிற உணர்ச்சி போராட்டம் முதலியன புதினம் அல்லது நாவல் எழுதுவதற்குரிய நிலைக்களங்களாகும். மக்களிடையே இன்றும் என்றும் வரவேற்பைப் பெற்றது நாவல் ஆகும். நாவல் தற்காலத் தமிழ் எழுத்துலகில் பெண்களின் மன உணர்வுகள் மற்றும் பெண்களின் சுய முன்னேற்றங்கள் பற்றி பேசுவதற்குப் பல ஆண் எழுத்தாளர்கள் உள்ளனர். பெண்ணியச் சிக்கலை ஆண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளினால் பெண்ணின் மணக்குமுரலை அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. பெண்களின் மனதிற்குள் ஏற்படும் மனப் போராட்டங்களுக்குச் சமுதாயத்தாலும் குடும்பத்தாலும் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் துயரங்கள் ஏராளம். இதனால், பெண் எழுத்தாளர் மட்டும் பெண்களின் உணர்வுகளைத் துள்ளியமாக வெளிக்காட்ட முடியும். ஆகையால் பெண்களின் சிக்கல்களைப் பெண் படைப்பாளிகளால் உருவாக்கப்படும் படைப்புகளில் அதன் உண்மைத் தன்மையை உணரமுடியும். பெண்ணியச் சிந்தனை கொண்ட தமிழ் எழுத்துலகில் தவிர்க்கமுடியாத பெண் படைப்பாளியாகப் பாமா உள்ளார். அவர் புதினத்தில் பெண்களின் கல்வி, சமுதாயத்தில் ஏற்படும் சிக்கல்கள், பெண் என்பதால் அவர்களுக்கு மறுக்கப்படும் உரிமைகள் ஆண் சமுதாயத்தால் மறுக்கப்படுகின்றன. ஆண் உருவாக்கிய விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டவளாக இருக்க வேண்டும் என்று ஆண்மைச் சமுதாயம் வரையறைகளை உருவாக்கியுள்ளது. அந்த வகையில் பாமாவின் 'விருட்சங்களாகும் விதைகள்' நாவல்களில் பெண்களின் இருப்பு மற்றும் கோட்பாடு எவ்வாறு அமைகின்றன என்பதைச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. மேலும் பெண்களைப் பற்றி பரவலாகப் பேசப்படும் அதே வேளையில் தவறான புரிதலுக்கும் உள்ளாக்கி வருகின்றது என்பதும் மறுக்கமுடியாத உண்மை. அவரின் புதினத்தின் வழி பெண்ணியக் கோட்பாடு எவ்வாறு அமையப்பெற்றுள்ளது என்பதை வெளிக்காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றன.

முன்னுரை

புதினத்தின் தொடக்கக் காலம் தனிமனிதனை விமர்சிப்பதும், அவர்களின் வாழ்க்கையையும் விரிவுபடுத்திக் கொண்டான். புதினத்தைத் தொடக்கக் காலத்தில் ஆண் படைப்பாளர்களே படைத்துள்ளனர். ஆண் படைப்பில் பெண்ணியச் சிக்கல்களை முழுமையாகக் கூறமுடியவில்லை. பெண் சிந்தனையாளர்கள் தங்களின் மன உணர்வுகளைத் தாமே சொல்வதன் மூலம் தங்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய இன்னல்களைக் கூற முடியும் என்று நம்புகின்றனர். அந்த வகையில் எழுத்தாளர் பாமாவின் வாழ்வோடும் உணர்வோடும் பின்னிப்பிணைந்த படைப்புகளின் வெளிப்பாடாகவே 'விருட்சங்களாகும் விதைகள்' என்பனவாகும். புதினத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கதைமாந்தர்கள் எதார்த்தங்களாகவும் வெளிப்படுகின்றனர். இப்புதினத்தில் பெரிதும் நம்பியிருக்கும் இடமாகப் பள்ளி திகழ்கிறது. நகர்ப்புறப் பள்ளி மற்றும் கிராமப்புறப் பள்ளியின் குறைபாடுகள், ஆசிரியரின் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதாகும். ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு உதவும் வகையில் தனது ஆளுமையை வெளிக்காட்டுதல். பள்ளியில் கற்றல் கற்பித்தல் மூலம் மாணவர்களின் அறிவுத்திறனை மழுங்கடிக்கச் செய்ததாகத் தற்காலக் கல்வி சூழல் அமைந்துள்ளது என்பதை இப்புதினத்தின் வழியாக இக்கட்டுரை ஆராயப்படுகிறது.

சமூகத்தின் உள்கட்டமைப்பு

சமூகத்தில் ஆகம வழிபாடு தோன்றியபோதே மனிதன் தனக்கான வரையறையை வகுத்துக் கொண்டான். ஆகம வழிபாட்டின் தொடக்கத்திலே ஒரு மனிதன் சக மனிதனைத் தீண்டுவது பாவம் என்ற எண்ணத்தைக் கையாண்டான். இதைக் கண்டித்துப் பல சமூக நிறுவனங்களும் சமூக மாற்றத்தை விரும்பும் சமூகவாதிகளும் இதை எதிர்த்தனர். இந்த எதிர்ப்பைப் புதினத்தில் ஆசிரியர் மீண்டும் மீண்டும் பதிவு செய்கிறார். இந்த வரையறைக்குள் மனிதன் தனது ஏற்றத் தாழ்வுகளை எப்போதும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

“பெற்றோர்களின் பாசம் தியாகம் அதுலயும் குறிப்பா அம்மாவோட தியாகம், அப்புறமா மனுஷங்க எல்லாரும் ஒன்னு தான்; இனம் சமயம் படிப்பு அழகு அந்தஸ்து இப்படி எதையும் வச்சு ஏற்றத்தாழ்வு பார்க்கக்கூடாது”¹ என்ற வரிகளில் பெற்றோர்களில் ஆண்களை விடப் பெண்கள் அதிகப் பாசமும் கொண்டவளாகத் திகழ்கின்றாள். மேலும் குழந்தையைக் காப்பாற்றுபவளாகவும் பெண்களே விளங்குகின்றனர். ஆண், பெண் என்ற சமத்துவத்தைப் பேசும் போது மனிதர்கள் எல்லாரும் ஒன்னுதான். சாதி என்று தோன்றியதே அன்றிலிருந்தே மனிதன் தன்

எல்லையை வகுத்துக் கொண்டான். இது சங்கக் காலத்திற்குப் பின்பே தோன்றியிருக்க வேண்டும் எனத் தொ.பரமசிவம் உறுதிபடுத்துகிறார்.

“சங்க இலக்கியத்தில் மதச் சடங்குகளைச் செய்தவர்களில் பறையர்களும் உண்டு என்று ஜார்ஜ் எல்.ஹார்ட் குறிப்பிடுகிறார். ‘தூய்மை, தீட்டு இவை பற்றிய கோட்பாடுகள் பிராமணர் வருகையினால் தான் தமிழ்நாட்டில் இடம்பெற்றன’ என்கிறார் அவர்². பிராமணர் வருகைக்குப் பின்னர்த் தான் சாதிய ஏற்றத்தாழ்வு தோன்றியதை உறுதிசெய்ய முடிகின்றது. தீட்டு என்ற கோட்பாடு என்றைக்கு மறைகிறதோ அன்றுதான் மனிதர்கள் ஒற்றுமையடைவார்கள். இனமற்ற சமுதாயத்தைப் பள்ளி மாணவர்களிடம் இருந்தே கொண்டு வரவேண்டும் என்று ஆசிரியர் மையமிட்டுக் குறிப்பிடுகிறார். புதிய தலைமுறையின் புத்திக்குள் சாதியத்தின் ஆணிவேரைப் பிடிங்கி அகற்ற வேண்டும் என்பதை மலர்விழி தனது கடின உழைப்பால் சமூகத்தின் மாற்றத்திற்கு மிகப்பெரிய பங்கு வகிக்கிறார்.

குடும்பத்தில் பாலினச் சமத்துவம்

குடும்பம் என்பது ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்ததாகும். இதில், ஆண் வலிமை உள்ளவனாகவும் பெண் மெல்லியவளாகவும் இருப்பதற்கு இருவரின் உடல் கூறு மிக முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது. உடலின் வலிமையைக் கொண்டு பெண்ணை அடக்கி ஆளும் வல்லமை உடையவர்களாக ஆண்கள் விளங்குகின்றனர். இதைப் போன்று பெண்களும் மன வலிமையை அல்லது மன ஆளுமையைப் பெற்றிருப்பதை உணரமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில், தாய்வழிச் சமூகம் இருந்துள்ளது. அதில் ஆண் பெண் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் மனிதர்கள் என்று சம உரிமையும் சமஉழைப்பும் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

“இயற்கை நெறி கால இலக்கியம் மக்கள் ஒழுக்கத்தையே பொருளாகக் கொண்டது மக்கள் யாவருக்கும் இயல்பாக அமைந்த காதல் உணர்ச்சியும் வீர உணர்ச்சியும் அக்கால இலக்கியங்களில் சிறப்பிக்கப்பட்டன³. இப்புதினத்தில் ஆசிரியராக வேலைப் பார்க்கும் மலர்விழி தன் கணவரின் ஆலோசனையின் பெயரிலோ அல்லது பாதுகாப்பிலோ இருக்கின்றாள். பெண் தனியாகச் சிந்தித்துச் செயல்படும் நிலையை மறுக்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது.

“மலர்விழி ஒருமுறை பள்ளிக்குச் சென்று அனைவரையும் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது என்று கூறினாள். அவள் கூறியதை அவன் ஒரு பொருட்டாகவே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. வார நாட்களில் விடுப்பு எடுத்துக் கொண்டு அழைத்துச்

செல்ல முடியாது; வார இறுதியில் மூடிக்கிடக்கும் பள்ளியில் யாரைப் பார்க்கப் போகிறாய் என்று கேட்ட பிறகு அவனிடம் அதைப் பற்றி சொல்வதையே நிறுத்திவிட்டாள்”⁴.

குடும்பத்தில் நிகழும் பாலினச் சமத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. மலர்விழி என்னும் ஆசிரியர் தன் குடும்பத்தில் கணவருக்குக் கட்டுப்பட்டவளாக உள்ளாள். இவர் தன்னுடைய இன்பத் துண்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் கணவர் இல்லாததை உணருகிறாள். தான் வேலை பார்க்கும் பள்ளியில் மாணவர்களிடையே பாலினச் சமத்துவத்தை உருவாக்குகிறாள். குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஆண் பெண் பாலினப் பாகுபாடு விளையாட்டின் மூலம் ஆண் உயர்ந்தவன் பெண் தாழ்ந்தவள் என்ற எண்ணம் இருப்பதை,

“மாணவர்கள் மாணவிகளை எளிதாகப் பிடித்து விட்டு வெற்றி பெற்று விட்டதாகக் கொக்கரிப்பார்கள். இதனால் மாணவிகள் இந்த விளையாட்டு வேண்டாமெனச் சொன்னாலும் மலர்விழி விடமாட்டாள். தொடர் பயிற்சிகள் கொடுத்து இருவரும் சரிசமமாக விளையாடும் நிலைக்குக் கொண்டு வருவாள். அதன்பிறகு அடிக்கடி கபடி விளையாட வேண்டுமெனக் கேட்கும் அளவுக்கு மாணவிகள் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர்”⁵.

பள்ளியில் தீமைகளைச் சுட்டிக்காட்டுதல்

கல்வியானது ஒரு குலத்தார்க்கு மட்டும் இருந்துள்ளதை மாற்றப்பட்டு அனைவருக்கும் பொதுவனது என்கிறார். கல்வி கற்பது அடிப்படை கடமையாகும். அனைவருக்கும் கல்வி கற்கக் கல்வி உரிமை சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. ‘இக்காலத்தில் கல்வித்துறை என்னும் அரசியல் துறை அக்காலத்தில் இல்லை’ என்றும் கல்வித்துறையை அரசே வழி நடத்திச் செல்கின்றது. நடைமுறையில் இச்சட்டத்தை ஆசிரியர்கள் குறைவாகக் கடைபிடிக்கின்றனர். ஆசிரியர்கள் சமூக ஒற்றுமையுடனும் மாணவர்கள் பேதமின்மையும் கடைபிடிக்குமாறு வலியுறுத்துகிறார். மாணவர்களின் கல்வியால் புதிய மாற்றத்தைக் கொண்டு வரமுடியும் என நம்புகிறாள். இதனை இரு பிரிவாகப் பிரிக்கின்றனர். ஒன்று நகர்ப்புறப் பள்ளி மற்றொன்று கிராமப்புறப் பள்ளி.

நகர்ப்புற, கிராமப்புறப் பள்ளி தழுவல்கள்

நகர்ப்புறப் பள்ளியானது வசதிபடைத்த மாணவர்கள் மட்டும் பயிலக் கூடிய பள்ளியாக இருக்கிறது. வசதிபடைத்தவர்கள் அதே வயதையுடைய இளம்பிள்ளை

சேவகராக மாற்றும் அவளத்தை ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது, “சாப்பாட்டையும் கார்ல வைச்சு கொண்டுக்கிட்டு வரலாமே. இப்பதான் சாப்பாட்டே சூடா வைக்குறதுக்குன்னு ஹாட்பாக்ஸ் அது இதுன்னு இருக்குதுல. அதுல வச்சு எடுத்துட்டு வரலாமுல அப்படி கொண்டு வந்துட்டா அந்தச் சின்னப்பிள்ளைகள் நகர்ப்புற பள்ளிளில் சர்ந்து ஏதோ ரெண்டெழுத்து படிக்கலாமுனுதானே சொன்னேன். இதுக்கு எதுக்கு இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டம் செய்றாங்க. நம்ம ஊரு கிராமப் பள்ளிக்கூடமே தேவலபோல. இப்படியொரு அசிங்கமான மனசு வச்சுக்கிட்டு என்னத்த கல்வி கற்கிறது; கற்பிக்கிறது”⁶. என்ற வரிகள் கல்வியை உயர்ந்த நிலையில் போதிக்கப்படுவதாக இல்லை. மேலும், “காலை முதல் இரவு வரை படிப்பு, சிறப்பு படிப்பு, பலவகையான பயிற்சிகள் என்று மூச்சுவிடக்கூட நேரமின்றி தினறிக்கொண்டிருக்கும் மாணவ சமுதாயத்திடம் மனிதநேய விழுமியங்களைக் காண்பது அரிதாக இருக்கிறது”⁷ இதனால் மாணவர்களின் சுயசிந்தனையும் சுய அறிவாற்றலும் மழுங்கப்படுவதை ஆசிரியர் அநேக இடங்களில் கூறுகிறார்.

கிராமப்புறப் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் ஒழுக்கத்தைக் கற்றுக்கொள்கின்றனர். கல்வியைப் பற்றிய போதிய சிந்தனை கூட இல்லாதவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இவர்கள் படிக்கக்கூடிய பள்ளிமுறை சமூகம் சார்ந்து இருப்பதால் சமூகத்தில் இருக்கக்கூடிய நிகழ்வைத் தன் வாழ்வோடு பொருத்திப் பார்க்கின்றனர். இவர்கள் கல்வி சமூகத்தில் மாற்றத்தை நிகழ்த்தக் கூடியதாக உள்ளது. கிராமப்புறத்தில் உள்ளவர்கள் கல்வியைப் பற்றிய போதிய விழிப்புணர்வு இல்லாமல் இருக்கின்றனர். இதை ஆசிரியர் பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

கல்வி கற்பதில் பல இடர்பாடுகள் இருந்தாலும் தனது சொந்த வேலைகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டு மாணவர்களுக்காக நேரத்தை ஒதுக்கிக் கொள்கிறார். நகர்ப்புறக் கல்வியானது பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தவும், கிராமப்புறக் கல்வியானது வாழ்வியலை அறிந்து கொள்ளும் விதத்தையும் ஆசிரியர் உணர்கிறார். இதில் மலர்விழி என்ற ஆசிரியர் தனிப் பெண்ணாக நின்று தனது ஆளுமையைக் கல்வியின் மூலம் நிலைநிறுத்த முயல்கின்றார்.

அலுவலகப் பெண்களின் நிலை

இன்றைய சமூகச் சூழலில் பெண்கள் கல்வியறிவு பெற்று ஆண்களுக்கு நிகராக அலுவலகங்களில் பணி புரிவதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு பெண்கள் பணி புரிவதால் அவர்கள் சுதந்திரத்தோடு செயல்படுவதாகக் கருதமுடியாது. பணிபுரியும் இடங்களில் கூட ஒரு சில குறிப்பிட்ட வேலைகளைப் பெண்கள் தான் செய்ய

வேண்டும் என்ற நிலை எழுதப்படாத சட்டமாக இன்றளவும் நடைமுறையில் உள்ளது. பெண்களின் அடிமைத்தனம் என்பது இன்றளவும் மாறாமல் தன் வீட்டோடு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த பெண்கள் அலுவலகத்திலும் அடிமைத்தனம் செய்யும் போக்கு நிலவுகிறது என்பதை ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இதை, “ஒரு பொம்பளையா அடக்கமா இருக்க முதல்ல கத்துக்கோ. ஏதோ படிச்சு டீச்சராகிட்டா உணக்கு எல்லாந்யுமுனு நெனக்கியா? பொம்பளைக்கு என்ன தெரியும்? நாங்க இத்தன ஆசிரியர்கள் இருக்கோம். எங்களையெல்லாம் மதிக்காம உம்பாட்டுக்கு வாய்க்கு வந்ததெல்லாம் பேசற. இந்த மையங்கிறனால தப்புச்ச”⁸ என்ற வரிகள் ஆணாதிக்கத்தை பறைசாற்றுவதாக அமைந்துள்ளது.

பாரதியின் கனவு ‘பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினிற் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்’ நிறைவேறிக் கொண்டுள்ள நிலையில் பெண்கள் அச்சமின்றி அலுவலகங்களுக்குச் சென்று பணிபுரிவது வரவேற்கத்தக்கதாகும். பெண்கள் அலுவலகங்களில் பணிபுரியும் போது ஐயப்படும் போக்கு இன்றைய நடைமுறையில் நிலவுவதைக் காணலாம். பாரதியின் கனவு இன்று ஓரளவு நிறைவேறிவிட்டதாக அரைக்கூவுகின்றன பெண்ணியச் சிந்தனையாளர்கள்.

பால் வகைக் கோட்பாடு

குடும்பம், சமூகம், மதம், அரசியல், வேலைத்தளம் ஆகிய நிறுவனங்கள் மூலம் பெண்கள் பால் அடிப்படையில் ஒடுக்கப்படும் அவலத்தை எடுத்துரைக்கிறது. ‘கேட் மில்லட்’ என்பவர் ‘பாலியல் அரசியல்’ என்ற நூலில் ஆண் - பெண் என்ற பாலினங்களுக்கு இடையிலான உறவு முறையை எடுத்துரைக்கிறார். உடல் வலிமை, வீரம் ஆகியவற்றை ஆண்மைக்குணங்கள் என்றும், அச்சம், மடமை ஆகியன பெண்மைக் குணங்கள் என்றும் கற்பிக்கப்படுவதால் பெண்ணின் சமூக இயக்கம் கட்டுப்படுத்தப்படுவதைப் பால்வகை ஆய்வு வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. மனிதத் தோற்றத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாக விளங்குபவள் பெண் ஆவாள். மனிதப் பண்பாட்டு வளர்நிலையில் பெண்ணுக்கான இருப்பு இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. பெண்ணின் இயக்க வெளிகளைச் சுருக்குவதற்கான கருத்தியல்சார் வடிவங்களை உருவாக்கி அதற்குள் பெண் இயங்க வேண்டும் என்ற கட்டாய மனநிலையை ஏற்படுத்திவிட்டனர். ஆண் உருவாக்கிய விதிமுறைகளுக்குப் பெண் உட்பட்டவளாக இருக்க வேண்டும் என்று பாலினப் பாகுபாட்டை உருவாக்கியுள்ளது.

முடிவுரை

பாமாவின் 'விருட்சங்களாகும் விதைகள்' புதினம் ஒரு தன்வரலாற்று நூலாக அமைகிறது. அவரின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களும், துன்பங்களும் மலர்விழி என்ற கதாபாத்திரத்தின் மூலம் அறிய முடிகிறது. சமூகத்தில் மாற்றத்திற்கு முக்கியமானவர்களாக கருதப்படுபவர்கள் ஆசிரியர்கள். அதைத் தொடர்ந்து மாணவர்கள் சமூகத்தில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை குறைப்பதற்கு அல்லது மாற்றுவதற்கு ஆசிரியர் எடுத்துக் கொண்ட ஆயுதம் குழந்தைகள். குழந்தைகள் சிறுவயதிலே முழுவதுமாக சமூகத்தின் சிந்தனை கொண்டவர்களாக அல்லது சமூகத்தின் பொறுப்பு உள்ளவர்களாக மாற்றிவிட்டால் சமூகத்தில் இருக்கக்கூடிய ஏற்றத்தாழ்வுகளையும், சமூகத்தில் ஆண் பெண் என்ற பேதத்தையும், மூடபழக்க வழக்கங்களையும் மாற்ற முடியும் என்ற எண்ணத்தில் இக்கட்டுரை பார்க்கப்படுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பாமா, விருட்சங்களாகும் விதைகள், ப.42.
2. தொ.பரமசிவம், பண்பாட்டு அசைவுகள், ப.206.
3. ஆ. வேலுப்பிள்ளை, தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், ப.12.
4. பாமா, விருட்சங்களாகும் விதைகள், ப.45.
5. பாமா, விருட்சங்களாகும் விதைகள், ப.144.
6. பாமா, விருட்சங்களாகும் விதைகள், ப.51.
7. பாமா, விருட்சங்களாகும் விதைகள், ப.197.
8. பாமா, விருட்சங்களாகும் விதைகள், ப.177.

துணைமைச் சான்றுகள்

1. பாமா., விருட்சங்களாகும் விதைகள், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், அம்பத்தூர், சென்னை - 600050, முதல் பதிப்பு - 2022.
2. பரமசிவன். தொ., பண்பாட்டு அசைவுகள், காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ், 669 கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் - 629001, பதிப்பு - 2021.
3. வேலுப்பிள்ளை. ஆ., தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், குமரன் புத்தகாலயம், வடபழனி, சென்னை - 600026.

நயினை மான்மியக் காவியம்: சில புரிதல்கள்

முனைவர் ம. பிரகாஷ்

சென்னை.

முன்னுரை

நயினை நாகபூசணி அம்பாளின் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறும் ஒரு காவியமே இந்நூலாகும். இந்த நயினை மான்மிய மகா காவியம் என்ற நூலுக்கு மூலம் மகாகவி நயினை நாமணிப் புலவர். மூல நூலுக்கு உரையெழுதி வெகுசன மக்களிடையே பொருள் புரியும் படியாகச் சேர்த்த பெருமை நயினை நல்லூர் சரவணமுத்து செல்வத்துரையைச் சாரும். இவ்வரை நூலை ரொறன்ரோவில் உள்ள நயினை நல்லை பதிப்பகம் 2013ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இந் நூலின் பொருண்மையில் கூறப்படும் செய்திகளைக் குறித்துச் சுருக்கமாகக் காண்பதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. இதனை,

ஆசிரியர் குறிப்பு

நூல் அறிமுகம்

கடவுள் வாழ்த்து

சைவப் பின்புலத்தில் நயினை மானியம்

என்றவாறு பிரித்துக் காணலாம்.

ஆசிரியர் குறிப்பு

“நயினை மான்மியம்” என்னும் மகாகாவிய நூலினை மகாகவி நயினை நாகமணிப் புலவர் எழுதியுள்ளார். இவர் 1880ஆம் வருடம் நயினையில் தோன்றி, 1933இல் அமரத்துவமடைந்தவர். இக்குறுகிய காலத்திற்குள் 1061 பாடல்கள் கொண்ட பெருங்காவியத்தைப் படைத்துள்ளார். 20ஆம் நூற்றாண்டின் சிறந்த தமிழ்க்கவிஞர் ஆவார். இவர் இலங்கையைச் சார்ந்தவர். இவருக்குப் போதிய அளவில் நூலை வெளியிடப் பொருளாதாரமின்மையால் வெளியிட முடியவில்லை. இவரின் பாடல்கள் பொருட்செறிவு மிக்கவை. அத்துடன் யமக அந்தாதி, வழிநடைச் சிந்து, பல நூறு தனிப்பாடல்கள், கவிதைகள் எனப் பல்வேறு படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார். இவற்றிற்கிணையாக ஈழநாட்டில் தமிழ்ப் புலவர்கள் வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்டு பாடியதில்லை எனலாம்.

இதனைத் தெளிவுரையுடன் பாடல்களுக்கான விளக்கத்தினை எளிமையான நடையில் மக்களுக்குப் புரியும் படியாக நயினை நல்லூர் சரவணமுத்து செல்லத்துரை

எழுதியுள்ளார். இவர் அமரர் உயர்திரு. இரகுநாதர் சரவணமுத்து அவர்களின் இளைய மகனே இ.ச.செல்வத்துரை. இவர் வடமொழியிலும் தென் மொழியிலும் மேற்கு மொழியான ஆங்கிலத்திலும் கற்றறிந்த பேராசான். அத்தகைய மொழியறிவினைக் கொண்டு, இந்நூலுக்கு உரை எழுதியுள்ளார். நயினை மான்மிய நூலின் அனைத்து சருக்கங்களும் தொடக்கத்தில் கிடைக்கவில்லை. முதல் ஒன்பது மட்டுமே இருக்க, பின் ஏழு சருக்கத்தையும் கண்டறிந்த இ.ச.செல்வத்துரை இணைத்து வெளியிட்டுள்ளார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்க பதிவாகும்.

நூல் குறிப்பு

நயினை நாக பூசணி அம்பாளின் பெருமைகளை எடுத்துக்கூறும் ஒரு காவியமாக இக்காவியத்தை எழுதியுள்ளார். இந்நூலில் 17 சருக்கங்கள் அமைந்துள்ளன. நயினத் தீவு நாகபூசணி அம்பாளின் அற்புதங்களையும் திருவருட்கருணையையும் அனைவரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்பட்டதே மகா காவியம். பழமையும் பெருமையும் உடைய நயினாத் தீவின் வரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் நோக்குடன் அமைந்துள்ளது.

கடவுள் வாழ்த்து

நயினை மான்மியக் காவியம் வைதீக சமயத்தின் கூறான சைவ சமயத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது. இதற்குச் சான்றாக, 'கடவுள் வாழ்த்துச் சருக்கப் பகுதியில் விநாயகக் கடவுள், சபாநாயகர், பரசிவ வணக்கம், பராசக்தி, சிவகாமி அம்மையார், சுப்பிரமணியக் கடவுள், வயிரவக் கடவுள், வீரபத்திரக் கடவுள், திருநந்தி தேவர், வீரவாகு தேவர், திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், சரஸ்வதி தேவி, சண்டேஸ்வர நாயனார்' என்றவாறு வாழ்த்துக் கூறியுள்ளார்.

திருக்கோவிலில் வழிபடக் கூடியவர்கள் ஒரே முறைப்படியான வழிபாடுகள் அனைத்தையும் முடித்து விடுவர். இறுதியாக, சண்டேஸ்வரரை வணங்கி, முழுப் பயனைப் பெறுவது போன்று, இந்நூல் ஆசிரியரும் சண்டேஸ்வரருடனான கடவுள் வாழ்த்தை நிறைவு செய்துள்ளார் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

சைவப் பின்புலத்தில் நயினை மான்மியம்

தமிழகத்துப் புலவர்களைப் போன்று ஈழத் தமிழ்ப் புலவர்களும் இணையாகக் கவி எழுதுவதில் திறமையானவர்கள். இதனைப் பல படைப்புகள் ஊடாக அறிய முடிகிறது. சான்றாக, 'நயினை மான்மியம்' என்ற மகா காவியத்தையே கூறலாம். இதில்

பழமையான யாப்பு நெறி மாறாமல் எண்ணுற்றி என்பத்தைந்து செய்யுள்கள் வரை எழுதியுள்ளார். இதனை படைத்தவர் புலவர் நாகமணி என்பவர். இந்நூல் முற்றுப்பெறாமல் இருந்துள்ளது. இதனைக் கண்ட ச.செல்வத்துரை முழுமையாக உரையெழுதி வெளியிட்டதும் இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

சைவத்தின் பின்புலமாக அமைந்த இந்நூலின் பாக்கள் அனைத்திலுமே பண்டைய புராணக் கதைகளும், கருத்துக்களும், வரலாறுகளும், நம்பிக்கைகளும் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காண முடிகின்றது. தனியொரு புலவரால் எழுதப்பட்ட பக்தி இலக்கியக் கவிதை நூலில் 'நீரோட்ட யமக அந்தாதி' இலங்கையில் முதன்முதலில் பாடிய பெருமையும் நாகமணிப் புலவரையே சேரும். இந்நூலுக்காக விளக்கத்தைக் கூறும் போது, 'நயினை மாண்மியம் எனும் தொகைச்சொல், நயினையது மாண்மியம், நயினைக் கண் மாண்மியம் என இரு வேற்றுமைகளில் விரிவடையலாம். மாண்மியம் என்பது, மகாத்மியம் என்னும் வட சொல்லின் தமிழ் உரு' என்று உரையாசிரியர் நூலின் முன்னுரையில் விளக்குகிறார்.

சிவபெருமானிடத்தே புலவர் கொண்டுள்ள அதீத பக்தியின் வெளிப்பாடாகவே இம் மகா காவியம் முழுமையும் காணப்படுகிறது. அண்ட பிண்டங்கள் அனைத்தையும் ஒடுக்கி, குண்டலியாய் பிரமணார்வம் பெருக்கியவுமை என்ற பகுதிகளைக் கொண்ட பாடல்களின் மூலம் சமயத் தத்துவத் துறையில் புலவரின் ஈடுபாட்டினை அறியாதவர்களும் அறியும் படியாகச் செய்கிறது.

மகா பாரதத்தில் தூது சர்க்கத்தில் உள்ளதைப் போன்று புலவரின் கவிதை வரிகள் அமர்ந்திருப்பதையும் காண முடிகிறது.

கற்புக்கரசியான கண்ணகி, நளாயினி, சந்திரமதி, தமயந்தி, சீதை, திரௌபதி முதலியோர்களைப் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகிறது.

முடிவுரை

இவ்வாறாக, சிலப்பதிகாரம் மற்றும் மணிமேகலையுடன் தொடர்புடையதாகவும், நயினாத் தீவின் வரலாற்றைக் காவியமாகச் சொல்லக்கூடியதுமாகவும், அகிலாண்ட நாயகி நயினை பூநீ நாகபூ சணி அம்பிகையின் சிறப்புகளை எடுத்துரைக்கும் நூலாகவும் அமைந்துள்ளது. அனைவரும் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய நூலாகவும் உள்ளது. மேலும் மணிமேகலை மணிப்பல்லவம் என்றழைக்கப்பட்ட இலங்கை சென்று, முற்பிறப்பை அறிகிறாள். அட்சையப் பாத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வகையிலும் இந்நூலின் அட்டைப்படம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் ஒவ்வொரு

பாடல்களைப் படிக்கும் போதும் புராண, இதிகாச, கர்ண பரம்பரை கதைகளுடன் தொடர்புடையதாகவும் உள்ளதை அறிய முடியும்.

பார்வை நூல்

சரவணமுத்து செல்வத்துரை (உரையாசிரியர்), நயினை மான்மியம் மகா காவியம், (தெளிவுரையுடன்) நயினை நல்லை வெளியிட்டாளர், ரொறன்ரோ, கனடா, 2013.

19-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் அகராதிகள்: ஈழத்தவர்களின் பங்களிப்பு

முனைவர் சு.பிரபாவதி

சென்னை-99.

சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுதல் என்ற நிலையில் அகராதிகள் ஒவ்வொரு காலத்திலும் மொழியில் நிகழ்ந்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு மாற்றங்களை உள்வாங்கி வந்துள்ளன. தொல்காப்பியர் காலத்தில் மொழி அறிதலின் தேவையும், இலக்கியப் படைப்பின் மொழி ஆளுமையும் சொற்களுக்கான பொருளுரைத்தலாக வெளிப்பட்டது. அது ஒருசொல் பல பொருள், ஒரு பொருள் பல சொல் என்ற நிலையில் எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித்தனவே என்பதாக விளக்கப்பட்டது. அதனை, இடையியல், உரியியலில், மரபியல் ஆகியவற்றில் தொகுத்துக் கூறியிருப்பார் தொல்காப்பியர். அவர் கூறும் தமிழ் சொற்களுக்கான பொருள்களின் தொகுப்புகள் பின்னாளில் நிகண்டுகளாக வளர்ச்சி மாற்றம் அடைந்தன.

நிகண்டுகள் - அகராதிகள்

நிகண்டுகள் அவ்வக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்த சொற்களைத் தொகுத்து அவற்றிற்கான ஒத்த சொற்களையும், இலக்கியங்களில் அச்சொற்கள் இடம்பெற்ற இடங்களையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்கம் அளித்தன. சொல்லுக்குப் பொருள் என்ற நிலையில் அகராதி என்ற வகையின் முன்மாதிரிகளாகத் தமிழில் நிகண்டுகள் இருந்துள்ளன. செய்யுள் நடையிலேயே அவை தொகுக்கப்பட்டதால், அவற்றைப் புரிந்துகொள்வதில் பல்வேறு சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. இதனால் ஐரோப்பியர்களின் மொழி கற்றல் முறைக்கு நிகண்டுகள் பெரிதும் உதவவில்லை. இவ்விடத்தில்தான் மேலை மரபைப் பின்பற்றி அகராதி என்ற புதிய முறையை அறிமுகம் செய்கின்றனர். ஐரோப்பியர் வருகையின் விளைவால் தமிழ் - ஆங்கிலம், ஆங்கிலம் - தமிழ், தமிழ்-ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதி என்ற புதிய வகை அறிமுகமானது. இவ்வாறு பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் முதலான பல்வேறு மொழிகளுக்கும் தமிழில் அகராதிகள் உருவாக்கப்பட்டன.

“அகராதி என்பது அதன் உருவிலும் உள்ளடக்கத்திலும் மேலைத்தேய பண்பாட்டு வழி வந்ததாகும். தமிழ்மரபில் நிகண்டு முறைமையே உண்டு. அம்முறையினுள் அகராதியில் கிடைப்பன போன்ற சொல்லுக்கான கருத்து தரப்படாது. மாறாகச் சொற்கள் தொகுதிகளாத் தரப்படும். சிவனுக்குரிய பெயர்கள், கடலுக்குக்குரிய பெயர்கள் என தொகுதி முறையிலேயே வரும். உண்மையில் ஆங்கில மரபுப்படி இவை ஒரு பொருளுக்கான பல பெயர்கள்(Synonyms) எனவே கொள்ளவேண்டும்” என்று கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி நிகண்டுகளுக்கும் அகராதிகளுக்குமிடையிலான வேறுபாட்டை விளக்குகிறார்.

ஐரோப்பியர் வருகை - கற்றல் செயல்பாடு

ஐரோப்பியரின் வருகைக்குப் பின் இருந்த சமய அரசியலின் விளைவாக அச்ச ஊடகம், இதழியல், கல்வி எனப் பல்வேறு நிலைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பாதிரிமார்கள் தங்கள் மதங்களைப் பரப்புவதற்கும், நிர்வாகச் செயல்பாடுகளுக்கும் வட்டார மொழிகளை அறிந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. ஐரோப்பிய அரசுப் பணியாளர்கள் தாம் பணியாற்றும் இடத்தில் வழங்கப்படும் வட்டார மொழியினை அறிந்திருக்கவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகளும் ஐரோப்பியர்களிடையே விதிக்கப்பட்டது. இதனால் அவர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளானார்கள்.

தமிழ் மொழியைக் கற்க முனைந்தவர்கள் மொழி இலக்கணங்கள் செய்யுள் நடையில் இருப்பதைப் புரிந்துகொள்வதில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள், வசன மற்றும் வினா விடை வடிவிலான இலக்கண நூல்கள் உருவாகக் காரணமாயின. இது ஒருபுறம் இருக்க, தமிழில் உள்ள சொற்களின் பொருள்களை அறிந்துகொண்டால் தான் ஒரு மொழியை எப்படிப் பேசுவது எழுதுவது என்ற இலக்கணங்கள் தேவைப்படும். இந்நிலையில்தான் தமிழில் உள்ள சொற்களைத் தொகுத்து அவற்றிற்கு ஆங்கிலத்தில் பொருள் கூறும் முறையில் அகராதிகள் உருவாக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

கி.பி. 1732இல் வீரமாமுனிவர் சதுரகராதி என்று ஒரு அகராதியை உருவாக்கினார். இது பெயர், பொருள், தொகை, தொடர் என நான்கு பிரிவுகளை உள்ளடக்கியதாகும். இது நிகண்டுகளில் உள்ள பாடல்களை உரைநடை வடிவில் வழங்கியுள்ளது. இந்நூல் தமிழில் தோன்றிய முதல் அகராதி என்ற பெருமைக்குரியது. இதனைத் தொடர்ந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அகராதி உருவாக்கம் என்பது தனிப் புலமாக உருவெடுத்தது. மதப்பரப்பலுக்கும், அலுவல் தேவைகளுக்காகவும்

தமிழ் மொழியைக் கற்க வேண்டிய தேவை ஐரோப்பியர்களுக்கு உருவாகியதைப் போலவே, அவர்களுடைய ஆட்சி அதிகாரத்தின் கீழ் வாழ்ந்து பல்வேறு அரசு அலுவல்களில் ஈடுபட்ட தமிழர்களுக்கும் ஆங்கில மொழியைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இதனால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பல்வேறு அகராதிகள் தமிழில் வெளியிடப்பட்டன. அவ்வாறு வெளியான அகராதிகளில் ஈழத்தவர்களின் பங்களிப்பு குறித்து விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

ஈழத்தவர்களின் அகராதிப் பங்களிப்புகள்

தமிழில் வெளியான அகராதிகளில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தொகுத்து வெளியிட்ட அகராதிகள், யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சிடப்பட்ட அகராதிகள் என்ற நிலையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சில முயற்சிகள் நிகழ்ந்துள்ளன. ஐரோப்பியரோடு இணைந்து சுதேசிகளின் முயற்சியினால் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியான அகராதிகளாக, சைமன் காசிச்செட்டியின் சமஸ்கிருதம் - தமிழ் அகராதி, பெர்சிவலின் பழமொழி அகராதி, சந்திரசேகரப் பண்டிதர் அவர்களின் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அகராதி (அ) மாணிப்பாய் அகராதி (1842), உவின்சிலோ அகராதி, நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பேரகராதி (1899) முதலான அகராதிகள் குறிப்பிடத்தகுந்தவை.

மாணிப்பாய் அகராதி (அ) யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அகராதி

1833ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்கக் கிறித்துவச் சங்கத்தின் ரெவரண்ட் ஜே.நைட் அவர்கள் தலைமையில் அகராதிகள் ஆக்கும் குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழுவில் லெவிஸ்போல்டிங், சாமு வேல், ஹற்சிங், வின்சிலோ, பெர்சிவல் முதலான மிஷனரிமார்கள் இருந்தனர். இவர்களோடு சுதேச அறிஞர்கான கபிரியல் திசரா, அ.சந்திரசேகர பண்டிதர், கறல் விசுவநாதபிள்ளை, வில்லியம் நெவின்ஸ் சிதம்பரம் பிள்ளை, இருபாலை சேனாதிராய முதலியாரும் சேர்ந்து அகராதி ஆக்கும்பணியில் ஈடுபட்டனர். இக்குழுவுக்குத் தலைமைதாங்கிய ரெவரண்ட் ஜே.நைட் 1838இல் காலமானார். அவரைத் தொடர்ந்து லெவிஸ் பால்டிங் முன்னெடுத்து 1842இல் தமிழ் அகராதியொன்றினை வெளியிட்டார். இதன் இரண்டாம் பதிப்பு 1852இல் மாணிப்பாயில் அச்சிடப்பட்டது. இதனால், இவ்வகராதி மாணிப்பாய் அகராதி, யாழ்ப்பாண அகராதி, மானுவல் தமிழ் அகராதி (The Manual Dictionary of the Tamil Language) எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. வேதகிரி முதலியார் இவ்வகராதிக்கு அனுபந்தம் (இணைப்பு) ஒன்றைச் சேர்த்துள்ளார். “தமிழ்மொழியின் சொல்வளத்தை அகரவரிசையில் முழுமையாகத் தரும் முதல்

முயற்சியாக உருவாக்கப்பட்ட இவ்வகராதி தமிழலகின் முன்னர் ஒப்படைக்கப்படுகின்றது. அவ்வகராதியில் 58,500 சொற்கள் உள்ளன. அதாவது சதுரகராதி முழுவதிலும் அடங்கிய சொற்களை விட நான்கு மடங்கு சொற்கள்” என்று இவ்வகராதியின் முதற்பதிப்பின் முன்னுரையில் இடம்பெற்றுள்ள குறிப்புகளின் வழி இதன் சிறப்பை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். இவ்வகராதியில் தமிழ்ச்சொற்களுக்கு ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. வடமொழி அகராதியில் இருந்து சொற்களை நேரடியாகப் பெற்று இவ்வகராதி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஈழத்திலேயேமுந்த முதலாவது தமிழ் அகராதி இதுவேயாகும் என எஸ்.ஜெபநேசன் குறிப்பிடுகின்றார்.

புழமொழி அகராதி (Tamil Proverbs with their Translation in English) - (1842)

மதம் பரப்புதல் என்பது வெறும் மொழி அறிந்திருந்தால் மட்டுமே சாத்தியம் இல்லை. அம்மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் அவர்களின் நம்பிக்கை சார்ந்த விழுமியங்களையும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே, கிறித்துவ மிஷினரிகள் சொற்களுக்கான பொருட்களை அகராதிகள் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளுதல் என்ற நிலையில் மட்டும் நின்றுவிடாமல் அம்மக்களின் வழக்காறுகளைத் தொகுக்கும் வேலையிலும் ஈடுபட்டனர். அதன் விளைவாக உருவானதே புழமொழிகளைத் தொகுத்துக் கூறும் மரபும்.

தமிழ்ப் புழமொழிகளை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் அகரவரிசையில் அமைத்துத் தந்துள்ளது இவ்வகராதி. பெர்சிவர் பாதிரியாரால் 1842இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1900 தமிழ்ப் புழமொழிகள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்போடு அச்சிடப்பட்டுள்ளன. இதனுடைய இரண்டாம் பதிப்பு 1874இல் வெளிவந்துள்ளது. 1843இல் திருட்டார்ந்த சங்கிரகம் (Collection of Proverbs in Tamil) என்ற பெயரில் பெர்சிவல் பாதிரியாரால் இப்புழமொழி அகராதி வெளியிடப்பட்டாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்நூல் யாழ்ப்பாணத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

மலையகராதி / வைத்திய அகராதி

சைமன் காசிச்செட்டியார் என்பவரால் உருவாக்கப்பட்ட அகராதிகள் பல. அவற்றுள் மலையகராதி/வைத்திய அகராதி என்று குறிப்பிடப்படும், “1840-1844 ஆண்டுகளில் சைமன் காசிச் செட்டியவர்கள் நிகண்டுகளினதும் வைத்திய நூல்களினதும் உதிகொண்டு அண்ணளவாக 3000 சொற்களை உள்ளடக்கி மலையகராதியைத் தொகுத்துள்ளார்” பின்னாளில் 1861, 1892 ஆகிய ஆண்டுகளில்

மறுபதிப்பு செய்யப்பெற்ற இவ்வகராதி இவருடைய பெயரில்லாமல் பதிப்பிக்கப்பட்டதான தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. “தமிழ் அகராதித் துறையில் வைத்திய அகராதி, புலவர் அகராதி, நூல்விபர அகராதி, கலைச்சொல்லகராதி, இருமொழி அகராதி, திசைச்சொல் அகராதி என அதிகளவான பிரிவுகளில் முன்னோடி முயற்சிகளைச் செய்தவர்” என ஞானம் பாலச்சந்திரன் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆங்கிலம் - தமிழ் அகராதி

ஆங்கிலச் சொல்லுக்குத் தமிழில் பொருட்கூறும் முறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அகராதியின் முன்னுரையில் ஆசிரியர் பெயர் L.S. என்று உள்ளது. ஆசிரியரின் முழுப்பெயரும் அறியமுடியவில்லை. இரண்டாம் பதிப்பு யாழ்ப்பாணத்தில் 1852இல் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. முதல் பதிப்பு வெளியான ஆண்டு தெரியவில்லை.

வின்கலோ தமிழ் - ஆங்கில அகராதி (1842)

வின்கலோவின் தலைமையில் நைட், திசரா, பெரிசிவல், ஸ்பால்டிங், ஹட்சிங் ஆகியோர் தமிழ் - ஆங்கில அகராதியை உருவாக்கும் குழுவில் இருந்துள்ளனர். மேலும், இராமாநுசக் கவிராயர், விசாகப் பெருமாள் ஐயர், வீராசாமி செட்டியார், ஆதிமூல முதலியார், அப்ரகாம் அல்லியன் முதலிய தமிழறிஞர்களின் துணையோடும் இவ்வகராதி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது⁹. தமிழ்ச்சொற்களுக்கு ஆங்கிலச் சொற்களால் பொருள் கூறும் முறையில் இவ்வகராதி அமைந்துள்ளது. எனினும் ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு அருகிலும் தமிழ் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதன் மூலம் ஆங்கில மொழியை அறிந்துகொள்ள விழையும் தமிழர்களுக்கான அகராதியாகவே இவ்வகராதி உருவாக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இவ்வகராதியில் பல்துறை சார்ந்த கலைச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. வடமொழிச் சொற்கள் தனியே அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வினை உருவகங்க் தனியே அமைத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. 67, 452 சொற்களைக் கொண்ட இவ்வகராதி 960 பக்கங்களில் அச்சிடப்பட்டது.

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அகராதி

இவர் ‘தமிழ்ப் பேரகராதி’ என்ற பெயரில் 1899இல் வெளியிட்டார். இவ்வகராதி சென்னை வித்தியாபிமானச் செல்வரான செஞ்சயநாயுடவர்கள் உதவியினால் பி.சிதம்பரமுதலியார் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. இதுகாறும் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிற சதுரகராதி, மாணிப்பாயகராதி, விரிவகராதி முதலிய அகராதிகளில் அடங்கியிருக்கிற சொற்களோடு நூதனமாக அரிய பெரிய இலக்கண

இலக்கணங்களின்றும் எடுக்கப்பட்ட அநேகஞ் சொற்களை முறைப்படி சேர்த்தும், அவ்வாறு சேர்க்கப்பட்ட சொற்களுக்கு ஆங்காங்கு நட்சத்திரப் புள்ளிகள் அமைத்தும் பெயரகராதியில் பெயரெச்சம், வினையெச்சம், வினைமுற்று, ஏவல் வினைமுற்று, வியங்கோள் வினைமுற்று, குறிப்பு வினைமுற்று, உரிச்சொல் முதலிய வேறுபாடுகளை மாணவர்கள் எளிதில் உணருமாறு அடியிற் குறியீடுகள் அமைத்தும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வகராதி இன்றுவரை பல்வேறு பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஐரோப்பியர் மிஷனரியைத் தோற்றுவித்து அதன்மூலம் மொழிகற்கை நூல்களை ஆக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். அதன் விளைவாகவே ஈழத்து அறிஞர்கள் பலர் அகராதித் துறையில் ஈடுபட்டனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வெளியான இவ்வகராதிகள் இன்றளவும் பல்வேறு பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது. அகராதிப் பதிப்பு வரலாற்றின் அரசியலைப் புரிந்துகொள்ள ஒரு அகராதியின் முதல் பதிப்பு தொடங்கி இன்றைக்கு வந்திருக்கும் பதிப்புகள் வரை எடுத்துப் பார்த்தால் அவற்றுள் பல புதிய அணுகுமுறைகள், சொற்சேர்க்கைகள் இருப்பதைப் போலவே பல இருட்டடிப்புகளும் நிகழ்ந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

“மாணிப்பாய் அகராதியின் பின் தமிழ் அகராதி ஒன்றும் தமிழ்நாட்டில் வெளிவரவில்லை. பல குறைகள் இருந்தபோதிலும் இவ்வகராதி சென்னையில் பலமுறை அச்சுவாகனமேறியது. ஏனெனில் ஆங்கிலம் அறியாத தமிழருக்கு அதுவே ஒரேயொரு அகராதியாய் இருந்தது” என்று கணபதிபிள்ளை விஞ்ஞானமும் அகராதியும், ஈழத்து வாழ்வும் வளமும் என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இதனடிப்படையில் தமிழகத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அகராதி முயற்சிகள் குறைவாக இருந்ததாகவும் அதற்கான முன்னோடியாக ஈழத்தவர்களே விளங்கினார்கள் என்ற எண்ணம் அவருக்கு இருந்ததை அறியமுடிகிறது. நிலம் சார்ந்த பற்றும் வரலாற்று தரவுகளின் போதாமையும் வரலாறு எழுதுவதில் பல்வேறு சார்புகளை உருவாக்கிவிடுகின்றன. இதற்கு யாரும் விதிவிலக்கல்ல. எனினும் தமிழ் அகராதி வரலாற்றில் ஈழத்தவர்களின் பங்களிப்பு அளப்பரியது. அவர்கள் உருவாக்கிய அகராதிகளை அடியொற்றியே பிற்காலத்தில் பல்வேறு அகராதிகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை அகராதியியல் வரலாற்றின் வழி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

ஈழத்து அறிஞர் ஈ.வித்தியானந்தனின் தமிழியல் ஆளுமைகள்

முனைவர் இரா.புவனேஸ்வரி
சென்னை.

முன்னுரை

இந்தியாவின் அருகில் உள்ள ஈழநாடு பண்டைத் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியாக விளங்கி, தமிழை வளர்த்து வருகிறது. தலைச் சங்கத்தில் இலிருந்து தமிழாராய்ந்த முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரே ஈழ நாட்டினர்-நாககுடியினர் என ஆராய்ச்சியாளர் எடுத்தோதுகின்றனர். தொல்காப்பியர் பிறப்பிடங்கூட ஈழநாட்டினைச் சார்ந்ததொரு பகுதியே என நிறுவவதற்கான சான்றுகளை இன்றைய ஆராய்ச்சிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. எனினும் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் (அகநானூறு: 88, 231, 307 குறுந்தொகை: 180, 343, 360, நற்றிணை: 366) காலந் தொடங்கியே இன்றைய ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு எடுத்தாராயப்பட்டு வருகிறது. அவ்வகையில் தன்கென்று தனியானதொரு இடத்தை வகுத்துக் கொண்ட ஈ.வித்தியானந்தனின் தமிழியல் ஆளுமைகளை இக்கட்டுரை விவரிக்கிறது.

ஈழத்து அறிஞர்களின் வரலாறுகள்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் முதல் தற்கால அறிஞர்கள் வரை நீண்ட நெடிய புலவர் வரலாற்றைப் பல நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றில்,

1. தமிழ் புனரூபம் - சைமன் காசிச் செட்டி - 1859
2. பாவலர் சரித்திர தீபகம் - ஆணல் சதாசிவம்பிள்ளை - 1886
3. தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம் - அ. குமாரசுவாமிப் புலவர்
4. யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி - கல்லடி வேலுப்பிள்ளை
5. ஈழமண்டலப் புலவர் சரித்திரம் - ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை - 1922
6. ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம் - சி. கணேசையர் - 1939
7. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம் - மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி - 1962
8. ஈழநாட்டின் தமிழ்ச்சுடர் மணிகள் - மு.கணபதிப்பிள்ளை - 1967

9. யாழ்ப்பாணப் புலவர்கள் - சொ. முருகேசமுதலியார் - 1979
10. செந்தமிழ் வளர்த்தச் செம்மல்கள் - க.சி. குலரத்தினம் - 1989
11. தமிழ் தந்த தாதாக்கள் - க.சி. குலரத்தினம்
12. தமிழ்ப் புலவர் வரலாற்றுக் களஞ்சியம் - அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் - 1989
13. ஈழத்துத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் - க. செபரத்தினம் - 2001
14. ஈழம் தந்த இனிய தமிழ்க் கொடை - இரா. இளங்குமரன் - 2001

போன்றவற்றைச் குறிப்பிடத்தகுந்த நூல்களாகச் சுட்டலாம்.¹ இவை, ஈழத்து அறிஞர்கள் தமிழியல் வளர்ச்சிக்கு எவ்வகையில் தங்களது பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர் என்பதை அறிந்து கொள்வதற்கான முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக விளங்குகின்றன. தமிழ்மொழியானது ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம், போர்த்துகேயர் காலம், ஒல்லாந்தர் காலம், ஆங்கிலேயர் காலம், சுதந்தர ஆட்சிக் காலம் ஆகிய காலநிலையில் ஈழத்துத் தமிழியல் முயற்சிகளின் தேடலை வரலாற்று ஆராய்ச்சிகளின் மூலம் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். அதன்பின் உள்ள பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்மொழியானது பல்வேறு பரிணாமங்களில் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டு புதிய பாதையில் பரிணமித்தது. குறிப்பாக ஆறுமுக நாவலர், முருகேச பண்டிதர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, உவில்லியம் நெவினசு சிதம்பரம்பிள்ளை, சிவசம்புப் புலவர் வயித்தியலிங்கம்பிள்ளை, சபாபதி நாவலர் பொன். இராமநாதன், அ. குமாரசுவாமிப் புலவர், ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, ச.சிவானந்தையர், சி.கணேசையர், சுவாமி விபுலானந்தர், சி.கணபதிப்பிள்ளை, வி.செல்வநாயகம், வண.தனிநாயகம் ஆடிகள், சு.வித்தியானந்தன், க.கைலாசபதி, ஆ.வேலுப்பிள்ளை, கா.சிவத்தம்பி, அ.சண்முகதாஸ், எஸ்.சிவலிங்கராஜா போன்றோரின் தமிழியல் ஆளுமைகள் ஈழத்தில் மட்டுமன்று இந்தியாவிலும் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்குத் துணையாக அமைந்துள்ளன. இதில் சு.வித்தியானந்தனின் தமிழியல் பங்களிப்பானது தனித்துச் சுட்டப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் (1924-1989) வாழ்வில் முக்கிய நிகழ்வுகள்

1924 - மே 8ஆம் திகதி சுப்பிரமணியம் - முத்தம்மா தம்பதியினருக்கு இரண்டாவது புத்திரராகப் பிறந்தார்.

1941 - இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவு.

- 1944 - கலைமாமணிப் பட்டத்தைப் பெறல்.
- 1946 - முதுகலைமாமணிப் பட்டத்தைப் பெறல்.
- 1946 - உதவி விரிவுரையாளராகப் பதவியேற்றல்.
- 1950 - இங்கிலாந்துப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டம் பெறல்.
- 1953 - முதல் நூலான 'இலக்கியத் தென்றல்' வெளியாதல்.
- 1954 - 'தமிழர் சால்பு நூல்' வெளியாதல்.
- 1957 - இலங்கை நாடகக்குழுத் தலைவராக பதவியேற்றல்.
- 1957 - கமலாதேவி நாகலிங்கத்துடன் திருமணம்.
- 1960 - 'மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள்' தொகுதி வெளியிடுதல்.
- 1960 - தமிழ்த் தூதாய் உலகச் சுற்றுப்பயணம்.
- 1964 - 'மன்னார் நாட்டுப்பாடல்கள்' தொகுதி வெளியிடுதல்
- 1970 - பேராசிரியர் பதிவி பெறல்.
- 1974 - நான்காவது உலகத் தமிழராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு தலைமை தாங்குதல்.
- 1977 - இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தலைவராக நியமிக்கப்பெறல்.
- 1979 - யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணைவேந்தராக பதவியேற்றல், மனைவியின் மறைவு.
- 1979 - மலேசியப் பயணம்.
- 1981 - இரண்டாவது முறையாக துணைவேந்தராகத் தெரிவு.
- 1988 - மூன்றாவது முறையாக துணைவேந்தர் நியமனமும், பதவி துறத்தலும், வெளிநாடு பயணமும்.
- 1989 - ஜனவரி 21 அன்று கொழும்பில் காலமானார்.

வித்தியானந்தத்தின் படைப்பாளுமைகள்

தமிழியல் ஆய்வில் ஈடுபட்டும் தமிழ் ஆய்வாளர் பலரை உருவாக்கியும் ஈழத்துத் தமிழ் ஆய்வு வரலாற்றிலே ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெற்றவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். ஆரம்ப காலத்தில் இலக்கியம் பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைத்

தொகுத்து, 1953ஆம் ஆண்டு 'இலக்கியத் தென்றல்' என்னும் நூல் வெளிவந்தது. இது பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு அரிய நூலாக அமைந்தது. பத்துப்பாட்டை வரலாற்று முறையில் ஆராய்ந்த வித்தியானந்தன் வரலாற்று நோக்குக் கைவரப் பெற்றவரானார். தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, தமிழ் உரைநடை வரலாறு என்னும் நூல்களை எழுதிச் செல்வநாயகம் புகழ் பெற்றவராக இருந்தபோது, வித்தியானந்தனும் இடையிடையே இலக்கிய வரலாறு கற்பித்து வந்தார். செல்வநாகத்தின் இலக்கிய வரலாற்றில் போதிய அளவு முக்கியத்துவம் பெறாத கூறுகளான தமிழ் இலக்கண நூல்கள், இஸ்லாமியர் தமிழ்த் தொண்டு, ஈழநாட்டுப் பெரியார் தமிழ்மொழிக்கு ஆற்றிய தொண்டு, இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கவிதை முதலியன இவருடைய இலக்கியத் தென்றலிலே விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளமையினால், முன்னதற்கு ஒரு துணை நூலாக இதனைக் கூறலாம்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சஞ்சிகைகள் அனைத்தையும் தன் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வெளியிடக்கூடிய சாதனங்களாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். அவற்றுள் ஒன்று 'இளங்கதிர்' எனும் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆண்டிதழ், அவ்விதழில் பல இலக்கியக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள், 'தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு', 'சோழர் காலத் தமிழிலக்கியம்', 'விசய நகர நாயக்கர் தமிழ் இலக்கியம்', 'பண்தேய்த்த மொழியினார் கொண்டேத்தும் கோவலன்', 'பாரதி சபதம்' போன்ற கட்டுரைகளைக் குறிப்பிடலாம். பேராசிரியர் வித்தியானந்தத்தின் தமிழ் ஆய்வுக்கஞ்ச் சிகரம் வைப்பது போல் அமைந்தது 'தமிழர் சால்பு' என்னும் ஆய்வுநூல். இந்நூல் தமது கலாநிதிப் பட்டத்துக்கு 1948 முதல் 1950 வரை இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொண்ட ஆய்வின் பயனாக ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட "A Historical, Social Linguistic Study of Pattuppattu" என்னும் ஆய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தம்முடைய ஆய்வேட்டிலே பயன்படுத்திய வரலாற்று நோக்கும் சமூக நோக்கும் இணைந்து, அவரை ஒரு பண்பாட்டு வரலாற்றாய்வாளராக மாற்றிவிட்டன. பத்துப்பாட்டிலே திருமுருகாற்றுப்படையைக் காலத்தாற் பிந்தியதென்ற முறையிலே விலக்கி, அதே காரணத்தால் எட்டுத் தொகையுள்ளும் கலித்தொகை, பரிபாடல் என்பனவற்றை விலக்கி, சங்க காலத்துக்குரியனவென நிச்சயிக்கப்பட்ட பிற சான்றாதாரங்களை இணைத்து உருவாக்கிய நூலே தமிழர் சால்பு ஆகும். இந்நூலின் சிறப்பினை,

“தமிழருடைய கலை, இலக்கியம், மொழி, வரலாறு, சமூகம், அரசியல், பொருளியல், சமயம், நடைமுறைகள் போன்ற பல்வேறு விடயங்களையும் ஆய்வு செய்யும் கூறாகத் ‘தமிழியல்’ என்னும் ஆய்வுக்குப் பரப்பு அமைந்தது. அத்தகைய ஆய்வுகள் உள்ளடக்கிய ஒரே நூலாகவும் முன்னோடி நூலாகவும் அமைவது பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் ‘தமிழர் சாஸ்பு’. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியலை இனிமையான தமிழில், இந்நூல் தருகின்றது. இதற்கு நிகரான ஒரு தமிழ் நூல், யாம் அறிந்தவரை ஈழத் தமிழுலகத்திலே வெளிவரவில்லை என்றே கூறலாம்”².

எனப் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் வியந்து போற்றியுள்ளார்.

சங்ககாலத் தமிழிலே வழங்கிய சான்றோர் என்ற சொல் பேராசிரியர் வித்தியானந்தத்தை கவர்ந்திருக்கிறது. சாஸ்பு உடையவரே சான்றோராவார். சான்றோர் என்று மட்டுமல்லாது பிற்சான்றோர் என்ற வழக்கும் உரையாசிரியர்களாலே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. எனவே சாஸ்பு என்ற வார்த்தையை இவர் வழக்கிற்குக் கொண்டு வந்தார். தமிழர்களுக்குச் சிறப்பாக உரிய சாஸ்பு சங்ககாலச் சாஸ்பே என்ற கோட்பாட்டையுடைய இவர் தன் நூலுக்குத் ‘தமிழர் சாஸ்பு’ என்று பெயரிட்டார். இதனாலேயே பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை ‘தமிழர் பண்பாடு’ என்ற கட்டுரைத் தொகுதி மூன்றாம் பதிப்பு (1955) முன்னுரையிலே பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுடைய நூலை வியந்து பாராட்டியுள்ளார் எனலாம்.

போராசிரியர் வித்தியானந்தன் தானாக நூல்களும் கட்டுரைகளும் எழுதியது மட்டுமல்லாம் பிறருடைய பெருந்தொகையான நூல்களுக்கும் அணிந்துரைகளும் முகவுரைகளும் இவரால் எழுதப்பட்டு, வழங்கப்பட்டன. இவருடைய ஆசிச் செய்திகளைத் தாங்கி வந்துள்ள நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் பெருந்தொகை. அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்களிடையே பேராசிரியரின் படைப்பாளுமைத்திறன் பற்றி எத்தகைய மதிப்பு இருந்தது என்பதற்கு இவையாவும் நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

வித்தியானந்தனின் நாட்டார் வழக்காற்றியல் மரபு

உயரிலக்கியங்களைப் போற்றி வந்த தமிழறிஞர் பொதுவாக நாட்டாரியலை வெறுத்து ஒதுக்கிவந்த நிலையில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் புது வழியில் சென்றார். 1984ஆம் ஆண்டு வெளியான ‘வித்தியானந்தம்’ என்ற தொகுப்பு நூலிலுள்ள ‘போராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் ஈழத்தின் அடிநிலைத் தமிழர்

பண்பாட்டு விழிப்புணர்வும்' என்ற கட்டுரை, கணபதிப்பிள்ளைக்கு யாழ்ப்பாணக் கிராமியத்திலுள்ள ஆழமான ஈடுபாட்டை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பேச்சு வழக்குத் தமிழை ஆக்க இலக்கியத் தமிழாகப் பயன்படுத்திய கணபதிப்பிள்ளையும் நாட்டாரிலக்கியங்களிலே ஆர்வம் காட்டி உழைத்து வந்த சதாசிவ ஐயர், வெள்ளவத்தை மு. இராமலிங்கம் முதலியோரும் வித்தியானந்தனுடைய முயற்சிக்குத் தூண்டுதலாக இருந்திருக்க வேண்டும். பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் நடித்து அரங்கேற்றத்தக்க நாடகங்களைப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஒவ்வோராண்டும் புதியனவாக எழுதிக் கொண்டிருக்க, வித்தியானந்தன் அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தயாரிப்பாளராக விளங்கினார்.

1956ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசாங்க ஆதரவுபெற்ற கலைக் கழகத்தின் நாடகக் குழு உறுப்பினராக இவர் நியமிக்கப்பட்டார். 1959, 1960ஆம் ஆண்டுகளில் மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய பிரதேசங்களில் இருந்து கூத்துக்களைத் தருவித்து, அவற்றைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மேடையேற்றினார். 1962 ஆம் ஆண்டு, பல ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்தபின் மட்டக்களப்பு அலங்காரரூபன் நாடகத்தைப் பதிப்பித்தார். மன்னார் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த 'எண்டிநீக்கு ஏம்பரதோர் நாடகம்' (1964), 'மூவிராசாக்கள் நாடகம்' (1966), 'ஞானசுவந்தரி நாடகம்' (1967) என்னும் கத்தோலிக்கர் தொடர்பான நாடகங்கள் இவரால் பதிப்பிக்கப்பட்டன. தமிழியற் சிந்தனை (1979) என்ற இவருடைய கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலில் 'ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள்' என்ற சிறந்த கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது. 'மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள்' என்ற தொகுப்பில் காதலன் கூற்று, காதலி கூற்று, தாய் கூற்று எனவரும் தொடர்களை நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் மீது சார்த்தி புதிய முறையை உருவாக்கியுள்ளார். இதனைப் பற்றி போசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள்,

“நமது இலக்கியப் பண்பாட்டின் சனநாயகப்பாட்டிற்கு இத்தகைய முன் முயற்சிகள் பெரிதும் உதவின. இதனையும் அவர் நிறைவேற்றியுள்ள முறைமை போற்றற்குரியதாகும்.”³

என்று பாராட்டியுள்ளார். ஈழத்தின் உயர் இலக்கிய இலக்கண மரபினைப் போற்றுவராக விளங்கிய அதே வேளையில் நாட்டுப்பாடல் மரபு சுட்டும் இலக்கிய மரபினையும் போற்றியுள்ளார் என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

வித்தியானந்தனின் பண்பாட்டு ஆளுமையின் பன்முகத்தன்மை

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் பிரதானமாகச் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியமே என்பது ஆறுமுகநாவலர் நிலைப்பாட்டின் வழியாக வந்ததாகும். வித்தியானந்தன் இந்தச் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தை எவ்விதத்திலும் மறுதலிக்கவில்லை. ஆனால் ஈழத்தின் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் முழுவதும் வைசத் தமிழ்ப் பாரம்பரியமே என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளாது, ஈழத்தின் தமிழ்க் கிறித்துவர்களும் தமிழ்ப் பேசும் முஸ்லிம்களும் ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் உருவாக்கத்திலும், அப்பாரம்பரியப் பேணுகையிலும் சமமான முக்கியத்துவமுடையவர்கள் என்பதை வற்புத்தினார். குறிப்பாக, கிறித்துவர்கள் தமிழிலக்கியத்தின் விரிவுக்கும் நவீனமயமாக்களுக்கு உதவிய வகையை எடுத்துரைத்துள்ளார். ஈழநாட்டுப் பெரியார் தமிழ்மொழிக்காற்றிய தொண்டு' எனும் 1949 ஆம் ஆண்டுக் கட்டுரையில் இந்நோக்கினையும் கண்டு கொள்ளலாம். இவை அனைத்தும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் சமயங்களில் வேறுபாடு கொள்ளாது கால சூழலுக்கு ஏற்ப அனைத்துப் பண்பாட்டுப் படைப்புகளையும் ஏற்றவராக செயல்பட்டுள்ளார் என்பதைக் காட்டுகிறது. மேலும்,

“தமிழ் மக்களின் சிறப்பான சமயக் கோட்பாடுகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் காலப்போக்கில் இந்து சமயத்திலே பலவீனமடைந்தன என்பதையும் ஆரியர் நம்பிக்கைகளும் சமயச் சடங்குகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் இந்துக்களின் பண்பாட்டிலே செல்வாக்கு மிக்கதாக வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன என்பதையும் தொடக்க காலத்திலேயே இந்துக்களாக மட்டுமல்லாது சமணர்களாகவும் பௌத்தர்களாகவும் வெவ்வேறு சமயங்களைப் பின்பற்றுவர்களாகத் தமிழர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்களென்பதையும் உணர்ந்து கொண்ட வித்தியானந்தன் பரந்த மனப்பான்மையைக் கடைபிடித்து வந்தார்.”⁴

என்ற ஆவேலுப்பிள்ளையின் கருத்தானது பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பன்முகத்தன்மையைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

வேதக்காரர், தமிழர் என்ற வேறுபாடு பேசப்பட்டு வந்தச் சமூகப் பண்பாட்டுச் சூழலில், வித்தியானந்தன் தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்களின் இலக்கிய, இலக்கண, கலைப் பங்களிப்புகளை வற்புறுத்தியதன் மூலம் 'தமிழர்' என்னும் கோட்பாட்டையே அகலப்படுத்தினார். ஈழத்தின் உயர் இலக்கிய இலக்கண மரபினைப் போற்றுவவராக விளங்கிய அதேவேளையில் நாட்டுப்பாடல் மரபு சுட்டும் இலக்கிய

மரபினையும் போற்றினார். பண்பாட்டு வரலாற்று ஆசிரியனுக்குரிய மன நிலையுடனேயே இப்புத்துயிர்ப்புப் பணியில் ஈடுபட்டு நாட்டுக் கூத்து மரபைச் செந்நெறி மரபாக மாற்றியமைத்தார். வித்தியானந்தன் அவர்களின் பண்பாட்டின் மீள் கண்டுபிடிப்பு முயற்சி காரணமாக, நமது சமூகத்தின் அடிநிலை தகுதிக்குரியவர்கள் என்று கருதப்படுபவர்களின் நவீன சமுதாயத்தோடு இணையாது நிற்கும் பழைமையாளர் எனவே கருதப்பட்ட அண்ணாவிமாரும் நமது பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தில் முக்கிய அம்சத்தினர் ஆகினர். மேலும், பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தமது கலாநிதிப்பட்ட ஆராய்ச்சியின் பின்னர், இவர் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சி முயற்சிகள், எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அனைத்தும் இலங்கைத் தமிழ்ப்பண்பாடு பற்றியதாகவே அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும்

முடிவுரை

ஈழத்துத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு ஒரு மீள் வரைவிலக்கணம் வழங்கியர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். இவரின் தமிழினின் உணர்வெழுச்சி, இலக்கிய வரலாற்று விரிவுரையின் அடிநாதமாகக் கிடந்த திராவிட இயக்கக் கருத்து நிலைப்பாடு, முஸ்லிம்களின் தமிழிலக்கியத்திற்குக் காட்டிய ஈடுபாடு, கிறித்துவப் பங்களிப்புகுரிய கணிப்பு, நாடகத்தில் ஈடுபாடு, கூத்து மரபின் மீள் கண்டுபிடிப்பு முயற்சிகள் போன்றவை ஈழத்துத் தமிழியல் ஆளுமைகளில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக விளங்குகின்றது என்பது திண்ணம்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. முனைவர் இரா.புவனேஸ்வரி, இலங்கைத் தமிழறிஞர்தம் இலக்கணக் கொடை, நெய்தல் பதிப்பகம், சென்னை, 2021. ப.57.
2. பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், இலங்கைத் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை, 2013, பக்.18-19.
3. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, ஈழத்தின் தமிழிலக்கியச் சுடர்கள், குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை, 2010, ப.217.
4. பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை, ஈழத்து அறிஞர் ஆளுமைகள், குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை, 2010, பக்.121-122.

பின்னிணைப்புகள்

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் எழுதிய, பதிப்பித்த நூல்கள்

1. இலக்கியத் தென்றல் (1953)

2. தமிழர் சால்பு (1954)
3. மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள் (1960)
4. கலையும் பண்பும் (1961)
5. அலங்கார ரூபன் நாடகம் (1962)
6. மன்னார் நாட்டுப் பாடல்கள் (1964)
7. ஏன்டிநீக்கு என்பதோர் நாடகம் (1964)
8. மூவிராசாக்கள் நாடகம் (1967)
9. ஞானசுவந்தரி நாடகம் (1967)
10. கஞ்சன் அம்மாணை (1976)
11. தமிழியற் சிந்தனை (1979)
12. வித்தியானந்தம் (1984)

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனால் தயாரிக்கப்பட்ட நாட்டுக் கூத்துகள்

1. கர்ணன் போர் (வடமோடி) - 1962
2. நொண்டி நாடகம் (தென்மோடி) - 1964
3. இராவணேசன் (வடமோடி) - 1965
4. வாலிவதை (வடமோடி) - 1968

உலக இலக்கியத் தளத்தில் அ.முத்துலிங்கம்

(சிறுகதைகளை முன்வைத்து)

முனைவர் இரா.மூர்த்தி

கோயம்புத்தூர்.

படைப்பாளர் அறிமுகம்

அ.முத்துலிங்கம் கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தமிழ் இருக்கைக்காகச் செய்து வரும் முன்னெடுப்புகள் மகத்தானவை. இயல் விருதுகள் வழங்குவதிலும், தமிழ் படைப்பாளிகளைக் கொண்டாடுவதிலும் அவர் காட்டும் அக்கறையும் நேசமும் நிகரற்றது. இவர் 1937 சனவரி 19இல் இலங்கை யாழ்ப்பாண நகருக்கு அருகிலுள்ள கொக்குவில் கிராமத்தில் அப்பாத்துரை, ராசம்மா தம்பதிகளுக்கு பிறந்த ஏழு பிள்ளைகளில் ஐந்தாவதாகப் பிறந்தவர். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலும், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் பயின்ற இவர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானப் படிப்பை முடித்து பின்பு இலங்கையில் பட்டயக் கணக்காளராகவும், இங்கிலாந்தின் முகாமைத்துவக் கணக்காளராகவும் பட்டம் பெற்றவர். பணி நிமித்தமாகப் பல்வேறு நாடுகளுக்குப் பயணித்திருக்கும் இவர் ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகள் உலக வங்கியிலும், ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் முக்கியப் பதவிகளில் பணியாற்றி தற்சமயம் புலம் பெயர்ந்து தனது குடும்பத்துடன் கனடாவில் வசித்து வருகிறார்.

திறவுச் சொற்கள்

பழுப்பு, இனிப்புப் பரீட்சை, அடிமை விரட்டி, சுயவிவரக் குறிப்புகள், Tempest, Deafness

முன்னுரை

இந்தியப் பெருநாட்டின் தென்பகுதியில் பேசப்படும் தமிழ்மொழி, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக மக்களின் பேச்சு மொழியாக அமைந்து இருந்த போதிலும் அதன் அடிப்படைத் தன்மைகள் மாறாது தொடரும் ஒரே உலகச் செம்மொழியாகச் சிறப்படைந்து வருகிறது. மனிதன் தன் வாழ்வில் கண்டதும் கேட்டதும், நினைத்ததும் உணர்ந்ததும், அனுபவித்ததும் ஆகிய செயல்பாடுகள் இலக்கியத்தில் வெளிப்படுவதால் இத்தமிழ் இலக்கியம் மனித வாழ்வு பற்றிய நவீன

சொல்லுருவாக அமைகின்றது. கதை மனித சமுதாயத்திற்கு மிகப் பழமையான சொத்து. பழந்தமிழுக்கும் கதைச் செல்வம் உண்டு.

இன்று தமிழ் இலக்கியப் பிரிவுகளில் சிறுகதையே மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்கிறது. செய்தித்தாள், நாளிதழ்கள், வானொலி, தொலைக்காட்சி, திரைப்படம் போன்ற ஊடகங்களிலும் சிறுகதைகள் இடம் பெறுகின்றன. அல்லது நடிக்கப்படுகின்றன. இதனால், சிறுகதைக்கும் சிறுகதை எழுத்தாளர்களுக்கும் நவீன காலத்தில் மிகுந்த செல்வாக்கு உண்டு. பகலவனைத் தன்னுள் பனித்துளி அடக்கிக் காட்டுவது நவீன வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் சிறுகதை எழுதுவோர் பலர். அவர்களுள் நவீனச் சிந்தனைகளின் தனக்கென தனி முத்திரையைச் பதித்தவராக அ.முத்துலிங்கம் திகழ்கிறார் என்றால் மிகையாகது.

தமிழ் எழுத்து உலகில் பாரதியும் அவருக்குப்பின்பு வந்த எழுத்தாளர்களும் உலகச் சிந்தனைகளை உள்வாங்கி எழுதி வருகின்றனார். தற்கால எழுத்து வகையை நாம் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று தனிநபரின் வாழ்க்கையைக் குறிப்பதாக அமையும். மற்றொன்று சமூகச் சூழலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாக அமையும். அறிவியல் சிந்தனைகளும், ஊடகச் சிந்தனைகளும் பெருகிவிட்ட இக்காலத்தில் உலக இலக்கியங்களின் சிந்தனைக் கூறுகள் அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகளில் திறம்பட பொதிந்துள்ளது. அது குறித்த தன்மைகளை இனங்கண்டு ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இலக்கியப் போக்குகள்

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவைக் கைப்பற்றிய பிறகு ஆங்கிலக் கல்வியோடு ஐரோப்பிய இலக்கியங்களையும் இங்கே அறிமுகம் செய்தனார். இதனைப் பாரதி தனது எழுத்தில் பெரும்பாலும் பயன்படுத்திக் கொண்டார். அவருக்குப்பின் கதை இலக்கியத்திலும், கட்டுரை, நாவல் போன்ற படைப்புகளிலும், உலக இலக்கியங்களின் சிந்தனைக் கூறுகள் தமிழ் எழுத்து உலகில் இடம்பெற்று வருகின்றன. இச்சிந்தனைப்போக்கு மணிக்கொடி காலம், எழுத்து, வானம்பாடி காலம் போன்ற சிற்றிலக்கிய காலங்களில் தொடர்ந்து இடம் பெற்று, இருபத்து ஒன்றாம் நூற்றாண்டின் தற்போதைய காலத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் மிகுந்து காணப்படுகின்றது.

சிறுகதையின் வளர்ச்சியும் நவீனப் போக்கும்

அமெரிக்காவில் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 'எட்கர் ஆலன்போ' சிறுகதை எழுதத் தொடங்கினார் என்று கூறியபோதும் அவர் விதைத்த வித்து, நன்றாக வளர்ந்து

உலகம் முழுவதும் பரந்து இன்று ஆலமராக விரிந்துள்ளது. நாவல் போன்று ஏறத்தாழ நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் தமிழில் சிறுகதை தோன்றியது என்றும் கூறுவர்.

தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடியான புதுமைப்பித்தன் “சிறுகதை என்பது தற்காலத்தில் எழுந்த மேல்நாட்டுச் சரக்கு. சிறுகதை என்றால் சிறியகதை, கொஞ்சப் பக்கங்களில் முடிந்து விடுவது என்பதல்ல. சிறுகதை என்ற பிரிவு இலக்கியத்தில் அது எடுத்தாளப் படும் பொருள் பற்றியது. ஒரு சிறு நிகழ்வு. ஒரு மன நிலை ஆகியவற்றை எடுத்து எழுதுவது”¹ என்று சிறுகதை இலக்கணத்தை வகுக்கின்றார்.

தமிழில் வீரமாமுனிவர் எழுதிய பரமார்ந்த குரு கதையினைச் சிறுகதையின் முன்னோடியாகக் கொள்ளலாம். அப்படி இருந்தாலும் வ.வே.சு அய்யரின் ‘குளத்தங்கரை அரச மரம் சொன்ன கதை’ என்ற கதை முதன் முதலில் இன்றைய நவீன சிறுகதை இலக்கியத்துடன் தோன்றியது எனக் கூறலாம். மேலும், இதனைத் தொடர்ந்து அ.மாதவையா (குசிகர் குட்டிக் கதைகள்), கல்கி (வீணைபவானி), மகாகவி பாரதியார் (தாசூரின் கதைகள்) ஆகியோர் சிறுகதையின் வளர்ச்சிக்கு உதவின. தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் “மணிக்கொடி காலம்” இன்றியமையாதது. பி.எஸ்.ராமையா, கு.ப.ரா, சி.சு.செல்லப்பா முதலானவர்கள் பங்களிப்பு சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக அமைந்தது எனக் கூறலாம்.

பின்பு புரட்சி நோக்கில் சமூகச் சிக்கல்களையும் அதற்கான தீர்வுகளையும் முன்னிருத்தி சிறுகதைகள் தோன்றின. இவ்வகையில் கோவி.மணிசேகரன், கு.அழகிரிசாமி, லா.ச.ரா, தி.ஜானகிரான், ஜெயக்காந்தன், அகிலன், ராஜம் கிருஷ்ணன், சுந்தரராமசாமி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர் என்பர். “சிறுகதை எனும் இந்தக்கலை சிறிய வடிவிலே முழுத்தன்மை பெற்று விளங்குவதால் அரிய கலை என்று போற்றத்தக்கதாகும்”² எனவும் சிறுகதை இலக்கியம் சிறப்பான இலக்கியம் என்பதாகவும் மு.வ. கூறுவது இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. தனிப்பட்ட வகையில் கலைமகள், கல்கி, ஆனந்தவிகடன், சாகித்ய அகாதமி, நேஷனல் புக் டிரெஸ்ட், தினமணி தமிழ்மணி, காலச்சுவடி, கணையாழி, ஞானரதம், திசைகள், அட்சரம், உயிர்மை போன்ற இதழ்கள் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு பெருந்துணையாற்றி வருகின்றன. தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி நிலையில் “உலகத்துச் சிறுகதைகளின் தரத்திற்கு இணையான உத்தி, சமுதாய சீர்த்திருத்த நோக்கு உளவியல் அணுகுமுறை என்று சிறுகதைத் துறையின் ‘பாடுபொருள்’ பலவாறாக விரிவடைந்து வருகிறது”³ என்கிறார் தமிழண்ணல். இவ்வாறு பூவை. எஸ். ஆறுமுகம், நீல பத்மநாபன்,

சுஜாதா, வண்ணநிலவன், வண்ணதாசன், தஞ்சை பிரகாஷ், எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், சோ.தர்மன், ராஜேந்திர சோழன், நாஞ்சில்நாடன், வாசந்தி, சிவசங்கரி, இந்துமதி போன்ற எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் இவ்வகையில் நவீன எழுத்து நடையாக அமைகிறது என்று கூறலாம்.

இன்றைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களான கவிஞர் வைரமுத்து, ஜோ.டி.குரூஸ், எம்.கோபாலகிருஷ்ணன், கண்மணி குணசேகரன், பூமா வாசுகி, அழகிய பெரியன், இமையம், அம்பை, உமாமகேஷ்வரி, சல்மா, மாலதிமைத்ரி, சுப்ரபாரதி மணியன், அ.வெண்ணிலா போன்றோர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் எனலாம். “சிறுகதை வாசகரைக் கவர வேண்டும். மெய் சிலிர்க்க செய்ய வேண்டும். ஒரே மூச்சில் படிப்பதாக அமைய வேண்டும்”⁴ என்று கூறுகிறார். இவ்வகையில் புலம்பெயர்ப் படைப்பாளிகளான ஷோபா சக்தி, விமல் குழுந்தைவேல், கலாமேகன், சித்ரா ரமேஷ், கணேசலிங்கம், ராசரத்தினம், தளையசிங்கம், ஜெயந்தி சங்கர், போன்றோர்களைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களுள் தனக்கெனத் தனி எழுத்து நடையைக் கையாண்டு சிறந்த கதை சொல்லியாக விளங்கி வருபவர் அ.முத்துலிங்கம் ஆவார். எந்தவொரு நாட்டின் கலாச்சாரத்தையும், பண்பாட்டையும் இழிவாக நோக்கும் பார்வை இவரிடம் இல்லை எனக் கூறலாம்.

அ.முத்துலிங்கம் தனது சிறுகதைகளில் தனித்த நடையையும் உத்தியையும் புகுத்தி புதுமையை நிகழ்த்துபவர். இவர் தனது எழுத்துலகில் ஜம்பத்து எட்டு ஆண்டுகளாகப் பயணம் செய்கிறார். இலங்கை, கனடா, ஆப்பிரிக்கா, பாகிஸ்தான் மற்றும் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளைத் தன்னுடைய களமாகக் கொண்டு இவர் படைத்துள்ள கதைகள், இவர் வாழ்க்கையை எவ்வளவு விரிவாக வாழ்ந்து வருகிறார் என்பதைக் காட்டுவதாக அமைகிறது. இவர் தனது எழுத்துப் பயணத்தில் முப்பது ஆண்டுகள் இடைவெளி விட்டுத்தான் மீண்டும் தொடர்ந்து எழுதிவருகிறார். இவரின் படைப்புலகம் மொழி, மதம், நிறம் போன்ற வேறுபாடுகளைக் கடந்து மனிதத்தில் மட்டும் குவிமையம் கொள்கிறது.

அந்த வகையில் நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு ஈழத் தமிழ் தந்திருக்கும் கொடை அ.முத்துலிங்கம் மற்றும் அவரது கதைகள் என்றால் மிகையில்லை. அவரது படைப்புகளில் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், நேர்காணல் போன்றவை எந்த வடிவத்தில் அமைந்தாலும் உலக இலக்கியச் சிந்தனைக் கூறுகள் இடம் பெறாமல் நிறைவு அடையாது. பெருந்தொற்றுக் காலமாகிய இப்போதைய சூழலில் வேலைவாய்ப்பும், போர் நடவடிக்கைகளும், கணினி சார்ந்த ஊடக வளர்ச்சி நிலைகளும், போட்டி

மனப்பான்மை மிகுந்த உலக விளையாட்டுப் போட்டிகளும் என்று பல்வேறு உலகச் சிந்தனைகள். இவரது படைப்புகளில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

நவீன வாழ்வியல் கூறுகளும் அமுத்துலிங்கம் சிறுகதைகளும்

மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகள் சமுதாயத்தின் நவீன வாழ்வியல் நுட்பங்கள், புலம் பெயர்ந்த மக்களின் வாழ்வாதார நிலைகள் என அனைத்து நவீன பொருண்மைகளும் அமுத்துலிங்கம் கதைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவர் எழுதிய நூற்றுக்காணக்கான சிறுகதைகளில் ஒரு சில கதைகளில் நவீன வாழ்வியல் கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இன்றைய உலகில் பரவலாகப் பேசப்பட்டு வருவது உடன்பாட்டுச் சிந்தனை (Positive Thinking) எதையும் உடன்பாட்டு நோக்கில் பார்ப்பது, நம்பிக்கையோடு அணுகுவது என்பது தமிழ் மண்ணுக்குப் புதுவது அன்று. இவ்வுடன்பாட்டுச் சிந்தனை அழகுற அமுத்துலிங்கம் கதைகளில் பரவலாக இடம் பெற்று இருக்கிறது. ஒல்காப் புகழ் தொல்காப்பியர் தமது பொருளதிகார நூற்பாவில்,

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தானமர்ந்து வரூஉம் மேவற்று” (தொல்.பொரு.நூற்.27)

ஆகுமென்று கூறுகிறார். உடன்பாட்டுச் சிந்தனையில் தொல்காப்பியர் இன்பம் என்பது விருப்பத்தோடு மனம் ஒன்றிய மகிழ்ச்சியால் வருகிறது என்று கூறுகிறார்.⁵ “எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா” என்று பாடிய பாட்டுக்கொரு புலவர் பாரதியும் ‘காட்சி’ என்றும் தலைப்பில் இச்சிந்தனையை அழகுறப் பாடியதைக் காண்கிறோம்.

“இவ்வுலகம் இனியது...

மனிதர் மிகவும் இனியர்

ஆண்நன்று பெண் இனிது

குழந்தை இன்பம் இளமை இனிது முதுமை நன்று

உயிர்ந் நன்று சாதல் இனிது”⁶

மனிதனுடைய மரணம் வரைக்கும் இனிமையைக் காணும் பாரதியின் மனநிலை இங்கு வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

“அதனுடைய பார்வை எனக்குத் துண்டாய்ப் பிடிக்கவில்லை. அது இருந்த விதமும், தோற்றமும் வெறுப்பைக் கூட்டியது. மேசை மேல் வீம்பாகப் பரப்பிக்கொண்டு கல்லுனிமங்கன் போல சப்பளிந்து போல் இருந்தது”⁷ என்று முரண் சுவைக் குறிப்போடு தொடங்கும் கதை ‘கம்ப்யூட்டர்’. இக்கதையில் அமுத்துலிங்கம் நவீனப்

பொருளான கணினியுடன் ஒரு கதை. ஆசிரியரின் அனுபங்களைப் பல்வேறு சுவைகளுடன் படைத்திருக்கிறார் என்று கூறலாம். ஒரு அறிவியல் கண்டுபிடிப்பு, உலகம் ஏற்றுக் கொண்ட ஒரு புதிய பொருள், சிறுவயதினர்களின் கைகளில் எளிதாகத் தவழ்ந்து விளையாடிக் கொண்டு இருக்கும் பொருள். அதுதான் கம்ப்யூட்டர்-இந்தப் பொருளை ஒரு கதை எழுதும் எழுத்தாளர் எப்படிக் கையாண்டு அதனை எவ்வாறு பழக்கத்திற்கு கொண்டு வருகிறார் என்பதை நகைச் சுவையுணர்வு ததும்பக் கூறிச் செல்கிறது.

இச்சிறுகதையின் தொடக்கத்தில் “கம்ப்யூட்டர்களில் ஆண், பெண் பேதம் இருப்பது எனக்குத் தெரியாது. பெண்ணென்றால் வழிக்குக் கொண்டுவர நாள் ஆகும். ‘பிசு’ செய்து கொண்டே இருக்குமாம். ஆண் கம்ப்யூட்டர் அப்படி இல்லையாம். தொடக்கத்தில் அளவுக்கதிகமாக ஒத்துழைக்கும். நாள் போகப்போகக் காலை வாரிவிட்டு விடுமாம். இவ்வாறு தொடங்கும் கதை சொல்லியின் வீட்டில் கம்ப்யூட்டர் வருகையை கீழ்க்கண்டவாறு நகைச்சுவையோடு கூறி வரவேற்கிறார். ஆரத்தி எடுக்க நிற்பதுபோல ஆவலோடு வாசலில் காத்திருந்தாள் என் மனைவி மேகலா. அவளுக்குப் பக்கத்தில் என் மகன். நிறைபொங்கல் பாணையை இறக்குவது போல மெத்த மெதுவாகக் கம்ப்யூட்டரை இறக்க உள்ளே கொண்டு போய் ராகுகாலம் தவிர்த்த நல்ல வேளையில் ஒரு மேசையில் இருத்தினோம். முதல்வேலையாகச் சாமிக்குத் தீபம் காட்டிவிட்டு கணிப்பொறியின் நெற்றியில் ஒரு குங்குமம் பொட்டு வைத்தாள் என் மனைவி.

என் மகன் அதில் ‘ஓம் ஸ்ரீராம்’ என்று எழுதினான். இப்படி ஒவ்வொருத்தரும் ஒரு பரபரப்புடன் காணிப்பொறியை இயக்கிப் பார்த்தோம். தட்டிப் பார்த்தோம். தடவிப் பார்த்தோம். அது ‘கிரர்... கிரர்’ என்று உயிர் பெறும் அதிசயத்தை வாய்திறந்து பார்த்து ரசித்தோம். அன்று முதல் அந்தக் கணிப்பொறி எங்கள் குடும்பத்தில் ஒன்றாகி விட்டது. எனது ஒன்பது வயது மகன் மீன் குஞ்சு நீக்குவது போல் உற்சாகமாக அதனோடு ஒட்டிப் பழகிவிட்டான். அதுவும் தனது ரகசிய கதவுகளை அவனுக்குத் தங்கு தடையின்றி திறந்துவிடத் தயாராகிவிட்டது. புதிதாய் பிறந்த குழந்தை வீட்டை அடியோடு மாற்றுவதுபோல இந்தக் கணிப்பொறி எங்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் பெரிய திருப்பத்தைக் கொண்டு வந்தது.”⁸

பொருள் பொதிந்த இந்த வரிகளுக்குப் பின்பு கதை சொல்லி கதைமுடிவில் அந்தக் கணிப்பொறியில் தான் பதிவுசெய்த நெடுங்கதை முழுவதும் திடீரென

காணாமல் போய்விட்டதை நினைத்து கலக்கம் அடைகிறார். இந்த தொலைந்துபோன கதைக்காக இவ்வாறு நகைச்சுவையோடு கூறுகிறார்.

“ஒருவரும் இல்லாத நேரமாகப் பார்த்து ஒரு நண்பர் வந்து நூறு ரூபா உங்களிடம் கடனாக வாங்குகிறார். அடுத்த நாள் உங்களைப் பார்த்ததேயில்லை என்கிறார். உங்களுக்கு எப்படி இருக்கும். அப்படித்தான் எனக்கும் இருந்தது. முப்பத்தாறு பக்கத்தையும் சாப்பிட்டு ஏப்பம் விட்டுவிட்டு ஒன்றும் தெரியாத அப்பாவிபோல என்னைப் பார்த்தது. எனக்குச் சாட்சிக்குக் கூட ஒருவருமில்லை. துருவித்துருவி தேடினேன். என்னுடைய யுக்தி ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. கணிப்பொறியில் அந்தக்கோப்பு இருந்த சிலமன் கூட இல்லை. எனக்கு அழகை வந்துவிடும்போல் இருந்தது. பணி மூடிய அந்த அதிகாலை நேரத்திலும் நான் நண்பரைத் தேடிக்கொண்டு ஓடினேன். அவரும் தனது அந்தரங்க மந்திர வித்தையெல்லாம் செய்து பார்த்தார். கணிப்பொறி கடைசிவரை அசையவில்லை. குழையடிப்பது ஒன்றுதான் பாக்கி. எல்லாத்தையும் விழுங்கிவிட்டு ஒரு கெப்பரோடு இருந்தது. நான் இந்த நிகழ்விற்குப் பிறகு கணிப்பொறியை நிமிர்ந்தும் பார்ப்பதில்லை.”⁹ இவ்வாறு கதைசொல்லி தனக்கும் கணிப்பொறிக்கும் இடையே உள்ள உறவு பிரிவு அடைந்ததை எண்ணி மனம் நொந்து அலைகிறார். பின்பு கதை முடிவில் தனது ஒன்பதுவயது மகன் அரவிந்தன் மூலம் மீண்டும் கணிப்பொறியுடன் தனது உறவைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறார்.

பொருள் பொதிந்த இந்தக் கதையின் முடிவில் “நான் திரும்பி மகனுடைய கணிப்பொறித் திரையைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டேன். என் கண்களை என்னால் நம்பமுடியவில்லை. நீத்துப் பூசணிக்காய்போல, திரை முழுவதும் அடைத்துக்கொண்டு கிடந்தது என்னுடைய கதை. நான் இன்னொரு தரம் பார்த்தேன். இவ்வாறு நாளும் என் கதையை தன் வயிற்றிலே வைத்திருந்து இரைமீட்டுத் தந்திருந்தது இந்தக் கணிப்பொறி பெற்றோரை ஏமாற்றிக் களவாக ஓடிவந்த காதலியைக் கண்டதுபோல நான் பார்த்தேன். அதுவும் பார்த்தது. அதன் பார்வையில் இப்போது கொஞ்சம் நட்பு தெரிந்தது.”¹⁰ என்னும் வரிகளோடு கதையை முடித்து விடுகிறார் ஆசிரியர். ‘நட்பு தெரிந்தது’ என்பது கதை ஆசிரியருக்கு மட்டுமல்ல வாசிக்கும் நமக்கும் தெரிந்தது என்பது புலப்படுகிறது என்று கூறலாம். “ஒரு சிறுகதையின் முதல் வாசகன் கதாசிரியன்தான். எழுதும்வரைதான் கதை எழுத்தாளனுக்குச் சொந்தம். அதன் பின் அது பிரதி.”¹¹ இக்கதை கணிப்பொறியைப் பயன்படுத்தும் ஒவ்வொருக்குமானது என்று கூறலாம்.

இடப்பெயர்வு

“மாற்றமா? தடுமாற்றமா? என்னும் தலைப்பில் அமைந்த கதை, புலம் பெயர்ந்த ஒருவர், நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு தன் சொந்த நாட்டிற்கு ஒரு பதினைந்து நாள் விடுமுறையில் சில தனிப்பட்ட வேலைகளை முடித்து மீண்டும் திருப்பும் வரை உள்ள நிகழ்வுகளின் தொகுப்பாக அமைந்திருக்கிறது. இன்றைய நவீன உலகின், விமானப் பயணத்தையும் வங்கி (Bank), பேரங்காடி (Super Market), காப்புறுதி (Insuring) போன்ற இன்றியமையாத பணிகளையும் உள்ளடக்கியதாக இக்கதை அமைகிறது. ஊடக வாழ்க்கையில் மானிடராலும் மற்ற உயிரிகளாலும் விருப்பப்படும் மிகச் சிறந்த பயன் யாது? எப்போதும் மாறாத எப்போதும் குறையாத ‘இன்பமெய்தி வாழ்தல்’ ஆகும்.”¹² என்கிறார் பாரதியார்.

இன்றைய நவீன வாழ்வில் விமானத்தில் பயணம் செய்து ‘இன்பமெய்தல்’ செயல்பாடுகளில் உயர்ந்த செயல்பாடாக அமைகிறது. பேருந்து பயணம், ரயில் பயணம், சொகுசு கார் பயணம் இவை அனைத்தையும்விட விமானப் பயணம் இனிமையானதுதான்.

மாற்றமா? தடுமாற்றமா? என்னும் கதையின் தொடக்கமே “பூப்போல கீழே வந்து இறங்கியது விமானம்”¹³ இப்படித் தொடங்குகிறது. பின்பு கதையின் முடிவில் விமானம் மீண்டும் வானத்தில் பறந்து செல்லும் நிலையில், கதை அழகாக நிறைவு பெறுகிறது. குழந்தையின் முடிவை, விமானத்தில் அன்று நிறைந்த மக்கள் கூட்டம் மேல் தட்டில் சாமான்களை வைத்துவிட்டு உட்கார்ந்து என்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டேன். இந்த விமானம் புறப்படும் நேரம்தான் மிக ரம்மியமான நேரம். பிளேன் மெதுவாக ஊரத் தொடங்கியது. நிலத்தில் ஊர்ந்து பின் விரைந்து மேலெழும் அந்தக் கணநேரம் இன்பம் கொள்ளையானது. விரிரென்று விசை கூடுகிறது. ஏனெனில் தூங்கும் குழந்தையைப் பட்டுப்போல் மேலே தூக்குவதுபோல பிளேன் நிமிர்ந்து எழும்புகிறது. அந்த இன்பத்தைப் பங்கு போட விருப்பமின்றி கண்மூடி லயிக்கிறேன்.”¹⁴ இவ்வாறு ‘இன்பமெய்தி வாழ்தல்’ நிலையில் நிறைவு செய்கிறார் ஆசிரியர். கதையின் இடையிடையே இன்றைய நவீன உலகில் வங்கிப் பணி பற்றியும், பேரங்காடி நடைமுறை பற்றியும், காப்புறுதி நிறுவனச் செயல்பாடுகள் பற்றியும் நகைச்சுவையுடன் எழுதி இருக்கிறார்.

அடுத்த நாள் காலை சில சாமன்கள் வாங்குதற்காக நாங்கள் இருவரும் சூப்பர் மார்க்கெட்டுக்குப் போனோம். பில்தொகை ரூ982. நான் ரூ.1000 நோட்டைக் கொடுத்தேன். படக்கென்று மெசினைத் தட்டினான். அது மீதி ரூ.18. என்று காட்டியது.

இரண்டு போய் இருக்குமோ? என்றாள். இவ்வளவு பெரிய சூப்பர் மார்க்கெட் நடத்துகிறீர்களே. உங்களிடம் இரண்டு ரூபாய் மாற்று இல்லையா? கேட்டவுடன் அவளுடைய முகம் அதிசியத்திலிருந்து அருவருப்புக்கும் பாய்ந்தது. பிறகு வேண்டா வெறுப்பாக 18 ரூபாயைத் தூக்கி எண் முன்னே போட்டுவிட்டு மற்ற பக்கம் பார்த்தாள். என்ன இப்படிச் செய்து விட்டாயே என்றான் நண்பன். அவனுக்கு வெட்கம். இன்னும்நம்ம நாட்டுப் புத்தி போகவில்லையே என்றேன் நான்.¹⁵ இவ்வாறு எவ்வளவுதான் நவீன காலமாக இருந்தாலும் சில அடிப்படை நடைமுறைப் பேச்சில் இன்றும் பழைய நிலையே தொடர்கிறது என்பதை ஆசிரியர் கூறிச் செல்கிறார்.

பாத்திரப்படைப்பும் தனித்தன்மையும்

நவீனத் தமிழ் சிறுகதைக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தையும் வசீகரத்தையும் சேர்க்கும் ஆசிரியரின் கதை நிகழ்புலங்கள் இலங்கை, அமரிக்கா, ஆப்பிரிக்கா, கனடா என மாறினாலும் கதைப் பாத்திரங்களின் மனித நேயம், மகிழ்வும், துயரமும் ஏமாற்றமும் இடர்பாடுகளும் தியாகமும் தனித்தன்மையும் மாறுவதில்லை என்று கூறலாம்.¹⁶ 1930 தொடக்கம் சிறுகதை ஈழத்தில் வளரத் தொடங்கியது. 2020இல் இச்சிறுகதை இலக்கிய வளர்ச்சி உலக அளவில் கதைப்பாத்திரத்தின் மூலம் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது என்று கூறலாம். அமுத்துலிங்கம் சிறுகதைகளில் 'பார்வதி' என்னும் கதையில் வரும் முருகேசன் என்ற பாத்திரமும் 'சிலம்பு செல்லப்பா' என்னும் கதையில் வரும் சண்முகம் என்ற பாத்திரமும் ஆசிரியரின் கதைமாந்தர்களும் தனித்தன்மை மிகுந்தவர்கள்.

பார்வதி என்றாலே முதலில் நினைவுக்கு வருவது அவளுடைய தோசைதான். தோசை என்றால் 'காம்பஸ்' வைத்து வட்டம் அடித்ததுபோல் இருக்கும். அந்த மணம் நாலு வீடு தள்ளி மணக்கும். ஆட்களை சுண்டி இழுக்கும். பார்வதியின் ஒரே மகன் முருகேசன். முருகேசனுக்கு நல்ல நீண்ட மூக்கு முருகேசனுடைய வெள்ளை வெளேர் என்ற வேட்டி கொடியில் எப்போதும் தொங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. ஒரு நாள் முருகேசனைக் காணவில்லை. மூன்று வருடம் ஓடிவிட்டது. ஒரு நாள் பின்னேரம் பார்வதி வழக்கம்போல் அழுதபடியே வந்தாள். என்னோட பிள்ளையைப் பார்க்காமல் செத்துவிடுவோனோ. காயிதம் போட்டாலும் அவன் திரும்பிக் கூட பார்க்கவில்லை. என்று அப்பாவிடம் முறையிட்டான். அதற்கு அப்பா பதிலே கூறவில்லை. மாறாக ஒரு போஸ்ட் கார்டு எழுத்து எழுதினார். இதை எழுதிவிட்டு தபால் அட்டையை அஞ்சலில் சேர்த்தார். நாலுநாள் கழித்து முருகேசன் வெள்ளை வெளேர் வேட்டியுடன் வந்துவிட்டான்.¹⁷ இவ்வாறு பார்வதி என்ற கதையில்

முருகேசன் என்ற கதாபாத்திரம் தனித்தன்மையுடன் அமைந்திருக்கிறது என்று கூறலாம்.

‘சிலம்பு செல்லப்பா’ என்ற கதையில் செல்லப்பாவின் தோற்றத்தை ஆசிரியர் இவ்வாறு வர்ணிக்கிறார். செல்லப்பாவுக்கு வயது 45க்கு மேலே இருக்கும். நித்தமும் ஏகாதச விரதம் இருப்பவர் போன்ற மெலிந்த தோற்றம். நாலுநாள் தாடி. மெல்லிய நீண்ட மூக்கு. ஆழ்ந்து யோசிக்கும் கண்கள். வெற்றிலைப் பிரியர். பேசத்தொடங்கினார் என்றால் பாத்திரம் அலம்புவதுபோல நீட்டுக்கு பேசிக்கொண்டே போவார். அவருக்கு வேண்டாதவர்கள் பிரேக் இல்லாத வாகனம் என்று அவரை வர்ணித்தால் அதை நீங்கள் கண்டு கொள்ளக் கூடாது. தமிழ் தினசரி ஒன்றில் கடந்த பதினைந்து வருடங்களாக வேலை பார்த்து வந்தார். அவர் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து எழுதிய சிலம்பின் சிறப்புக் கட்டுரைகள் புத்தகமாக வந்திருக்கிறது. இவ்வாறு சிலம்பு செல்லப்பா என்ற கதாபாத்திரம் தனித்தன்மையுடன் அமைந்திருக்கிறது என்று கூறலாம்.

நடையழகு புனைவும் சொற்சித்திரமும்

ஆசிரியரின் கதைகளில் மொழி நடையும் புனைவும் சிறப்பாக அமைந்திருப்பதுபோல சொற்சித்திர அமைப்பும் உள்ளது என்று கூறலாம். “காணப்பட்ட பொருட்களான ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் இயல்பு மனிதனிடம் இயற்கையாக அமைந்துள்ள இயல்பாகும். மொழி தோன்றிய அன்பின் உவமையும் புனைவும் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்”¹⁸. வேறு பேச்சுக்கு இடம் தராமல் பைல் கட்டில் தீக்கோழிபோல தலையைப் புதைத்துக் கொண்டார். மொத்தப் பெரிய அதிகாரிகளுடன் பேசும்போது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய முக்கிய வதி, கதையை நீட்டி வளர்க்கக் கூடியது. அத்துடன் அதி சிக்கணமும் ஆபத்து. ஓர் அழகிய பெண்ணின் உன் ஆடை போன்று அதிகம் நீட்டாமல் அத்துடன் Subject - ஐ ‘கவர்’ பண்ணவும் வேண்டும். ஆப்காணிஸ்தானில் பத்து லட்சம் பேர் இதற்கு அடிமை. இது தவிர போதைப்பொருள் உற்பத்தி உலகத்திலேயே 35வீதம் இங்கேதான். இவர் தனியாக இதை ஒழித்துக் கட்ட கொடுக்குக் கட்டிக்கொண்டு கனடாவில் இருந்து வந்து குதித்திருக்கிறார். இது நடக்குற காரியமா? முலையை இடித்து மூக்குப் பொடி போட்டு முடிக்கிற கதைதான்.”¹⁹ “பிரமாண்டமான கடல் பறவை ஒன்று இறகுகளை விரித்து வட்டமடித்துச் சிறுகச் சிறுக கீழே இறங்குவது போல அந்த ராகம் கேட்டதற்கு வெகு சுகமாக இருக்கும். மேற்கண்ட சொற்சித்திரப் புனைவுகள் ஆசிரியரின் நடைத்திறமை பளிச்சிடும் சில இடங்கள். முறையான நீண்ட நெடிய தொடர்ந்த இலக்கியம் படிப்பும் பயிற்சியும்

இருப்பதால்தான் இவருடைய நடையில் ஆங்காங்கே புதுமையும் பொலிவும் மிளிர்க் காண்கிறோம்.

வினைத்தூய்மையும் எழுத்துலகமும்

மணிதர்கள் ஒரு சிலர் வேலை செய்யும்போது முழு மனதுடன் கருத்தூன்றிக் கவனத்தோடு செய்வதில்லை. இந்தக் குறைபாடு விலங்கினத்திலும், பறவையினத்திலும் கிடையாது. ஒரு குருவி தனக்கான இருப்பிடமான அதனது கூட்டைக் கட்டுவதற்கு எவ்வளவு நேர்த்தியாக வேலை செய்கிறது. ஒரு சிங்கமோ, சிறுத்தையோ வேட்டையாடும்போது அதன் வேகமோ, விவேகமோ எந்த உயர்ந்தபட்ச அளவில் செயல்பட்டு, அந்த வேட்டைப் பொருளை வசமாக்குகிறது. செய்யும் செயலை லாவகமாக மிக நேர்த்தியாகச் செய்ய வேண்டுமானால் மீண்டும் மீண்டும் அந்தச் செயலைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்து, நிறைவாக அச்செயலை, மன நிறைவோடு செய்து முடிக்க வேண்டும்.

இந்த வினைத்தூய்மை நிலையை உலக எழுத்தாளர்கள் அவர்களது படைப்பில் சிறப்பிற்காகக் கைக்கொண்டு வெற்றியடைந்து இருக்கிறார்கள். இந்த உலகச் சிந்தனை மையமாக வைத்து எழுத்தாளர் அ.முத்துலிங்கம் தனது “பழுப்பு இனிப்பு” என்னும் கதையில் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கம் செய்கிறார்.

“எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் எழுதுவதில் உடனே திருப்தி அடைந்து விடுவதில்லை. எழுத்தாளர் டால்ஸ்டாய் தன்னுடைய புகழ்பெற்ற “போரும் அமைதியும்” நாவலை ஏழு முறை திருத்தி எழுதினார். 1400 பக்க நாவலை அவர் மனத்துக்குத் திருப்தி தோன்றும் வரை திருப்பித் திருப்பி எழுதினார். சுந்தர ராமசாமி ஒருமுறை அவருடைய “குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்கள்” நாவல் வெளிவந்த காலத்தில் என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த போது சொன்னார். ஒரு 500 பக்க நாவல் எழுதுவதற்குத் தான் 5000 பக்கங்கள் எழுதுவதாக என்றார். ஹெமிங்வே கூட அப்படித்தான். அவர்: சில பக்கங்களை 20, 30 முறை திருப்பித் திருப்பி எழுதியிருக்கின்றார். எடுத்த ஒரு வேலையை உற்சாகத்தோடும் நேர்த்தியோடும் கச்சிதமாகச் செய்து முடிப்பதற்குச் சிலபேரால் மட்டுமே முடியும்.

பிரபல இயக்குநர் ஸ்டான்லி குப்ரிக் கார் கதவு சாத்துவதை 70 தடவை படம் பிடித்தார் என்று படித்திருக்கிறேன். அண்மையில் கூட என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் எழுதிய ‘For the love of shakespeare’ என்ற புத்தகம் வெளிவந்திருக்கிறது. நண்பர் தன்னுடைய 75 ஆவது வயதில் எழுதிய “முதல் புத்தகம்” அது சேக்ஸ்பியரின்

'Tempest' நாடகத்தில் ஓர் இடம். புரஸ்பரோ தன் மகளுக்கு நாட்டை இழந்துவிட்ட ஓர் அரசன் தான் என்ற உண்மையைச் சொல்கிறான். மகள் அதிர்ச்சி அடைகிறாள். 'Your tale, sir, would cure deafness' என்று சொல்கிறாள். ஐயா, உங்களுடைய கதை செவிட்டுத் தன்மையைக் குணமாக்கும் என்ன ஒரு சொல்லாட்சி. இந்தத் தொடரை செரிமானம் செய்ய நீண்ட நேரம் தேவைப்படும்.

எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் "துயில்" நாவலில் ஓர் இடம் வரும். ஒரு பெண்ணின் வாழ்நாள் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை, திருப்பித் திருப்பிச் செதுக்கிய சொல்வார்த்தைகளாக, "என்னை ஞாபகம் வச்சிருக்கிற ஆளு கூட இருக்காங்களா?" என்ற ஒற்றை வரி கச்சிதமாக, அதில் இடம் பெறும். குறுந்தொகையில் தலைவி, தோழியிடம் கூறும்போது, "பார் என் நிலைமையை அவர்பாட்டுக்கு என்னை சகித்து விட்டுப் போய்விட்டார். நான் இப்படி ஆகிவிட்டேன். யானை முறித்த கிளைபோல தொங்கிக் கொண்டு கிடக்கிறேன்"²⁰ (குறுந்.112). புலவர் இந்த உவமையை யோசித்துப் பின்னர் எழுதியிருப்பாராக. இத்தனை ஆயிரம் வருடங்களுக்குப் பின்னரும் இன்னொருவரால் நகல் செய்ய முடியாதவாறு இருக்கும் ரகசியம் வியப்பைத்தான் தருகிறது"²¹ என்பதைப் பார்க்க முடிகிறது.

இவ்வாறு ஒரு செயலைச் செய்து முடித்துக் காட்டுவதில், உலக எழுத்தாளர்களாக இருந்தாலும் சரி, தமிழ் மொழியின் சங்கப் புலவராக இருந்தாலும் சரி, அல்லது தற்காலத் தமிழ் எழுத்தாளர்களாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களது மெனக்கெடுதல்களும், உழைப்பும் மீண்டும் மீண்டும் குறைபாடுகளைத் திருத்திச் செம்மையாக்கும் முயற்சிகளும் இங்கே அமுத்துலிங்கத்தின் படைப்பில் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. மேலும் அவர் இந்த கவனிப்பு நிலையை "பழுப்பு", "இனிப்புப் பரீட்சை" என்ற அமெரிக்க நாட்டின் சொல்லாடலில் வருவதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் ஒரு வேலையை நேர்த்தியாகச் செய்து முடிப்பதற்கு சிறந்த தோற்றப் பொலிவும் தேவையில்லை. அவருடைய பெயர் "நல்ல" விதமாக அமைந்திருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமும் இல்லை எனவும் கூறுகிறார். தனது வீட்டில் மறுபடி மறுபடி நீர் ஒழுகத் தொடங்கிய சூழலைக் கச்சிதமாக நிறுத்தி விடக்கூடிய ஒரு வேலை செய்பவரைத் தான் தேடிக்கொண்டு இருப்பதாகவும் கூறுகிறார். "மகிழ்நன், தமிழ்ப் பற்றாளன், அன்புக்கினி போன்ற எந்தப் பெயரைப் பார்த்தாலும் இனி எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் எனவும் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் தமிழ்ப் பற்றுக்கும் வேலைத்

திறமைக்கும் சம்மந்தம் கிடையாது என்ற முடிவுக்கும் அவர்; வருகிறார். இந்தச் சிந்தனையைத் தான் வள்ளுவரும் தனது கூடா ஒழுக்கம் என்னும் அதிகாரத்தில்,

“கண்கொடிது யாழ்கோடு செவ்விதுஆங் கன்ன

வினைபடு பாலால் கொளல்” 22 (குறள்.279)

என்ற திருக்குறளில் சிறப்பாகச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். மேலும்,

“துணைநலம் ஆக்கம் தருஉம் வினைநலம்

வேண்டிய எல்லாம் தரும்” 23 (குறள். 651)

என்ற குறளிலும் வினைத்தாய்மையின் சிறப்பை வள்ளுவர் விளக்கிக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

விளையாட்டுப் பயிற்சியில் முற்போக்குச் சிந்தனைகள்

இருநூறு உலக நாடுகளுக்கும் மேல் பங்கு பெறும் ஒலிம்பிக் மாரத்தான் போட்டியில் போட்டி முடிவு அறிவித்தவுடன், வெற்றி மேசையில் ஏறிய பெண் தனக்கான தங்கப்பதக்கத்தை முத்தமிட்டு ஒரு கையால் பதக்கத்தைத் தூக்கிக் காட்டியபடி, மற்றொரு கையை உயரமாக அசைத்துச் சுழலுவாள். அதிஅற்புதமான அந்த நேரத்தில் உலகம் முழுவதும் கோடி மக்கள் தங்களது தொலைக்காட்சித் திரைகளில், இந்த வெற்றியைப் பார்த்துக் கொண்டு பரவசமடைவார்கள்.

இந்த வெற்றிச் சாதனையைப் படைப்பதற்காக அந்தப் பெண் கடந்து வந்த வாழ்க்கைப் பாதையை யாரும் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. அவள் பட்ட இன்னல்கள் இழந்த தூக்கங்கள், செய்த தியாகங்கள், அவள் உடலின் ஒவ்வொரு அணுவையும் கசக்கி, வருத்தி அடைந்த துயரங்கள் என்று கணக்கில் அடங்காத பயிற்சி நிலைகளைக் கடந்து வந்து தான் இந்த வெற்றிச் சாதனையை அப்பெண் அடைந்திருப்பாள். இப்படியான ஒரு பெண்ணின் விளையாட்டுப் பயிற்சியைக் கீழ்க்கண்டவாறு அ.முத்துலிங்கம் குறிப்பிடுவதைக் காணமுடிகிறது.

“என்னுடைய பயிற்சியாளர் கருணையே இல்லாதவர் அவரை “அடிமை விரட்டி” என்று ரகசியமாக எங்களுக்குள் அழைப்போம். “ஒரு மணிக்கடிக்காரத்துக்கு எதிராக ஓடதே” உனக்கு எதிராக ஓடு. “இதுதான் அவர் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லும் மந்திரம். நீச்சல் வீரர்கள், எனது தூக்குபவர்கள் இவர்கள் எல்லாம். தினம் தினம் தங்களை வருந்திப் பயிற்சிகள் இருப்பது தெரியாது. பள்ளியின் பயிற்சிக்கும், பயிற்சியாளர் தரும் பயிற்சிக்கும் பெரும் வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. “முதலாவது விதி” உங்களிடம் இருப்பது ஒரேயொரு உடம்புதான். இதைப் பத்திரமாகப் பேணவேண்டும். இரண்டாவது விதி. பயிற்சிக் காலத்தில் ஒருநாள் கூட 26 மைல்

ஒடியதில்லை. ஓடக்கூடாது. ஆகவே முதன்முதல் ஓடுவது இறுதி நாள் போட்டியின் போதுதான்”²⁴ இவ்வாறு ஒலிம்பிக் போட்டியின் பயிற்சி நிலைகளை உனக்கு எதிராக ஓடு என்ற கட்டுரையில் நயமான சிந்தனையாகக் குறிப்பிடுகிறார் அ.முத்துலிங்கம். இதனை,

“கடமை புரிவா ரின்புறுவார்
வருத்தம் நோவு மற்றிவை போல்
களியுற் றென்றும் வாழ்குவமே”²⁵

என்று பாரதியும் கடமைப் பயிற்சியைத் தனது பாடலில் வலியுறுத்துகிறார்.

போர்ச்சூழலில் அறச்சிந்தனைக் கூறுகள்

போரில் வென்றவர்களின் வரலாறுதான் பேசப்படும். தமிழ் இலக்கியங்களில் “கலிங்கத்துப்பரணி” மட்டுமே தோற்றவரின் வரலாறு பாடிய நூல் ஆகும். அ.முத்துலிங்கம் தோற்றவர் வரலாறு என்னும் கட்டுரையில் போரில் தோற்று அடிமைப்பட்டவர்கள் அடைந்த அவமானங்களையும், யுத்த தொடக்க காலத்தில் இருந்து அதன் இறுதி நிலைவரை ஒவ்வொரு நாளும் பொதுமக்கள் அடைந்த இன்னல்களைப் பற்றியும் தான் படித்த “வன்னியுத்தம்” என்ற புத்தகத்தில் எழுதி இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். “போர் தொடங்கியபோது நூலை எழுதிய ஆசிரியரும் அவர் மனைவியும் மக்களுடன் மக்களாக எட்டுத் தடவை இடம் பெயர்ந்தார்கள். போர் இறுதிக் கட்டத்தை எட்டிவிட்டது. ஒரு பதுங்கு குழி. ஒரு பெரிய பங்களா தங்குவதற்குக் கிடைத்தது போல மகிழ்ச்சி. அதில் கிடந்த பிணம் ஒரு பிரச்சினையாகவே தெரியவில்லை அவர்களுக்கு. ராணுவக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்த பின்னர் ஆசிரியர் பல இடங்களில் அவமானப்படுகிறார்.

ஒரு வாய் சோற்றுக்கும், ஒரு மிடறு தண்ணீர்க்கும் வென்றவர்களிடம் கையேந்தி நிற்கும் அவல நிலையை எண்ணி நாணமடைகிறார். சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை சோழ மன்னனிடம் தோற்றுவிடுகிறான். தோற்ற மன்னன் தன் அலத்தை (புறம்.74) எழுதி விட்டிருக்கிறான். “வயிற்றுத் தீ தணிய ஒரு வாய் தண்ணீர்க்காக இரந்து நிற்கும் இழிநிலையை அடைந்தேன் உலகத்தீரே” என்று தன் கேவலமான நிலையைப் பதிவு செய்கிறான். இதுபோல இன்னும் 100 புத்தகம் தமிழில் வரவேண்டும். சேரமானின் வயிற்றுத் தீ 2000 வருடங்களாகக் கணந்து எரிவது போல இந்த வரலாறும் மக்களின் மனதில் எரிந்து கொண்டே இருக்கும். “26 இவ்வாறு போரினால் தோற்றவரிடம் ஏற்படும் அவமானம் காலம் கடந்தும் வேதனையைக்

கொடுக்கும் என்பதாக எழுதிச் செல்வதை அ.முத்துலிங்கம் படைப்புகில் காணமுடிகிறது.

முடிவாக

உலக இலக்கியச் சிந்தனைக் கூறுகள் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தின் படைப்புகளில் பரவலாக இடம் பெறுகின்றன. வினைத்தூய்மையின் கருத்துகளில் உலக எழுத்தாளர்களின் ஆளுமை மூலமாகவும் அந்த எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்கள் மூலமாகவும், போரில் வென்றவர்கள் மட்டும் பேசுபொருளாக இல்லாமல் வெற்றிக்காக முயன்று தோல்வி அடைந்தவர்களின் மனத்துயரங்களையும் பேசு பொருளாக்க வேண்டும் என்ற வகையில் அமைந்த சிந்தனைகள் மூலமாகவும், பயிற்சிக்களங்கள் மூலமாகவும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது என்பது இங்கே வெள்ளிடை மலையாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்பு

1. சாலை இளந்திரையன் - சிறுகதை செல்வம், (பக்.12-13), தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை -17, முதல்பதிப்பு -1960.
2. டாக்டர் மு.வ. - இலக்கிய மரபு, (ப.164), தாயக வெளியீடு, சென்னை -117, முதல்பதிப்பு -1968.
3. தமிழண்ணல் - புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, (ப.380), மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை-01, இருபத்து ஒன்பதாம் பதிப்பு - 20212.
4. மு.அருணாசலம் - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, (ப.375), பரதிநகர், சென்னை.
5. புலியூர்கேசிகன் - தொல்காப்பியம், உரைமுழுவதும், (ப.367), பாரிநிலையம், சென்னை-108, பன்னிரண்டாம் பதிப்பு-2003.
6. ச.மெய்யப்பன் - பாரதியார் கவிதைகள், (ப.423), தென்றல் நிலையம், சிதம்பரம் -1, பத்தாம்பதிப்பு - 2010.
7. .முத்துலிங்கம் - அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் தொகுதி -1, (ப.451), நற்றிணை பதிப்பகம், சென்னை-05, முதல்பதிப்பு -2016.
8. அ.முத்துலிங்கம் - அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் தொகுதி -1, (ப.456), நற்றிணை பதிப்பகம், சென்னை-05, முதல்பதிப்பு -2016.
9. அ.முத்துலிங்கம் - அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் தொகுதி -1, (ப.461), நற்றிணை பதிப்பகம், சென்னை-05, முதல்பதிப்பு -2016.
10. அ.முத்துலிங்கம் - அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் தொகுதி -1, (ப.463), நற்றிணை பதிப்பகம், சென்னை-05, முதல்பதிப்பு -2016.
11. சுஜாதா - தமிழ் அன்றும் இன்றும் (கட்டுரைகள்), (ப.139), உயிர்மை பதிப்பகம், சென்னை -18, இரண்டாம் பதிப்பு -2013.

12. பாரதியார் - பாரதியார் கட்டுரைத் தொகுப்பு, (ப.451), முல்லை நிலையம், சென்னை-117, முதல்பதிப்பு -1973.
13. அ.முத்துலிங்கம் - அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் தொகுதி -1, (ப.149), நற்றிணை பதிப்பகம், சென்னை-05, முதல்பதிப்பு -2016.
14. அ.முத்துலிங்கம் - அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் தொகுதி -1, (ப.164), நற்றிணை பதிப்பகம், சென்னை-05, முதல்பதிப்பு -2016.
15. அ.முத்துலிங்கம் - அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் தொகுதி -1, (ப.451), நற்றிணை பதிப்பகம், சென்னை-05, முதல்பதிப்பு -2016.
16. கா.சிவத்தம்பி - தமிழ் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், (ப.71), பாரிநிலையம், சென்னை-17, முதல்பதிப்பு -1975.
17. அ.முத்துலிங்கம் - அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் தொகுதி - 1, (ப.124), நற்றிணை பதிப்பகம், சென்னை- 05, முதல்பதிப்பு - 2016.
18. அ.ச.ஞானசம்பந்தன் - இலக்கியக் கலை, (ப.229), முல்லை நிலையம், சென்னை-17, முதல்பதிப்பு -2009.
19. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், பாடல்.112, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், கோயம்புத்தூர், முதற்பதிப்பு-2010.
20. அ.முத்துலிங்கம், கடவுளுக்கு வேலை செய்வார், பக்.226, காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில் -1, முதற்பதிப்பு - 2022.
21. பரிமேலழகார்: (உரை), திருக்குறள், மணிவாசகார் பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர், முதற்பதிப்பு-2004.
22. அ.முத்துலிங்கம், கடவுளுக்கு வேலை செய்வார், ப.302, காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில் -1, முதற்பதிப்பு - 2022.
23. அ.முத்துலிங்கம், கடவுளுக்கு வேலை செய்வார், ப.88, காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில் -1, முதற்பதிப்பு - 2022.
24. பாரதியார் கவிதைகள், தென்றல் பதிப்பகம், சிதம்பரம், ப.111, பத்தாம் பதிப்பு - 2010.
25. அ.முத்துலிங்கம், கடவுளுக்கு வேலை செய்வார், பக்.47- 48, காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில் -1, முதற்பதிப்பு - 2022.
26. அ.முத்துலிங்கம் - அ.முத்துலிங்கம் சிறுகதைகள் தொகுதி -1, (ப.126), நற்றிணை பதிப்பகம், சென்னை-05, முதல்பதிப்பு -2016.

ஆய்வு முயற்சிகளில் தெளிவத்தை ஜோசப்

அ.லெட்சுமணன்

இலங்கை.

மலையகம் என்பதில் தெரிகின்ற புவியியல் நோக்கில் மட்டும் அர்த்தம் கொள்கின்ற போது இது ஒரு குறுகிய பிரதேச வாதமாகப்படலாம். ஆனால் குறிப்பிட்ட எல்லையை அன்றிப் பெருந்தோட்டத்துறை என்னும் ஒரு குறிப்பிட்ட உற்பத்தி முறையைச் சார்ந்தது வாழ்கின்ற ஒரு மக்கள் குழுவின் இருத்தலை அவரதம் சமூக உணர்வு பிரங்கையை ஒரு தேசிய சிறுபான்மை இனத்தின் எழுச்சியையே மலையகம் எனும் இப்பதம் குறிக்கிறது.

“உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்” சிறுகதைத் தொகுப்பு முன்னுரையில் தெளிவத்தை ஜோசப்.

மேற்குறித்த உள்ளார்ந்த ஈடுபாட்டுடன் தன் படைப்பார்வத்தை சமூகம்சார் உந்துதலோடு இலக்கியம் படைத்த மலையகத்தின் முன்னோடி ஆளுமையாக தெளிவத்தை ஜோசப் கொள்ளப்படுகிறார். இவர் கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலாக மலையக இலக்கியத்திற்கு பெரும் பங்காற்றியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. இவருடைய எழுத்துகள் சிறுகதை, குறுநாவல் என்ற புனைவுகளோடும் விமர்சனம் மற்றும் திரைப்படம், தொலைக்காட்சி என்ற வகையில் தன் எழுத்துக்களை நிலைப்பெற செய்துள்ளார். பத்தி எழுத்துகள் வாயிலாக பல இதழ்களின் கனதியை உருவாக்குவதில் இவரது பங்கு சிறப்பிற்குறியதாகும். “ஜோசப்பின் சமூக நிலைப்பட்ட, ஆள் நிலைப்பட்ட பண்புகள் இவரது பண்புகள் இவரது பார்வையை கூர்மையாக்கியுள்ளன. அதாவது அந்த பண்பாட்டு வட்டத்தினுள் அதன் சிசுவாக வாழுகின்ற ஒருவர் அந்த பண்பாட்டின் அதன் அடிநிலைப் பண்பாட்டின் இயல்புகளை இனங்காண்பது சுலபமாயிற்று. இதனால் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் எழுத்துக்கள் மலையகத்தின் உள்ளக வாழ்க்கை நிலையில் ஏற்படும் உயிர்ப்புகளையும் மேல் நிலைப்பாட்டு அசைவியக்கித்தையும் நன்கு விளக்குகின்றன” என்பார் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி.

சிறுகதை எழுத்தாளர், நாவலாசிரியர், மேடைப்பேச்சாளர் என்று பரவலாக அறியப்பட்ட அளவிற்கு ஆய்வாளர், இரசனைக் கட்டுரையாளர் என்று தெளிவத்தை ஜோசப் அறியப்பட்டமை குறைவே, என பேராசிரியர் செ.யோகராசா அவர்களின் ஆதங்க வரிகளும் கவனிக்கதக்கதாகும்.

படைப்புலகில் படைப்பாளியாக முனைப்பு பெறுகின்ற தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் ஏனைய படைப்புகளை ஆய்வு செய்து ஆவணப்படுத்தும், ஆய்ந்தறியும் ஈடுபாட்டோடும் தன் எழுத்துலகை வியாபகம் செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாய்வு முயற்சிகளை தன் சமூகம் சார்ந்த வரலாற்று தடங்களோடும் ஒப்பிட்டு நகர்த்தியுள்ளமையை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறமைந்த அவரது ஆய்வு முயற்சிகள் தொடர்பில் அவரது பங்குபற்றலையும் ஆவணப்படுத்தும் வகையிலேயே அக்கட்டுரையின் உள்ளடக்கம் அமையப்பெற்றுள்ளது. மலையக இலக்கியத்தின் எழுச்சிக் காலமான அறுபதுகளுக்கு முன்பே எழுத்துலக வாழ்வில் தானும் உள்நுழைந்தவர். அன்று தொடக்கம் இன்று வரையில் படைப்பாளி என்பதற்கப்பால் கலை இலக்கிய செயற்பாட்டாளர் என்ற பரிமாணம் குறித்த அவர் மீதான கவனத்தையும் இக்கட்டுரை தொடர்ந்து பேச விளையும். படைப்புகள் பற்றியும், படைப்பாளர்கள் பற்றியும் ஆய்வு நோக்கோடு ஆவணப்படுத்தும் அன்னாரின் முயற்சி மலையக இலக்கிய செல்நெறியில் மிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது எனலாம்.

அறுபது தொடக்கம் மூன்று தசாப்த காலங்களாக படைப்புகளுக்குள் முழுவதுமாய் கவனத்தை செலுத்திய ஜோசப் அவர்கள் தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியில் இருந்து தன்னை ஓர் இலக்கிய ஆய்வாளராக நிலைமாறிகொள்கிறார். குறிப்பாக மலையகம் தன்னை ஆய்வுத்துறையில் ஆழப்பதிந்துக்கொள்ள எண்பதுகளில் தொடங்கிய நிலையில் தொண்ணூறுகளின் பின்பே பொருத்தமான காலச்சூழ்நிலை அமைந்தது எனலாம். குறிப்பாக சாரல் நாடன், மு.நித்தியானந்தன், சாந்திக்குமார், ஜோதிக்குமார் ஆகியோரது ஆய்வு ரீதியான முயற்சிகள் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். தொடர்ந்து தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியில் (1997) மத்திய மாகாண இந்து கலாசார அமைச்சராகவிருந்த திரு. வீ.புத்திரசிகாமணி தலைமையில் இடம்பெற்ற மலையக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு முயற்சி, ஆய்வுத்துறையில் மலையகம் மேலும் தடம்பதித்துக்கொள்வதற்கு உந்துசக்சியாக அமைந்தது எனலாம்.

மலையக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு முன்னோடி நிகழ்வாக மலையகத்தில் கண்டி, மாத்தளை, அட்டன், நாவலப்பிட்டி ஆகிய நகரங்களில் ஆய்வரங்குகள் இடம்பெற்றன. அவ்வாய்வரங்குகள் மலையக கலை, இலக்கிய தடயங்களை மீட்டிப் பார்க்கும் அரங்குகளாக அமைந்தமை சிறப்பம்சமாகும். அவ்வரங்கொன்றில் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் ஆய்வு முகத்தை தரிசிக்க முடிந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். “மலையக இலக்கியத்திற்கு கிறிஸ்தவர்களின் பங்களிப்பு

எனும் தலைப்பில் தனது ஆய்வுரையை நிகழ்த்தினார். கிறிஸ்தவ வாதத்தோடு தலைப்பு தொடங்குகிறதே என்ற விமர்சனத்தோடு அரங்கினுள் நுழைந்தவர்கள், தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் உரையின் பின்னர் தெளிந்த முடிவோடு அரங்கை விட்டுச் சென்றிருப்பார்கள் என்பது திண்ணம். “செந்தமிழ் கற்றோம்பிய சீர்சால் கிறிஸ்தவர்கள் பைபிளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து இந்தத் தமிழ் மொழிக்கு எத்தனை சக்தி இருக்கிறது என்பதை நிரூபித்துக் காட்டினார்கள்” என்பார் தெளிவத்தையார். உலக வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சி காலம், அச்ச இயந்திர கண்டுப்பிடிப்பு காலத்தோடு உலக மொழிகளின் வளர்ச்சியில் எத்தனை தாக்கம் செலுத்தி அவற்றின் வளர்ச்சியில் எத்துணை தாக்கம் செலுத்தி அவற்றின் வளர்ச்சியில் உறுதுணையாக இருந்திருக்கிறது என ஆழமான வாதத்தோடு அவருடைய முன்வைப்புகள் தொடர்கின்றன. இது உலக மொழிகளின் ஆற்றுகையை நிரூபணம் செய்கின்ற முனைப்புகளுடன் மேலும் கருத்துகள் பகிரப்பட்டன. தமிழிலே செய்யுள் வடிவங்கள் உரைநடையாக மாறுகின்ற நிலைபற்றி ஆழமாகவே இவரின் பார்வை அமைந்திருந்தது.

1860களில் இலங்கையின் முதலாவது மலையக எழுத்தாவணமாக ஆப்ரகாம் ஜோசப்பின் “கோப்பிக்காட்டுக்கும்மி” கொள்ளப்படுகிறது. இது பெருந்தோட்டப் பொறிமுறையில் முதலாளிகளின் பக்கம் சார்ந்த பரப்புரையாக அமைந்தாலும் கூட இதுவே முதல் பதிவாக அறியப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந் நூலில் ஆப்ரகாம் ஜோசப்

“ஓ கோப்பி பயிரே

உலகின் விந்தை நீ

உனக்குறிய எசமானர்களை நாடி

பொற்குவை மிகுந்தோரைக்

கொணர்ந்திங்கு சேர்த்தாய்

ஓ கோப்பிப் பயிரே

சின்னஞ்சிறு.....”

எனத் தொடங்கி கோப்பியின் சிறப்பையும், உழைப்பவர்களின் பங்கு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை தொடக்க பாடல்களில் அறியலாம். இவ்வாறே மலையகத்தின் முதலாவது நாவலாக மலையகத்தின் சுந்தரமீனாள் அல்லது காதலின் வெற்றி

முப்பதுகளில் வெளிவருகிறது. அதனை எழுதியவர் ஏ.போல் கிறிஸ்தவரே. தொடர்ந்து இன்று வரை கிறிஸ்தவ இலக்கிய ஆளுமைகளை பதிவு செய்வதையும் நோக்காகக்கொண்டதாகவே அவ்வாய்வு முயற்சி அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையக இலக்கியப் பரப்பினுள் துரைவியினுடைய பிரசன்னம் தெளிவத்தை ஜோசப்பினுடைய ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு தூண்டுதலை ஏற்படுத்தியதனை அறிய முடிகிறது. மலையக இலக்கியம் வெளியீட்டுத்துறையில் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களின் பிரவேசம் எண்பதுகளில் படைப்புகளை நூலாக்கும் பணி தொன்னூறுகளில் தீவிரமடைகிறது. தொன்னூறுகளின் இறுதியில் மலையக சிறுகதைகள் இரண்டு நூல்களாக தொகுக்கப்படுகின்றன.

1. மலையக சிறுகதைகள்

2. உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்

இந்த இரு நூல்களின் தொகுப்பிற்கு பிரதான செயற்பாட்டளராக துரை விஸ்வநாதன் அவர்களால் தெளிவத்தை ஜோசப் தெரிவு செய்யப்படுகிறார். உண்மையிலும் இந்தப் பணிக்கு பொருத்தமான ஒருவராக தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களை தெரிவு செய்திருக்காவிட்டால் இப்பணி இவ்வாறு ஒரு முழுமையை அடைந்திருக்குமா? என்பது சந்தேகமே! இத்தொகுப்பினுள் கால அடிப்படையில் சகல பிரதேசங்களையும் அறிந்து மலையகம் பற்றி பேசுபொருளாக அமைந்த கதைகள், கதை அமைத்தவர்கள் அடையாளமாக ஆவணப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இந்த அனுபவங்களோடு மலையக சிறுகதை வரலாற்றை ஆய்விற்குட்படுத்தி ஆவணமாக்குகின்ற பணி மிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இந்த வரலாற்றை ஆவணப்படுத்தும் முனைப்பில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடராக எழுதி வந்துள்ளார். பின்னாளில் இதன் தொகுப்பாகவே “மலையக சிறுகதை வரலாறு” எனும் நூல் துரைவி வெளியீட்டகத்தின் வெளியீடாக வெளிவந்தது. இந்த ஆய்வு தொடர் பற்றி தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக தொழிற்பட்ட ராஜபூநீகாந்தனின் பின்வரும் வரிகள் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். “ஓர் இனம் இன்றேல் இனக்குழுமம் தனது வரலாற்றைத் தானே எழுதும் போது மட்டுந்தான் வரலாற்று வழக்கள் ஏற்படுவதை தவிர்க்க முடியும். இந்த வகையில் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களால் எழுதப்பட்ட மலையக சிறுகதை வரலாறு பல உண்மைகளை வெளிக்கொணர்ந்து ஆவணப்படுத்தியுள்ளது. இது வெறுமனே ஓர் வரட்டுத்தனமான வரலாறாக அமையாது. நடைமுறை நிகழ்வுகளோடு கூடிய நெகிழ்ச்சியான வாசிப்பதற்கு சுவையான படைப்பாக அமைந்துள்ளது. இந்த

சிரமமான பணியினைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு இவர் பல்வேறு தேடல்களையும் ஆய்வுகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.”

மலையக சிறுகதைகளின் தொடக்க காலம், 1920 - 1969 இடைப்பட்ட முன்னோடிகளின் காலம், அறுபதுகளின் பின் என்றவாறு மலையக சிறுகதைகளை கால அடிப்படையில் வரலாற்றை பதிந்திருப்பதைக் காணலாம். ஆய்வு நெறியியலுக்குரிய முறைகளுடன் ஒப்பிடும் போது அந்த நெறிமுறைகளுக்கு உட்படாது வாக்குமூலமாக அமைந்துவிடுகின்றன. அவ்வாக்குமூலங்கள் சான்றுகளுடன் உள்ளடக்கப்படுவதுதான் இவரின் தனித்துவமாக விளங்குகிறது. பின்னாளில் மலையக சிறுகதைகள் தொடர்பில் பல ஆய்வுகள் வெளிவந்திருந்தாலும் கூட இவரின் பார்வையை விடுத்து அல்லது தவிர்த்து எதுவும் எழுதப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மலையக சிறுகதைகளை ஆய்வு செய்வதற்கு துணியும் போது இவரின் பதிவுகளை விடுத்து இவ்வாய்வை மேற்கொள்ள முடியாது என்பதை திண்ணமாக கூறலாம்.

“தெளிவத்தை ஜோசப் பத்தி எழுத்துக்களிலேயே அதிக ஆர்வம் காட்டியவராகவும், அதன் பரிமாணமாகவே அவரை பார்க்க முடியும் என இவரின் பத்தி எழுத்துக்கள் பற்றிய பார்வையை செலுத்திய மல்லிகைப்பூ சந்தி திலகரின் கூற்று கவனிக்கத்தக்கது. படைப்பிலக்கியத்தில் தான் ஈடுபாடு கொண்ட துறை மீது அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டின் சாட்சியங்களாகவே அவரது வாக்குமூலங்கள் அமைந்துள்ளமை தக்க சான்றாகும். உலகில் உரை நடையின் தோற்றம் வளர்ச்சி, தமிழ் மொழியில் வளர்ச்சி என துள்ளியமான புரிதலுடன் மலையக சிறுகதைகள் சார்ந்து தன்னை அணுகச் செய்த அந்த அணுகுமுறை சிறப்பானதாகும்.

புனைவுகளில் நாவல் தொடர்பிலான அவரது ஈடுபாட்டின் விளைவாக “காலங்கள் சாவதில்லை” நாவலூடாகவே தன் முதல் பிரசவத்தை நிகழ்த்தியிருந்தார். பின்னர் பாலாயி தொகுப்போடு வந்த மூன்று நாவல்களோடு “குடை நிழல்”, “நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கின்றோம் அல்லது 1983” நாவல்களை பிரசவிக்கிறார். இவருடைய நாவல்கள் இலங்கையின் பிரதான இதழ்களில் பிரசவம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்த நாவல் துறை பங்களிப்போடு நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சி குறித்த தேடலில் பெற்ற தரவுகளை ஆய்வுப் பார்வையில் பதிய முனைகிறார். இதன் விளைவாக 2005 துரைவி நினைவுரையில் நாவல் பற்றிய பார்வை செலுத்துகிறார்.

1876 வேதநாயகம் பிள்ளையின் “பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்” தமிழில் தோன்றிய முதல் நாவலாகக் கொள்ளப்படுகிறது. 1885இல் உருவான

சித்திலெவ்வையின் “அசன்பே சரித்திரம்” இலங்கையின் முதல் நாவலாக கொள்ளப்படுகிறது. இலங்கையிலிருந்து வெளியான “காவலப்பன்” நாவலே முதல் நாவலென “செங்கை ஆழியான் நிறுவ விளைந்தார். மலையக நாவல் துறையின் முன்னோடிகளாக ஏ.போல், நெல்லையா, நடேசய்யர் போன்றோர் விளங்குகிறார்கள், 1924 தொடக்கம் 2010 வருடம் வரையில் 51 மலையக நாவல்களை பட்டியல் படுத்தி அவற்றின் படிமுறை வளர்ச்சியினை நோக்குகின்ற வகையில் இவரது இத்துறை ஆய்வுகள் கணதி பெறுவதைக் காணலாம். மலையக நாவல்கள் தொடர்பில் பேராசிரியர் க.அருணாசலம், பேராசிரியர் செ.யோகராசா ஆகியோரின் பார்வைகள் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். நாவல் இலக்கியம் தொடர்பில் பொதுப் பார்வையில் விஞ்சி நிற்கின்ற பேராசிரியர் கைலாசபதியின் அணுகுமுறையோடு ஒப்பிடுகின்ற தன்மையையும் இவரது எழுத்துகளில் உணர முடிகிறது.

புனைவுகளில் நாவல், சிறுகதைகள் அச்சேறுகின்ற இதழ்கள் பற்றிய கவனத்தை தெளிவத்தை ஜோசப் பதிவு செய்ய விரும்பியதன் பின்னணியில் இதழியல் பற்றிய அவரது எழுத்துருவாக்கங்களைக் காணலாம். இதழியல் பற்றிய அவரது எழுத்துகளை பின்வரும் அடிப்படையில் நோக்கலாம்.

1. மலையக இலக்கியமும் இதழியலும்.
2. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இதழியலும் இலக்கியமும்.

மலையக இலக்கியமும் இதழியலும்

மலையகத்திலிருந்து வெளிவந்த இதழ்களில் முதலாவது லாரி கிருஸ்ணாவின்னுடைய ஜனமித்ரனே தொடங்கியது என சாரல் நாடன் குறிப்பிடுவார். அதைத் தொடர்ந்து 1960 வரையில் 85ற்கு மேற்பட்ட இதழ்கள் மலையகம் என்ற பிற்புலத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ளன. இவற்றில் “தேசநேசன்”, “தேசபக்தன்” போன்ற நடேசய்யரின் இதழ்களும் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். மலையக நாவல் இலக்கியத்திலும் முன்னோடியாக இனங்காணப்பட்ட எச்.நெல்லையாவின் “ஜனநீதிகள்” (1928) இதழும் குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் 1930இல் எச். நல்லையா அவர்களைக் கொண்டே வீரகேசரி தனது பயணத்தை தொடங்கியது. அவ்வாறே தினகரன் இதழ் மயில்வாகனம் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு தனது பயணத்தை 1932இல் தொடங்குகிறது.

மலையக இதழ்களை பட்டியல் படுத்தும் பொறுப்பில் சாரல் நாடன் அவர்களின் பங்கு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். அவ்வாறே “மலையக தமிழ் சஞ்சிகைகள்” எனும் தலைப்பில் இரா.சர்மிளாதேவியின் ஆய்வுத் தொகுப்பு நூல்

குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மலையக இதழியல் துறையில் முக்கிய ஆவணமாக திகழும் இந்நூலில் ஈழத்து இதழியல் தொடர்பிலான பதிவுகளையும் உள்ளடக்கியிருப்பது சிறப்பம்சமாகும். தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் இதழ்களை பட்டியல் படுத்தும் அதே வேளை 60களின் பின்னர் மலையக இலக்கியத்தின் எழுச்சிக்கு துணை நின்ற இதழ்கள் மீது அதீத கவனம் செலுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்த இதழ்களோடு தான் கொண்டிருந்த தொடர்புகளை அனுபவ பதிவுகளாக்கியிருப்பதை அறிய முடிகிறது. இதில் இலங்கையின் தேசிய இதழ்களான வீரகேசரி தோட்ட மஞ்சரி, குறிஞ்சி பரல்கள் என்றவாறு பக்கங்களை ஒதுக்கியும், பின்னாளில் தினகரன் இதழ் மலையகம் குறித்து வழங்கிய முக்கியத்துவத்தையும் இவரது வாக்குமூல வரிகள் சான்றுகளாகின்றன. மலையக புனைக்கதை வளர்ச்சியில் “மாலைமுரசு” இதழின் வருகை பங்களிப்பு தொடர்பில் மிக முனைப்பாக இவரது எழுத்துகள் பேசுகின்றன. “மல்லிகை” இதழின் மலையகம் குறித்த நேசப்பார்வை “ஞானம்” இதழின் மலையகம் குறித்த அனுபவ பார்வைகளை தொடர்பிலான பதிவுகளை காணலாம். “தாய்வீடு” இதழின் ஊடாக இப்பதிவுகளை வெளியிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இதழியலும் இலக்கியமும்

இலங்கையின் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இதழ்களின் பங்குபற்றல் குறித்து நீண்ட பதிவை தெளிவத்தை ஜோசப் பதிகிறார். கதைச்சொல்லி என்பதற்கப்பால் வரலாற்று சொல்லியாக ஆய்வுப் பார்வையில் முன்வைக்கத் தெரிந்த லாவகம் இவரில் சிறப்பம்சமாகும். “இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இதழியலும் இலக்கியமும்” எனும் தலைப்பில் நூலாக்கும் முயற்சியில் மூன்றாவது மனிதன் என்ற அமைப்பு ஈடுபடுகின்றமையும் தெளிவத்தையிலாளர்களுக்கு மகிழ்வைத்தருகின்ற விடயமாகும். நாளிதழ்கள், வார இதழ்கள், மாத இதழ்கள், பருவகால இதழ்கள், சிறப்பிதழ்கள் என்ற வகையில் இலக்கியத்திற்கு இவ்விதழ்களின் பங்களிப்புகள் தொடர்பான பதிவுகள் தொடர்கின்றன. அவ்வாறே அண்மைக்கால தினக்குரல், நவமணி போன்ற இதழ்களின் பங்களிப்புகள் குறித்தும் வியந்து பேசுகிறார். இத்தொடரை எழுத நிறுத்தியதன் பின்னர் அண்மைய இதழியல் பதிவுகளுக்குறிய ஆவணப்படுத்தல் பதிவில் வெற்றிடத்தை உணரமுடிகிறது.

புனைவுகள், இதழ்கள் தொடர்பிலான ஈடுபாட்டின் காரணமாக இத்துறைசார் நிபுணத்துவத்தை தான் வளர்த்துக்கொள்கிறார். இதன் விளைவாக இத்துறைகளோடு தொடர்புபட்ட இவரது கட்டுரைகள், உரைகள் மிகக் கவனத்தை பெறுகின்றன.

1. அமரர் இரா.சிவலிங்கம் அவர்களின் நினைவுப் பேருரையாக அமைந்த “மலையகம் எனும் அடையாளம் - மலையக இலக்கியத்தின் வகிப்பங்கு”.
2. சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு - 2011 (இலங்கை) சிற்றிதழ் அரங்கில், “இலங்கையில் சிற்றிதழ்கள் வரலாறும் வளர்ச்சியும்”.
3. காந்தி கிராம கிராமியப் பல்கலைக்கழகம் - இந்தியா, ஆஸ்திரேலிய தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் - சிட்னி, மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் - இலங்கை இணைந்து நடாத்திய “இலங்கை மலையகத் தமிழ் இலக்கியங்களும் கலைப் பண்பாட்டு வடிவங்களும்”, பன்னாட்டு கருத்தரங்கின் மலையக சிறுகதை அரங்கில் “மலையக புனைக்கதை இலக்கியத்தின் செல்நெறிகள்”.
4. 2017 உலகத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரை “சிறுகதை, நாவல் பரவலான இலக்கியங்கள்” எனும் தலைப்பில் ஆற்றிய ஆய்வுரை.
5. “இலக்கிய சந்திப்பு 47” பன்னாட்டு நிகழ்வில் இதழியல் அரங்கில் தலைமையுரை.
6. 2003 காலச்சுவடு தமிழினி மாநாடு - இந்திய விஜய உரை.
7. 2013 விஸ்னூபுரம் விருது பெற்றுக்கொண்ட அரங்கில் உரை.
8. 2000ஆம் வருடம் கனடா, லண்டன் போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளில் இலக்கிய அரங்குகளில் உரை.
9. நீர்வை பொன்னையன் “விபவி” நிகழ்வில் மலையக எழுத்தாளர்களின் பங்கு எனும் தலைப்பிலான உரை.

மேற்குறித்த உரைகள் தெளிவத்தையாரின் ஆய்வு முகத்திற்கு தக்க சான்றான ஆதாரங்களாகும். அவ்வாறே இவ்விடயங்களை ஒட்டியவாறு இதழ்களில் வெளிவந்த,

1. டொமினிக் ஜீவாவும் மலையக இலக்கியமும்
2. ஞானம் 10 இதழ்கள் ஓர் பார்வை
3. ஞானம் 100வது இதழில் மலையக இலக்கியம் எனும் கட்டுரை
4. கனடாவில் வாழும் தமிழ் (300)
5. நானும் ஜீவாவும்

போன்ற எழுத்துருக்கள் கவனிக்கத்தக்க பதிவுகளாகும்.

அறுபதுகளில் எழுத்துலக பிரவேசித்து தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள் தன்னை படைப்பாளியாக, பத்தி எழுத்தாளராக, ஆய்வாளராக தகவம் அமைத்துக் கொண்டதன் வரிசையில் தன்னை இலக்கிய செயற்பாட்டாளராகவும் நிலைநிறுத்திக் கொள்கிறார். அதன் வாயிலாக தன் இலக்கிய பணியை, இலக்கிய ஆளுமையை

வாசகர்களிடத்தில் ஊடுகடத்துவதில் லாவகத்தை உணர்கிறார். அந்த வகையில் பல அமைப்புகளோடு தொடர்பை பேணுவதிலும் நிர்வாகியாக அமைப்பு சார் தொழிற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதற்கும் வாய்ப்புகள் அமைந்தன எனலாம்.

இதழியல் நண்பர்களுடன் கொண்டிருந்த நேச நட்பு சமகால இலக்கிய நட்புகளுடனும் விரிவடைந்த நிலையில் வயதுகள் கடந்து, இனங்கள் கடந்து, நாடுகள் கடந்து நேச நட்பு வட்டாரத்தை கட்டியெழுப்பியுள்ளமை வியதகு விடயமாக உள்ளமை கவனிக்கதக்கது. மிக நீண்ட காலமாக மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை அலங்கரித்த அன்னார் தான் இறக்கும் வரையில் இப்பதவியில் இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1967இல் அம் மன்றத்தின் செயலாளராக பதவியிலிருந்த போது கண்டி செய்தி நாகலிங்கம் தலைவராக செயற்பட்டுள்ளார். இக்காலத்தில் கண்டியில் புதுமைப்பித்தன் விழாவை முன்னின்று நடத்தினார். இந் நிகழ்வில் சிறுகதையாளர் கு.அழகிரிசாமி கலந்துக்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வாறே எழுத்தாளர் சங்கத்துடனான தொடர்பு, மலையக கலை இலக்கிய பேரவையுடனான தொடர்பு என்பவற்றை குறிப்பிட்டு கூறலாம். அவ்வாறே கொடகே நிறுவனத்துடன் இணைந்து செயற்படுவதும் தமிழ், சிங்கள எழுத்தாளர்களுடன் இணைந்த செயற்பாடுகளும் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும்.

மலையக சேவை, லக்கிலேண்ட் முத்தையா இணைந்து நடத்திய சிறுகதைப் போட்டி, துரைவி - தினகரன் சிறுகதைப் போட்டி போன்றவற்றின் பிரதான நடுவராக கடமையாற்றி சிறுகதை ஆளுமைகளை இனங்காட்டிய அந்த பணி இவரது இலக்கிய செயற்பாடுகளில் மிக முக்கிய மைல்கல்லாகும். கடல் கடந்த நாடுகளில் புலம் பெயர் தமிழர்களால் மேற்கொள்ளப்படும் அமைப்புகளுடனான தொடர்புகளும் குறிப்பாக தாய் வீடு, மூன்றாவது மனிதன் போன்றவற்றுடனான தொடர்புகளும் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும்.

சமகாலத்து எழுத்தாளர்களையும், வளர்ந்துவரும் எழுத்தாளர்களையும் தன்னுடைய முன்னுரை, அணிந்துரை எழுத்துகள் ஊடாக தூண்டிய அந்தப் பணியும் மிக முக்கியத்துவம் பெற்றதாகும். அவ்வெழுத்தாளர்களின் நம்பிக்கையை விரிவுப்படுத்த, பக்குவப்படுத்த, வலிமைப்படுத்த, சீர்படுத்த அமைந்த எழுத்துகள் நாற்பத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களில் இடம்பெற்றிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அம்முன்னுரை, அணிந்துரை வரிகள் ஆய்வார்ந்த நோக்கில் அமையப்பெற்றிருப்பதும் சிறப்பம்சமாகும். சிறுகதை, நாவல், இதழியல் ஆகிய துறைகளோடு கவிதை, பத்தி, வரலாறு, சிறுவர் இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு போன்ற நூல்களுக்கு வழங்கிய

அணிந்துரை வரிகள் அத்துறைகளில் அத்துறை சார்ந்து அவர் கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டையும், புலமையையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன. அவ்வாறான நூல்களில் சி.வேராவின “மலைமேகம்”, கனிவுமதியின் “அப்புறமென்ன” ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகள், அகலங்கனின் “முற்றத்து கரடி” சிறுவர் இலக்கியம், லெனின் மதிவானத்தின் திறனாய்வு கட்டுரைத் தொகுப்பான “ஊற்றுக்களும் ஓடங்களும்” தமிழகனின் ஆய்வுக் கட்டுரைத் தொகுப்பான “மலையகமும் மறுவாழ்வும்” வரலாற்று மொழிபெயர்ப்பு நூலான “கசந்த கோப்பி” திக்குவலை கமால் மொழிபெயர்த்த சுனில் சாந்தவின் சிறுகதைகள் “சுடுமணல்” பியதாச வெளிக்கண்ணகேயின் மூலத்தில் உருவான “அவன் ஒரு ஆர்வ சிறுவன்” மலரண்பனின் மொழிப்பெயர்ப்பு நாவல், வடபுலத்து எழுத்தாளர்களான இராஜநாயகத்தின் “சொந்தமண்” இரத்தினவேலோனின் “புதிய பயணம்”, “நிலாக்காலம்” இஸ்லாமிய எழுத்தாளர்களான ஜின்னா சரீபுதீனின் “கருகாத பசுமை” அஸ்ரப் சிகாப்தீனின் “விரல்களின் பிரார்த்தனை” அல் அஸ்மத்தின் “அறுவடைக் கனவுகள்” போன்ற நூல்களுக்கான அணிந்துரை வரிகள் இலக்கிய உலகில் அன்னார் ஆழத்தடம் பதித்துள்ளமையை உணர முடிகிறது. பத்தி எழுத்து நூல்களான மல்லியப்பூ சந்தி திலகரின் “மலைகளைப் பேச விடுங்கள்” ஜீவா சதாசிவத்தின் “அலசல்” போன்ற நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும்.

தெளிவத்தை ஜோசப் மலையக இலக்கியத்தின் செல்நெறியை அதன் கனதியை அளவிடுவதற்கு ஏற்றாற்போல் அதனை ஆவணப்படுத்தியிருக்கிறார். அவருடைய எழுத்துகள் ஆய்வு நெறிமுறைகளை ஒத்ததாகவோ, ஆய்வு நியமத்துக்கு அனுசரித்ததாகவோ இல்லாமை குறித்து இத்துறை விமர்சகர்களால் பலவீனப்படுத்தி பார்க்கலாம். ஆனால் நியமத்தின் அடிப்படையில் ஆய்வை மேற்கொள்கின்ற நியம ஆய்வாளர்கள் இவரது எழுத்துகளை தவிர்த்து எந்த முடிவினையும் வரலாற்று பிழையில்லாமல் பெற முடியாது என்பது திண்ணமே. ஆய்வுத்துறையும் வளர்ச்சியடைந்து வரும் துறை என்ற வகையில் அதன் படிமுறையில் பல்வேறு மாறுதல்களை கட்டமைத்து வந்துள்ளன. அந்த கட்டமைப்புக்கு ஏற்ப இவரது நுட்பமும் எதிர்காலத்தில் சிபாரிசு செய்யப்படலாம். வழக்கு விசாரணை ஒன்றில் பிரதிவாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டாலும் கூட நேரடி சாட்சியங்களின் வாக்குமூலங்கள் வழக்கின் தீர்ப்பை நிர்ணயம் செய்து விடுகிறது. அவ்வாறே புனைவில் ஆழ்த்தடம் பதித்த தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களின் எழுத்து உள்ளதை உள்ளவாறு பதிந்ததில் நிகரற்ற ஒருவராக நிமிர்ந்து நிற்கிறார். அவரது ஆய்வார்ந்த பார்வையில் உருவான எழுத்துகள் சில மாத்திரம் நூலுருவம் பெற்றுள்ளன. அவரது உரைகள், இதழ்களில் வந்துள்ள

எழுத்துகள் தொகுக்கப்பட்டு நூல்களாக்கப்படல் வேண்டும். அதனுடாக மலையக இலக்கியம், சமூகம் தொடர்பிலான ஆய்வு செல்நெறியை இலகுபடுத்தி அணுகவும், வலிமைப்படுத்துவதற்கும் வாய்ப்பாக அமையும் எனலாம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. துரை விஸ்வநாதன். (1997) உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், துரைவி வெளியீட்டகம்.
2. துரை விஸ்வநாதன். (1997) மலையக சிறுகதைகள், துரைவி வெளியீட்டகம்.
3. துரைவி நினைவு பேருரைகள் (2016) துரைவி வெளியீட்டகம்.
4. தெளிவத்தை ஜோசப். (2000) மலையக சிறுகதை வரலாறு, துரைவி வெளியீட்டகம்.
5. தைதனராஜ் (2017) மலையகம் பல்பக்க பார்வை, அமரர் இரா.சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த குழு.
6. அருணாசலம். க (1990) மலையக தமிழ் நாவல்கள், குமரன் புத்தக இல்லம்.
7. மலையக தமிழாராய்ச்சி மாநாடு ஆய்வுக்கட்டுரைகள், (1997) இந்து கலாசார தமிழ்க் கல்வி அமைச்சு, மத்திய மாகாணம், கண்டி.
8. சாரல் நாடன் (1990) மலையக இலக்கியம் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், சாரல் வெளியீட்டகம்.
9. மதிவானம் லெனின் (2012) ஊற்றுக்களும் ஓடங்களும், பாக்கியா பதிப்பகம்.
10. முரளிதரன். சு (2000) மலையக இலக்கிய தளங்கள். சாரல் வெளியீட்டகம்.
11. நித்தியானந்தன். மு (2014) கூலித்தமிழ், கீரியா பதிப்பகம்.
12. ஞானசேகரன். தி (2008) ஞானம் 100வது சஞ்சிகை.

ஈழத்துக் கவிதைகளில் பெண்ணிய சீநாக்கு

முனைவர் சி.வனஜா

திருநின்றவூர்.

எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் ஈழத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள் நிலை, அவர்களின் பல்வேறு பிரச்சினைகள், பெண்விடுதலை, போர் சூழல்களில் பெண்கள் சந்திக்கும் சிக்கல்கள் முதலிய கருத்துகளைக் கொண்ட கவிதைகள் வெளிவரத் தொடங்கின. இதனை ஈழத்துப் பெண்கள் கவிதைகளின் வழி வெளிப்படுத்தக் கூடியதாக உள்ளது. அன்று முதல் இன்றுவரை பெண்களின் பங்களிப்புகள், ஈழத்து கவிதைப் படைப்புகளில் பல பரிணாமங்களைப் பெற்று வளர்ந்துள்ளன எனலாம். இப்பெண்களில் பலர் கவிதையினைத் தமக்கான வெளிப்பாட்டு ஊடகத் தளமாகக் கொண்டு காணப்படுவதைக் கவனிக்கத்தக்கது.

பெண்களின் கவிதை தொடக்கமானது பல வகையிலும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பன்முகத்தன்மையை வழங்கியுள்ளது என்றால் அது மிகையாகாது. காலனித்துவக் காலத்தின் தொடக்கத்தில் பெண்கள், தங்களைச் சார்ந்த வாழ்க்கையின் நிலையைக் கூறும் வரதட்சணைப் பிரச்சினை, கல்வியில் பின்னடைவு முதலான கருத்துகளைப் பெரிதும் மையப்படுத்தப்பட்டே இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள். ஆனால் 1970களுக்குப் பிறகு பெண்கள் வாழ்க்கையில் நித்தம் நித்தம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை மிக ஆழமான விமர்சனத்துக்கும், ஆய்வுக்கும் உட்படுத்தப்படுகின்ற நிலை உருவாகியது. அந்த வகையில், பெண்களின் சமூக நிலைமை, அவர்களின் இருப்பு, ஆண், பெண் சமத்துவம் இல்லாத உறவின் பல்வேறு பரிணாமங்கள், பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகள், ஆணாதிக்க ஒடுக்குமுறைகள், பெண்களின் உணர்வு வெளிப்பாடுகள் எனப் பல்வேறு தளங்களிலும் பெண்கள் தமது கவனத்தைக் குவிக்கத் தொடங்கினர். அவற்றைத் தமது கவிதைகளின் வழியே வெளிக்காட்டினர். அவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்தினர், தமது எதிர்ப்பையும் மறுப்பையும் சுட்டிக்காட்டினர். அவர்கள் தங்களின் பிரச்சினைகளுக்காக மட்டுமின்றி சமூக, தேசிய, உலகளாவிய பிரச்சினைகள் தொடர்பான தமது விமர்சனங்களை முன்வைத்ததோடு, அநீதிகளுக்கும் அடக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான தமது குரலை ஓங்கி ஒலிக்கச் செய்தனர். சமுதாய ஒழுங்கமைப்பில் தமது தீர்க்கமான பங்களிப்பு குறித்த ஆழமான தமது புரிதலையும் செயற்திறனையும் கவிதைகளின் மூலம் பதிவுசெய்தனர்.

சொல்லாத சேதிகள் என்னும் நூலில் பத்து பெண் கவிஞர்களின் இருபத்துநான்கு கவிதைகள் மட்டும் இக்கட்டுரையின் எல்லையாக அமைகின்றது. அவற்றில் அ.சங்கரி, சி.சிவரமணி, சன்மார்க்கா, ரங்கா, மதூறா.ஏ.மஜீட், ஔவை, மைத்ரேயி, பிரேமி, ரேணுகா நவரட்ணம், ஊர்வசி ஆகியோர்கள் கவிதைகள் எழுதியுள்ளனர். இக்கவிதைகளில் பண்பாட்டு ரீதியாக பெண்களை ஒடுக்கப்படுதலையும், அவ்வொடுக்குதலில் இருந்து வெளிப்படக்கூடிய வழிகளையும், போர்களின் மூலம் நித்தம் நித்தம் அனுபவிக்கும் வலிகளையும் எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றனர் என்பதை ஆராய்வதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் காதல் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரையில், அவை பெரும்பாலும் ஆண்களால் பாடப்படுபவை, ஆண்கள் தம்மைப் பெண்களாகப் பாவனை செய்து பாடியவை என்ற இரு போக்குகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன (சங்க இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம்). தமது காதலுணர்வைச் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்துவது பெண்களின் இயல்புக்கு மாறானது என்ற கருத்துநிலையே அக்காலத்தில் மேலோங்கி இருந்தது. அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு பெண்களுக்குரியன என்பன போன்ற கருத்தியல்கள் சமூகத்தில் வேரூன்றியிருந்தன. அந்த வகையில் சங்க காலப் புலவர்களில் அகநானூறு, குறுந்தொகை போன்ற நூல்களில் காதல் பாடல்களைப் பாடியுள்ள ஔவையார், வெள்ளிவீதியார், காக்கைப்பாடினினார் போன்றோரும், பக்தி காலத்தில் நாச்சியார் திருமொழி, திருப்பாவை போன்றவற்றைத் தந்த ஆண்டாள் போன்றோர் காதல் உணர்வை வெளிப்படுத்திப் பாடிய தமிழ்ப் பெண்களில் முக்கியமானவர்கள்.

காதல் என்ற அக உணர்வு மனித உயிர்களிடத்தில் இருபாலருக்கும் சமமானவை. என்றபோதிலும் காதலைச் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்துவதில் 'பெண்' காலங்காலமாகப் பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளைச் சந்தித்தே வந்துள்ளாள் என்பது மறுக்கப்பட முடியாத உண்மையாகும்.

இருப்பினும் காலப்போக்கில் பெண்கள் தமது காதலுணர்வை, அதன் பல்வேறுபட்ட அனுபவங்களைச் சுதந்திரமாகத் தமது படைப்புக்களில் வெளிக்கொணரத் தொடங்கினர். இத்தகைய காதல் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரையில் அவை ஆண்களின் காதல் கவிதைகளில் இருந்து பெரிதும் வேறுபடுகின்றன எனலாம். பெண்மீதான ஆணின் காதல் உணர்வு வெளிப்பாட்டிலிருந்து பெரிதும் வித்தியாசப்பட்டு பெண்ணின் காதல் உணர்வு

தனித்தன்மையோடு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. பெண்களின் சுய இருப்பு, போலித்தன்மை அற்ற மெய்யுணர்வு, சுயமரியாதை, ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமத்துவமான காதல் முதலான தனி அடையாளங்களை வெளிப்படுத்துவனவாய் காதல் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. பிரிவுத்துயரை வெளிப்படுத்தும் கவிதைகளில் கூட பெண்ணின் தவிப்பும் இரங்கலுணர்வும் மிக நுணுக்கமாக வெளிப்படுத்தப்படுவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மேற்சட்டிய கருத்துகளின் படி,

“...உன் அன்பு கடலில் முக்குளிக்கும் நான்

எதிர்காலத்தை எண்ணி

சந்தப் பொருளாக மாறும் நாளை

எதிர்நோக்கி

மூர்ச்சை அடைகிறேன்”

(அந்த நாளை எண்ணி - சொல்லாத சேதிகள்)

பெண் என்பவள் மற்றவர்களால் ஒரு பொருளாகவே மற்றும் பார்க்கப்படுகின்றாள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி உள்ளார் ரேணுகா நவரட்ணம்.

பாரதியின் கூற்றுக்கு இணங்க ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்களின் காதல் வெளிப்பாட்டைப் பொறுத்தவரை ஆண் - பெண் சமத்துவமான காதலை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவற்றைப் அப்பெண்கள் மிகத் துணிவாகவும் வெளிப்படையாகவும் கூறுகிறார்கள். அவற்றை பின்வரும் வரிகளில்,

“...அக்காதலை

முத்தமிட்டும்

நெற்றியை வருடியும்

உண்ணிரு கைகளை

இறுகப் பற்றியும்

உணர்த்தவே விரும்பினேன்

எனது காதல்

சுதந்திரமானது

எந்தச் சிறு நிர்ப்பந்தமும்

அற்றது...

பறவைகள் போலவும்

பூக்கள் போலவும்
 இயல்பாய்
 மனிதர்
 இருக்கும் நாளில்
 நானும் உனது அருகில் நெருங்குவேன்..
 என்ன செய்வது?
 நான்
 விடுதலை அடைந்தவள்
 உன்னால்
 அந்த உச்சிக்கு
 வரமுடியாதே!”

(“இடைவெளி” - சொல்லாத சேதிகள்) என்ற சங்கரியின் கூர்மையான வரிகளால் ஏற்றத் தாழ்வுகளற்ற சமத்துவமான, தூய காதலை வேண்டிநிற்கும் போக்கையே வெளிப்படுத்தக் கூடியதாக உள்ளது. அவ்வாறே, போலித்தனங்களைத் தகர்த்துக்கொண்டு உள்ளது உள்ளபடி கூறும் எதார்த்தத் தன்மையில் இவருடைய கவிதை உள்ளது.

மேலும், “நீர் பூத்த தணல்” என்னும் கவிதையில் பெண் ஏக்கங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவும், ஆண் சமூகத்தை பார்த்து கேள்வி கேட்பதாகவும் மதுரா எ.மஜீட் என்பவர் கவிதைகள் மூலம் வெளிக்காட்டி உள்ளார்.

பெண் என்பவள் இனம், பொருளாதாரம், கல்வி, வேலைவாய்ப்பு முதலியவற்றில் எத்தகைய மேன்மைநிலையை அடையப் பெற்றாலும், அவளது உடலை அடக்கி ஆளுவதின் மூலம் ஆண் தனது அதிகாரத்தைக் குடும்பம், சமூகம் இத்தகைய தளங்களில் எப்பொழுதும் பெண்மீது செலுத்திய வண்ணம் இருக்கிறாள் என்பதை கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

நான்கு சுவர்களுக்குள் நடப்பதைப் பெண்கள் வெளியில் சொல்வது கூடாது, கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன் என்றெல்லாம் காலங்காலமாக நிலவிவந்த பண்பாட்டு ரீதியான கட்டுப்பாடுகளைத் தாண்டி, தமக்கெதிரான அடக்குமுறைகளை அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்வதோடு மட்டுமன்றி அவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்தவும், விமர்சனத்துக்குட்படுத்தவும் பெண்கள் துணிந்துவிட்டார்கள் என்பதை ஈழத்துப் பெண் படைப்புகளில் வெளிப்படுகின்றன. அவற்றை ‘அவர்கள்

பார்வையில்; 'இன்று நான் பெரிய பெண்', 'விடுதலை வேண்டினும்', 'முனைப்பு', 'அன்றும் இன்றும்' ஆகிய கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

“...ராணுவத்தை விட்டு தள்ளினோம்

ஆனால்... நமது இனத்தவனை

வெறிபிடித்தவனை

திருமணமாகி இரு குழந்தையும்

பெற்றவனை

என்னைப் போல் இன்னும்

எத்தனை பேர்?

இவர்களுக்கு என்ன செய்யலாம்?

குழம்பினேன்

நான் குழறவில்லை

குடும்ப கௌரவத்திற்காக

என்னை கொல்லலாம்

ஆனால் நானாக

அது நடக்காது.”

(‘உண்மையிலும் உண்மையாக’ - சொல்லாத சேதிகள்)

என்ற வரிகளில் மூலம் ஆண்கள் தங்களுடைய உடலை ஒடுக்குவதை நித்தம் நித்தம் திகழ்கின்றது என்பதை வெளிக்காட்டுகின்றார். அத்தோடு மட்டும் அல்லாமல் குடும்ப அமைப்பு சிதைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்துகின்றார். மேலும் பெண்ணின் எதிர்ப்புக் குரலை அழுத்தமாக,

“எனது

ஆசைகள் இலட்சியங்கள்

சிதைக்கப்பட்டன

அவர்களின் மனம்

மகிழ்ச்சி கொண்டது

அவர்களின் பேரின்பம்

என் கண்ணீரில் தான்

இருக்க முடியும்...”

“...ஆனால்
நான் வாழ்ந்தேன்
வாழ்நாளெல்லாம் நானாக
இருள் நிறைந்த
பயங்கரங்களின் ஊடாக
நான் வாழ்ந்தேன்
இன்னும் வாழ்கிறேன்
இன்று...”

முனைப்பு என்னும் கவிதையின் மூலம் சிவரமணி என்பவர் பெண்களின் நிலைகளை பதிவு செய்துள்ளார். காலங்காலமாகத் தொடரும் பெண்ணின் இடையறாத துயரங்கள் மிக ஆழமாகவும் வலுவாகவும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. அடுத்ததாக அ.சங்கரி 'அவர்கள் பார்வையில்', 'இன்று நான் பெரிய பெண்' ஆகிய கவிதைகளில் பண்பாட்டு ரீதியாக ஆணாதிக்கம் பெண்களை உடல் சார்ந்தே காலம் காலமாக ஒடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளதை இவர் கவிதைகளின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

“கற்பு பற்றியும்
மழை பெய்யெனப் பெய்வது பற்றியும்
கதைக்கும்
அவர்கள்
எப்போதும் எனது உடலையே
நோக்குவார்...”
“கணவன் தொடக்கம்
கடக்காரன் வரைக்கும்
இதுவே வழக்கம்” (அவர்கள் பார்வையில்)

இவ்வாறாக, பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகளையும், அதற்கான தமது எதிர்வினைகளையும் பல பெண்கள் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்களான சி.சிவரமணி, சன்மார்க்கா, உ.ஒளவை, செல்வி, மசூரா ஏ.மஜீட், மைத்ரேயி, ஊர்வசி போன்றோர்கள் ஆணாதிக்கத்துக்கும், பெண் அடக்குமுறைக்கும் எதிரான தம்முடைய நிலைப்பாட்டை அழுத்தமாக தங்கள் கவிதைகளில் பதிவுசெய்துள்ளார்கள். அக்கவிதைகளில் தாம் கொண்ட

கருத்துநிலையை இப்பெண்கவிஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது விருப்பத்துக்கும் இயல்புக்கும் ஏற்பத் தனித் தனிப் பாணியில் வெவ்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு தமக்கேயுரிய பெண்மொழியில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

“என் இனிய தோழிகளே
இன்னுமா தலைவார
கண்ணாடி தேடுகிறீர்?
சேலைகளைச் சரிப்படுத்தியே
வேலைகள் வீணாகின்றன
வேண்டாம் தோழிகளே
வேண்டாம்.

.....”

“ஆடையின் மடிப்புகள்
அழகாக இல்லை என்பதற்காக
கண்ணீர்விட்ட நாட்களை மறப்போம்
வெட்கம் கெட்ட
அந்த நாட்களை
மறந்தேவிடுவோம்

.....

புதிய வாழ்வின்
சுதந்திர கீதத்தை
இசைத்துக் களிப்போம்
வாருங்கள் தோழியரே”

(“வையகத்தை வெற்றிகொள்ள” - சொல்லாத சேதிகள்) என்ற சிவரமணியின் குரல் வையகத்தை வென்றெடுக்கப் பிறந்த, விடுதலைபெற்ற பெண்ணின் குரலை நமக்கு அடையாளப்படுத்துகின்றது. அதுமட்டுமல்ல, ஆண் சமுதாயம் உன்னை பெருமைப்படுத்த உன்னை பல பெயர்களால் அழைப்பார்கள், அந்த புகழ்ச்சியை கண்டு மயங்கி விட வேண்டாம். ஏனென்றால் அவர்கள் உன்னை விழுத்த செயல்படும் செயல். ஆகையால் நீ உனக்கான விடுதலை பெற நீயே முன் வர வேண்டும் என்று மைத்ரேயி ‘பெண் இனமே’ கவிதையில் கூறுகிறார். இவரின் கூற்றுக்கு இணங்க ஊர்வசியின் கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. அவை ‘எங்கள் கிராமத்தில் ஒவ்வொரு பெண்ணும்’, ‘வேலி’, ‘இன்னும் வராத சேதி1’, ‘இன்னும் வராத சேதி 2’ ஆகிய கவிதைகள் பெண்களின் எழுச்சிக் குரலாகவே ஒலிக்கின்றன.

அவ்வாறே, 'கோடை', 'ப்ரியா சினேகா', 'ஒரு தோழியின் குரல்' முதலான பல கவிதைகள் வீறுகொண்டு எழுந்த பெண்ணின் குரலை அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்திருப்பதைக் காணலாம்.

இவ்வாறாக, ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்களில் பலர் விழிப்புணர்வும் விடுதலை வேட்கையும் கொண்ட பெண்ணின் எழுச்சிக் குரலைக் கவிதைகளின் மூலம் முன்மொழிந்துள்ளனர்.

இவைதவிர, போர்ச் சூழலில் இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்கள் அனுபவித்த கொடுமைகள் சன்மார்க்கா, செல்வி போன்ற பெண் கவிஞர்களால் மிக ஆழமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் ஒரு தாயின் புலம்பல் என்னும் கவிதையில் ஈழப் போராட்டங்களில் வலியை பற்றி கூறுகின்றது. அவற்றை பின்வரும் வரிகளில்,

“தனிநாடு கேட்டு மேடையேறி
கனக்கக் கதைத்தவர்கள்
அயல் நாட்டில் விருந்துண்டு
பாதுகாப்பாய் இருக்கையிலே
உருக்காய் மடிந்தபிள்ளை
தெரு புழுதியில் கிடைக்கின்றான்...”

தன் இடத்தை விட்டு வேறொரு இடத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்து போக முடியாத ஏழை சூழ்நிலையை இக்கவிதை கூறுகின்றது. மேலும், “தெளிவு பெற்ற மதியனாய்” என்னும் கவிதையில் ஈழப்போர், பெண் விடுதலை, குடும்ப அமைப்பு ஆகியவற்றை பற்றியும் கூறுகின்றது. மேலும், மீளாத பொழுதுகள் கவிதையில் ஈழப்போரின் விளைவால் இன்னல்படும் பெண்களின் அவல நிலை ஆகியவற்றை கவிஞர் செல்வி என்பவர் பதிவு செய்துள்ளார்.

இவ்வாறாக ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்கள் தத்தமக்கெனத் தாமே வகுத்துக்கொண்ட தனித்துவமான பாணியில், மொழிநடையில் பெண்கள் தொடர்பான அனைத்தையும் பன்முகத்தன்மையோடு பல்வேறு கோணங்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைக் கவிதைகளின் வழி அறிய முடிகின்றது. அதேநேரம், பெண்ணின் உரிமை, சுதந்திரம், ஆண் அதிகாரத்தை மறுத்தலித்தல், ஈழப்போர்களின் தாக்கத்தால் பெண்களின் நிலை போன்ற கருத்துகளைக் கவிதைகளின் ஊடாக அறிந்துக் கொள்ளமுடிகின்றது.

பார்வை நூல்கள்

1. அன்புக்கரசி, மோகன்லார்பீர், (தொ.ஆ), - தலித் பெண்ணியம், தலித் ஆதார மய்யம்.
2. உமா சக்கரவர்த்தி தமிழில் கீதா.வ., - ஒரு பெண்ணியப் பார்வையில் இனமும் பால்நிலைப் பாகுபாடும், பாரதி புத்தகாலயம்.
3. சிவகாமி - உடலரசியல், பனிக்குடம் பதிப்பகம்.
4. தந்தை பெரியார்-பெண் ஏன் அடிமையானாள், பெரியார் சுயமரியாதை பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு.
5. பஞ்சாங்கம்.க - தலித்துகள் பெண்கள் தமிழர்கள், வல்லினம்.
6. பஞ்சாங்கம்.க - பெண் மொழி படைப்பு, காவ்ய பதிப்பு.
7. பழனியப்பன்.மு - பெண்ணிய வாசிப்பு, காவ்ய பதிப்பகம்.
8. அரங்க மல்லிகா - தலித் பெண்ணிய அழகியல், அறிவுப்பதிப்பகம்.
9. அரங்க மல்லிகா - பெண்ணின் வெளியும் இருப்பும், நீயூ, செஞ்சுரி புக ஹவுஸ்.
10. பெண்கள் ஆய்வு வட்ட வெளியீடு-2 - சொல்லாத சேதிகள், வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்.

நவீனத் தமிழாய்வில் கா.சிவத்தம்பி

ச.ந. விக்னேஷ்

ஈரோடு.

வரலாறு என்பது கடந்தகால நிகழ்வுகளின் தொகுப்பாக மட்டும் இல்லாமல் நிகழ்காலத் தேவையை நிறைவேற்றுவதாகவும் உள்ளது. மேலும், எதிர்காலத்தைக் காட்டும் வலிமையையும் கொண்டது. வரலாற்றைத் தெளிவாக அறிந்தவர்களால் மட்டுமே மனித இனத்தின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியை முன்உணர்ந்து அறிவிக்க முடிந்துள்ளது. அதுபோலவே, தமிழ் ஆய்வில் மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியவற்றை அறிவதற்குத் தமிழாய்வு வரலாற்றைப் பயில்வது இன்றியமையாததாகிறது. பல்கலைக்கழகம் உள்ளிட்ட நிறுவனங்களின் பணிகள், தனிநபர் பங்களிப்பு என்ற வகைகளில் நவீனத் தமிழாய்வு வரலாற்றைப் பகுத்துக் கொள்ள முடியும். நிறுவன வழிப்பட்ட ஆய்வுகள் நீண்டகால செயல்திட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்படுபவை. இத்தகைய ஆய்வுகளுக்கு அதிகளவிலான மனித ஆற்றலும், கூட்டுழைப்பும் தேவை. நிறுவனத்திற்கு உட்பட்டோ, உட்படாமலோ தன்முனைப்புடனும் அர்ப்பணிப்புடனும் இயங்கும் தனிநபர்களின் ஆய்வுகள் நிறுவனங்களின் செயல்திட்டங்களுக்கு அடித்தளமாகவும் அவற்றின் செல்நெறியைத் தீர்மானிப்பவையாகவும் திகழ்வன. அப்படிப்பட்ட ஆளுமைகளுள் ஒருவரான பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி தமிழ் ஆய்வு வரலாற்றில் பெறும் இடம் என்ன? என்பதை அறிவதற்கான முயற்சி இங்கு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி (1932 - 2011) இலங்கைக் கரவெட்டியில் பிறந்தவர். இவரது தந்தை கார்த்திகேசு சைவப் புலமை மிகுந்த தமிழாசிரியர். சிவத்தம்பி தம் பட்டப்படிப்புக்காக வரலாறு, பொருளியல், தமிழ் ஆகிய மூன்று பாடங்களைப் படித்த பொதுப்பட்டதாரி. இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் சமகால மொழிபெயர்ப்பாளராக ஐந்தாண்டு காலம் பணியாற்றியுள்ளார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர். தமிழ்த்துறை, நுண்கலைத்துறை ஆகியவற்றின் தலைவராகவும் இருந்தவர். இலங்கை கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், உச்சலா பல்கலைக்கழகம், சென்னை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் உள்ளிட்ட பல்வேறு இடங்களில் வருகைதரு பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம் (1981), பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி (2003), இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும் (1982), தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் (1983), ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் (1978), தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (1980), தமிழில் இலக்கிய வரலாறு (1988) உட்பட பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். சிவத்தம்பியின் புலமைப் பரப்பு பண்டைய காலம் முதல் நவீன காலம் வரை நீண்டது என்பதை இந்நூல்களில் இருந்து அறியலாம்.

முன்னாய்வுகள்

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் ஆய்வுகளை மதிப்பிடுவதற்கான முயற்சிகள் ஈழத்திலும் இந்தியாவிலும் கணிசமான அளவில் நடந்துள்ளன. கரவையூற்று (2001), கரவை விக்னேஸ்வரா வழிவந்த ஒரு தமிழ் அறுவடை (2011), பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி: ஒரு புலமை சகாப்தம் (2011), நெஞ்சில் பதிந்துள்ள நினைவுகளில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி (2012), நூர்ந்தும் அவினா ஒளி (2012) என்பன பேராசிரியரைப் பற்றிய நினைவுகளும் மதிப்பீடுகளுமாக அமைந்த நூல்கள். ஞானம் (மே 2007), ஓலை (இதழ் 44: 2007), மணற்கேணி (ஆகஸ்ட் 2011) என்பன சிவத்தம்பி சிறப்பிதழாக வந்தன.

மேலும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறை கனடா டொரண்டோ பல்கலைக்கழகத்தோடு இணைந்து “இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழியல் ஆய்வு: பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் வகிபாகமும் திசைவழிகளும்” என்ற பொருண்மையில் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கை 2005 டிசம்பர் 12, 13, 14 ஆகிய மூன்று நாள்நாள் நடத்தியது. இக்கருத்தரங்கில் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வாளர்கள் பேராசிரியரைப் பங்குபெற்றனர்.

திருப்பத்தூர் தூய நெஞ்சக் கல்லூரி உதவிப் பேராசிரியர் கி.பார்த்திபராஜா 10.05.2021 அன்று சிவத்தம்பியின் பிறந்தநாளை முன்னிட்டு இணையவழிக் கருத்தரங்கை நடத்தினார். மேலும், அதே ஆண்டு ஜூலை மாதம் பேராசிரியரின் பத்தாம் ஆண்டு நினைவை ஒட்டி இணையவழிப் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கினை பால. சுகுமார் உள்ளிட்ட நண்பர்களோடு இணைந்து ஏழு நாள்நாள் நடத்தினார். அதுமட்டுமின்றி, 10.05.2022 அன்று பேராசிரியரின் 90ஆவது பிறந்தநாளை ஒட்டி “பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி என்னும் தமிழ்ப் பேராறு” என்ற தலைப்பில் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கினை நடத்தி நூலாகவும் வெளியிட்டார்.

தமிழில், வேறு எந்த ஆய்வாளரது எழுத்துகளும் இந்த அளவிற்கு வாசிக்கப்பட்டு மதிப்பிடப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும்,

சிவத்தம்பியின் ஆய்வுகள் மதிப்பிடப் படவேண்டிய தேவை இன்னும் பூர்த்தியாகவில்லை என்பதை அவரது எழுத்துகளை வாசிக்கும் போது உணர முடிகிறது.

தமக்கு முந்தைய ஆய்வுகளை - ஆய்வாளர்களை அவர் எப்படி மதிப்பிட்டார்? பேராசிரியரைப் பின்பற்றிய ஆய்வாளர்கள் யாவர்? பேராசிரியரின் ஆய்வு அணுகுமுறையாது? என்பவற்றைக் குறித்து மட்டும் இங்கு உரையாடப்படுகிறது. பேராசிரியரின் கணிசமான எழுத்துகள் இந்தியாவை (குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டை) தளமாகக் கொண்டவை என்பதால் அதையொட்டியே உரையாடல் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

சிவத்தம்பிக்கு முந்தைய ஆய்வாளர்கள்

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி மரபைப் போற்றியவர்: நாங்கள் வேர்களில் இருந்து அறுபட்டவர்களாக இருக்க முடியாது' என்பதைப் பலமுறை வலியுறுத்தியவர். அந்த வகையில், பேராசிரியர் தமக்கு முந்தைய ஆய்வாளர்களை எப்படிப் பார்த்தார் என்பது முக்கியமானது. பேராசிரியர்கள் கணபதிப்பிள்ளை, செல்வநாயகம், வித்தியானந்தன் ஆகியோரின் மாணவர் என்ற வகையில், இவர்களே சிவத்தம்பிக்கு முன்னோடி என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. எனினும், இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர்களை அவர் எப்படிப் பார்த்தார் என்பதை இங்கு காண்போம்.

ஆய்வாளர்களர்கள் ச.வையாபுரிப்பிள்ளை, தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார், கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, நா. வானமாமலை, வேங்கடராஜலு ரெட்டியார் முதலானோரைச் சிவத்தம்பிக்கு முன்னோடிகளாகச் சுட்ட முடியும். இவர்களது ஆய்வு முடிவுகள் சிலவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி மார்க்சியம் என்பதால் விஞ்ஞானப்பூர்வமான ஆய்வுகளுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் அளித்தார். தமிழில் அப்படிப்பட்ட ஆய்வுகள் மொழியியல் மட்டத்திலேயே தொடங்கின. பேராசிரியர்கள் ச.வையாபுரிப்பிள்ளை தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார், வ.அய்.சுப்பிரமணியம் போன்றோரே அத்தகைய ஆய்வுகளைத் தொடங்கி வைத்தனர்.

தமிழ் ஆய்வுலகம் பேராசிரியர் ச.வையாபுரிப்பிள்ளையைத் தமிழ்த்துரோகி என்று தூற்றியுள்ள போதிலும் சிவத்தம்பி கரிசனத்தோடே அணுகியுள்ளார். வையாபுரிப்பிள்ளையின் ஆய்வு முடிவுகள் யாவும் தரவு வழிப்பட்டனவே அன்றி, வெற்று ஊகமன்று எனக் கருதினார். மேலும், தனித்தனி இலக்கியங்களின் காலம் குறித்த வையாபுரிப்பிள்ளையின் முடிவுகள் தவறான போதிலும் அவர் அளித்த

இலக்கிய வைப்பு முறை / வரிசை முறை சரியாகவே இருப்பதைப் பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளார். அதுமட்டுமின்றி, வையாபுரிப் பிள்ளையின் History of Tamil Language and Literature நூலின் இரண்டாம் பதிப்பிற்கு விரிவான முன்னுரையை வழங்கியுள்ளார்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி மிகவும் மதித்த மற்றொரு ஆய்வாளர் எனக் கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரியைக் குறிப்பிடலாம். அனைத்திந்திய மட்டத்தில் இருந்து தென்னிந்திய வரலாற்றை அணுகியவர் என்ற வகையில் இவருக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தார். மேலும், தன்னுடைய 'பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம்' நூலில் இவரது ஆய்வு முடிவுகள் சிலவற்றைக் கைக்கொண்டார்.

ஆய்வு முடிவு என்பது தரவுகள் கிடைப்பதைப் பொறுத்து மாறக்கூடியது. எனவே தான், சிவத்தம்பி ஆய்வு முடிவைக் காட்டிலும் ஆய்வு முறைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தார். விஞ்ஞானப்பூர்வமான ஆய்வை மேற்கொண்ட அறிஞர்களைப் பெரிதும் மதித்தார்.

சிவத்தம்பியைப் பின்பற்றிய ஆய்வாளர்கள்

ஈழத்தில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியைப் பின்பற்றுபவர்கள் எனப் பேராசிரியர்கள் எம்.ஏ.நு.மான், அம்மன்கிளி முருகதாஸ், யோகராசா, சண்முகதாஸ், மகேஸ்வரன் முதலானோரைக் கூறலாம். பேராசிரியரைப் பின்பற்றியோர் எனத் தமிழ்நாட்டிலும் கணிசமான ஆய்வாளர்களைக் குறிப்பிட முடியும். பேராசிரியர்கள் பெ.மாதையன், ராஜ்கௌதமன், வீ.அரசு, ஆய்வாளர்கள் பொ. வேல்சாமி, அ. மார்க்ஸ், மே.து.ராசகுமார் முதலானோர் அத்தகையவர்கள்.

பேராசிரியர் பெ.மாதையன் சங்க இலக்கியம், இலக்கணம், மொழியியல், அகராதியியல் உள்ளிட்ட துறைகளில் ஆய்வு மேற்கொண்டவர். தம் ஆய்வுகள் அனைத்தையும் சிவத்தம்பியின் வழியில் அமைத்துக்கொண்டவர் என்று இவரைக் குறிப்பிட முடியும். சிவத்தம்பி முன்மொழிந்த ஆய்வு முடிவுகளை விரிவான தரவுகளைக் கொண்டு விளக்குவதாக இவரது ஆய்வுகள் அமைகின்றன. இவரது எழுத்துகள் சிவத்தம்பியின் ஆய்வுகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கான கையேடாகத் திகழ்கின்றன.

பேராசிரியர் ராஜ்கௌதமன் பழந்தமிழ் இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம் வரை ஆய்வு மேற்கொண்டவர். மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளையும் செய்து வருபவர்.

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய சிவத்தம்பியின் ஆய்வுகளில் இருந்து அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர எத்தனித்தவர் என்று இவரைக் குறிப்பிட முடியும்.

மே.து.ராசகுமார் தம்முடைய 'மக்கள் வெளியீடு' பதிப்பகம் வழியாகச் சிவத்தம்பியின் பல்வேறு நூல்களை வெளியிட்டவர். அரசருவாக்கம் பற்றிய ஆய்வில் சிவத்தம்பியைப் பின்பற்றியுள்ளார்.

பொ.வேல்சாமி, அமார்க்ஸ், துரவிக்குமார் ஆகியோர் 'நிறப்பிரிகை' இதழின் மூலமாகத் தமிழ் ஆய்வுச் சூழலில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவர்கள். மூவரும் சிவத்தம்பியைப் பற்றி எழுதியுள்ளனர். மேலும், பொ.வேல்சாமி, அமார்க்ஸ் இருவரும் 'சிவத்தம்பி எங்களுடைய பேராசிரியர்: நாங்கள் அவருடைய மாணவர்கள்' எனப் பல இடங்களில் பெருமிதத்தோடு பதிவு செய்தவர்கள். 'எங்களுக்குப் பிறகு என்று தமிழ்நாட்டில் குறிப்பிடும்படியானவர்கள் அமார்க்ஸ், பொ.வேல்சாமி' என்று சிவத்தம்பியே இவர்களைச் சுட்டியுள்ளார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. அதுமட்டுமின்றி, அமார்க்ஸ், சிவத்தம்பி இருவரும் இணைந்து 'பாரதி: மறைவு முதல் மகாகவி வரை' நூலை எழுதியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியர் வீ.அரசு அவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ் இலக்கியத்துறைத் தலைவராக இருந்து பல்வேறு முக்கியமான பணிகளைச் செய்துள்ளார். சிவத்தம்பியின் சிந்தனைகள் பலவற்றிற்குச் செயல்வடிவம் தந்தவர் என்று இவரைக் குறிப்பிட முடியும். 'இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழியல் ஆய்வு: பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் வகிபாகமும் திசைவழிகளும்' கருத்தரங்கை முன்னின்று நடத்தியவர் இவரே. மேலும், தமிழ் கற்பித்தல் தொடர்பாகச் சிவத்தம்பி முன்மொழிந்தவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ் இலக்கியத்துறையின் முதுநிலை பட்டப்படிப்புக்கான பாடத்திட்டத்தை வடிவமைத்தார். அதுமட்டுமின்றி, சிவத்தம்பியின் எழுத்துகளைத் தேடித்தேடி வாசிக்கும் குழாயினராகத் தம் மாணவர்களை உருவாக்கினார். இதை இவரது மிகப் பெரும் சாதனை என்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

இவர்கள் மட்டுமின்றி, சிவத்தம்பியின் எழுத்துகளைத் தொடர்ந்து வாசிக்கும் இன்றைய தலைமுறையினரும் தம்மை அவரது மாணவப் பரம்பரையாக வரித்துக் கொள்கின்றனர். சிவத்தம்பியின் எந்தப் பண்பு இவர்களைக் கவர்கிறது? என்ற வினாவை எழுப்பிக் கொள்வது இங்கு தேவையாகிறது. அவரது ஆய்வு அணுகுமுறையே அனைவரையும் கவர்கிறது என்பது உறுதி.

சிவத்தம்பியின் அணுகுமுறை

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி மார்க்சியத்தின் மீது ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதால் எல்லாவற்றையும் முழுமையாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற முனைப்பு கொண்டவர். இதனால் தன்னுடைய ஆய்வைப் 'பல்துறைச் சங்கம ஆய்வாக' (Multi - Disciplinary Approach) கட்டமைத்துக் கொண்டார். சிவத்தம்பியின் எழுத்துகளில் புலப்படும் வேறுசில பண்புகளை இனி காண்போம்.

சொல்பயன்பாடு

சிக்கல், குழப்பத்திலிருந்து தெளிவை நோக்கிய பயணமே ஆய்வு. அப்படிப்பட்ட ஆய்விலே பயன்படுத்தப்பெறும் சொற்கள் துல்லியமானதாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். ஒருவரின் சொற்பிரயோகமும் எழுத்து நடையும் அவரது சிந்தனையைக் காட்டுவன என்பது சிவத்தம்பியின் நிலைப்பாடு. அதுமட்டுமின்றி, அவர் தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் புலமை மிக்கவர் என்பதாலும் பாராளுமன்றச் சமகால மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றியவர் என்பதாலும் சொல்லாட்சி பற்றிய பிரக்ஞையோடே தொழிற்பட்டார்.

கவித்துவ உணர்வுச் செவ்வி, கையளிப்பு, மீள்கண்டுபிடிப்பு, ஆள்நிலை (Personal) பதிற்குறி (Response), உயிர்ப்புநிலை, எடுகோள் முதலானவை சிவத்தம்பி ஆண்ட சொற்கள். மேலும், Ideology என்பதில் உள்ள 'logy' Biology, Morphology போன்ற சொற்களில் இருந்து வேறுபட்டது. எனவே Ideology என்பதற்குக் கருத்தியல் என்பதை விட 'கருத்துநிலை' என்பதே சரியான சொல் என்று சுட்டியுள்ளார். இச்சொல் பரவலாக ஏற்கப்படவில்லை என்ற போதிலும் சிவத்தம்பியின் வாசகர்கள் மட்டும் புழங்கும் சொல்லாகத் திகழ்கிறது. அதுபோலவே, Criticism என்ற சொல்லிற்கு இணையாகத் தமிழில் விமர்சனம், திறனாய்வு என இரண்டு சொற்கள் பயன்பாட்டில் உள்ளன. திறனாய்வு என்பதை விடவும் விமர்சனம் என்ற சொல்லே பொருத்தமானது எனக் கருதினார்.

சிவத்தம்பியை வாசிப்பவர்கள் வகிபாகம், ஊடாட்டம், அவதானிப்பு, காத்திரம் போன்ற சொற்களைத் தம் பேச்சிலும் எழுத்திலும் அதிகளவில் பயன்படுத்துவதை நாம் காண முடியும். பேராசிரியரின் சொல்லாட்சி தெளிவும் செறிவும் மிக்கவையாதலால் எல்லோரையும் கவர்வதில் வியப்பில்லை.

வினா எழுப்பும் பாங்கு

சிவத்தம்பியின் எழுத்துகளில் புலப்படும் மற்றுமொரு முக்கியமான அம்சம் வினா எழுப்புதல். பதிலைக் கண்டடைவதைக் காட்டிலும் வினா எழுப்புவதற்கே அதிக

முக்கியத்துவம் அளித்தார். ஒரு கேள்விக்கான பதிலை மற்றொரு கேள்வியின் வழியாகக் கண்டடைந்தார். சங்ககாலம் பொற்காலமா? இல்லையா? என்ற வினாவிற்குச் சங்க காலத்தைப் பொற்காலம் என்று முதன்முதலில் குறிப்பிட்டவர் யார்? ஏன் அவ்வாறு கூறினார்? என்ற வினாவை எழுப்பி விடை தேடினார்.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் தொல்காப்பியம் பெறும் முக்கியத்துவம் யாது? என்ற கேள்விக்கான விடை 'தொல்காப்பியம் கிடைக்காமல் போயிருந்தால் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சங்க இலக்கிய வாசிப்பு முறை எப்படி இருந்திருக்கும்?' என்ற வினாவில் இருப்பதாகக் கருதினார்.

'தமிழில் இலக்கிய வரலாறு' நூலில் சமூக உருவாக்கம் என்ற கருதுகோளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ் இலக்கியங்களைக் காலப் பகுப்பு செய்திருப்பார். நூலின் தொடக்கப் பகுதியில் 'நமக்கு எதற்காக இலக்கியத்தின் வரலாறு ஒன்று தேவைப்படுகிறது? உள்ள இலக்கியங்கள் யாவற்றையும் ஒரே சமகால அமைப்பாகக் கொண்டு அம்முறையிலேயே அவற்றை ஆராய்ந்தால் என்ன?' (2000: ப.23) என்ற வினாவைக் கிளப்பியிருப்பார். தமிழ் இலக்கியங்களைக் காலப் பகுப்பு செய்ய வேண்டிய தேவையை இவ்வினாவிலிருந்தே விளக்கியுள்ளார்.

சிவத்தம்பி கேள்வி எழுப்புவதையே அதிகம் விரும்பினார். பதில் கிடைக்கிறதா? இல்லையா? என்பது அவருக்கு இரண்டாம் நிலைப்பட்டதாகவே இருந்துள்ளது. தொடர்ந்து கேள்வி எழுப்பப்பட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்பதே அவரது விருப்பமாக இருந்துள்ளது. இது ஜனநாயகத்தின் மிக முக்கியமான அம்சம் என்பதும் நினைக்கத் தக்கது.

நேரடியாகப் பார்த்தல்

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றை எழுத முடியும் என்று நிறுவியவர். இதன் பொருட்டு, இலக்கியங்களின் தன்மைகளைப் பற்றியும் அவற்றின் வரம்புகளைப் பற்றியும் ஆராய வேண்டிய தேவை அவருக்கு இருந்தது. இதன் காரணமாக, இலக்கியங்களை நேரடியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்ற முனைப்பு கொண்டிருந்தார்.

எந்தவொரு இலக்கியத்தையும் அது தோன்றிய காலச்சூழலில் இருந்து பார்ப்பதோடு மட்டுமின்றி, அது யாருக்காக எழுதப்பட்டது? அதன் இலக்கு வாசகர் யார்? என்பதற்கும் முக்கியத்துவம் தர வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். எனவேதான், தொல்காப்பியத்தின் துணையின்றிச் சங்க இலக்கியத்தையும்,

உரையாசிரியர்களின்றித் தொல்காப்பியத்தையும், பதிக மரபின்றிச் சிலப்பதிகாரத்தையும் வாசிக்க முயன்றார்.

மேலே குறிப்பிட்ட அணுகுமுறையின் தொடர்ச்சியாக, இந்தியவியல் தன்மையிலான அறிவு முறை குறித்துச் சிந்தித்துள்ளார். அந்தவகையில், தொல்காப்பியத்தில் இருந்து மேற்கிளம்பும் சிந்தனை மரபு யாது? என்று அவர் முன்வைத்த கேள்வி முக்கியமானது. மேலும், 'நவீன காலத்துக்கு முன்னர் தமிழரிடையே நிலவிய அறிவு முறைமை பற்றிய சில குறிப்புகள்' என்றொரு கட்டுரையும் எழுதியுள்ளார்.

இத்தகைய அணுகுமுறை உரையாசிரியர்களின் பார்வையை மறுதலிப்பதாகவோ அவர்களை அவமதிப்பதாகவோ ஆகாது என்பது சிவத்தம்பியின் நிலைப்பாடு. 'நாங்கள் உரையாசிரியர்களின் தோள்மீது ஏறி நின்றதாலேயே எங்களால் அதிக தூரம் பார்க்க முடிந்தது' என்பதைப் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரைப் பொறுத்தவரை, மரபு என்பது தேங்கிய குட்டை அன்று; முன்னோக்கிப் பாயும் நதி.

சிவத்தம்பியின் சாதனை

பேராசிரியர்கள் சிவத்தம்பியும் கைலாசபதியும் இணைந்து தொழிற்பட்டவர்கள். தம் இருவரின் முக்கியமான செயல்கள் என்று சிவத்தம்பி கருதுவன:

1. பண்டைக் கால இலக்கியங்களையும் நவீன இலக்கியங்களையும் இரண்டு தொகுதிகளாகப் பிரித்துப் பார்க்கும் பார்வையை உடைத்து இரண்டையும் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகப் பார்த்து அவற்றின் தொடர்ச்சியை வலியுறுத்தியது.
2. நவீன இலக்கியங்கள் மட்டுமின்றி பண்டைய இலக்கியங்களையும் சமூக விமர்சனத்திற்கு (Social Critics) உட்படுத்தியது.

இங்கும் இவர் அணுகுமுறைக்கே முக்கியத்துவம் தந்துள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டு தன்மைகளாலும் பல்துறைச் சங்கம ஆய்வு முறையினாலும் தமிழ் ஆய்வு தமிழியல் ஆய்வாக மலர்ந்தது.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி தமிழியல் ஆய்வின் திசையறி கருவியாகத் திகழ்கிறார் என்று மொழியப்பட்டு பதினைந்து ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. இன்றும் அக்கூற்று மாறாத உண்மையாக நீடிக்கிறது.

முடிவுரை

சிவத்தம்பி தமக்கு முந்தைய ஆய்வாளர்களை எப்படிப் பார்த்தார்? சிவத்தம்பியைப் பின்பற்றிய ஆய்வாளர்கள் யார்? சிவத்தம்பியின் அணுகுமுறை

என்ன? என்பனவற்றை இதுவரை கண்டோம். தமிழ்ச் சமூகம் அவரை வியந்து போற்றியதற்கான நியாயப்பாடாக அவை அமைகின்றன.

கெடுவாய்ப்பாக, சிவத்தம்பி என்ற ஆளுமையைத் தமிழ் உலகம் முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. நாம் அவரது தோள் மீது ஏறி அவர் பார்த்ததை விடவும் அதிக தூரம் பார்க்க வேண்டும்.

அவர் ஒட்டுமொத்த தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியைப் பகுப்பாய்வு செய்துள்ளார். நாம் அவற்றின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் தேர்ந்தெடுத்து நுண்பகுப்பாய்வு செய்ய வேண்டும். அதுவே நாம் அவருக்குச் செய்யும் பொருத்தமான மரியாதையாக இருக்கும். சிவத்தம்பிக்கான உரிய மரியாதையை அளிக்க வேண்டியது நமது கடமை.

(நன்றியறிவித்தல்: இக்கட்டுரையாக்கத்திற்கு உதவிய நண்பர்கள் முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்கள் மு.கலையரசன், அ.குணசேகரன், இரா.பிரவீணா ஆகியோருக்கு நன்றி)

துணை நின்றவை

கட்டுரைகள் / நூல்கள்

1. அரசு வீ. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கண்டறிந்த தமிழ்க் கல்வி, உங்கள் நூலகம் ஆகஸ்ட் 2011. (நன்றி: கீற்று இணையதளம்)
2. குமரன் க. (தொகுப்பு), பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி: ஒரு புலமை சகாப்தம் குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு. முதல் பதிப்பு 2011.
3. சிவத்தம்பி கார்த்திகேசு, தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, NCPH சென்னை. முதல் பதிப்பு மார்ச் 1988; மூன்றாம் அச்ச ஜூன் 2000.

இதழ்கள்

1. ஓலை, சிவத்தம்பி சிறப்பிதழ், வைகாசி - ஆனி 2007, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு. (நன்றி: Noolaham Foundation)
2. ஞானம், பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி பவள மலர், மே 2007 கொழும்பு. (நன்றி: Noolaham Foundation)
3. மணற்கேணி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி சிறப்பிதழ், ஆகஸ்ட் 2011 சென்னை.

தமிழ்க் கல்வெட்டியலுக்கு இலங்கையரின் பங்களிப்பு

எம்.எம். ஜெயசீலன்

முதுநிலை விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை,

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்,

இலங்கை.

தென்னிந்தியாவுக்கு வெளியே தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் அதிகம் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள நாடாக இலங்கை விளங்குகிறது. இதுவரை 200க்கு மேற்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் கிடைக்கப்பட்டுள்ள பிராகிருதம், சிங்கள முதலான கல்வெட்டுகளில் இல்லாத பன்முகத்தன்மை தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. பௌத்த விகாரைகள், சைவ ஆலயங்கள் ஆகிய இருநிலைகளிலும் அதிகமாகக் கிடைக்கின்ற கல்வெட்டுகளாகத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களே விளங்குகின்றன. சுதேசியர்களால் மட்டுமன்றி தென்னிந்தியர்களாலும் அக்கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் வரலாற்று நூல்களாகக் கொள்ளப்படுகின்ற மகாவம்சம், தீபவம்சம் முதலானவற்றில் இடம்பெறாத செய்திகளை இக்கல்வெட்டுக்களில் இருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதனால் இலங்கையின் சமூக வரலாற்றை மீள் கட்டமைப்புச் செய்ய இத்தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் முதன்மையான சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. அக்கல்வெட்டுகள் குறித்த இலங்கையரின் ஆய்வு முயற்சிகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வு வரலாற்றைச் சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட காலம், சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலம் என இரு காலகட்டங்களாகப் பகுத்துக்கொள்ளலாம். இதில் சுதந்திரத்துக்கு முன்னைய காலத்தைப் பிரிட்டிஷ் இலங்கை அரசு கல்வெட்டியல் தொடர்பாக முன்னெடுத்த செயற்பாடுகள், பிரிட்டிஷ் இலங்கை அரசு கல்வெட்டியலில் ஆர்வம் செலுத்த முன்னரும் பின்னரும் தனிநபர்கள் மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள் என இருவகைப்படுத்திக் கொள்ளலாம். சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் ஐரோப்பியரே ஆர்வம் செலுத்தியுள்ளனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து சுதேசிய சிங்கள ஆய்வாளர்கள் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் குறித்துக் குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். சுதந்திரத்துக்குப் பிந்திய காலத்திலேயே சுதேசிய தமிழ்

ஆய்வாளர்கள் இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பற்றிய ஆய்வுகளில் ஈடுபாடு காட்டத் தொடங்கியுள்ளனர்.

இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வின் தொடக்கம் குறித்து மாறுபட்ட கருத்துகள் ஆய்வாளர்களிடையே உள்ளன. கா.இந்திரபாலா அவர்கள் இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வின் தொடக்கத்தை,

“1624ஆம் ஆண்டளவில் சுவாமிமலையிலிருந்த கோணேசர் கோயிலைத் தகர்த்தெறிந்து, அவ்விடத்தில் கோட்டை அமைத்த போர்த்துக்கேய அரச பிரதிநிதியாகிய டொன் கொன்ஸ்ரன் ரைன் சா டி நொரொன்ஹா என்பான் இடிக்கப்பட்ட கோணேசர் கோயிலின் சுவர்களிற் சில பழைய கல்வெட்டுகள் இருப்பதைக் கண்டு, அவற்றின் பொருளை அறிய ஆவலுடையவனாய் உள்ளூர்வாசிகளின் உதவியைப் பெற்று, அக்கல்வெட்டுக்களை மொழிபெயர்த்து போர்த்துக்கேய மன்னனுக்கு அனுப்பினான்” (இந்திரபாலா, 1958: 21)

எனப் பதிவு செய்துள்ளதோடு அதனைத் தொடர்ந்து பிளாண்ட் என்பார் ஒஸ்ரென்பேர்க் கோட்டையிலிருக்கும் மூன்று கல்வெட்டுக்களின் பிரதி ரூபங்களையும் அவை பற்றிய குறிப்புகளையும் 1836இல் வெளியாகிய வங்கதேச ஆசியக் கழகத்தின் சஞ்சிகையில் வெளியிட்டதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், போர்த்துக்கேய அரச பிரதிநிதியின் செயற்பாட்டை ஆய்வாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது எனக்கூறும் செ.குணசிங்கம், “தமிழ்ச் சாசன ஆராய்ச்சியைப் பொறுத்து இதனை ஒரு முக்கிய நடவடிக்கையாகக் கொள்ளமுடியாது. ஏனெனில் நொரொன்ஹோவின் இந்நடவடிக்கை, கோயில் அழிபாடுகளிடையே காணப்பட்ட தமிழ்ச் சாசனங்கள் தரும் பொருளினை அறியக்கொண்ட தற்காலிக ஆர்வத்தின் விளைவேயன்றித் தமிழ்ச் சாசனங்களைப் பேணுவதற்கோ அவற்றை ஆராய்வதற்கோ எடுத்த முயற்சியின் விளைவு அன்று” எனக் கூறுகிறார் (குணசிங்கம், 1976 : 15). ஆய்வுகளின் அடிப்படைத் தன்மை நோக்கில் இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஒரு கல்வெட்டை புரிந்துகொள்ள எடுக்கின்ற எல்லாவகையான முயற்சிகளும் ஒருவகையில் கல்வெட்டாய்வுக்குள் உள்ளடங்கும் என்றவகையில் போர்த்துக்கேய அரச பிரதிநிதியின் செயற்பாட்டை இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வின் தொடக்கமாகக் கொள்வதில் தவறிருக்காது என்றே தெரிகிறது.

போர்த்துக்கேய பிரதிநிதிக்குப்பிறகு, பிளாண்ட் என்பவரின் ஆய்வு முயற்சியினையே கா.இந்திரபாலா, செ.குணசிங்கம் முதலானோர் கூறுகின்றனர். பிளாண்ட்டுக்கு முன்பே பன்-சண்டென் என்ற ஒல்லாந்தர் தமிழ்க் கல்வெட்டு வாசிப்பில் ஈடுபட்டுள்ளார். அவர் 1786ஆம் ஆண்டுக்குரிய அறிக்கையொன்றில் கங்குவேலிச் சாசனத்தின் வாசகத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார். அதனால், சி.பத்மநாதன், “இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனமொன்றை முதன்முதலாக வாசித்து, அதன் வாசகம் பற்றிய விளக்கத்தைத் தெளிவாகப் பதிவுசெய்த சிறப்பு பன் - சண்டென் என்னும் ஒல்லாந்தருக்கு உரியதாகும்” என்கிறார் (பத்மநாதன், 2006 : 08).

இவர்களைத் தொடர்ந்து ஹியூ நெவில், ஹெச்.சி.பி.பெல், கொட்றிங்ரன் முதலானவர்கள் இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் பற்றிய தொடக்கநிலை ஆய்வு முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். திருக்கோவில் (1885), வெருகல் (1887) ஆகிய கோயில் கல்வெட்டுக்கள் குறித்த பதிவினை ஹியூ நெவில் அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ளார். கொட்றிங்ரன் அவர்கள் ‘திருகோணமலை கோட்டையிலுள்ள கல்வெட்டு’ (1927), ‘கோட்டகம் கல்வெட்டு’ (1932) ஆகியவற்றை வாசித்து விளக்கக் குறிப்புக்களுடன் வெளியிட்டுள்ளார். அதேவேளை யாழ்ப்பாண வரலாற்றை எழுத முயன்ற முதலியார் இராசநாயகம் (1927) அவர்கள் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிட்டுச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாகும். சுதேசிய தமிழரான அவர், தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களை வாசிக்க முயற்சித்துள்ளதுடன் அக்கல்வெட்டுத் தரவுகளைக் கொண்டு வரலாற்றைக் கட்டமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டு ஆய்வு வரலாற்றில் பெருந்திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவராக இலங்கையின் முதலாவது தொல்லியல் திணைக்கள ஆணையாளரான ஹெச்.சி.பி.பெல் விளங்குகிறார். அவருடைய காலத்திலேயே முதன்முதல் ஏராளமான தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கைத் தொல்பொருளியல் திணைக்களம் 1911 / 1912ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட அறிக்கையில் 48 தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பற்றிய விளக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன (1912:1039-1041). அக்காலப்பகுதியில் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளை வாசிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் இலங்கையில் இல்லாததால் மைப்படிப் பிரதிகள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறு அனுப்பப்பட்ட 32 கல்வெட்டுகளின் வாசகங்களைக் கிருஷ்ணசாஸ்திரி அவர்கள் ‘தென்னித்திய கல்வெட்டுக்கள் தொகுதி நான்கில்’ (1923) வெளியிட்டுள்ளார். அத்துடன் இந்திய கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கைகளிலும்

அக்கல்வெட்டுகள் சில பற்றிய குறிப்புக்களைக் கிருஷ்ணசாஸ்திரி பதிவுசெய்துள்ளார். மேற்படி முயற்சிகள் யாவும் கல்வெட்டு வாசகங்களை வாசிப்பதிலேயே அதிக அக்கறை செலுத்தின. ஓரிரு கல்வெட்டுகள் குறித்த விளக்கக் குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ள போதும் அவை தொடக்கநிலை குறிப்புக்களாகவே அமைந்துள்ளன.

காலனிய அதிகாரிகளின் முயற்சியைத் தொடர்ந்து டி.எம்.எ.சற்.விக்கிரமசிங்க, செனரத் பரணவிதான முதலான சுதேசிய சிங்கள ஆய்வாளர்கள் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களை ஆவணப்படுத்தும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். டி.எம்.எ.சற்.விக்கிரமசிங்க அவர்கள் 'இலங்கைக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி இரண்டில்' (1928) 'பொலநறுவையிலுள்ள வேளைக்காறர் கல்வெட்டு' பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார். பரணவிதானவின் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பற்றிய கட்டுரைகள் இலங்கைக் கல்வெட்டுகள் தொடரின் மூன்று, ஐந்து, ஆறு முதலான தொகுதிகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவருடைய கட்டுரைகளுள் 'பளமோட்டை கல்வெட்டு' (1934), 'முதலாம் விஜயபாகுவின் பொலநறுவைக் கல்வெட்டு' (1926), 'புதுமுத்தாவ தூண் கல்வெட்டுகள்' (1933), 'காலி மும்மொழி கல்வெட்டின் தமிழ்க் கல்வெட்டு' (1933) 'மானாங்கேணி கல்வெட்டு' (1962), 'ஹமென்ஹீல் கல்வெட்டு', நிஸ்ஸங்கமல்லனின் பண்டுவஸ்நுவர கல்வெட்டு' (1962) முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன. பரணவிதானவின் கல்வெட்டு வாசகங்கள், முன்னர் வாசித்தவர்களுடைய வாசகங்களைவிட ஓரளவு சரியானவையாக அமைந்துள்ளன. வரலாற்றுப் பின்னணியில் விளக்கக் குறிப்புக்களை விரிவாக எழுதியுள்ளார். இவர்களுடைய ஆய்வுகள் கல்வெட்டு வாசகம், அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, விளக்கக் குறிப்புகள் என அமைந்துள்ளன. எனினும் கல்வெட்டு வாசகங்கள் குறித்த சில தவறான புரிதல்களால் அவர்களது விளக்கங்கள் ஆங்காங்கு பொருத்தமற்றவையாகவும் பிழையானவையாகவும் அமைந்துள்ளன.

சுதேசியத் தமிழ் ஆய்வாளர்களில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் குறித்த புலமைத்துவ நிலையிலான ஆய்வைத் தொடக்கி வைத்தவராகக் க.கணபதிப்பிள்ளை விளங்குகிறார். ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் ஏழாம், எட்டாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களின் மொழி குறித்து ஆராய்ந்து கலாநிதி பட்டம் (1933 - 1935) பெற்ற அவர், 'மொரகாவெல கல்வெட்டு' (1960), 'பண்டுவஸ்நுவர கல்வெட்டு' (1960), 'மாங்கனாய்க் கல்வெட்டு' (1962) ஆகியவற்றின் வாசகங்களை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்போடு விளக்கக்குறிப்புடன் வெளியிட்டுள்ளார். அவரைத் தொடர்ந்தே

கா.இந்திரபாலா, ஆ.வேலுப்பிள்ளை, சி.பத்மநாதன், செ.குணசிங்கம் முதலியோர் புலமைத்துவ நிலையிலான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வுகளில் ஈடுபடத் தொடங்கிய காலத்திலேயே அதிகமான தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதோடு இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் தனித்தொகுதிகளாக வெளியிடுதலும் கல்வெட்டாய்வுகளை விரிவான தளத்தில் முன்னெடுத்தலும் இடம்பெறத் தொடங்கியுள்ளன. அக்காலத்தில் பேராதனைக் கலைக் கல்விக் கழகம் வெளியிட்ட சிந்தனை என்ற ஆய்விதழ், அவர்களுக்கான சிறந்த களமாக விளங்கியுள்ளது. இதுவரை இலங்கையில் வெளிவந்துள்ள தமிழ் ஆய்விதழ்களுள் கல்வெட்டியல் தொடர்பான அதிகமான ஆய்வுகளை வெளியிட்ட இதழாக சிந்தனையே விளங்குகிறது. யாழ்ப்பாணத் தொல்லியல் கழகம் உருவாக்கப்பட்ட பின்னர், அக்கழகம் வெளியிட்ட பூர்வகலா இதழிலும் கல்வெட்டியல், தொல்லியல் தொடர்பான குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வுகள் வெளிவந்துள்ளன.

கா.இந்திரபாலா அவர்கள் 'ஈழநாட்டுத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்' (1958), 'யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வெட்டுக்கள்' (1960, 1968), 'அனுராதபுரத்திலுள்ள குமாரகணத்தப் பேரூரார் கல்வெட்டுகள்' (1968) 'அனுராதபுரத்தில் நான்குநாட்டார் கல்வெட்டு' (1969), 'கிழக்கிழங்கைச் சாசனங்கள்' (1968) 'உரும்பராய் கருணாகரப் பிள்ளையார் கோவிலுள்ள கல்வெட்டுகள்' (1973), 'கந்தளாயில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சோழ இலங்கேஸ்வரன் காலத்துக் கல்வெட்டு' (1975) முதலான கட்டுரைகளினூடாக இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டு ஆய்வில் புதுஒளியைப் பாய்ச்சியதோடு 'எபிக்கிராபியா தமிழிகா' என்ற இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கான இதழை 1971ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டார். இதன் முதலாவது இதழில் பத்துக் கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. கல்வெட்டு வாசகம், அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு என்பவற்றுடன் விளக்கக் குறிப்புக்களை விரிவாகத் தந்துள்ளார், இந்திரபாலா அவர்கள். அத்துடன் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் குறித்து ஆங்கிலத்தில் பல கட்டுரைகளையும் அவர் உதிரியாக எழுதியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, 'தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சில மத்திய கால வணிக சமூகங்கள்', (1970) 'இலங்கையில் தென்னிந்திய வணிக சமூகங்கள் - கி.பி. 950 - 1250', (1971) 'கந்தளாயில் கிடைத்த சோழ இலங்கேஸ்வரனின் 10ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டு' (1975), 'நிலாவெளி தமிழ்க் கல்வெட்டு' (1975) முதலானவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவரின் 'ஆதி இலங்கையில் இந்துமதம்', 'யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம்' (1972) 'இலங்கையில் தமிழர் ஓர் இனக்குழுமம் ஆக்கம்பெற்ற வரலாறு'

(2006) முதலான நூல்கள் கல்வெட்டுகளையும் முதன்மைச் சான்றாகக் கொண்டே எழுதப்பட்டுள்ளன.

கல்வெட்டியலில் மிகுந்த ஆர்வம் செலுத்துபவராக விளங்கிய ஆ. வேலுப்பிள்ளை தனது இரு கலாநிதி பட்ட ஆய்வுகளையும் கல்வெட்டுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே மேற்கொண்டுள்ளார். பாண்டியர்காலக் கல்வெட்டுகளின் மொழிநிலை அவரது பிரதான ஆய்வுக்களமாக விளங்கியுள்ளது. அதன்பின்னர் இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் குறித்து விசேட கவனம் செலுத்தியுள்ளார். இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளைத் தொகுப்பாக வெளியிடும் முயற்சியில் 'இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் என இரண்டு தொகுதிகளை அவர் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டுள்ளார். முதலாம் தொகுதியில் 17 கட்டுரைகளும் இரண்டாம் தொகுதியில் 14 கட்டுரைகளும் அடங்கியுள்ளன. எனவே வாசிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளின் வாசகங்களைத் திருத்தி அமைத்தும் புதிதாக ஆசிரியரால் வாசிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளின் வாசகங்களையும் கொண்டுள்ள இந்நூல்களில் கல்வெட்டுகளின் மைப்படிப் பிரதிகளும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவருடைய சாசனமும் தமிழும், தமிழ் ஆய்வுகளுக்கான கல்வெட்டியல் சான்றுகள் (1980) முதலான நூல்களிலும் இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் குறித்த கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இலங்கைக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி ஆறில் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பற்றிய இவரது கட்டுரைகள் பல இடம்பெற்றுள்ளன. திராவிட பல்கலைக்கழகத்தில் வருகைதரு பேராசிரியராகவும் விளங்கியுள்ள அவர், அங்கிருந்த காலத்தில் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் பேச்சுமொழி குறித்து சிறந்ததொரு ஆய்வை மேற்கொண்டுள்ளார் (1976). அத்துடன் பிராமி கல்வெட்டுகளில் தமிழின் செல்வாக்கு, பொலநறுவையில் கிடைத்த கல்வெட்டுகள், மாக்கோதைப் பள்ளி கல்வெட்டு முதலானவை குறித்த உதிரியான கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் குறித்து அதிகமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவராகச் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் விளங்குகிறார்கள். அவரது ஆய்வுகளுள் பெரும்பாலானவை 'இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள்' (2006), 'ஈழத்து இலக்கியமும் வரலாறும்' (2004) என்ற அவரது நூல்களிலும் 'இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் தொகுதி II' (2013) என அவர் பதிப்பித்த நூலிலும் வெளிவந்துள்ளதோடு ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கட்டுரைகளுள் பெரும்பாலானவை 'இலங்கையில் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்' (2018) என்ற ஆங்கில நூலில் வெளிவந்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் என்ற நூலில் 13ஆம் நூற்றாண்டுவரையான காலப்பகுதிக்குரிய

இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் குறித்தும் இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் தொகுதி II என்ற நூலில் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரான காலப்பகுதிக்குரிய கல்வெட்டுகள் குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் தொகுதி II என்ற தொகுப்பில் சி.பத்மநாதனுடைய கட்டுரைகளுடன் செ.கிருஷ்ணராஜா, இரகுபரன், சி.செல்வரஞ்சிதம், சி.சுதாகரன் முதலானவர்களின் கட்டுரைகளும் அடங்கியுள்ளன. கல்வெட்டுக்களின் வாசகம், முன்னைய ஆய்வாளர்களின் வாசகங்கள், மைப்படிப்பிரதி, கல்வெட்டுகள் குறித்த விரிவான விளக்கங்கள் என்பன அடங்கியதாகப் பத்மநாதன் அவர்களின் தொகுப்புகள் அமைந்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டு ஆய்வு வரலாற்றைச் சுருக்கமாக எழுதும் முயற்சியையும் அவர் மேற்கொண்டுள்ளார். மேலும், சி.பத்மநாதன் அவர்களின் 'இலங்கையில் இந்து கலாசாரம்' (2000) என்ற நூலில் இலங்கையில் இந்துசமய வளர்ச்சியினை அறிந்து கொள்வதற்கான ஆவணங்களுள் ஒன்றாகக் கல்வெட்டுகளும் கொள்ளப்பட்டுள்ளதோடு அவர் பதிப்பித்த, 'இலங்கையின் இந்து ஆலயங்கள்' (2006) என்ற ஆங்கில நூலில் இலங்கையின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆலயங்கள் பற்றிய விளக்கங்களின்போது அந்த ஆலயங்களில் உள்ள கல்வெட்டுகள் பற்றிய விளக்கங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. கொழும்பு அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் குறித்து, 'கொழும்பு அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்' (2005) என்ற தனியான நூலையும் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டுள்ளார்.

இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் குறித்து கனடியான ஆய்வுகளைச் செ.குணசிங்கம் அவர்களும் மேற்கொண்டுள்ளார். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் புதிய கல்வெட்டுகள் பல அவரின் முயற்சியாலேயே வாசிக்கப்பட்டுள்ளன. அவருடைய 'திருகோணமலையில் இரு சோழர் காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள்' (1972), 'திருகோணமலை மானாங்கேணி வெள்ளை வில்வத்தடி கோணநாயகர் கோவிலும் அரிய தமிழ்க் கல்வெட்டும்' (1972), 'திருமலையில் ராஜராஜனின் காலத்தால் முந்திய கல்வெட்டுகள்' (1972), 'தமிழ்நாடும் ஈழமும்: நிலாவெளிப் பிள்ளையார் கோவில் கல்வெட்டு' (1975), 'கிழக்கு மாகாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்பொருளாராய்ச்சியும் அதனால் பெறப்பட்ட வரலாற்றுச் செய்திகளும்' (1998), 'பொலன்னறுவை வானவன்மாதேவி ஈஸ்வரக் கோயில் அதிராஜேந்திரன் காலக் கல்வெட்டு' முதலான கட்டுரைகளும் கோணேஸ்வரம் (1973) என்ற நூலும் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய திருகோணமலை கல்வெட்டுக்கள் பற்றிய தொடர்களும் (1974, 1979, 1980) மிகுந்த கவனத்தைக் கோருவனவாக அமைந்துள்ளன.

சி.க.சிற்றம்பலம் அவர்களும் இலங்கையில் இந்து சமயம், யாழ்ப்பாண வரலாறு, பண்டைய இலங்கையில் தமிழர் முதலியன குறித்து குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார். அந்த ஆய்வுகளுக்குக் கல்வெட்டுகளையும் முதன்மை சான்றாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். 'யாழ்ப்பாணம் தொன்மை வரலாறு' (1993), 'ஈழத்தமிழர் வரலாறு' (1994), 'ஈழத்து இந்துசமய வரலாறு' (1996), 'பண்டைய ஈழத்தில் தமிழர் ஒரு பன்முகப்பார்வை' (2000) முதலான நூல்கள் அவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன.

ப.புஷ்பரட்ணம் அவர்களும் 'தொல்லியல் நோக்கில் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு' (2000), 'பண்டைய இலங்கையில் தமிழும் தமிழரும்' (2003), 'இலங்கைத் தமிழர் சுருக்க வரலாறு' (2017) முதலான நூல்களை இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதியுள்ளதோடு அவரால் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள் குறித்து உதிரியான கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவரால் மிக அண்மைக் காலத்தில் திருகோணமலையில் சோழருக்குப் பிந்திய காலத்துக்குரிய தமிழ்க் கல்வெட்டுடொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பற்றி இதுவரை இடம்பெற்றுள்ள ஆய்வுகளைத் தொகுத்து நோக்கின், தொடக்ககாலத்தில் மேலைநாட்டவர்களால் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளின் பொருளை அறிந்துகொள்ளல் என்ற நிலையில் தொடங்கிய கல்வெட்டாய்வு, பின்னர் கல்வெட்டின் வாசகத்தைப் படித்தல், கல்வெட்டு வாசகத்தை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் வெளியிடல், கிடைக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளைக் கல்வெட்டு கிடைத்த இடம், அதில் இடம்பெறும் அரசன், கல்வெட்டின் செய்தி முதலான தகவல்களுடன் அறிக்கையிடல், கல்வெட்டுகளைத் தொகுப்பாக வெளியிடல் என வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. இவை யாவும் மேலைநாட்டவர்களாலே தொடங்கப்பட்டதோடு அதற்குத் தமிழகக் கல்வெட்டாய்வாளர்களின் உதவி பெறப்பட்டுள்ளன. இவர்களைத் தொடர்ந்து சுதேசிய சிங்கள ஆய்வாளர்கள் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். மேலைநாட்டாரது பங்களிப்பைவிட ஆய்வு நிலையில் இவர்களது முயற்சி வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் இருந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. கல்வெட்டு வாசகங்களை வாசித்தல், அவற்றினை மொழிபெயர்த்தல், விரிவான விளக்கக் குறிப்புத் தருதல் என அவர்களது ஆய்வுகள் அமைந்துள்ளன. இலங்கைக்

கல்வெட்டுத் தொகுதிகளில் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களையும் இணைத்து வெளியிடும் முயற்சிகளையும் அவர்கள் முன்னெடுத்துள்ளனர்.

1960கள் முதலே தமிழர்கள் கல்வெட்டாய்வுகளைப் புலமைத்துவ நிலையில் முன்னெடுக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். 1960க்கும் 1980க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் புதிய தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதோடு கல்வெட்டுத் தொகுப்புகளும் அவை குறித்த பன்முகரீதியிலான ஆய்வுகளும் வெளிவந்துள்ளன. 1980களுக்குப் பின்னர் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத் துறையினரின் முயற்சியால் முக்கியமான தொல்லியல் அகழாய்வுகள் யாழ்ப்பாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டு, பெருங்கற்கால நாகரிக மையங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாலும் கல்வெட்டாய்வுகளைப் பொறுத்தவரை ஒரு வீழ்ச்சியான காலமாகவே அக்காலம் அமைகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து 1990களின் பிற்பகுதியிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வில் புதியதொரு அத்தியாயம் ஆரம்பிப்பதைக் காணலாம். ஜப்பானிய கல்வெட்டறிஞரான நொபொரு கராஷிமா, இந்தியக் கல்வெட்டாய்வாளரான எ.சுப்பராயலு, இலங்கையின் கல்வெட்டாய்வாளரான சி.பத்மநாதன் முதலானோரின் கூட்டு முயற்சியால் இலங்கையின் கல்வெட்டாய்வுகள் மீண்டும் செழிப்படையத் தொடங்கின. அத்துடன் தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டாய்வாளர்கள் பலரும் இலங்கைக் கல்வெட்டாய்வுகளில் ஈடுபாடு காட்டத் தொடங்கினர். இதே சமகாலத்தில் ப.புஷ்பரட்டன், செ.கிருஷ்ணராஜா முதலானவர்களும் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வுகளை ஈடுபாட்டுடன் மேற்கொண்டுள்ளனர். இவற்றினால் இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளைப் பன்முகப்பட்ட தளங்களில் ஆராயும் போக்கு பரவத்தொடங்கியது. அத்துடன் இலங்கை இந்து கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்களம், தமிழகக் கல்வெட்டாய்வாளர்களை அழைத்து ஆண்டுதோறும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்குக் கல்வெட்டுப் பயிலரங்கினை 2008ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடத்தத் தொடங்கியது. இது கல்வெட்டுகள் குறித்த அக்கறையைப் பெருக்கியதோடு தமிழகக் கல்வெட்டாய்வாளர்களின் துணையுடன் புதிய கல்வெட்டுகளைக் கண்டுபிடிக்கவும், அவற்றை வாசித்து வியாக்கியானம் செய்யவும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியது.

தனியே கல்வெட்டுகளை ஆய்வு செய்தல் என்பவற்றோடு மட்டுமல்லாது தமிழர் வரலாறு, இலங்கையின் சமய வரலாறு முதலானவற்றை எழுதுவதற்கும் கல்வெட்டுகள் முதன்மை சான்றாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் கல்வெட்டுகள் பற்றிய விளக்கவுரைகளில் அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், சமயம் பற்றிய விரிவான தகவல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இருப்பினும் பெரும்பாலான

ஆய்வுகள், குறிப்பிட்ட தனிக் கல்வெட்டுகளைப் பற்றியதாகவே அமைந்துள்ளன. இலங்கையில் கிடைக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுகளை எல்லாம் கவனத்தில் கொண்டு அவற்றை நுண்ணிய தளத்தில் ஆழமாக ஆராயும் வகையிலான ஆய்வுகள் மிகக் குறைவாகவே வெளிவந்துள்ளன.

தமிழ்க் கல்வெட்டு ஆய்வு வரலாற்றில், இலங்கைத் தமிழர் கல்வெட்டுகள் பற்றிய ஆய்வுகளிலிருந்து பல முக்கியமான அம்சங்கள் வெளிச்சத்துக்கு வந்துள்ளமையைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. அவற்றுள் இலங்கையில் தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சி மற்றும் பரவலாக்கம், தமிழர்களின் குடிப்பரம்பம், இலங்கையின் அரசியல் சமூக அசைவிலும் பண்பாட்டு வளர்ச்சியிலும் தமிழர்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள், தமிழர்களின் அரசியல் வரலாறு, சைவ ஆலயங்கள் மற்றும் பௌத்த விகாரைகளுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையிலான உறவும் அம்மத நிறுவனங்களின் வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பும், இலங்கையில் செழிப்புற்றிருந்த தமிழ்ப் பௌத்தப் பண்பாடு, தமிழர்களின் வணிக நடவடிக்கைகள், வணிக கணங்களின் படைபலங்கள், வணிகர்கள் பேணிய பல்பண்பாட்டு ஒருங்கிணைப்பு முதலான இன்னோரன்ன அம்சங்கள் இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டு ஆய்வுகள் மூலம் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. அவை, இலங்கையில் தமிழரின் வரலாற்றுத் தொன்மையையும் இலங்கையின் சமூக அரசியல் பொருளாதார அமைவிலும் பண்பாட்டு வாழ்வியலிலும் தமிழர்கள் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பையும் வெளிப்படுத்துபவையாக அமைந்துள்ளன.

இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டாய்வுகளைத் தமிழ்நாட்டுடன் இணைத்து நோக்கும்போது, தமிழ்நாட்டுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான உறவு, தென்னிந்திய ஆட்சியாளர்களின் இலங்கை மீதான படையெடுப்பு, இலங்கையில் சோழர் ஆட்சி, சோழர்கள் இலங்கையில் அமைத்த ஆலயங்கள், அவர்கள் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆலயப் பணிகள், அவர்கள் கைக்கொண்ட நிர்வாக முறைமை முதலானவற்றை அறிந்துகொள்ள முடிவதுடன் சோழருக்கு முன்பும் சோழருக்குப் பின்பும் இலங்கையில் நிலைகொண்டிருந்த வணிக கணங்கள், அவற்றின் அமைப்பு, வணிக படைகள், அப்படைகளுக்கும் அரசு மற்றும் மத நிறுவனங்களுக்கும் இடையிலான உறவு முதலானவற்றையும் பண்டைய காலத்திலிருந்து தமிழ் நிலத்தில் வேரூன்றியிருந்த தமிழ்ப் பௌத்தத்தின் தொடர்ச்சியையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றன. இவை, தென்னிந்திய வரலாற்றை, சோழர் வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ளவும் அவ்வரலாறுகளை முழுமைப்படுத்தவும் உதவுவதுடன் வணிக

நடவடிக்கைகள், வணிக அமைப்புகள் பற்றிய தெளிவினைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் அவற்றின் பின்னணியில் தமிழ்நாட்டில் கிடைக்கின்ற கல்வெட்டுகளை வாசிக்கவும் துணைபுரிந்துள்ளன. தமிழ்நாட்டின் மறைந்துபோன தமிழ்ப் பொலத்தத்தின் தொடர்ச்சியை இலங்கையிலிருந்து மீட்டெடுப்பதற்கான ஆவணமாக இக்கல்வெட்டுகள் விளங்குகின்றன.

இலங்கையில் எண்ணிக்கையளவில் குறைந்தளவிலான கல்வெட்டுகளே கிடைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அக்கல்வெட்டுகளும் அவை குறித்த இலங்கையரின் ஆய்வுகளும் தமிழ்க் கல்வெட்டு ஆய்வு வளர்ச்சியில் தாக்ககரமான பாதிப்பினைச் செலுத்தியுள்ளதுடன் தமிழ்க் கல்வெட்டியலை விசாலித்துள்ளமையையும் மேற்படி முடிவிலிருந்து கண்டுகொள்ள முடிகிறது. தமிழியலின் ஏனைய துறைகளுக்குப் போலவே கல்வெட்டியலுக்கும் இலங்கையர் கணிசமான பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளனர்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இந்திரபாலா, கா., (க.ஆ.) (1958) “ஈழநாட்டுத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்”, இளங்கதிர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்ச் சங்கம்.
2. குணசிங்கம், செ., (க.ஆ.) (1976) “இலங்கைத் தமிழ் சாசனவியல் ஆராய்ச்சி”, ஊற்று - தொகுதி 4, இல.5,6.
3. பத்மநாதன், சி., (2006) இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், கொழும்பு: இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.
4.(2013) இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் - II, கொழும்பு: இந்து கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்களம்.
5. புஷ்பரட்ணம், ப., (2000) தொல்லியல் நோக்கில் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு, சென்னை: குமரன் பப்ளிசர்ஷ்.
6., (2017) இலங்கைத் தமிழர் ஒரு சுருக்க வரலாறு, சுவிற்சர்லாந்து: தமிழ்க் கல்விச் சேவை.
7. Bell. H.C.P., Archaeological Survey of Ceylon Annual Report - 1911/1912.
8. Indrapala, K.(1971) Epigraphia Tamilica, Volume I - part I, A journal of Tamil Epigraphy, Jaffna: Archeological Society.
9. Kanapathipillai, K., (1960) “A Tamil Inscription from Moragahawela”, UCR, Vol.XVIII - 1&2.

10., (1960) "A Tamil Inscription from Panduvasnuwara", UCR, Vol.XVIII - 3&4.
11., (1962) "Mankanai Inscriptin of Gajabhahu II, UCR, XX - 1.
12. Krishna Sastri, H., (1923) **South Indian Inscriptions Vol. IV**, Madras: Government Press.
13. Paranavitana, S., (1926) "Polonnaruva Inscription of Vijeyabahu I", Epigraphia Indica Vol. 18.
14., (1943) "Two Tamil Pillar Inscription from Budumuttava" Epigraphia Zeylanica, Voll.3, London: Humphrey Milford.
15., (1943) "The Tamil Inscription from Palamottai" Epigraphia Zeylanica, vol.4.
16. Velupillai, A., (1971) **Ceylon Tamil Inscription Part I**, Peradeniya.
17., (1972) **Ceylon Tamil Inscription part II**, Peradeniya.
18. Wickramasinghen, D.M.De.Z., (1915) "Polonnaruwa Slab Inscription of the Velaikkaras" Epigraphia Zeylanica Voll.2, London: Oxford Publication.

இலங்கையில் தமிழரின் தமிழ் இலக்கிய பங்களிப்பு - இரு மொழியம்

ரா. ஜெயபுரி
திருச்செங்கோடு.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தாய்மொழியோடு இன்னுமொரு மொழியைத் தெரிந்திருக்கின்ற நிலை இரு மொழியம் எனப்படுகின்றது. இரு மொழி ஆளுமை உடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற சட்டத்தின் அடிப்படையில் இருமொழி ஆளுமை உடையவர்களாக இருப்பார்கள். இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு இலங்கை ஆகும். இலங்கையில் ஏற்பட்ட இன முரண்பாடுகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அரசு அனைத்துச் சிங்கள மொழி மூல அரசுப் பள்ளிக் கூடங்களில் தமிழ்மொழியும் தமிழ்மொழி மூலப் பள்ளிக் கூடங்களில் சிங்கள மொழியும் கட்டாயமாகக் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தி உள்ளது. அத்தோடு இதன் பயனாக இன்று இலங்கைவாழ் சிறுவர்கள் அனைவரும் சிறு பருவத்திலேயே இரு மொழி ஆளுமை உடையவர்களாகத் திகழ்கின்றனர். இரு மொழியம் பல வகையாகப் பகுத்து நோக்கப்படுகின்றது.

முன்னுரை

இலங்கையிலே சிங்கள இனம் பெரும்பான்மை இனமாகவும் தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள், வேடர்கள், மலேசியர்கள், பேகர்கள் மற்றும் காப்பிலியர்கள் போன்றோர் சிறுபான்மை இனமாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றார்கள். அவ்வாறு பல இனங்கள் இணைந்து வாழ்கின்ற பொழுது அவ்வினங்களுடைய இடைத்தொடர்பு ஏற்படுவதால் கலை கலாச்சாரங்கள் பண்பாடு மொழி போன்றவை இனங்களுக்கிடையே உள்வாங்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் மொழியே மிக இலகுவாக உள்வாங்கப்படுகின்றது. அதற்குக் காரணம் இனங்கள் தமக்குள் இடைத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு முதன்மைக் காரணியாக மொழியைப் பயன்படுத்திக்கொள்கின்றமையாகும்.

தனிமனித இரு மொழியம்

சில சமயங்களில் ஒரு நாட்டிலுள்ள அனைவருமே இருமொழிகளில் ஆளுமை உடையவர்களாக இருப்பதுண்டு. இது கல்வியியலாளர்களிடையே சாத்தியமானதாகக்

காணப்படும். எடுத்துக்காட்டாகத் இலங்கைவாழ் தமிழ்க் கல்வியியலாளர்கள் தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளையும் சிங்களவர்கள் சிங்களம் மற்றும் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளையும் சிறப்பாகக் கையாளும் திறமை பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். அவ்வாறு ஒரு நாட்டில் இரு மொழிய நிலை தனிமனிதர்களை மட்டுமே சார்ந்திருப்பின் அது தனிமனித மொழியம் எனப்படுகின்றது.

சமூக இரு மொழியம்

தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு மாநில மக்கள் இணைந்து வாழ்கிறார்கள். எடுத்துக் காட்டாகத் தெலுங்கு, கன்னடம், மராத்தி மற்றும் கொங்கணி போன்ற மொழிகளைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட இன மக்களைக் குறிப்பிடலாம். அவர்களுள் பலர் தமது தாய் மொழியோடு தமிழ்ச் சமூகத்தின் தாய்மொழியான தமிழ்மொழியிலும் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக விளங்குகிறார்கள். அதேபோல் இலங்கையில் தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம்கள் சிங்கள மொழியில் ஆளுமை உடையவர்களாக உள்ளார்கள். தமிழர்கள் சிங்கள மொழியில் தேர்ச்சி உடையவர்களாக உள்ளார்கள். அவ்வாறு ஒரு நாட்டில் வாழ்கின்ற சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் தமது தாய்மொழியோடு தாம் வாழ்கின்ற நாட்டின் பெரும்பான்மை மொழியையும் கற்றுத் தேர்ந்திருக்கும் தன்மை சமூக இரு மொழியம் ஆகும்.

தேசிய இரு மொழியம்

சில வேளைகளில் ஒரு நாடே இரு மொழிய நாடாக இருப்பதற்கு வாய்ப்புண்டு. எடுத்துக்காட்டாகப் பராகுவே நாட்டில் வாழும் மக்கள் ஸ்பானியம் மற்றும் கௌராணி ஆகிய இரு மொழிகளையும் பயன்படுத்துகிறார்கள். அத்தோடு ஆப்பிரிக்க நாடான தன்சானியாவில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் தங்களது பழங்குடித் தாய்மொழியோடு அந்நாட்டின் தொடர்பு மொழியான சுவாகிலி மொழியையும் பயன்படுத்துகின்றனர். அதேபோல் இலங்கைவாழ் தமிழர்கள் தமிழ் மொழியோடும் சிங்களவர்கள் சிங்கள மொழியோடும் இணைப்பு மொழியான ஆங்கில மொழியை இயல்பாகக் கையாளுகின்றார்கள். இவ்வாறு ஒரு நாட்டிலுள்ள அனைவரும் இரு மொழியைப் பயன்படுத்துவது தேசிய இரு மொழியம் எனப்படுகின்றது.

நாட்டுபுற இரு மொழியம்

கல்வி அறிவு அற்றவர்கள் தமது தாய்மொழி தவிர்த்து இன்னுமொரு மொழியின் அடிப்படை மொழித்திறன்கள் நான்கினுள் கேட்டல் மற்றும் பேசுதல் ஆகிய இரு திறன்களில் மட்டுமே தேர்ச்சி பெற்றிருப்பார்கள். அதுவும் முழுமை

பெறாத குறைநிலையாகவும் சற்றுக் கொச்சை வழக்காகவும் இருக்கும். இது நாட்டுப்புற இரு மொழியம் எனப்படும். இலங்கையில் சிங்களவர்களுடன் இணைந்து வாழ்கின்ற தமிழர்கள் அனைவருமே சிங்கள மொழியில் கேட்டல் மற்றும் பேசுதல் திறன்களில் தேர்ச்சி உடையவர்களாக உள்ளார்கள். அவர்கள் சிங்களவர்களுடன் காலங்காலமாக இணைந்து வாழ்வதால் தொடர்ந்து சிங்கள மொழியை கேட்டதன் மூலம் அவர்கள் இயல்பாகவே பேச்சுத் திறனையும் வளர்த்துக் கொண்டுள்ளார்கள். மலையகத் தமிழர்கள் சிங்கள மொழியைச் சற்று கொச்சையாகப் பயன்படுத்தும் பொழுதும் ஏனைய தமிழர்கள் சிங்கள மொழி கேட்டல் மற்றும் பேச்சுத் திறன்களில் சிறந்த ஆளுமை உடையவர்களாக உள்ளார்கள். ஆனால் சிங்கள மக்களிடம் இவ்வாறான இயல்பானத் தமிழ் மொழி திறன்களைக் காண முடிவதில்லை. அவர்கள் அம்மொழியைக் கற்றுக் கொண்டதன் பின்னரே பயன்படுத்துகிறார்கள். இயல்பாக அவர்களிடம் தமிழ் மொழி வளர்வதற்குரிய வாய்ப்பு அங்கு இல்லை. ஏனெனில் தமிழர்களுக்குச் சிங்கள மொழியில் உரையாட வேண்டிய தேவை, கட்டாயம், நிர்ப்பந்தம் உள்ளமையால் அவர்கள் அம்மொழியைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் சிங்களவர்களுக்கு அத்தகைய தேவை இன்மையால் அவர்கள் தமிழ் மொழி பற்றி அக்கறை கொள்வதில்லை.

எல்லைப்புற இரு மொழியம்

பெரிய ஒரு நாட்டில் பல்வேறு மாநிலங்களைக் கொண்ட அரசியல் சூழலில் வாழ்கின்ற ஒருவரின் இரு மொழியத் திறன் அவர் வாழும் இடம் மற்றும் சூழல் காரணமாக வேறுபடலாம். எடுத்துக்காட்டாக இந்தியா 29 மாநிலங்களை உடைய ஒரு பெரிய நாடாக உள்ளது. இங்கு ஒரு மாநிலத்திற்கும் இன்னுமொரு மாநிலத்திற்கும் இடையில் வாழ்கின்ற அதாவது மாநிலங்களில் எல்லைப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற மக்களின் இரு மொழியம் இம்மாநிலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அமையும். எடுத்துக்காட்டாகக் கேரள - தமிழ்நாட்டு எல்லையில் வாழ்பவர்கள் மலையாளம் மற்றும் தமிழ்மொழியில் ஆளுமை உடையவர்களாகவும் கர்நாடக - தமிழ்நாட்டு எல்லையில் வாழ்பவர்கள் கன்னட மற்றும் தமிழ்மொழியில் ஆளுமை உடையவர்களாகவும் ஆந்திர - தமிழ்நாட்டு எல்லையில் வாழ்பவர்கள் தெலுங்கு மற்றும் தமிழ்மொழியில் ஆளுமை உடையவர்களாகவும் விளங்குவார்கள். இவ்வாறு மாநிலங்களின் எல்லைப்புறச் சூழலால் ஏற்படும் இருமொழி நிலை எல்லைப்புற இரு மொழியம் எனப்படும். இவ்விரு மொழி நிலை இந்தியா போன்ற பல மாநிலங்களைக் கொண்ட பெரிய நாடுகளுக்கே சாத்தியமாகும். ஆயினும் இலங்கையில் ஒவ்வொரு

மாவட்டத்திலும் சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் இணைந்து வாழ்கின்றபொழுது தமிழர் சிங்கள மொழியையும் சிங்களவர்கள் தமிழ் மொழியையும் உள்வாங்கிக் கொள்கின்றனர். தமிழர்கள் மிக விரைவாகச் சிங்கள மொழியைப் பயன்படுத்த பழகிக்கொள்கின்றனர். ஆனால் சிங்களவர்களால் அது இயலாத விடயமாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உள்நாட்டு இரு மொழியம்

எல்லைப் புறம் தவிர்ந்து உள்நாட்டுக்குள்ளேயே இருமொழியில் ஆளுமை பெற்றிருக்கும் நிலை உள்நாட்டு இரு மொழியம் எனப்படும். எடுத்துக்காட்டாக மொரீசியஸ் போன்ற சிறிய நாடுகளைக் குறிப்பிடலாம். இங்கு வாழும் தமிழர்கள் தமது தாய்மொழியாகிய தமிழோடு தாங்கள் வாழும் நாட்டில் வழக்கிலுள்ள மொழிகளிலும் ஆளுமை உடையவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். அத்தகைய நிலை உள்நாட்டு இரு மொழியம் எனப்படுகின்றது. அதேபோல் இலங்கையிலும் தமிழர்கள் சிங்கள மொழியை இயல்பாகக் கையாள்கிறார்கள். ஏனெனில் சிங்களமே இலங்கையில் பெரும்பான்மை மொழியாக இருப்பதால் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள் அம்மொழியைக் கட்டாயம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய தேவை உள்ளது. மேலும் சிங்கள மொழி ஆளுமை இருந்தால் மிக விரைவாக தொழில்களைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அதுமட்டுமன்றி பாதுகாப்பிற்காகவும் சிங்கள மொழி அறிந்திருத்தல் தேவையாகின்றது. ஆனால் சிங்களவர்களால் தமிழ் மொழியை அவ்வளவு இயல்பாகப் பயன்படுத்த முடியவில்லை. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு அம்மொழி தேவையின்மையாகும்.

கூட்டு இரு மொழியம்

ஒரு மொழியின் சொல்லும் அதற்குரிய பொருளும் ஒன்றாக இருந்த பொழுதும் மொழி வாரியாகப் பிரிந்து தனித்தனியாக நிற்பது கூட்டு இரு மொழியம் எனப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாகச் சிங்கள மொழிச் சொற்களான அம்மா அக்கா மாமா சல்லி போஞ்சி (பீன்ஸ்), கோவா (முட்டைகோஸ்), கொயில (ஒருவகை தண்டுக்காய்கறி), கொட்டுகொல (வல்லாரை) போன்றவை தமிழ் மொழியில் அதே ஒலிப்போடும் பொருண்மையோடும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆயினும் மொழிநிலையில் குறிப்பிட்ட இரு மொழிகளும் தனித்தனியே சிங்களம் தமிழ் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றன.

செயல்பாட்டு இரு மொழியம்

சிலர் தமது தொழில் அலுவலகம் வணிகம் போன்ற தேவைகளுக்காக வேற்று மொழி பேசுவர்களுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்த வேண்டிய நிலையில் இருப்பார்கள். அதற்காகச் சில வேற்று மொழிச்சொற்கள் சொற்றொடர்கள் வாக்கியங்களை மட்டும் தெரிந்து வைத்திருப்பார்கள். எடுத்துக்காட்டாகச் சென்னை தொடர்வண்டி நிலையங்கள் மற்றும் விமான நிலையங்களில் சுமை தூக்கும் தமிழர் இந்தி மற்றும் ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்து வைத்திருப்பார்கள். அதுபோல் சுற்றுலாப் பயண வழி காட்டிகள் ஆங்கில மொழிச்சொற்களைத் தெரிந்து வைத்திருப்பார்கள். இலங்கையில் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளான வெள்ளவத்தை, கிருலப்பனை தெஹிவலை போன்ற பகுதிகளில் காய்கறி வணிகம் செய்யும் சிங்கள வணிகர்கள் அவற்றின் பெயர்களையும் விலைகளையும் ஓரளவு கொச்சையாகவேனும் தமிழில் கூறும் திறமை பெற்றவர்களாக உள்ளார்கள். இவ்வாறு தங்களது அடிப்படைத் தேவைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்; கருதி சில வேற்று மொழிச்சொற்கள் தொடர்கள் வாக்கியங்களைத் தெரிந்திருத்தல் செயல்பாட்டு இரு மொழியம் எனப்படும்.

இளமை இரு மொழியம்

சில பள்ளிக் கூடங்களில் மாணவர்கள் தொடக்கக் கல்வி நிலையிலேயே தாய் மொழியோடு வேறு ஒரு மொழியையும் கற்றுக் கொள்ளும் வகையில் பாடத்திட்டம் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக அமெரிக்காவில் ஆங்கிலம் கற்கும் சிறுவர்களுக்கு ஸ்பானிய மொழி இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றது. சிங்கப்பூரில் ஆங்கில மொழி மூலம் கற்கும் மாணவர்களுக்குத் தமிழ்மொழி இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றது. இலங்கையிலே தமிழ் மாணவர்கள் சிங்கள மொழியையும் சிங்கள மாணவர்கள் தமிழ் மொழியையும் தொடக்கக் கல்வியிலேயே கற்றுக் கொள்கிறார்கள். இவ்வாறு சிறு பருவத்திலேயே இருமொழிகளில் ஆளுமையைப் பெற்றுக் கொள்ளும் நிலை இளமை இரு மொழியம் எனப்படுகின்றது. இலங்கையில் தமிழ்ப்பள்ளிகளில் சிங்கள மொழியும் சிங்களப் பள்ளிகளில் தமிழ் மொழியும் கட்டாயப்பாடமாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அதன் மூலம் இங்குள்ள சிறார்கள் சிறு வயது முதலே தங்களது தாய்மொழியோடு தங்கள் சூழலிலுள்ள, தம்மோடு இணைந்து வாழ்கின்ற இன்னுமொரு சமூகத்தின் மொழியையும் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். அத்தோடு ஆங்கில மொழியும் பள்ளிக்கூடங்களில் கட்டாயப்பாடமாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றது. அதனால் இலங்கைச்

சிறார்கள் சிறுவயது முதலே மும்மொழி ஆளுமை உடையவர்களாக விளங்குகிறார்கள்.

முதுநிலை இரு மொழியம்

சிலர் சிறு பருவத்திலேயே ஒரு மொழியை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்றுக் கொள்ளாமல் பருவமடைந்த பின்னர்த் தேவை கருதிக் கற்றுக் கொள்வார்கள். எடுத்துக்காட்டாக இலங்கையிலே வயது முதிர்ந்த சிங்களவர்கள் தமிழ் மொழி தமிழர்கள் சிங்கள மொழியையும் இரண்டாம் மொழிகளாகக் கற்றுக் கொள்வதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர். குறிப்பாக போர் முடிவடைந்ததன் பின்னரே இவ்வாறான கற்றல் செயல்பாட்டில் இவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். சிலர் குறிப்பிட்ட மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். அரசாங்கம் இம்மொழி கற்றவர்களுக்கு ஊதியத்தை உயர்த்துவதால் சிலர் இம்மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். இவ்வாறு பல்வேறு தேவைகளுக்காக முதியவர்கள் இலங்கையில் குறிப்பிட்ட மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். இவ்வாறு வயது முதிர்ந்ததன் பின்னர் யாராயினும் தேவை கருதித் தாய் மொழி தவிர்ந்து வேறு ஒரு மொழியைக் கற்றுத் தேர்ந்தால் அது முதுநிலை இரு மொழியம் எனப்படுகின்றது.

முடிவுரை

இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் பேச்சு வழக்கிலே பல சிங்கள மொழிச் சொற்களும் ஆங்கில மொழிச் சொற்களும் கலந்துள்ளன. ஆயினும் அதனால் தமிழ் மொழி வளமடைகிறதேயன்றி அம்மொழியின் தனித்தன்மைக்கு இழப்பு நேரிட வாய்ப்பில்லை. அதேபோல் சிங்கள மொழியிலும் தமிழ் மொழிச் சொற்கள் மற்றும் ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் கலந்துள்ளன. ஆனால் அது அம்மொழியை முற்று முழுதாக தங்களது ஆளுமைக்குட்படுத்தும் வகையில் இல்லை. ஆனால் இலங்கையில் தமிழ்ப் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்தப்படும் ஆங்கிலம் தமிழ் மொழியைச் சீரழிப்பதாக உள்ளது.

உசாத்துணை

பத்மநாதன் கலாவல்லி இந்திய மொழிகள் மற்றும் ஒப்பிலக்கியப் பள்ளி தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் தஞ்சாவூர்.

தேசபந்து தெ.ஈஸ்வரனாரின் இலக்கிய ஆன்மிகப் பங்களிப்புகள்

முனைவர் வ.ஹரிஹரன்

திருநெல்வேலி.

முன்னுரை

இலங்கை வாழ் தமிழறிஞர்கள் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்களிப்புகள் எண்ணில் அடங்கா. ஆன்மீகம் கலந்த இலக்கியப் பணி ஆற்றிய தமிழர்கள் பலர் உண்டு. சிறந்த இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களான கலாநிதி. கா.சிவத்தம்பி கலாநிதி. க.கைலாசபதி ஆகிய இருவருடைய தமிழ் ஆராய்ச்சிப் பணிகள் திறனாய்வுத் திறன் தமிழர் வளர்ச்சிக்கு வழிகோலின.

தேசபந்து வி.தெ.வி.தெய்வநாயகம் என்பாரின் மகனாகப் பிறந்த தெ.ஈஸ்வரன் இலங்கை வாழ் மக்களின் நடுவில் புகழ் பெற்ற சிறந்த தொழிலதிபர் மட்டுமல்ல ஒரு சிறந்த பேச்சாளர் சிறந்த எழுத்தாளரும் கூட. இலங்கையில் மட்டுமல்ல உலகம் முழுவதும் இவருடைய புகழ் என்றும் பரவி உள்ளது சமூக சேவகம் செய்யும் ஆர்வலர். இலங்கை கம்பன் கழகத்தின் தலைவராக ஸ்ரீ வரதராஜ விநாயகர் கோவில் அறங்காவலராக தொட்டகொட ஸ்ரீ செந்தில்குமரன் கோவில் அறங்காவலராகவும் திகழ்ந்தவர். இவரை ஒரு கடவுள் பக்தர் என்று சொல்வதை விட ஆகச்சிறந்த ஆஞ்சநேய பக்தர் என்று சொல்லலாம் அன்பே வடிவானவர். கடுஞ்சொல் பேசி அறியாதவர் இத்தகைய சிறந்த தமிழ்மகனின் ஆன்மீக மற்றும் இலக்கியப் பங்களிப்புகளை இந்தக் கட்டுரையில் காணலாம்.

தமிழ் ஆர்வலர்

ஆன்மீகம் கலந்த தமிழ் ஆர்வலர். தெ. ஈஸ்வரனார். இவருடைய தமிழ் இலக்கியப் பங்களிப்புகள் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவுவன.

1. அர்த்தமுள்ள அனுபவங்கள்
2. ஈஸ்வரனாரின் சிறுகதைகள்
3. சாமி தரிசனம்
4. அனுமன் கட்டிய கோவில்
5. கல்லில் உதித்த கருணாமூர்த்தி

ஆகிய ஐந்து நூல்களும் தேசபந்து தெ.ஈஸ்வரனார் எழுதி வெளிவந்தவை. இவற்றிலிருந்து இவருடைய தமிழ் ஆர்வம் புலனாகிறது. மொழிபெயர்ப்பு

தெ.ஈஸ்வரன் எழுதிய நூலான 'கல்லில் உதித்த கருணாமூர்த்தி' என்பது குரு நாகல் நிரம்படகல்லையில் உதித்த புத்த சமாதி பற்றிய தல வரலாற்று நூலாகும். இந்த நூலை நிசாம் என்பவர் சிங்கள மொழியிலும் கணேஷ் தெய்வநாயகம் மற்றும் சுப்ரமணியன் ஈஸ்வரன் ஆகியோர் ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்த்து 2011இல் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். எனவே, இந்த நூல் இலங்கை மட்டுமல்லாமல் உலகம் எங்கும் உள்ள மக்கள் படிக்கும் அளவுக்கு பரந்து பட்ட செல்வாக்கு பெற்றுத் திகழ்கிறது.

தேசபந்து வி.தெ.வி.தெய்வநாயகம்

தேசபந்து பட்டம் பெற்ற பெரியவர் தெய்வநாயகம் சிறந்த ஆன்மீகவாதி. தமிழ் ஆர்வலர் இலங்கையில் உள்ள முத்துவிநாயகர் ஆலயத்தில் அறங்காவலராக இருந்து இறைப்பணி ஆற்றியவர். இவரை போல இவர் மகனும் பல்வேறு கோவில்களில் அறங்காவலர் பொறுப்பு ஏற்று ஆன்மீகப் பணி செய்துள்ளது 'இவன் தந்தை எந்நோற்றான் கொல்' எனும் வள்ளுவனின் வாக்கிற்குப் பொருத்தமானதாகத் தெரிகிறது. தேசபந்து தெய்வ நாயகம் பற்றி ஏறத்தாழ 400க்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில் திருப்பத்தூரைச் சேர்ந்த தி.க.சந்திரசேகரன் என்பவர் "இதோ ஒரு வெளிச்சம்" என்ற பெயரில் நூல் ஆக்கம் செய்துள்ளார். அதில் தூத்துக்குடி மாவட்டம் வல்லநாட்டைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட தெய்வநாயகம் என்பாரின் வாழ்க்கை வரலாறு முழுவதும் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த நூலின் விற்பனையில் வரும் தொகை முழுவதும் கொழும்பு சிந்து பிட்டி அருள்மிகு வள்ளி தெய்வானை உடனுறை சுப்பிரமணியசாமி கோவில் திருப்பணி நிதிக்கு வழக்கப்படும் என்று நூலின் முகப்பில் குறிப்பு உள்ளது. தந்தையைப் போல மகன் ஈஸ்வரன் ஆன்மீகம் மற்றும் இலக்கியப் பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். அவர் எழுதிய நூல்களின் கருத்துகளை ஈண்டு சுருங்கக் காணலாம்.

அர்த்தமுள்ள அனுபவங்கள்

தேசியத் தலைவர்கள், சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள், கவிஞர்கள், நாவலாசிரியர்கள் போன்ற பல்வேறு ஆளுமைகள் தன்னுடைய வாழ்க்கையை வரலாறாக எழுதுவது வழக்கம். மகாத்மா காந்தி தன் சுயசரிதையை எழுதியுள்ளார். வ.உ.சிதம்பரனாரும் தன் வரலாறு எழுதியுள்ளார். அதுபோல தெ.ஈஸ்வரனார்

‘அர்த்தமுள்ள அனுபவங்கள்’ என்ற பெயரில் எழுதிய நூல் சென்னை காந்தளகம் என்ற பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. (2011: முன்னுரை) கலாநிதி இ.ஜெயராஜ் இந்நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதி உள்ளார். “இந்த நூலை நான் எழுதினேன் என்று சொல்ல முடியாது எனக்கு அரிச்சுவடி கற்றுத் தந்தவர் தமிழ்நாட்டில் வல்லநாடு என்ற கிராமத்தில் உள்ள சுப்பையா வாத்தியார்” (2011: முன்னுரை) என்று தன் முன்னுரையில் நூலாசிரியர் தன்னடக்கத்துடன் கூறியுள்ளார்.

ஓரிரு அனுபவங்களை ஈண்டு சுட்டிச் செல்லலாம் கட்டுரையின் அளவு கருதி மற்றவை அறிய விரும்பின் நூல் கற்று அறியலாம். “சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பி.காம்., என்று சொல்லப்படும் இளம் வணிகவியல் படித்து முடித்தேன் சான்றிதலுடன் கொழும்பு திரும்பினேன். எனக்குப் பட்டய கணக்காளர் படிப்பு படிக்க மிகவும் ஆர்வம் உண்டு. ஆனால் என் தந்தையோ என்னை அவ்வாறு படிக்க வைக்க ஆர்வம் காட்டவில்லை. என் வீட்டின் அருகே உள்ள பெரிய கணக்காளர் கிங்சிலி பெரேரா என்பவரிடம் என்னை அனுப்பி வைத்தார்”.

அவர், “500 பேர் பரீட்சை எழுதினால் அதில் இரண்டு பேர் தான் தேர்ச்சி பெறுவார்கள் மிகவும் கடினமாக இருக்கும். ஐந்து ஆண்டுகள் நீ படிக்க வேண்டும்” என்று என்னை மிகவும் பயம் காட்டினார். என் தந்தை என்னிடம் “மகனே நீ ஐந்து ஆண்டுகள் படித்து முடித்த பின் வாங்குகிற மாதச் ஊதியம் ரூபாய் 5 ஆயிரம் கிடைக்கும் ஆனால் நீ என்னிடம் வா தினமும் ஐந்தாயிரம் ஊதியத்திற்கும் உத்திகளை உனக்குச் சொல்லித் தருகிறேன்” என்று வழி காட்டினார்.

நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு கிங்ஸ்லி பெரேரா என்பாரைச் சந்தித்தேன். “உன் அப்பா சொன்னதால்தான் உன்னிடம் நான் அன்று அவ்வாறு பயம் காட்டினேன். உன் தகப்பனார் தொழிலையே நீ கவனிக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். இன்று நீ பெரிய தொழிலதிபர் ஆவதற்கு அதுதான் காரணம்” என்று விளக்கம் கூறினார். இதிலிருந்து என் தந்தையின் ‘தீர்க்கதரிசனம்’ எனக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது (2011: பக்க எண் 93&94) என்று நூலாசிரியர் தன் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து உள்ளார். மேலும், இவர் இந்த நூலில் எட்டு அத்தியாயங்களைப் பதிவு செய்துள்ளார். முதல் இயல் ‘முயற்சி திருவினையாக்கும்’ என்பதாகும்.

“காணி நிலம் வேண்டும் பராசக்தி காணி நிலம் வேண்டும்”

- (பாரதியார் கவிதைகள். பக்கம் - 98)

என்று பாரதியார் வேண்டியது போல இறைவனை வேண்டினார் ஈஸ்வரன்.

இவர் ஒரு சிறந்த ஆஞ்சநேயர் பக்தர் என்பதால் ஆஞ்சநேயர் கோவில் எழுப்ப வேண்டும் என்று விரும்பினார். அதற்கு நிலம் வாங்க வேண்டும் என்று முயற்சித்தார். சின்மயா மிஷின் நிறுவனர் சின்மயானந்தர் இலங்கையில் 10 ஏக்கர் நிலம் வாங்கிக் கொடுத்தார். நுவரேலியாவில் இருந்து கொழும்பு வரும் பாதையில் 'இரம்பொட' என்ற இடத்தில் கிடைத்தது அந்த இடம். சீதையைச் சிறை வைத்ததாகச் சொல்லப்படும் இடமும் இதுதான்.

"வேண்டத்தக்கது அறிவோய் நீ வேண்ட முழுவதும் தருவோன் நீ"

(மணிவாசகர்:திருவாசகம்)

என்று மணிவாசகரின் வரிகளை நினைவு கூர்கிறார். இறைவன் அருளால் இலங்கை சின்மயா மிஷன் தலைவராகவும் இவருக்குப் பொறுப்பு வழங்கப்படுகிறது.

துள்ளித் திரிந்த காலம்

இது இந்த நூலின் இரண்டாவது கட்டுரைத் தலைப்பு. தன்னுடைய இளமைப் பருவம் முதல் குடும்ப உறுப்பினர்கள் விவரம் அனைத்தும் நினைவுபடுத்துகிறார். தன்னைத் திருத்தி ஆசிரியர்கள் வரிசையில் இராசையா மாஸ்டர் மற்றும் ஆப்ரகாம் மாஸ்டர் போன்றவர்களைப் பற்றி எழுதுகிறார். மூன்றாம் இயலில் தன் தந்தையார் தெய்வநாயகம் பற்றி எழுதுகிறார். பதினோராம் வயதில் தாயை இழந்த கதையைச் சொல்கிறார். நான்காம் பகுதியில் என் தம்பிமார்கள் குறித்து, "தம்பி உடையான்" என்ற தலைப்பில் எழுதிச் செல்கிறார். குறிப்பாக, சகோதரர் தெவீரபாகு தன்னுடைய சொந்தப் பணத்தையும் போட்டுச் செலவழித்துத் தன்னோடு கோவில் எழுப்புவதில் இறைப்பணியில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டதை எடுத்துச் செல்கிறார்.

ஐந்தாம் இயலில் தன்னுடைய மனைவியைப் பெருமை செய்கிறார். 'மனைவி எனும் மாணிக்கம்' என்று தலைப்பு தருகிறார். அத்தோடு நில்லாமல் "தனி மனிதனின் எல்லாக் கணவுகளுக்கும் தாயாக இருந்து உரமூட்டுபவள் மனைவியே. மனிதன் ஒருவன் தன் கணவுகளை நினைவாக்க முற்படும்பொழுது மனைவி தடையாக இருந்துவிட்டால் அந்தக் கணவு பொசுங்கிவிடும். அலுவலகத்தில் நின்று கணவனுக்கு உதவி செய்வது மட்டுமல்லாமல் அன்பான மனைவியாக விருந்தினரை உடனிருந்து உபசரித்து, "வீட்டுச் சத்தம் வெளியே கேட்காமல் கணவன் நலம் பேணி வாழ்ந்து வருபவரும் மனைவி. அவனுடைய கொள்கையிற்கு

உதவுகிறாள். இத்தகைய மனைவியே எனக்கு வாய்த்தவள்" (2011: பக்கம் 103&104) என்று மனைவி பற்றி பாராட்டி மகிழ்கிறார்.

ஆறாவது இயலில் தன்னுடைய பயணங்கள் குறித்தும் அவைதந்த அனுபவங்கள் குறித்தும் பதிவு செய்துள்ளார். இவருடைய கட்டுரையைப் படித்தால் வெளிநாட்டு பயணிகளுக்குப் பயன்படும் விதத்தில் பல்வேறு குறிப்புகள் அறிந்து கொள்ள முடியும் ஏழாவது இயலுக்கு 'நகுதல் பொருட்டன்று நட்பு' என்று தலைப்பிடுகிறார் குகானந்தன், மறவன் புலவு சச்சிதானந்தன் பாலசுந்தரம், சோமகாந்தன், கம்ப வாரிதி இ.ஜெயராஜ், பி.எல்.பிள்யூ.ராஜபக்சே ஆகியோருடைய நட்பு குறித்து விரிவாக எழுதியுள்ளார். இறுதி இயலான எட்டாவது இயலில் 'இறைவனைத் தேடி' என்று ஆன்மீக அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துள்ளார். இந்த நூல் முழுவதும் இவ்வாறாக உரைநடை வடிவில் ஈஸ்வரன் தன் வாழ்வில் நிகழ்ந்த உண்மைகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

அனுமன் கட்டிய கோவில்

தேசபந்து தெ.ஈசுவரன் தன்னுடைய முயற்சியில் இந்தக் கோவிலைக் கட்டும் முயற்சியில் முழுமையாக ஈடுபட்ட போதிலும் அவையடக்கமாக இது அனுமனால் அவனுக்குத் தானே கட்டிய கோவில் என்று இந்த நூலில் குறிப்பிடுகிறார். டிசம்பர் 2016இல் எழுதி வெளியிட்ட நூல் இதுவாகும். சுவாமி சின்மயானந்தர் மிஷன் தலைவராக இருந்து இந்தக் கோவிலைக் கட்டுவதற்குரிய தலைமை பொறுப்பேற்கிறார். கண்டி நுவரேலியா பிரதான சாலையில் இரம்பகொட என்ற இடத்தில் ஸ்ரீ பக்த அனுமன் கோவில் இருக்கிறது. இந்தக் கோவில் கட்டப்பட்ட வரலாறு, இந்நூல் முழுவதும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

"இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து

அதனை அவன்கண் விடல்" (குறள்:517)

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கிணங்கச் சின்மயா மிஷன் ஈஸ்வரனிடம் இந்தக் கோவில் கட்டும் தலைமைப் பொறுப்பை வழங்கியது. அனுமன் கோயில் கட்டும் பணி இந்த ஆஞ்சநேயர் பக்தருக்குக் கிடைத்ததில் அளவற்ற மகிழ்ச்சி. இதைப் பற்றி குறிப்பிட வந்தவர்.

"குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்

மடிதற்றுத் தான் முந்துறும்" (குறள்:1027)

என்று குறட்பாவைத் தன் நூலில் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அதன் பொருளாவது கடவுளுக்கு ஒரு பொதுத் தொண்டில் இறங்கி விட்டால் தெய்வம் வேட்டியை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு வந்து நமக்கு உதவி செய்யும் என்பதாகும். அனுமன் கோவில் கட்டத்திரைப்படப் பாடகர் உன்னிகிருஷ்ணன் தன்னுடைய ஊதியத்தில் பாதியை மட்டும் பெற்றுக் கொள்வதாக ஒப்புக்கொண்டார். அவர் பாடும் கர்நாடக இசைக் கச்சேரி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

இந்திய அரசின் ஆஸ்தான ஸ்தபதி சிற்பி பத்மபுரீ முத்தையா 18 அடி உயரமுள்ள ஆஞ்சநேயர் விக்கிரகத்தை ஒரே கல்லில் செதுக்கித் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டார். மாமல்லபுரத்தில் உள்ள தனது சிற்பக் கலைக்கூடத்தில் அதனை அவ்வாறு வடிவமைத்தார். 20 அடி உயரம் உள்ள கூண்டில் அந்தச் சிலையை இலங்கைக்கு எடுத்துச் சென்று பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். ஊர் முழுவதும் நன்கொடை வசூலிக்கப்பட்டன. கண்டி, திகண, நுவரேலியா, அட்டன், தலைவாக்கலை, கொட்டைகலை, நாவலப்பிட்டி போன்ற நகரங்களில் வசிக்கும் வணிகர்கள் தங்கள் வசதிக்கு ஏற்பக் கட்டடப் பொருள்கள் அனுப்பி வைத்தனர். பக்த ஆஞ்சநேயர் கோவில் கட்டும் பணி குறித்த செய்திகள் பத்திரிகைகளிலும் வானொலி மூலமும் தொலைக்காட்சி வழியாகவும் பரப்பப்பட்டது. 08.04.2001 காலையில் கட்டி முடிக்கப்பட்ட ஆஞ்சநேயர் கோவில் குடமுழுக்கு நிகழ்த்தப்பட்டது. கோவில் எழுந்த வரலாற்றை விளக்கும் வகையில், இலங்கை சின்மயா மிஷன் நிறுவனத்தால் "அனுமன் கட்டிய கோவில்" என்ற இந்த நூல் 2016இல் வெளியிடப்பட்டது.

கல்லில் உதித்த கருணாமூர்த்தி

தமிழ் மொழியில் தெ.ஈஸ்வரன் எழுதிய இந்த நூலைச் சிங்கள மொழியில் எம்.ஓய்.எப்.நிசாம் என்பவர் எழுதியுள்ளார். ஆங்கிலத்தில் இந்த நூலைக் கணேஷ் தெய்வநாயகம் மற்றும் சுப்பிரமணியன் ஈஸ்வரன் ஆகியோர் மொழிமாற்றம் செய்துள்ளனர். வி.டி.வி. பவுண்டேசன் நிறுவனம் சார்பாக 2019இல் இந்த நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இரம்பொடகல்லையில் புத்தர் சிலை நிறுவ எடுத்துக் கொண்ட பல்வேறு முயற்சிகளையும் அந்தக் காரியத்தில் ஏற்பட்ட பல்வேறு தடைகளையும் அதையெல்லாம் சமாளித்து வெற்றி கண்டு புத்தர் சிலையை நிறுவிய விதத்தையும் ஈஸ்வரன் இந்த நூலில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். இந்த நூலும் ஒரு அனுபவப் பகிர்வு என்று கொள்ளலாம்.

ஈஸ்வரனின் சிறுகதைகள்

இந்த நூல் முற்றிலும் மாறுபட்ட தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாகும். சிறுகதை வடிவில் ஓர் இலக்கியத்தைப் படைத்த சிறந்த படைப்பாளியாக இந்நூல் இவரை இனம் காட்டுகிறது. தனது வாழ்வில் நிகழ்ந்த சுற்றுப்புறச்சூழல் மற்றும் உறவுகள் குறித்த நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாக இதில் கதைப் பின்னலை அமைத்துச் சிறுகதைகளாக இந்த நூலில் தந்துள்ளார்.

சாமி தரிசனம்

தெ.ஈஸ்வரன் எழுதிய இந்த நூல் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இருந்தபோதிலும் இவர் ஒரு சிறந்த ஆன்மீகவாதி என்பதால் இந்த நூலில் இறைப்பற்று குறித்த செய்திகளைத்தான் தந்திருப்பார் என்று நம்ப முடிகிறது.

தொகுப்புரை

தேசபந்து தெ.ஈஸ்வரன் என்பார் இவ்வாறாகத் தன் தந்தையார் தேசபந்து வி.தெ.வி.தெய்வநாயகம் ஆற்றிய ஆன்மீகப் பணியைத் தாமும் மேற்கொண்டார் என்றும் அதோடு நில்லாமல் தமிழ் இலக்கியப் பணிகளையும் மேற்கொண்டார் என்றும் அறிய முடிகிறது.

இரம்பொடகல்லயில் இவர் முயற்சியால் நிறுவப்பட்டுள்ள அனுமன் கோவிலும் அதன் அருகில் எழுப்பப்பட்ட புத்தர் சிலையும் இவருடைய சீரிய முயற்சிக்கும் செயல்பாட்டுக்கும் சாட்சி கூறி நிற்கின்றன.

'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற நோக்கில் அர்த்தமுள்ள வாழ்வியல் அனுபவங்களையும் இவர் தொகுத்துத் தரத் தவறவில்லை. இதில் கூறப்பட்டுள்ள இவருடைய பயண அனுபவங்கள் மற்றவர்களுக்குப் பெரிதும் வழிகாட்டியாகப் பயன்படும்.

வாழ்வில் சந்தித்த நிகழ்வுகளைச் சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவம் கொடுத்து 'ஈஸ்வரன் சிறுகதைகள்' என்ற நூலாக்கித் தமிழ் உலகுக்குத் தந்துள்ளார். இது இவருடைய தூய இலக்கியப் பணிக்கு உதாரணம்.

மொத்தத்தில் தேசபந்து ஈஸ்வரன் ஆன்மீகச் செம்மலாக இருந்து இறைப் பணிகளோடு தமிழ் இலக்கியப் பணியும் தமிழர்களுக்காகவும் தமிழ் மக்களுக்காகவும் செய்துள்ளார் என்று இந்தக் கட்டுரை நிறுவ முயன்றுள்ளது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. ஈஸ்வரன்.தெ., "அர்த்தமுள்ள அனுபவங்கள்", காந்தளகம் வெளியீடு, சென்னை. முதல் பதிப்பு, அக்டோபர் - 1996.
2. ஈஸ்வரன்.தெ., "அனுமன் கட்டிய கோவில்", சின்மயா மிஷன் வெளியீடு, இலங்கை. முதல் பதிப்பு:2016.
3. ஈஸ்வரன்.தெ. "கல்லில் உதித்த கருணாமூர்த்தி", வி.டி.வி. நிறுவனம், இலங்கை. முதல் பதிப்பு:2019.
4. சந்திரசேகரன்.தி.க., "இதோ ஒரு வெளிச்சம்", வி.டி.வி. பவுண்டேஷன் லிமிடெட், இலங்கை. முதல் பதிப்பு, அக்டோபர் - 1996.

புலம்பெயர்ந்தோரின் தன் வரலாற்றுக் கதை

முனைவர் மு.ராமஜிதா பர்வின்

உதவிப்பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறை,
ஏ.பி.சி மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரி,
தூத்துக்குடி - 2.

ஈழத்தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையை ஈழத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பிரதிபலிக்கிறது. போர், மத, இன, மொழி, அரசியல் காழ்ப்பு, பழிவாங்கல் என அம்மக்களின் மீது பல நிலைகளில் தாக்குதல்களும் அடக்குமுறைகளும் நிகழ்த்தப்பட்டன. நிகழ்த்தப்பட்டும் வருகின்றன. ஒரு இனத்தை அழிக்கவேண்டுமானால் அதன் மொழியை அழிக்க வேண்டும். மொழியை அழிக்க வேண்டும் என்றால் மொழியின் ஆவணங்களை அழிக்க வேண்டும். ஆவணங்களை அழிக்க வேண்டும் என்றால் அவர்களின் இருப்பை அழிக்க வேண்டும். அதன் விளைவுதான் தமிழர்களின் ஆவணக்களஞ்சியமாக இருந்த "யாழ்நூலகம்" தீக்கிரையாக்கப்பட்டது.

'நெருப்பில் கருகி இறந்த பின்பும்தன் சாம்பலில் இருந்து மீண்டும் உயிர்த்தெழும் பீனிக்ஸ் பறவையைப்போல' இலக்கியங்களை அழிக்க அழிக்க மீண்டும் மீண்டும் இலக்கியங்களைப் படைத்துத் தனது இருப்பை ஆவணப்படுத்துகிறார்கள் ஈழத்தமிழ் படைப்பாளர்கள்.

ஒரு இரவில் நடக்கும் நிகழ்வினை விவரிக்கும் அகிலன் நடராஜாவின் "நாடு தொலைத்தவனின் பயணக்குறிப்புகள்" என்ற தன் வரலாற்று கதையும் ஒரு நூற்றாண்டுக் கதையை, வரலாற்றை, வாழ்வை, சமூக நிகழ்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் முத்தாம்மாள் பழனிசாமியின் "நாடு விட்டு நாடு" என்ற தன்வரலாற்றுக்கதையும் குறித்து இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

உயிர் வாழ்வதற்காகக் கண்காணாத தேசத்திற்குப் பயணிக்கிற சில மனிதர்களுடைய பயணத்தைப் பற்றி அகிலன் நடராஜா எழுதியிருக்கிறார். அது "நாடு தொலைத்தவனின் பயணக்குறிப்புகள்" வன்னியில் வனவளத்தில் மீன்வளமாக்கல் துறையில் உதவி அலுவலராகப் பணிசெய்தவர். இளம் வயதில் நிமோனியா காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டார். இறந்துவிடுவார் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அவர் அப்போது சாகவில்லை. இலங்கை ராணுவம் கந்தளையில் குண்டுபோடும் போது செத்திருக்க வேண்டும். அப்போதும் அவர் சாகவில்லை. குண்டுமழையிலிருந்து தப்பிப்பிழைப்பதற்காகக் கிளாசிக் கடலில் ஒருமுறை விழுந்தார். அப்போதும் அவர்

சாகவில்லை. தேவிபுரத்தில் நடந்த ராணுவ அழிப்பிலும் அவர் சாகவில்லை. இனித் தப்பிக்கவே முடியாது என்று நம்பிய முள்ளி வாய்க்கால் போரிலும் கூட அவர் சாகவில்லை. இத்தனை முறை சாவு வந்தும் சாகாமல் தப்பித்த ஒரு மனிதன் அதிர்ஷ்டசாலியா? துரதிஷ்டசாலியா? இப்போதும் அவர் முன் சாவுவந்து நின்றுகொண்டிருக்கிறது. முன்பெல்லாம் மரணம், ராணுவம், துப்பாக்கி, பீரங்கிக் குண்டு என்ற வடிவில் வரும். இப்போது மரணம் பழுதடைந்த படகு உருவத்தில் வந்திருக்கிறது. இந்தோனேசியாவிலிருந்து ஆஸ்திரேலியா செல்லும் வழியில் படகு பழுதாகி நிற்கிறது.

இலங்கையிலிருந்து போருக்கு முன்பும், பின்பும், கண்டா, லண்டன், ஆஸ்திரேலியா, பிரான்ஸ் என்று செல்கிறவர்களுக்கும், ஈரான், ஈராக், வியாட்நாம் போன்ற போர் தின்ற நாடுகளிலிருந்து வெளியேற நினைப்பவர்களுக்கும் மலேசியாதான் சத்திரமாக இருக்கிறது. அங்கிருந்துதான் பல நாடுகளுக்குப் போகிறார்கள். போய் இருக்கிறார்கள். போகும் வழியில் படகு பழுதாகிக் கடலில் மூழ்கிப்போயிருக்கிறார்கள். கடல் பயணத்தின் போது, கடலோரக் காவல்படையினரிடம் சிக்கி, மலேசியா, இந்தோனேசியா சிறைகளில் இருக்கிறார்கள். அகிலன் நடராஜா இலங்கையிலிருந்து ஆஸ்திரேலியா செல்லப் பயணிக்கிறார். வழியெல்லாம் மரணக்குழிகளாகவே இருக்கின்றன. முதலில் மலேசியா வருகிறார். அங்கிருந்து இந்தோனேசியா சென்று, அங்கிருந்து ஜாவா தீவு, அதிலிருந்து போகார் என்ற சுற்றுலா தளத்திற்குப் பயணம். போகோரிலிருந்து சீசருவா என்ற கிராமத்திற்குப் பயணம். சீசருவாவில் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல மாதகணக்கில், ஆண்டு கணக்கில் காத்திருப்போர் கூட்டம், ஒரு அடிக்கி ஒரு அடி தூரத்தில் கூட ஒரு தமிழரைப் பார்க்க முடியும். தடிக்கிவிழுந்தால் தமிழர்கள் மீதுதான் விழவேண்டும். அவ்வளவுக்கூட்டம், வெளிநாடுசெல்ல ஏஜெண்டுகளிடம் பணம்கட்டி ஏமாந்தவர்கள், ஏஜெண்டுகளிடம் பணம்கட்டி காத்திருப்பவர்கள், பயணத்தின்போது இந்தோனேசிய கடற்படையால் பிடிக்கப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டு வெளியே வந்தவர்கள் என்று பெரும் கூட்டம். அதில் ஒருவர் அகிலன் நடராஜா.

ஏதோ ஒரு அதிர்ஷ்டத்தால் அகிலன் நடராஜாவும் அவரோடு சேர்ந்த சந்திரன், லக்ஷன், தீபன், சதிஷ், அரவிந்தன், கலாக்கா, அருளக்கா, பவன் என்று இலங்கையைச் சேர்ந்த பலரும் ஆஸ்திரேலியாவில் இருக்கும் கிருஸ்துமஸ் தீவிற்கு பயணமாகிறார்கள். அவர்களோடு ஈரான், ஈராக், வியாட்நாமை சேர்ந்தவர்களும், இரண்டு சிங்கள குடும்பங்களும் சேர்ந்து பயணிக்கின்றனர். சீசருவாவிலிருந்து, ஜாவா

தீவிற்கும், அங்கிருந்து ஜகார்த்த தீவிற்கும் பஸ்பயணம், அங்கிருந்து படகு பயணம், ஜகார்த்த தீவிலிருந்து புறப்படும்போது மலேசிய கடல்படையினரிடம் மாட்டிக்கொள்ளக் கூடாது. மாட்டிக்கொண்டால் இரண்டாண்டு சிறைவாசம் அனுபவிக்க வேண்டும். உலகிலேயே மட்டமானது மலேசிய சிறைச்சாலை என்ற கவலை படகில் இருக்கும் எல்லோரிடமும் இருக்கிறது. மலேசிய கடற் எல்லையைத் தாண்டியதும் "அப்பாடா" என்று பெருமூச்சுவிடும்போது, திடீரென்று படகிலிருந்த "கூலிங் பம்ப்" வேலை செய்யவில்லை. வேறு படகு வரவேண்டும். அதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். புதிய படகு எப்போது வரும்? தெரியாது. அதுவரை படகு கடலில் மூழ்காமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக படகில் நிறையும் தண்ணீரை ஆள்மாற்றி ஆள்மாற்றி இரைத்து ஊற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நடுக்கடல். நள்ளிரவு. அடுத்தப்படகு எப்போது வரும் என்ற காத்திருப்பு. அதுவரைக்கும் படகு கடலில் மூழ்காமல் இருக்க வேண்டும் என்ற பதைபதைப்பு. பயணத்தின்போது நடுக்கடலில் படகு மூழ்கி செத்தவர்கள் ஏராளம்.

படகில் பயணம் செய்கிறவர்களில் ஒரு ஆள்கூடச் சொகுசுக்காக, உல்லாசத்திற்காக, பொழுதுபோக்கிற்காகப் பயணம் செய்யவில்லை. போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். போரிலேயே செத்திருக்கலாம். நடுக்கடலில் வந்தா சாகவேண்டும் என்று அழுகிறார்கள். 'பவன்' என்பவர் முள்ளிவாய்க்கால் போரில் இரண்டு மகள்களைப் பறிக்கொடுத்தவர். வெளிநாடு செல்ல வந்த பயணத்தில் இந்தோனேசியக் கடற்படையால் கைதுசெய்யப்பட்டு இரண்டாண்டுகள் இந்தோனேசியா சிறையில் இருந்தவர். இரண்டாவது முறை ஆஸ்திரேலியா செல்லும் வழியில் படகு பழுதாகிப் பத்துநாள் ஆள் அரவமற்ற தீவில் நண்டு, நத்தகளை பொறுக்கி தின்றவர். அருளக்காவிற்கு ஒரு கால் இல்லை. போருக்குக் காணிக்கையாக கொடுத்துவிட்டிருந்தாள். அருளக்கா மாதிரி படகிலிருந்த பல இலங்கையரும் போருக்குத் தங்களுடைய பங்களிப்பாக, கை, கால்களை, குழந்தைகளைப் பரிசாக அளித்தவர்கள். எவ்வளவோ துயரங்களுக்கு, இழப்புகளுக்குப் பிறகும் உயிரோடிருந்தவர்கள். இப்போது பழுதடைந்த படகில் நடுக்கடலில் நிற்கிறார்கள். அவர்கள் உயிரோடு கிருஸ்மஸ்து தீவிற்குப் போகப் போகிறார்களா, கடலில் மூழ்கிச் சாகப்போகிறார்களா? எரிபொருள், உணவு, குடிநீர், மருந்துப் பொருள்களெல்லாம் இருக்கிறது. ஆனால் படகு மட்டும் பழுது.

விடியும்வரை படகில் நிறையும் தண்ணீரை இரைத்து இரைத்து கடலில் ஊற்றிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். பெரிய அதிர்ஷ்டமாகக் காலையில் மற்றொரு

படகு வருகிறது. உயிர் பிழைத்தோம் என்று எல்லோரும் புதிய படகில் ஏறிக்கொள்கிறார்கள். கையிலிருந்த இந்தோனிசிய பணத்தையெல்லாம் பழுதடைந்த படகுக்காரனிடம் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். மீண்டும் பயணம். இனிமேல் எந்தத் தொந்தரவும் இருக்காது. உயிரோடு போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம் என்று நம்புகிறார்கள். அந்த நம்பிக்கையில் மண் விழுகிறது. கடுமையான மழைகொட்டுகிறது. நனைந்த குழந்தைகளும், பெண்களும் அழுகிறார்கள். படகு போய்க்கொண்டிருக்கிறது. மழை நிற்கவில்லை. ஆஸ்திரேலியக் எல்லை வந்ததும், ஆஸ்திரேலிய கடற்படைக்குத் தாங்களாகவே போன்போட்டுப் லைன்-கிடைக்காமல் அலுத்துப்போகிறார்கள். எப்படியோ லைன் கிடைத்து ஆஸ்திரேலியக் கப்பல் படைக்குத் தகவல் தருகிறார்கள். “ஆபத்திலிருக்கிறோம். காப்பாற்றுங்கள்” என்ற அலறல்தான் அவர்கள் தந்த தகவல். ஆஸ்திரேலிய கப்பல் படையினர் வருகின்றனர். மழையில் படகில் நனைந்து கொண்டிருந்தவர்களை காப்பாற்றி ஒவ்வொருவராக கப்பலில் ஏற்றுகின்றனர். அடையாள எண் தருகின்றனர். அகதிகளை ஏற்றிவந்த இந்தோனிசிய இளைஞனையும், கிழவனையும் கைது செய்கின்றனர். அகதிகளை ஏற்றிவந்த படகை எரித்துவிடுகின்றனர். கப்பல் கிருஸ்மஸ்து தீவை நோக்கி பயணிக்கிறது. அகிலன் நடராஜாவின்னுடைய இலங்கை பாஸ்போர்ட்டை பழுதான படகிலேயே அருளக்கா போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டார். இப்போது அவர் நாடற்றவராகி கடலில் பயணம் செய்கிறார். ஆஸ்திரேலியாவில் என்ன நடக்கப்போகிறது? சிறைக்கு அனுப்பப் போகிறார்களா? கிருஸ்மஸ்து தீவு எப்படி இருக்கும்? ஆஸ்திரேலியா எப்படி இருக்கும்? கப்பலிலிருந்த யாருக்குமே தெரியாது. ஆனால் பயணிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய எதிர்காலம் எங்கே? பயணம் வாழ்வை நோக்கியா, சாவை நோக்கியா? இரண்டை நோக்கியும்தான்.

போர் தின்ற நாட்டிலுள்ளவர்களின், போர் தின்ற நாட்டிலிருந்து வெளியேறி அகதிகளாக சென்ற லட்சக்கணக்கான மக்களின் துயரத்தில், ஒருதுளிதான் அகிலன் நடராஜாவின் "நாடு தொலைத்தவனின் பயணக்குறிப்புகள்" என்ற தன்வரலாற்றுக் கதை. இது இலங்கையில் நடந்த போரைப் பற்றி பேசவில்லை. அகதியாக வெளியேறிய அதுவும் கடலில் பயணம் செய்தபோது ஏற்பட்ட துயரத்தை மட்டும் தான் பேசுகிறது. நள்ளிரவில், நடுக்கடலில் பட்ட அல்லலுக்கு, அழுகைக்கு கண்ணீருக்கு ஒலத்திற்கு, துயரத்திற்கு, பரிதவிப்பிற்கு, தத்தளிப்பிற்கு யார் காரணம்? எது காரணம்? போர் எதையெல்லாம் கொண்டுவருகிறது? பெரும் அலைச்சல்களை ஏன் கொண்டுவருகிறது? மக்களை கொண்டும், ஊனமாக்கியும், அகதிகளாக்கியும் பெறுகிற வெற்றி - யாருக்காக, எதன்பொருட்டு என்ற கேள்வியை நாடு

தொலைத்தவனின் பயணக்குறிப்புகள் என்ற தன்வரலாற்றுக்கதை கேட்கிறது. நடுக்கடலில் பழுதடைந்த படகுபோலத்தான் அகிலன் நடராஜாவின் குரல். நடுக்கடலில் தனிக்குரல்.

அகிலன் நடராஜாவின் "நாடு தொலைத்தவனின் பயணக்குறிப்புகள்" தன் வரலாற்றுக்கதையில் ஒரு இரவில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே சொல்லியிருந்தார். முத்தாம்மாள் பழனிசாமியின் "நாடுவிட்டு நாடு" என்ற தன்வரலாற்றுக்கதையில் ஒரு நூற்றாண்டு கதையை, வரலாற்றை, வாழ்வை, சமூக நிகழ்வுகளை சொல்கிறார். 1890 காலக்கட்டத்தில் தமிழகத்தின் கொங்கு பகுதி - மூத்தநாயக்கன் வலசு என்ற கிராமத்திலிருந்து எட்டு நாள் கப்பல் பயணம் செய்து மலேயா, பேரா மாவட்டம் டிண்டிங்ஸ் வட்டத்திலுள்ள கோல்டன் ஹெப் கம்பனியால் பராமரிக்கப்படும் ரப்பர் தோட்டத்திற்கு குப்பண்ண கவுண்டர், செல்லம்மாளின் மகன் பழனிசாமி தோட்ட தொழிலாளியாக சேர்ந்ததிலிருந்து அடுத்த ஒரு நூற்றாண்டு கால, தமிழக, மலேய, தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வை பேசுகிறது - நாடு விட்டு நாடு.

வெள்ளைக்காரர்களின் தூண்டுதலால், விளம்பரத்தால், கங்காணிகளின் ஆசை பேச்சினால் மலேசியாவிற்கு சென்றவர்களும் உண்டு. மலேயாவிற்கு வறுமை, சாதி கொடுமை, கொலை குற்றம், இப்படி பலகாரணங்களுக்காக சென்ற தமிழர்கள் வெறும் கூலிகளாக மட்டும் செல்லவில்லை. தங்களுடைய சாதியையும், சாதிக்குறிய பழக்கவழக்கங்களையும் வாய்மொழிக் கதைகளையும், பாடல்களையும் சேர்த்தே எடுத்துச் சென்றார்கள்.

தன்னுடைய தந்தை குப்பண்ண கவுண்டர் கொலைகுற்றத்திற்காக ஜெயிலில் இருப்பதால் பிழைப்புக்காக பல தொழில்களையும் செய்துப்பார்க்கிறார். எதுவும் சௌகரியபடாத காரணத்தினால் மலேயா வருகிறார். தன்னுடைய புத்திசாலித்தனம், திறமை, அறிவால், 1903இல் ஆங்கிலம் கற்பதால் ரப்பர் தோட்ட மேனேஜர்களாக இருக்கக்கூடிய வெள்ளைக்காரர்களுடன் நல்ல உறவு ஏற்பட்டு தண்டலாக (கங்காணியாக) மாறுகிறார் பழனிசாமி. தன்னுடைய ஊரிலிருந்தும், பக்கத்து ஊர்களிலிருந்தும் தோட்டவேலைக்கு ஆட்களை, கூலிகளை வரவழைக்கிறார். ஒவ்வொரு தோட்டமாக ஆட்களை பணியில் அமர்த்துகிறார். தோட்ட நிர்வாகத்தோடு பேசுகிறார். தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கிடையே ஏற்படும் சச்சரவுகள், சிக்கல்களை தீர்க்கிறார். குறிப்பிட தகுந்த ஆளாக மாறுகிறார். சொந்த தம்பி, உறவினர்களையும் மலேயாவிற்கு வரவழைக்கிறார். சொந்த கிராமமான "கம்போங்"கில் 1935இல் வீடுகட்டுகிறார். தண்டலாக இருந்ததால் கிடைத்த கமிசன்பணத்தில் நூற்றி ஐம்பது

ஏக்கர் அளவுக்கு 1939இல் நிலம் வாங்குகிறார். 1950 வரையிலும் பழனிசாமி தமிழகத்திலிருந்து கூலிகளை வரவழைத்து தோட்டங்களில் வேலைக்கி அமர்த்துகிறார். 1930 காலகட்டத்தில் பென்ஸ் கிராண்ட் என்ற வெள்ளைக்கார மேனேஜருக்கு பிடித்த "கங்காணி"யாக இருக்கிறார். பழனிசாமி போன்றவர்களை இலங்கையில் 'ஆள்காட்டி' என்பார்கள். பன்னிரெண்டு வயதிலேயே திருமணமாகி, திருமணமான இரவிலேயே கல்யாணம் பிடிக்கவில்லை என்று தாலியை கழற்றி வைத்துவிட்டுவந்த வாழையங்காட்டு வீரண கவுண்டர், வீரம்மாளின் மகளான பழனியம்மாளை கல்யாணம் செய்துகொள்வதாக கூறி மலையாவிற்ரு அழைத்து வருகிறார். பழனியம்மாளுக்கு எட்டுக்குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. எட்டு குழந்தைகளை பெற்றும், ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக பழனிசாமியுடன் வாழ்ந்தும், சாகிறவரை தாலி இல்லாமலேயே பழனியம்மாள் இறக்கிறார். கவுண்டர் சாதியில் ஒருமுறைதான் ஒரு பெண்ணுக்கு தாலி கட்டவேண்டும்.

நாடு விட்டு நாடு, ஒரு தோற்றத்திற்கு பழனிசாமியின் இரண்டு மனைவிகள், அவர்களுடைய குழந்தைகள், குடும்பம், குடும்ப சண்டைகள், சாதி பழக்கவழக்கங்கள், முன்னோர்களுடைய வீரதீரங்கள், கொங்கு நிலப்பகுதியின் மனிதர்கள், அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையைப் பேசுவதாக தோன்றும். அது இந்த நூலுக்கு ஒரு முகம்தான். தமிழகத்திலிருந்து கூலிகளாக ரப்பர் தோட்டங்களுக்கு தானாக வந்தவர்கள், கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் எந்தெந்த தோட்டங்களில், எப்படி வேலை செய்தனர், எப்படி வேலை வாங்கப்பட்டனர், எப்படியான கொடுமைகளுக்கு ஆளானார்கள், எங்கு வாழ்ந்தனர், சாமி, பேய், சடங்குகள் சார்ந்த நம்பிக்கைகளை எப்படி பின்பற்றினார்கள் என்ற வரலாற்றையும் தெளிவாக சொல்கிறது. தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கிடையே இருந்த சுமுகமான உறவுகள், பகை, சச்சரவு, சண்டை, சாதிய இழிவு போன்ற விபரங்களும் போதிய அளவிற்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 1890இல் 'கூலிகள் தேவை' என்று வெள்ளைக்காரர்களால் செய்யப்பட்ட கவர்ச்சிகரமான விளம்பரம், 1900இல் மலையாவில் வெரும் ஐம்பதாயிரம் ஏக்கர் பரப்பளவில் மட்டுமே இருந்த ரப்பர் தோட்டம் 1911இல் ஐந்து இலட்சத்து நாற்பத்து மூன்றாயிரம் ஏக்கர் பரப்பளவாக எப்படி மாறியது என்பதும் சொல்லப்படுகிறது.

1946 - காலக்கட்டத்தில் நடந்த இரண்டாம் உலகப்போர் மலையாவில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும் இந்நூல் விரிவாக பதிவு செய்திருக்கிறது. மலையாவில் ஜப்பானியர்களின் கை எப்படி ஓங்கிற்று? வெள்ளைக்கார மேலாளர்களை நாட்டைவிட்டு எப்படி ஓட வைத்தார்கள்? ரப்பர் தோட்டங்களை எப்படி அழித்து

நாசமாக்கினார்கள்? ஜப்பானியர்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கூலிகளாக இருந்த தமிழர்கள் எப்படியான துயரங்களை அனுபவித்தார்கள்? சுபாஷ் சந்திரபோஸிற்கு, தமிழர்கள் எப்படி ஆதரவாக இருந்தனர் - என்று பல வரலாற்று நிகழ்வுகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் உலகப்போர் முடிந்த பிறகு 1949க்குப்பிறகு மலேயா எப்படி பழைய நிலைக்கு திரும்பியது, 1947-1948 காலத்தில் மலேயாவை விட்டு ஓடிப்போன வெள்ளைக்கார மேலாளர்கள் திரும்பவந்து ரப்பர் தோட்டங்களை எவ்வாறு மறுசீரமைப்பு செய்தனர் என்ற வரலாற்றோடு 1950க்குப்பிறகு தோட்டங்களில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள் என்ன என்பதையும் சொல்கிறார். மலாய்க்காரர்களை வெளியேற்றிவிட்டு சீனர்கள் குடியேறியது, லாரிகள், டிரக்குகள் வந்த பிறகு தொழிலாளிகளுக்கு வேலை எப்படி சலபமாயிற்று, ரப்பர் தோட்டங்கள் எப்படி செம்பனை தோட்டங்களாக மாறின என்ற வரலாறும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. எதைச் சொன்னாலும் பழனியம்மாள் அழகாக சொல்கிறார். நேர்த்தியாக சொல்கிறார். மொத்தத்தில் சூரிய ஒளிகூட விழ முடியாத அடர்ந்த வனப்பகுதியாக இருந்த மலேய ரப்பர் தோட்டத்தில் உழைத்து செத்த தமிழர்களைப் பற்றிய கதை இது.

ரப்பர் தோட்டங்களில் மேலாளர்களாக இருந்த வெள்ளைக்காரத் துரைகள் கூலிகளை 'கருப்பர்களை' உடல்ரீதியாக, மனரீதியாக எப்படிச் சுரண்டினார்கள், சித்ரவதை செய்தார்கள், பெண்கள் எப்படியெல்லாம் பாலியல் தொல்லைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள் என்ற வரலாற்றைச் சொல்கிற அதேநேரத்தில் வட்டிக்காரர்களிடம் மாட்டிக்கொண்டு எப்படியெல்லாம் சீரழிந்தார்கள், தமிழர்கள் கள்ளுக்கடையில் காசை எப்படியெல்லாம் செலவழித்தார்கள் என்ற கதையையும் துல்லியமாகச் சொல்கிறார்.

இரண்டாம் உலகப்போர் தொடங்குகிற சமயத்தில் பழனிசாமி தன்னுடைய இரண்டாவது மனைவியுடனும், குழந்தைகளுடனும் 1940இல் தமிழகம் வருகிறார். ஏழாண்டுகள் கழித்து 1947இல் திரும்பவும் குடும்பத்தோடு மலேயா செல்கிறார். இடைப்பட்ட ஏழாண்டுகளில் அவர் பல ஊர்களில் வாழ்கிறார். பல தொழில்களைச் செய்கிறார். பால் வியாபாரம், இட்லி கடை, தோட்டவேலை என்று, எதைச் செய்தும் வயிறுநிறைய சாப்பிட முடியாதநிலை. சொந்த ஊரிலும், வெள்ளக்கோவிலிலும், ஊட்டியிலும் பழனிசாமியும், அவருடைய குடும்பமும் படாதபாடு படுகிறது. மீண்டும் மலேயாவில் அவருடைய குடும்பம் எப்படிப் பழைய நிலைமைக்குத் திரும்புகிறது, குழந்தைகள் படித்து வளர்கிறார்கள், திருமணம் செய்துகொள்கிறார்கள் என்ற வரலாறும் சொல்லப்படுகிறது. முத்தம்மாளுக்கு திருமணம் நடப்பது, குழந்தைகள்

பிறந்து, வளர்ந்து, படிப்பில், தகுதியில் உயர்வது, அவர்களுடைய குழந்தைகள் யார்யார் என்ற விபரமெல்லாம் தெளிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது. அதேமாதிரி முத்தம்மாள் படிக்கப்போனது, ஆசிரியையாக வேலைக்குப்போனது, பதவி உயர்வு பெற்றது 1988இல் பணி ஓய்வுபெற்றதுவரை எல்லாத் தகவல்களும் தரப்பட்டுள்ளது.

இந்த தன்வரலாற்றுக் கதை தமிழ்பெண்களுக்கும் ரப்பர் தோட்ட மேனேஜர்களாக இருந்த வெள்ளைக்கார துரைகளுக்கும் ஏற்பட்ட கள்ளக்காதல், கல்யாணம் பற்றிய வரலாற்றையும் பேசுகிறது. தமிழகத்திலிருந்து வெள்ளைக்காரர்களால் தென்ஆப்பிரிக்காவிற்கு கூலிகளாகக் கொண்டு செல்லப்பட்ட தொழிலாளர்களில், ஒரு பகுதியினரைத் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து மலேயாவிற்கு ரப்பர் தோட்டங்களில் வேலைச் செய்வதற்குக் கொண்டுவந்து பணி அமர்த்துகிறார்கள். அப்படிப் பணியமர்த்தப்பட்ட பெண்களில் ஒருத்தி - மாலை. ஸ்காட்லாந்தைச் சேர்ந்த ஜார்ஜ் மெக்கல் என்ற ரப்பர் தோட்ட மேனேஜருக்கு மாலையைப் பிடித்துப்போகிறது. காதல் செய்கிறார். மாலைக்கும் ஜார்ஜ் மெக்கலுக்கும் ஒருபெண் குழந்தை பிறக்கிறது. பெயர் சரஸ்வதி. 'சொகமானா' தோட்ட மேனேஜராக இருந்த பென்ஸ் கிராண்ட் துரைக்கு பதினாறே வயதே நிரம்பிய சரஸ்வதியின் மீதுகாதல். சரஸ்வதியை திருமணம் செய்துகொள்கிறார். சரஸ்வதிக்கும், கிராண்ட் துரைக்கும் மேரிகிராண்ட், சார்லஸ் கிராண்ட் என்று இரண்டு பிள்ளைகள். இரண்டாம் உலகப்போர் சமயத்தில் ஜப்பானியர்களுக்கு பயந்துகொண்டு பென்ஸ் கிராண்ட் மலேயாவைவிட்டு தாய்நாட்டிற்கு முதல் மனைவியிடம் போய்விடுகிறார். மேரி கிராண்ட்டுக்கு திருமணமாகி வெளிநாடு போகிறாள். சார்லஸ் கிராண்ட்டுக்கும், முத்தம்மாள் பழனிசாமிக்கும் 1960இல் திருமணம் நடக்கிறது. ஐந்து குழந்தைகள் பிறக்கிறார்கள். ஐந்துக்கும் தமிழ்ப் பெயர்கள்தான். முத்தம்மாளுக்கு பிறக்கிற ஐந்து குழந்தைகளில் ஒருவர் கூட கவுண்டர் இனத்தில் திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை. முத்தம்மாளின் மகன் கண்ணன் ஜஸ்லாந்தை சேர்ந்த அஸ்ரூனை திருமணம் செய்துகொள்கிறார். பென்ஸ் கிராண்டு ஒடிப்போனதால் வேறுவழியின்றி சரஸ்வதி ஒரு நாட்டுக் கோட்டை செட்டியாரை இரண்டாம் திருமணம் செய்துகொண்டு ஒரு பெண் குழந்தைக்கும் ஐந்து ஆண் குழந்தைகளுக்கும் தாயாகிறாள்.

நாடு விட்டு நாடு - தன் வரலாற்று கதை பழனிசாமியின் குடும்பத்துக்கதையை, அவருடைய வாரிசுகளுடைய கதையை மட்டும் பேசவில்லை. இந்நூலை எழுதும்போது முத்தம்மாளுக்கு வயது எழுபத்திநான்கு. தனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து, வீட்டில், தெருவில், ஊரில் என்ன நடந்தது என்பதை ஒளிவு

மறைவின்றி எழுதியிருக்கிறார். தன்னுடைய தாய்வழிப் பாட்டியான வீரம்மாள் எவ்வளவு ஆழமாகச் சாதிய நடைமுறைகளைப் பின்பற்றினார் என்பதையும், கொங்கு கவுண்டர்கள் இனம் சார்ந்த விசயங்களில் எவ்வளவு அக்கறை காட்டினார்கள் என்பதையும் வெளிப்படையாகச் சொல்கிறார். கவுண்டர்கள் உழைப்பதிலும், சேமிப்பதிலும் எவ்வளவு கவனமாக இருந்தார்கள் என்பதையும் சொல்கிறார். இந்தத் தன்வரலாற்று கதையில் சுயப் பெருமைகள், சுயதம்பட்டங்கள், சுயபுலம்பல்கள், முக்கியமாகக் கண்ணீர் இல்லை, பொய், இட்டுக்கட்டுதல் இல்லை. தன்னைக் காதல் செய்து ஏமாந்து பைத்தியமான மனிதர் பற்றியும் எழுதியிருக்கிறார். பழனியம்மாள் தாலி கட்டிக்கொள்ளாமலேயே எட்டுக்குழந்தைகளை பெற்றவர், அதனால் ஏற்பட்ட அவமானங்களை எழுதியதோடு, தன்னுடைய தந்தை இறந்தபோது, தன்னுடைய தாயையும், தங்களையும் பிணத்தைப் பார்க்கவிடாமல் உறவினர்கள் எப்படித் தடுத்து நிறுத்தினார்கள், அவமானப்படுத்தினார்கள் என்பதையும் ஒருதுளிகூட மறைக்காமல் எழுதியிருக்கிறார்.

நாடு விட்டு நாடு - தன் வரலாற்று கதையில் ஆங்காங்கே வரும் ஒப்பாரி பாடல்கள். தனிமனிதத் துயரத்தை, இழப்பைப் பாடவில்லை. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேலையை, வலியை, இழப்பை, வேதனையை, கண்ணீரை, காயத்தைப் பாடுகிறது. நூலின் தொடக்கம் ஒப்பாரி பாடலில் தொடங்குகின்றது. அதே மாதிரி நூலின் முடிவும் ஒப்பாரி பாடலோடுதான் முடிகிறது. இது இந்நூலுக்குக் கூடுதல் சிறப்பைச் சேர்க்கிறது. இந்த ஒப்பாரி பாடல்களில் நாடுவிட்டு வந்தது, ரப்பர் தோட்டத்தில் வேலைச் செய்வது, கங்காணிகளின், வெள்ளைக்காரத் துறைகளின் நடவடிக்கைகள், அவர்கள் பெண்களை நடத்திய விதம் பற்றியும் சொல்லப்படுகிறது.

“மண்ணு வளமிருக்க

மகத்தான நாடிருக்க - நாங்கள்

நாடு விட்டு நாடு வந்து - மறு

நாட்டான் சீமையிலே

மரம் வெட்டிப் பால் சுமந்து

மலை வெட்டி மண் சுமந்து

காடு வெட்டிக் கல்லுடைத்து

கையேந்திக் கூலி வாங்கி

பாடுபட்ட கதைகளையும்

பட்ட துன்பம் அத்தனையும்

பாட்டிலே சொல்லப்போனால்

பலகாலம் ஆகுமென்று

எண்ணாது எண்ணி எண்ணி

ஏட்டிலே நான் எழுதி வைத்தேன்”

துணைநூற் பட்டியல்

1. நாடு தொலைத்தவனின் பயணக்குறிப்புகள் - அகிலன் நடராஜா, எழுநா - காலாண்டிதழ், எண் 4 கேட்டரிங் ரோடு, இஷாம் கேட்டரிங், இங்கிலாந்து.
2. நாடுவிட்டு நாடு - முத்தம்மாள் பழனிசாமி, தமிழினி, 25 - A, தரைத்தளம், முதல் பகுதி, ஸ்பென்சர் பிளாஸா, 769, அண்ணாசாலை, சென்னை - 2.

Bibliography

1. Travel notes of a country faraway - Akhilan Nataraja, Ezhuna Media Foundation, No.4, Kettering Road, Isham, Kettering, NN141HQ, United Kingdom.
2. Nadu Vittu Nadu - Muthammal Palaniswami, Tamilini, 25 - A, Ground Floor, First Floor, Spencer Plaza, 769, Annasalai, Chennai - 2

